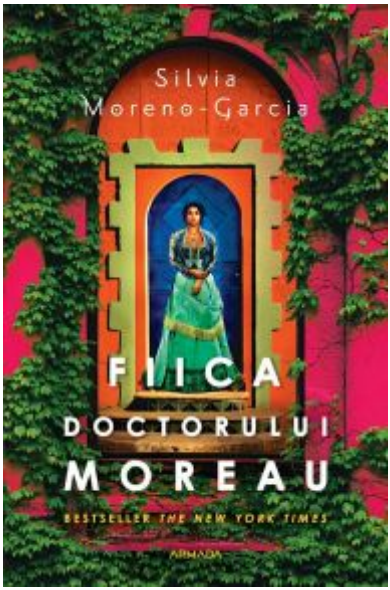
Silvia
Moreno-Garcia
FIICA
DOCTORULUI
MOREAU
BESTSELLER THE NEW YORK TIMES
ARMADA

Silvia Moreno-Garcia

F I I C A D O C T O R U L U I MOREAU

Traducere din limba engleză de

MIHAELA IONCELESCU

ARMADA

2023

ARMADA

Silvia Moreno-Garcia

THE DAUGHTER OF DOCTOR MOREAU

Copyright© 2022

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.
This edition published by arrangement with Del Rey, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC.

Copyright © Nemira, 2023, pentru prezenta ediție în limba română
ARMADA este un imprint al Grupului editorial NEMIRA.
ISBN 978-606-43-1533-5

Redactor-şef: Marian COMAN
Designul copertei: © Faceout Studio/Tim Green
Ilustrațiile copertei: © Getty Images, © Shutterstock, © Stocksy şi © The Metropolitan Museum of Art
Art direction: Cassie GONZALES
Prelucrarea copertei şi caligrafia titlului: Raluca ILIE
Prepress: Alexandru CSUKOR
Redactori: Alunița VOICULESCU, Mihaela STAN
Tehnoredactori: Magda BITAY, Antonela IVAN
Lector: Andreea IANCU

Fiica doctorului Moreau este o operă de ficțiune. Numele, locurile şi evenimentele din această carte sunt produse ale imaginației autoarei sau sunt tratate drept fictive. Orice

asemănare cu evenimente, locuri sau persoane (în viață ori decedate) este în întregime întâmplătoare.

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări şi închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
şi se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

Silvia Moreno-Garcia s-a născut în 1981, în Mexic, şi a studiat la University of British Columbia. A debutat cu Signal to Noise (2015), răsplătit cu Copper Cylinder Adult Award. Au urmat: Certain Dark Things (2016), The Beautiful Ones (2017), Gods of Jade and Shadow (2019), câştigător al premiilor Nebula şi Locus, Mexican Gothic (2020; Armada, 2021), nominalizat la Nebula şi Bram Stoker, Untamed Shore (2020) şi Velvet Was the Night (2021). De un mare succes s-au bucurat şi culegerile sale de povestiri science-fiction şi horror: This Strange Way of Dying (2013), Other Lives (2013) şi Love and Other Poisons (2014). Împreună cu Paula R. Stiles a înființat, în 2009, Innsmouth Press unde cele două au publicat She Walks in Shadows (2015), o antologie de povestiri de groază scrise de femei care a câştigat World Fantasy Award. Din 2019, are o rubrică permanentă în The Washington Post.

Soțului meu,

bucuria şi inspirația mea

„Vocabularul mayaş [...] foloseşte cuvântul *peten* atât pentru a desemna o insulă, cât şi o peninsulă. Prin urmare, cartografii care au trăit în preajma perioadei cuceririi pot fi absolviți de vina de a fi reprezentat Yucatán drept o insulă ruptă de teritoriul mexican principal.”

The Magazine of American History with Notes and Queries (1879)

PARTEA ÎNTÂI

(1871)

1
CARLOTA

Cei doi domni trebuiau să ajungă în ziua aceea, iar barca lor aluneca prin pădurea de mangrove. Jungla era plină de zgomote, de ţipetele răsunătoare şi nemulţumite ale păsărilor, care parcă ar fi putut prezice apropierea intruşilor. În colibele lor, aşezate îndărătul casei celei mari, hibrizii nu aveau linişte. Până şi bătrânul măgar părea tulburat în timp ce îşi mânca porumbul.

Noaptea trecută, Carlota petrecuse multă vreme contemplându-şi tavanul camerei, iar de dimineaţă o duruse din nou burta, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când se simţea neliniştită. Ramona fusese nevoită să îi pregătească o cană cu ceai de

portocale-amare. Carlota detesta să fie copleşită de nelinişte, însă doctorul Moreau avea rareori vizitatori. Traiul lor izolat îi făcea bine, obişnuia să spună tatăl ei. În copilărie, fusese bolnavă şi era important să se odihnească şi să rămână liniştită. Pe lângă asta, prezența hibrizilor făcea aproape imposibilă ideea de a avea vizitatori aşa cum trebuie. Dacă vreodată poposea cineva la Yaxaktun, atunci era vorba fie de Francisco Ritter, avocatul şi corespondentul tatălui său, fie de Hernando Lizalde.

Domnul Lizalde venea întotdeauna singur. Carlotei nu i s-a făcut niciodată cunoştință cu el. L-a văzut de câteva ori cum se plimba în depărtare, în afara casei, împreună cu tatăl ei. Lizalde pleca repede; nu rămânea niciodată peste noapte într-una dintre camerele de oaspeți. Şi oricum nu venea prea des în vizită. Prezența lui se făcea simțită mai degrabă prin intermediul scrisorilor, care soseau o dată la câteva luni.

Acum, domnul Lizalde, care era mereu o prezență îndepărtată, un nume rostit, însă niciodată materializat, venea în vizită. Şi nu doar atât, ci aducea cu el un nou *mayordomo*[1]. Timp de aproape un an, de când plecase Melquíades, frâiele moşiei Yaxaktun se aflaseră doar în mâinile doctorului, ceea ce era o situație problematică, de vreme ce el îşi petrecea mare parte din timp lucrând în laborator ori adâncit în contemplație. Însă tatăl ei nu părea că are de gând să găsească un majordom.

— Doctorul ăsta e prea pretențios, a spus Ramona în timp ce peria părul încâlcit al Carlotei. Domnul Lizalde îi trimite scrisori şi îi spune „uite un domn, uite altul”, dar taică-tău spune de fiecare dată nu, „ăsta nu e potrivit, ălălalt nu e bun”. De parcă ar veni o groază de oameni pe aici.

— De ce nu vrea lumea să vină la Yaxaktun? a întrebat Carlota.

— E departe de capitală. Şi ştii ce se spune. Toți se plâng că moşia e prea aproape de teritoriul rebelilor. Tuturor li se pare că e capătul lumii.

---

[1] „Majordom”, în lb. spaniolă în original (n. red.).

— Nu e chiar atât de departe, a spus tânăra, deşi singurele ei cunoştinţe legate de peninsulă proveneau din hărţile aflate în cărţile vechi, acolo unde toate distanţele se aplatizau şi se transformau în linii albe şi negre.

— E destul de departe. Oamenii se gândesc de două ori dacă să facă drumul ăsta, odată ce s-au obişnuit cu caldarâmul oraşului şi cu ziarul de dimineaţă.

— Atunci, tu de ce-ai venit să munceşti aici?

— Familia mi-a ales un bărbat care n-a fost bun de nimic. Puturos, nu făcea nimic cât era ziua de lungă, după care, seara, avea obiceiul să mă bată. Multă vreme nu m-am plâns, n-am spus nimic. Dar într-o dimineaţă m-a lovit rău. Prea rău. Sau poate că la fel de rău ca în toate celelalte dăţi, însă n-am mai putut să suport. Aşa că mi-am strâns lucrurile şi-am plecat. Am venit la Yaxaktun pentru că nimeni nu te poate găsi aici, a zis Ramona, ridicând din umeri. Dar nu-i la fel pentru ceilalţi. Ei vor să fie găsiţi.

Ramona nu era foarte bătrână; liniile care formau un evantai la coada ochiului erau superficiale, iar părul îi era presărat doar cu câteva şuviţe cenuşii. Avea vorba măsurată şi povestea despre o mulţime de lucruri, motiv pentru care Carlota o considera foarte înţeleaptă.

— Crezi că noului *mayordomo* n-o să îi placă aici? Crezi că el o să vrea să fie găsit?

— Cine poate să ştie? Dar îl aduce domnul Lizalde. Domnul Lizalde a fost cel care a dat porunca asta şi are dreptate. Tatăl tău face tot felul de lucruri cât e ziua de lungă, însă nu face lucrurile care trebuie făcute.

Ramona a lăsat peria jos.

— Nu te mai agita atâta, copilă, o să boţeşti rochia.

Rochia în cauză era împodobită cu pliuri şi cu volane din belşug şi avea o fundă uriaşă la spate, în locul şorţuleţului îngrijit, din muselină, pe care îl purta de obicei în casă. Lupe şi Cachito

râdeau pe înfundate în pragul uşii, uitându-se la Carlota, care era dichisită asemenea unui cal înainte de o expoziție.

— Arăți bine, a spus Ramona.

— Mă înțeapă, s-a plâns Carlota.

I se părea că seamănă cu un tort gigantic.

— Nu trage de ea! Iar voi doi mergeți să vă spălați pe față şi pe mâini, le-a zis Ramona, întărindu-şi cuvintele cu una dintre privirile ei ucigătoare.

Lupe şi Cachito s-au dat în lături ca să îi facă loc Ramonei, care a ieşit din încăpere bombănind despre toate lucrurile pe care le avea de făcut în dimineața aceea. Carlota s-a posomorât. Tatăl ei îi spusese că rochia reprezenta ultimele tendințe în modă, însă ea era obişnuită cu haine mult mai uşoare. Poate că ar fi arătat bine în Mérida, în Ciudad de México sau în orice alt loc, însă pentru Yaxaktun era mult prea pretențioasă.

Lupe şi Cachito au chicotit din nou, intrând în cameră ca să studieze îndeaproape nasturii rochiei, atingând taftaua şi mătasea, până când Carlota i-a alungat lovindu-i cu coatele, iar copiii au început din nou să râdă pe înfundate.

— Încetați! le-a strigat ea.

— Nu te supăra, Loti, arăți caraghios, parcă eşti una dintre păpuşile tale, a spus Cachito. Dar poate că noul *mayordomo* o să-ți aducă bomboane şi asta o să-ți placă.

— Mă îndoiesc că o să aducă bomboane, a zis Carlota.

— Melquíades ne-a adus bomboane, a ripostat Lupe, după care s-a aşezat pe calul de lemn, deja mult prea mic pentru oricare dintre ei, şi a început să se balanseze.

— Ți-a adus ție bomboane, s-a plâns Cachito. Mie nu mi-a adus niciodată.

— Asta, pentru că muşti, i-a retezat-o Lupe. Eu n-am muşcat pe nimeni de mână.

Şi chiar aşa era. Atunci când tatăl Carlotei o adusese pe Lupe în casă, Melquíades făcuse mare tărăboi şi spusese că nu era chip ca doctorul să o lase pe Carlota singură cu ea. Ce s-ar fi întâmplat dacă Lupe zgâria copilul? Dar doctorul i-a spus să nu se îngrijoreze din cauza lui Lupe, că era cuminte. În plus, Carlota îşi dorise atât de mult un tovarăş de joacă, încât n-ar fi spus nimic, chiar dacă Lupe ar fi muşcat-o şi ar fi zgâriat-o. Melquíades nu l-a plăcut însă niciodată pe Cachito. Poate pentru că era şi mai nesăbuit decât Lupe. Poate pentru că era băiat, iar Melquíades se amăgea că o fată ar fi fost o alegere mai sigură. Sau poate pentru că fusese odată muşcat de degete de Cachito. Nu fusese o muşcătură puternică, doar o zgârietură, dar Melquíades îl detesta pe băiat şi nu-l lăsa niciodată în casă.

Ce-i drept, Melquíades nu plăcuse pe nimeni. Ramona lucra pentru doctorul Moreau de pe vremea când Carlota avea în jur de cinci ani, iar Melquíades era dinaintea ei la Yaxaktun. Carlota nu-şi amintea ca acesta să le fi zâmbit copiilor sau să se fi purtat cu ei ca şi când ar fi fost altceva decât o bătaie de cap. Atunci când Melquíades a venit cu bomboane, a făcut-o pentru că Ramona i-a cerut să aducă dulciuri pentru cei mici, nicidecum pentru că i-ar fi trecut prin gând aşa ceva. Atunci când făceau gălăgie, el bodogănea şi le spunea să mănânce dulciuri şi să plece, să facă linişte şi să-l lase în pace. Nu avea în inima lui nici măcar un strop de afecțiune față de copii.

Ramona îi iubea, însă Melquíades doar îi tolera.

Acum, Melquíades nu mai era aici, iar Cachito se strecura mereu în casă, sărind prin bucătărie şi prin camera de zi, peste canapelele din catifea, lovind tare cu degetele în clapele pianului, făcând să răsune note discordante atunci când doctorul nu era atent. Copiii nu îi simțeau lipsa lui Melquíades. Fusese un om dificil şi îngâmfat, şi toate astea, doar pentru că, pe vremuri, fusese medic în Ciudad de México, ceea ce pentru el era o realizare cu totul ieşită din comun.

— Nu înțeleg de ce avem nevoie de un nou *mayordomo*, a spus Lupe.

— Tata nu poate face faţă situaţiei de unul singur şi domnul Lizalde vrea ca totul să fie în perfectă ordine, a răspuns ea, repetând ceea ce i se spusese înainte.

— De ce îi pasă acelui domn de ce face sau nu face tata? Nici măcar nu locuieşte aici.

Carlota a aruncat o privire spre oglindă şi s-a jucat cu colierul de perle. I se impusese să-l poarte în dimineaţa aceea, asemenea rochiei, ca să arate ca scoasă din cutie.

Cachito avea dreptate: Carlota semăna cu una dintre păpuşile ei, acele jucării frumoase din porţelan, aşezate pe raft, cu buze rozalii şi ochi rotunzi. Însă Carlota nu era o păpuşă, ci era o fată, aproape o domnişoară, şi părea oarecum ridicol să fie nevoită să arate ca un obiect din porţelan pictat.

Dar, pentru că era un copil cuminte, s-a întors cu faţa de la oglindă şi i-a aruncat o privire serioasă lui Lupe.

— Domnul Lizalde este protectorul nostru.

— Mie mi se pare că e băgăcios, a replicat Lupe. Cred că vrea ca omul acela să ne spioneze şi să îi raporteze tot ce facem. Şi până la urmă, ce ştie un englez despre cum merg lucrurile aici? Nu există junglă în Anglia, toate cărţile din bibliotecă sunt pline numai de troiene, de frig şi de oameni care merg de colo-colo în trăsuri.

Era adevărat ce spunea Lupe. Atunci când Carlota răsfoia cărţile – uneori împreună cu Lupe şi cu Cachito, care priveau cu interes peste umărul ei –, în faţa ochilor i se desfăşurau pământuri magice, de necrezut. Anglia, Spania, Italia, Londra, Berlin şi Marsilia. Pentru ea, păreau nişte nume inventate, ciudate, în comparaţie cu denumirile oraşelor din Yucatán. Parisul o frapa în mod special. Încerca să îi rostească numele aşa cum o făcea tatăl ei. „Parii”, rostea el. Însă nu era vorba numai de felul în care o spunea, ci de toată cunoaşterea care se desluşea dincolo de acest mod de a pronunţa. Tatăl ei locuise la Paris, se plimbase pe străzile sale, iar atunci când spunea „Paris”, invoca un loc real, o metropolă vie, în vreme ce Carlota cunoştea doar Yaxaktunul şi,

cu toate că putea conjuga corect verbele – *Je vais à Paris* –, oraşul nu era niciodată real pentru ea.

Parisul era oraşul tatălui ei, însă nu şi al ei.

Nu ştia care era oraşul mamei sale. În camera tatălui său atârna un tablou oval, care înfăţişa o femeie frumoasă, blondă, îmbrăcată într-o rochie de bal, cu umerii dezgoliţi şi cu bijuterii sclipitoare la gât. Nu era mama ei, ci prima soţie a doctorului. Bărbatul îşi pierduse soţia şi fiica, răpuse de friguri. După aceea, copleşit de durere, îşi căutase o amantă. Carlota era fiica lui naturală.

Ramona se afla de mulţi ani la Yaxaktun, însă nici măcar ea nu putea să îi spună Carlotei cum o chema pe mama ei şi nici cum arăta.

— Era o femeie oacheşă şi frumuşică, îi povestea ea. A venit cândva aici şi doctorul a aşteptat-o; a întâmpinat-o personal şi au stat de vorbă în salonul cel mic. Însă a venit o singură dată.

Tatăl ei ezita să îi zugrăvească o imagine mai detaliată. I-a spus pur şi simplu că nu s-au căsătorit niciodată şi că fetiţa a rămas cu el atunci când mama ei a plecat. Carlota bănuia că asta însemna că mama ei se căsătorise cu un alt bărbat şi că avea o nouă familie. Era posibil să fi avut fraţi şi surori, pe care nu avea cum să-i cunoască.

— „Ascultă pe tatăl tău care te-a născut şi nu dispreţui pe mama ta când ea a ajuns bătrână”, îi spusese tatăl ei, citind din Biblie cu atenţie.

Dar, pentru Carlota, el era şi mamă, şi tată.

În privinţa rudelor tatălui ei, familia Moreau, nu le cunoştea nici pe acestea. Tatăl său avea un frate care trăia dincolo de ocean, în Franţa cea îndepărtată. Erau doar ei doi, Carlota şi doctorul Moreau, iar pentru ea era de ajuns. De ce ar mai fi avut nevoie de altcineva în afară de el? De ce şi-ar fi dorit Parisul sau oraşul mamei ei, oricare ar fi fost acela?

Singurul loc real era Yaxaktun.

— Dacă aduce bomboane, n-o să-mi mai pese că e băgăcios, a spus Cachito.

— Doctorul o să-i arate laboratorul, a zis Lupe. A stat închis acolo toată săptămâna, aşa că trebuie să aibă ceva de arătat.

— Un pacient?

— Sau echipament. Pun pariu că e ceva mult mai interesant decât nişte bomboane. Carlota o să meargă în laborator. O să ne spună ea despre ce e vorba.

— Chiar aşa? a întrebat Cachito.

Până atunci, băiatul fusese ocupat să împingă un vechi trenuleț din lemn înainte şi-napoi, însă acum se întorsese către Carlota. Lupe încetase să se mai balanseze pe căluțul de lemn. Amândoi aşteptau un răspuns.

— Nu sunt sigură, a spus Carlota.

Domnul Lizalde era stăpânul moşiei Yaxaktun; el era cel care plătea pentru cercetările doctorului Moreau. Carlota s-a gândit că, dacă bărbatul o să vrea să viziteze laboratorul tatălui ei, atunci avea s-o facă. Şi poate că aveau să i-l arate şi noului *mayordomo*.

— Eu sunt sigură. L-am auzit pe doctor vorbind cu Ramona. De ce crezi că te-au pus să te îmbraci în rochia asta? a întrebat Lupe.

— A spus că poate îi voi întâmpina pe oaspeți şi mă voi plimba împreună cu ei, dar nu e nimic bătut în cuie.

— Pun pariu că o să reuşeşti să vezi. Trebuie să ne spui dac-o faci.

Ramona, care se apropia de pe coridor, s-a oprit să se uite în cameră.

— Ce mai faceți aici? Mergeți să vă spălați pe față!

Cachito şi Lupe şi-au dat seama că momentul lor de voie bună se-ncheiase, aşa că au tulit-o. Ramona şi-a întors privirile spre Carlota şi a îndreptat un deget spre ea.

— Nu te mişca de aici!

— N-o să mă mişc.

Carlota s-a aşezat pe pat şi s-a uitat la păpuşile ei, la părul lor cârlionţat şi la genele lungi, apoi a încercat să zâmbească aidoma lor; gurițele lor cu buze arcuite erau cât se poate de încântătoare. A apucat panglica pe care o avea în păr şi a răsucit-o în jurul degetului. Yaxaktunul era tot ce ştia pe lume. Nu văzuse nimic altceva dincolo de el. Toţi oamenii pe care îi cunoştea erau de-acolo. Atunci când domnul Lizalde îşi făcea apariţia la ei acasă, părea la fel de fantastic ca acele gravuri care înfăţişau Londra, Madridul şi Parisul.

Domnul Lizalde exista şi totuşi parcă nu exista. În cele două ocazii în care îl zărise, nu fusese nimic mai mult decât o siluetă îndepărtată, care mergea prin faţa casei mari, discutând cu tatăl ei. Însă, în timpul acestei vizite, ea avea să stea aproape de el, şi nu doar de el, ci şi de presupusul *mayordomo*. El reprezenta un element cu totul nou, care avea să intre în lumea ei. Era ca atunci când tatăl ei vorbea despre corpurile străine.

Ca să se liniştească, a luat o carte de pe raft şi s-a aşezat pe scaunul de lectură. Doctorul Moreau, dorind să cultive în fiica lui o înclinaţie spre ştiinţă, îi dăruise Carlotei numeroase cărţi despre plante şi animale şi despre minunile biologiei, pentru ca fiica lui să fie expusă, pe lângă basmele lui Perrault, la texte ceva mai didactice. Doctorul Moreau n-ar fi tolerat un copil care să nu fi auzit de nimic altceva în afară de Cenuşăreasa şi de Barbă-Albastră.

Mereu docilă, Carlota citea tot ceea ce îi punea în faţă tatăl ei. Îi plăcuse *Basmele ştiinţei, o carte pentru tineri*, însă *Copiii apelor* o înfricoşa. Exista un moment în carte când bietul Tom, care fusese micşorat, se întâlnea cu nişte somoni. Deşi textul o liniştea, susţinând că somonii „sunt cu toţii nişte domni adevăraţi” – şi cu toate că erau mult mai politicoşi decât bătrâna vidră răutăcioasă peste care dăduse Tom ceva mai devreme –, Carlota bănuia că aceştia aveau să-l mănânce pe Tom cu prima ocazie. Întreaga

carte era plină de asemenea întâlniri periculoase. Să devorezi ori să fii devorat. Era un nesfârşit lanţ al foamei.

Carlota o învăţase pe Lupe să citească, însă Cachito se poticnea la fiecare literă; i se amestecau toate în cap, iar ea trebuia să i le citească mereu cu voce tare. Dar *Copiii apelor* nu-i citise lui Cachito.

Atunci când tatăl ei a spus că domnul Lizalde avea să vină în vizită împreună cu un alt domn, Carlota s-a gândit imediat la îngrozitorul somon din carte. Şi totuşi, în loc să îşi mute privirile de la imaginea aceea, se uita fix la ilustraţii, la vidră, la somon şi la monştrii oribili care înţesau paginile volumului. Cu toate că erau deja cu toţii prea mari ca să mai citească poveşti pentru copii, cartea aceea continua să o fascineze.

Ramona s-a întors după o vreme, iar Carlota a lăsat cartea deoparte. A pornit spre salon, pe urmele femeii. Tatăl Carlotei nu era prea interesat de modă, astfel că nu-l preocupase niciodată mobilierul din casă, care consta, în mare parte, din mobile vechi şi grele, cumpărate de fostul proprietar al moşiei, completate de câteva obiecte vechi pe care doctorul le achiziţionase din străinătate în decursul anilor. Peste toate acestea, trona un ceas franţuzesc. Ceasul suna la fiecare oră, iar sunetele lui nu conteneau să o încânte pe Carlota. O uimea faptul că o maşinărie atât de precisă putea fi făcută de mâna omului. Îşi imagina mecanismele care se învârteau înăuntrul carcasei delicate, pictate.

În clipa în care a intrat în cameră, Carlota s-a întrebat dacă oamenii aceia puteau să îi audă bătăile inimii, la fel cum auzeau bătăile ceasului. Tatăl ei s-a întors spre ea şi a zâmbit.

— Iată că a sosit menajera împreună cu fiica mea. Carlota, vino încoace!

Carlota s-a apropiat în grabă de tatăl ei, care şi-a pus mâna pe umărul fetei, continuând să vorbească.

— Domnilor, permiteți-mi să v-o prezint pe fiica mea, Carlota. Dumnealui este domnul Lizalde, iar dumnealui este domnul Laughton.

— Bună ziua, mă bucur să vă cunosc, a rostit ea automat, asemenea papagalului bine dresat care dormea în colivia lui din colț. Sper că ați avut o călătorie plăcută.

Mustățile domnului Lizalde erau înspicate vag cu cenuşiu, cu toate că era mai tânăr decât tatăl ei, ai cărui ochi erau mărginiți de riduri adânci. Era bine îmbrăcat, cu o jiletcă din brocart auriu şi cu o jachetă de calitate, iar acum îşi tampona fruntea cu o batistă, zâmbindu-i.

Domnul Laughton, pe de altă parte, nu zâmbea deloc. Haina lui era croită dintr-o stofă de lână maro şi crem, fără detalii decorative, şi nu purta vestă. Carlota era uimită de tinerețea şi de aerul lui posomorât. Îşi închipuise că aveau să aducă pe cineva care semăna cu Melquíades, un bărbat cu părul rărit la tâmple. Însă omul ăsta nu-şi pierduse deloc părul, care era chiar puțin prea lung şi zburlit. Şi ce culoare deschisă aveau ochii lui! Erau cenuşii şi apoşi.

— Foarte bine, mulțumim, a răspuns domnul Lizalde, apoi l-a privit pe tatăl ei. Aveți o adevărată prințesă aici. Cred că e de vârsta copilului meu mai mic.

— Aveți mulți copii, domnule Lizalde? a întrebat ea.

— Am un fiu şi cinci fiice. Băiatul are cincisprezece ani.

— Eu am paisprezece ani, domnule.

— Eşti înaltă pentru vârsta ta. Cred că eşti la fel de înaltă ca băiatul meu.

— Şi inteligentă. A fost învățată să vorbească toate limbile cuvenite, a spus tatăl ei. Carlota, tocmai încercam să îl ajut pe domnul Leighton la o traducere. Ai putea să îi spui ce înseamnă *natura non facit saltus*?

Într-adevăr, învățase limbile „cuvenite”, dar bruma de mayaşă pe care o vorbea nu o deprinsese cu ajutorul tatălui său. O învățase

de la Ramona, la fel ca hibrizii. Oficial, ea era menajera lor. Neoficial, era o povestitoare de basme, care se pricepea să identifice orice plantă creştea în preajma casei lor şi mai mult de-atât.

— Înseamnă că natura nu face salturi, a răspuns Carlota, fixându-şi privirea asupra tânărului.

— Corect. Şi poți să ne explici acest concept?

— Schimbarea este graduală. Natura avansează încetul cu încetul, a recitat ea.

Tatăl ei îi punea adeseori asemenea întrebări, iar răspunsurile erau simple, la fel ca atunci când repeta solfegiile. Îi liniştea nervii fragili.

— Eşti de acord cu lucrul ăsta?

— Poate că e adevărat în ceea ce priveşte natura. Dar nu şi în cazul omului, a răspuns ea.

Tatăl ei a bătut-o uşor pe umăr. Carlota ştia că el zâmbeşte şi fără să trebuiască să îl privească.

— Carlota ne va conduce în laboratorul meu. O să vă arăt cercetările mele şi o să demonstrez acest punct de vedere, a spus tatăl ei.

Din colțul lui, papagalul a deschis un ochi şi i-a urmărit. Carlota a încuviințat şi le-a făcut semn domnilor să o urmeze.

2
MONTGOMERY

Nu era un râu, pentru că asemenea ape nu curgeau pe solul subțire din nordul Yucatánului. În schimb, au mers de-a lungul unei lagune care se întindea până în junglă, de parc-ar fi fost nişte degete ce scormoneau terenul şi pământul alunecos al ținutului. Nu era un râu şi totuşi semăna foarte mult cu unul; mangrovele umbreau apa şi îşi împleteau rădăcinile, uneori atât de aproape, încât amenințau să îl sugrume pe vizitatorul neatent. Apa părea de un verde-închis în umbrişul acela, după care devenea tot mai tulbure, pătată în tonurile întunecate ale frunzişului luxuriant şi ale vegetației uscate.

Montgomery credea că e obişnuit cu zăpuşeala sudului şi apăsarea junglei, dar locul acesta era diferit de tot ce văzuse până acum în apropiere de Belize City.

Lui Fanny nu i-ar fi plăcut deloc aici.

Barcagiii îşi mişcau iute vâslele, asemenea gondolierilor din Veneția, ferindu-se de pietre şi de copaci. Hernando Lizalde stătea lângă Montgomery, asudat şi simțindu-se prea puțin în largul său, în ciuda faptului că barca era echipată cu o copertină care să îi ferească de soare. Lizalde trăia în Mérida şi nu se aventura prea departe de casă, deşi stăpânea mai multe haciende pe tot cuprinsul peninsulei. Călătoria aceea era ciudată şi pentru el, iar Montgomery şi-a dat seama că nici lui nu-i făcea plăcere să îl viziteze prea des pe doctorul Moreau.

Montgomery nu ştia precis încotro se îndreaptă. Lizalde nu-i oferise deloc indicații. Era şovăielnic în multe privințe, însă banii care-i fuseseră oferiți aveau ca scop să-i mențină viu interesul față de acea călătorie. Muncise pentru oameni de nimic, pe o plată execrabilă. Lizalde nu era decât o altă slujbă neplăcută.

Pe lângă asta, mai era şi problema datoriei sale.

— N-ar trebui să fim departe de Yalikin, a spus Montgomery, încercând să îşi compună o hartă în minte.

Credea că aici erau cubanezi care extrăgeau lemn de *palo de tinte*[2] şi care fugeau din calea războiului de pe insula lor.

— Suntem la marginea teritoriului indian. Blestemaţi să fie nenorociţii ăia lipsiţi de Dumnezeu! Stăpânesc malurile, a spus Lizalde şi a scuipat în apă, ca şi când ar fi vrut să-şi întărească spusele.

În Bacalar şi în Belize City văzuse o mulţime de mayaşi, *macehuales*, cum îşi spuneau ei. Britanicii făceau adesea comerţ cu aceştia. Mexicanii albi din teritoriile vestice, copii ai spaniolilor conservatori, nu îi simpatizau, aşa că nu era deloc surprinzător să constate că Lizalde e indispus la vederea acelor oameni liberi. Nu era vorba de faptul că britanicii îi simpatizau pe mayaşi şi nici că avuseseră întotdeauna relaţii bune, dar conaţionalii lui Montgomery erau de părere că rebelii mayaşi i-ar fi putut ajuta să smulgă o bucată din Mexic în beneficiul Coroanei. La urma urmei, teritoriul aflat în dispută putea deveni un protectorat prin intermediul negocierilor.

— O să ne descotorosim de năpasta asta păgână, o să-i facem bucăţi pe laşii ăia râioşi într-o bună zi, a promis Lizalde.

Montgomery a zâmbit, gândindu-se cum nişte *dzules*[3], aşa cum era Lizalde, au fugit către coastă, s-au îmbarcat pe un vapor şi s-au refugiat în siguranţa insulei Holbox ori s-au împiedicat, grăbindu-se să ajungă la Mérida, în timpul precedentelor ciocniri cu rebelii mayaşi.

— *Macheuales* sunt convinşi că Dumnezeu li se adresează sub forma unei cruci vorbitoare. Nu sunt tocmai păgâni, a răspuns el

---

[2] Arborele *Haematoxylum campechianum* a avut o mare importanţă economică din secolul al XVII-lea până în secolul al XIX-lea, fiind o sursă naturală pentru obţinerea vopselei (n. red.).

[3] „Străini”, cuvânt folosit de către mayaşi pentru a-i desemna pe conchistadori (n. red.).

pentru că pur şi simplu îşi dorea să vadă cum faţa încinsă a lui Lizalde devenea încă şi mai roşie.

Nu îl plăcea pe *hacendado*[4], chiar dacă omul acela îl plătea. Lui nu îi plăcea nimeni. Pentru el, toţi oamenii erau mai răi decât câinii şi detesta natura omenească.

— Este tot o erezie. Să presupun că nu vă închinaţi aşa cum trebuie lui Dumnezeu, domnule Laughton? Prea puţini dintre cei ca dumneata o fac.

Montgomery s-a întrebat dacă se referea la oamenii din branşa lui ori la englezi, aşa că a ridicat din umeri. Cucernicia nu era necesară pentru a intra în voia angajatorului său, iar el îşi pierduse orice credinţă avusese, înainte de a ajunge pe ţărmul Americilor.

Au făcut mai multe întoarceri printre mangrove, până când apa a devenit mai puţin adâncă şi au zărit doi stâlpi izolaţi de lemn. De unul dintre ei era legată o luntre simplă. Poate că acela era locul unde trebuiau să acosteze. De acolo, începea un drumeag acoperit cu praf roşu-gălbui. În sezonul ploios, de bună seamă că se preschimba într-o capcană noroioasă. Însă acum drumul era uscat şi pătrundea printre tufişurile dese.

Un bărbat mergea înaintea lor, iar în urma sa veneau alţi doi, cărându-i lucrurile lui Montgomery. Dacă decidea să rămână, avea la el câteva obiecte de toaletă; restul îi puteau fi trimise mai târziu, cu toate că nu mai erau prea multe de adus. Avea obiceiul să călătorească cu puţine bagaje. Lucrurile fără de care nu pleca nicăieri erau puşca, pe care şi-o atârna pe umărul stâng, pistolul de la şold şi busola din buzunar. Cea din urmă fusese un dar de nuntă din partea unchiului său. Busola îl însoţise prin Hondurasul Britanic, prin mlaştini, golfuri, pe poduri şubrede şi pe creste ascuţite. Prin umezeală şi prin roiuri de ţânţari. Pe pământuri pline de calcar şi mahon, printre arbori *ceiba* cu

---

[4] „Moşier, fermier; proprietar al unei hacienda”, în lb. spaniolă, în original (n. red.).

trunchiuri la fel de puternice ca turnurile unui castel şi cu ramurile încărcate de orhidee.

Acum îl adusese aici, în Mexic.

Au mers până când au ajuns în dreptul a doi arbori *ceiba* care umbreau o arcadă maură înaltă. În depărtare se zărea o casă albă. Proprietatea lui Moreau era înconjurată de un zid imens şi înalt, ancorat de arcade. Casa şi celelalte construcţii – a observat grajdurile în partea stângă – erau aşezate în mijlocul dreptunghiului înconjurat de ziduri, unde plantele creşteau sălbatice şi neîngrijite.

Nu era nici pe departe o hacienda în adevăratul sens al cuvântului – după părerea lui, proprietatea era mult prea mică pentru a fi considerată o moşie –, dar tot era impunătoare. Lizalde i-a povestit că foştii proprietari doriseră să deschidă o fabrică de zahăr. Dacă o făcuseră, atunci strădania lor nu fusese pe măsură; nu vedea niciunul dintre bine-cunoscutele coşuri de fum. Poate că o *trapiche*[5] era în spate, dar privirea lui nu ajungea până acolo. Mai exista un zid despărţitor, ceva mai mic, mai departe. Zidul era vopsit în alb, ca şi casa. Locuinţele muncitorilor trebuie să se fi aflat în spatele acelui zid despărţitor, laolaltă cu celelalte construcţii.

Metoda mexicană de a construi case, moştenită de la spanioli, presupunea ridicarea de ziduri în spatele altor ziduri. Nimic nu era expus cu uşurinţă privirilor curioase ale trecătorilor. Montgomery era convins că îndărătul faţadei dure a casei se găsea un patio încântător, un refugiu închis, plin de hamace şi verdeaţă, în mijlocul unui şir de arcade. Casa avea un *portón*[6] înalt de aproape trei metri, construit dintr-un lemn atât de închis la culoare, încât părea negru, contrastând cu albul casei. Mai era

---

[5] „Fabrică de zahăr”, în lb. spaniolă, în original (n. red.).

[6] „Poartă mare”, în lb. spaniolă, în original (n. red.).

acolo şi un *postigo*[7] care putea fi deschis pentru a le permite oamenilor să intre pe jos, în aşa fel încât uşile duble să nu trebuiască să rămână deschise.

Când o femeie a deschis acel *postigo* pentru a-i întâmpina, iar ei au traversat curtea interioară, s-a dovedit că Montgomery se înşelase. Nu se găseau nici grădini luxuriante, nici hamace în care să leneveşti. I s-a dezvăluit în faţa ochilor priveliştea unei fântâni arteziene secate, la umbra unui arbore şi a unor ghivece goale. Câteva *bougainvillea* neîngrijite atârnau pe pereţii din piatră. Arcadele graţioase deschideau drumul către casa principală, iar ferestrele cu grilaj din fier dădeau spre curtea interioară. În ciuda aspectului înghesuit al locuinţelor mexicane, interiorul şi exteriorul păreau să comunice liber, iar deasupra arcadelor erau cioplite frunze şi flori, care evocau prezenţa naturii. Era paradoxal că îi făcea plăcere această întâlnire dintre piatră şi plante, dintre întuneric şi aer.

Femeia le-a spus oamenilor ce îi cărau bagajele lui Montgomery să aştepte în curte, după care le-a cerut domnilor să o urmeze. Salonul în care au fost conduşi Lizalde şi Montgomery avea uşi franţuzeşti înalte şi era mobilat cu două canapele roşii, care cunoscuseră şi vremuri mai bune, trei scaune şi o masă. Nu era o locuinţă elegantă, nici mândria unui *hacendado* înstărit, ci semăna, mai degrabă, cu o reşedinţă de la ţară, întreţinută când şi când, dar care avea şi un pian. Un candelabru masiv din fier forjat atârna impunător de grinzile din lemn, atrăgând privirile şi fiind, totodată, semn de bunăstare.

În chip absurd, un ceas delicat fusese aşezat pe o poliţă. Pictura ceasului înfăţişa o scenă galantă, în care un bărbat îmbrăcat într-o livrea franţuzească din secolele trecute săruta mâna unei femei. Avea heruvimi drept ornamente, în vreme ce partea de sus era pictată cu albastru-deschis. Obiectul acesta nu se potrivea cu nimic din ce se găsea în încăpere. Era ca şi când stăpânul casei

---

[7] „Poartă mică”, decupată într-una mai mare, în lb. spaniolă, în original (n. red.).

jefuise o altă proprietate, după care aruncase în grabă ceasul în acea cameră.

Pe unul dintre scaune stătea un bărbat. În clipa în care au intrat, acesta s-a ridicat în picioare şi a zâmbit. Doctorul Moreau era mai înalt decât Montgomery, care îi depăşea pe toţi ceilalţi cu statura lui de un metru şi nouăzeci de centimetri. Doctorul avea o constituţie puternică, frunte senină şi gură hotărâtă. Cu toate că părul lui era presărat cu fire albe, emana nerăbdare şi vitalitate, însuşiri care nu dădeau deloc impresia unui bărbat ce se apropia de vârsta de aur. În tinereţea lui, doctorul Moreau ar fi putut să fie pugilist dacă şi-ar fi dorit.

— Aţi avut o călătorie plăcută? Vă pot oferi un pahar cu lichior de anason? a întrebat doctorul Moreau, după ce Lizalde le-a făcut cunoştinţă. Mi se pare că are efect liniştitor.

Montgomery era mai obişnuit cu tăria, cu aşa-numita *aguardiente*. N-ar fi ales de bunăvoie un degetar de lichior. Însă nici n-ar fi refuzat vreodată un pahar cu alcool. Acesta era blestemul lui. Aşa că a dat rapid paharul peste cap şi l-a aşezat apoi pe tava rotundă, din ceramică.

— Sunt încântat să vă cunosc, domnule Laughton. Am înţeles că sunteţi din Manchester. E un oraş important, care a devenit foarte mare.

— Nu am mai fost de multă vreme la Manchester, domnule. Dar da, de acolo sunt, a răspuns Montgomery.

— De asemenea, mi s-a dat de înţeles că sunteţi interesat şi aveţi oarece experienţă în inginerie şi că deţineţi câteva cunoştinţe de biologie. Dacă-mi permiteţi, îmi păreţi cam tânăr.

— Am douăzeci şi nouă de ani, aşa cum mă vedeţi, ceea ce vă poate face să mă credeţi tânăr, cu toate că aş putea respinge o asemenea afirmaţie. În ce priveşte experienţa, am plecat de acasă la cincisprezece ani, cu intenţia de a deprinde o meserie şi am luat vaporul către La Habana, acolo unde unchiul meu se ocupa

de întreținerea mai multor tipuri de maşinării. Am devenit *maquinista*[8], aşa cum se spune pe aici.

A omis motivul pentru care părăsise Anglia: bătăile teribile primite de la tatăl său. Pe lângă acestea, bătrânul lui avea o pasiune pentru alcool. Uneori, Montgomery credea că e vorba despre o afecțiune dezgustătoare ce se transmite prin sânge. Sau chiar de un blestem, cu toate că nu credea în blesteme. Însă, dacă aşa stăteau lucrurile, atunci familia îi transmisese şi uşurința de a mânui maşinăriile. Tatăl lui înțelegea maşinăriile de filat bumbacul, curelele, scripeții şi cazanele. Unchiul său se pricepea şi el la maşinării, iar tânărul Montgomery a fost mai fascinat de mişcarea unei manete decât de orice altă jucărie ori joacă.

— Cât timp ați stat în Cuba?

— Nouă ani, în total, în Caraibe. Cuba, Dominica, în multe alte locuri.

— V-ați descurcat bine acolo?

— Destul de bine.

— De ce ați plecat?

— M-am mutat destul de des. Hondurasul Britanic mi-a fost pe plac o vreme. Acum mă aflu aici.

Nu era singurul care făcuse o asemenea călătorie. Un grup pestriț de europeni şi americani populau această parte a lumii. Văzuse foşti confederați care fugiseră spre sud după ce Războiul Civil din Statele Unite se încheiase. Cea mai mare parte a acelor *confederados* se afla acum în Brazilia, încercând să înființeze noi aşezări, însă unii se adunaseră în Hondurasul Britanic. În acele locuri se găseau şi germani, care rămăseseră acolo în urma strădaniilor imperiale eşuate ale lui Maximilian, şi comercianți britanici, care îşi plimbau mărfurile de colo-colo. Mai erau negri caraibieni din Saint Vincent şi din alte insule, care vorbeau

[8] „Maşinist”, în lb. spaniolă, în original (n. red.).

franceza la perfecție, lucrători mulatri care extrăgeau *chicle*[9] sau sculptau mahonul, mayaşii care rămâneau neclintiți în aşezările lor de pe coastă şi alți *dzules*, precum Lizalde. Mexicanii din pătura superioară, acei Lizalde ai peninsulei, pretindeau adesea că aveau o ascendență pură, albă, iar unii dintre ei erau într-adevăr mai blonzi decât Montgomery, cu ochi albaştri sau verzi, fapt de care erau cât se poate de mândri.

Montgomery alesese Hondurasul Britanic, apoi Mexicul, nu pentru bogățiile lor naturale, cu toate că existau oportunități de care să profite, nici pentru că îl atrăgea acest amestec vibrant de oameni, ci pur şi simplu pentru că nu voia să se întoarcă la frig şi la focurile care trosneau noaptea în camerele minuscule ce îi aminteau de moartea mamei sale şi apoi de dispariția lui Elizabeth. Fanny nu putea să înțeleagă. Pentru ea, Anglia însemna civilizație şi i se părea nefirească aversiunea lui față de clima rece.

— Povesteşte-i despre animale, a spus Lizalde, fluturând leneş mâna înspre Montgomery, asemenea unui om care îi cere câinelui să facă un giumbuşluc. Montgomery este vânător.

— Chiar aşa, domnule Montgomery? Vă place acest sport? a întrebat Moreau, aşezat pe scaunul pe care îl ocupase înainte ca ei să intre.

Buzele i s-au întins într-un zâmbet slab. Montgomery şedea pe una dintre canapele – toată mobila avea nevoie de o operațiune serioasă de retapițare – sprijinit de cotieră şi cu puşca alături, însă în raza vizuală. Lizalde a rămas în picioare lângă polița şemineului, cercetând ceasul delicat.

— Nu o practic ca pe un sport, însă mi-am câştigat existența în felul acesta, în ultimii câțiva ani. Fac rost de exemplare pentru instituții şi pentru naturalişti. Îmbălsămez apoi exemplarele şi le pregătesc ca să fie trimise în Europa.

---

[9] Gumă naturală, extrasă din arborele *Manilkara chicle* (n. red.).

— Înseamnă că sunteţi familiarizat cu chestiunile biologice şi cu unele articole de laborator, necesare pentru taxidermie.

— Da, deşi n-aş putea să pretind că am avut o educaţie formală în acest domeniu.

— Şi cu toate acestea nu vă face plăcere? Mulţi oameni vânează numai pentru pura plăcere de a vedea un animal minunat împăiat şi montat pe un suport.

— În cazul în care mă întrebaţi dacă aş prefera să am zece păsări moarte în loc de zece păsări vii, atunci, nu, nu îmi plac exemplarele decedate. Nu caut să smulg pene şi aş prefera să le văd pe pieptul unei *piranga* roşii decât în pălăria elegantă a unei doamne. Însă, dată fiind natura ştiinţelor biologice, aveţi nevoie de acele zece păsări moarte, nu doar de una singură.

— Cum adică?

Montgomery s-a aplecat în faţă, nelinişstit. Hainele lui erau în neorânduială şi un firicel de sudoare îi cobora pe gât. Nu îşi dorea nimic altceva decât să îşi ridice mânecile până la coate şi să-şi arunce nişte apă rece pe faţă, dar iată că fusese luat la întrebări pentru slujbă, fără să i se acorde un răgaz de cinci minute ca să se aranjeze puţin.

— Atunci când încerci să vezi lumea, trebuie să o priveşti cu atenţie. Dacă aş vrea să prind un exemplar şi să îl trimit la Londra, oamenii ar putea să creadă că este unicul model al unui organism, ceea ce nu ar fi corect întrucât, cel puţin între mascul şi femelă, există adeseori deosebiri flagrante. Prin urmare, trebuie să trimit exemplare de mascul şi de femelă, mai mici sau mai mari, slabe şi rotofeie, şi să încerc să ofer o gamă variată a morfologiei lor, în aşa fel încât zoologii să ajungă să înţeleagă exemplarele respective. Asta, dacă mi-am făcut datoria bine şi am livrat exemplarele corecte şi informaţiile care trebuie să le însoţească. Eu caut esenţa unei păsări.

— Cât de splendid ai sintetizat totul, a spus Moreau, dând aprobator din cap. Esenţa unei păsări! Tocmai asta încerc eu să descopăr aici, prin munca mea.

— Dacă îmi permiteți să mă exprim astfel, nu știu ce presupune munca dumneavoastră. Am primit prea puține indicii legate de ceea ce aș putea descoperi la Yaxaktun.

Montgomery se interesase puțin în stânga și-n dreapta, însă detaliile fuseseră teribil de sărace. Doctorul Moreau era un francez care venise în țară cândva în perioada Războiului Reformei. Sau poate că se întâmplase la scurtă vreme după ce Războiul Mexicano-American fusese în mod constant înăbușit de forțele cuceritoare și de conflictele interne. Moreau nu era decât un alt european care venise cu un capital mic și cu o ambiție uriașă. Însă Moreau, în ciuda faptului că era medic, nu și-a deschis un cabinet și nu a rămas multă vreme într-un oraș mare, așa cum s-ar fi așteptat oricine din partea unui individ care intenționa să se integreze în societatea mexicană. În schimb, locuia în mijlocul junglei și conducea un sanatoriu sau un fel de clinică. Asupra căreia plana un semn de întrebare.

— Yaxaktun este un loc special, a spus doctorul. Nu avem personal foarte numeros, nu avem *mayorales*[10], *caporales*[11], *vaqueros*[12] sau *luneros*[13], așa cum ar trebui la o mare hacienda. Vei fi nevoit să faci câte puțin din toate. Dacă accepți postul de *mayordomo*, vei fi ocupat cu o mulțime de treburi gospodărești. Vechea *noria*[14] este nefolositoare. Avem două fântâni, bineînțeles, însă ar fi bine să avem niște grădini adevărate și sistem de

---

10 „Maiștri”, în lb. spaniolă, în original (n. red.).

11 „Supraveghetori”, în lb. spaniolă, în original (n. red.).

12 „Văcari”, în lb. spaniolă, în original (n. red.).

13 Muncitori care lucrează o zi pe săptămână, lunea, în contul plății unei datorii către moșier sau al chiriei etc., în lb. spaniolă, în original (n. red.).

14 Dispozitiv în formă de roată, cu găleți atașate, folosit pentru scoaterea și depozitarea apei, în lb. spaniolă, în original (n. red.).

irigaţie. Casa, clădirile auxiliare şi proprietăţile, dar şi întreţinerea lor ar trebui să te ţină suficient de ocupat. Însă mai există şi chestiunea cercetărilor mele.

— Domnul Lizalde a spus că îl ajutaţi la ameliorarea recoltelor.

Hernando Lizalde pomenise în treacăt despre „hibrizi”, însă doar o singură dată. Montgomery se întreba dacă Moreau nu era unul dintre acei botanişti cărora le plăcea să altoiască plantele, genul care ar fi silit un lămâi să rodească portocale.

— Da, este şi aşa ceva, a spus Moreau, încuviinţând. Pământul poate fi destul de încăpăţânat aici. Solul este subţire şi sărac. Stăm deasupra un bloc de calcar, domnule Laughton. Poate că trestia-de-zahăr şi sisalul cresc, dar nu e o sarcină uşoară să cultivi ceva aici. Însă obiectivele mele sunt mult mai complexe şi, înainte de a vă oferi detalii despre munca mea, trebuie să vă reamintesc, aşa cum v-a spus şi domnul Lizalde, că activitatea dumneavoastră presupune un jurământ de tăcere.

— Am semnat nişte hârtii în acest sens, a zis Montgomery.

De fapt, renunţase la toată viaţa lui pe semnătură. Intrase în datorii pentru Fanny, îi cumpărase câte rochii şi bonete fusese în stare. Datoria aceea fusese vândută şi revândută, ajungând acum în mâinile lui Lizalde.

— Băiatul acesta a fost verificat temeinic, a precizat Lizalde. E capabil şi discret.

— Se prea poate, însă e nevoie de o personalitate aparte pentru a rămâne la Yaxaktun. Noi suntem izolaţi, munca este una dificilă. Un tânăr ca dumneavoastră, domnule Laughton, ar fi mai nimerit să trăiască într-un oraş mare. De bună seamă că şi soţia dumneavoastră ar prefera acelaşi lucru. Nu vi se va alătura până la urmă?

— Suntem despărţiţi.

— Ştiu asta. Însă nu v-aţi gândit să luaţi legătura cu ea? Aţi mai făcut-o şi altă dată.

Montgomery a încercat să îşi păstreze o mină impasibilă, dar şi-a înfipt degetele în braţul canapelei. Nu era nicio surpriză că Lizalde inclusese asemenea informaţii în cine ştie ce dosar i-o fi trimis doctorului Moreau, dar tot îl durea să răspundă.

— Fanny şi cu mine am oprit orice corespondenţă.

— Şi nu aveţi alte rude?

— Ultima mea rudă în viaţă a fost unchiul meu, iar el a murit de ani buni. Am câţiva veri acasă, în Anglia, pe care nu i-am cunoscut niciodată.

Pe vremuri, mai avusese şi o soră. Elizabeth era cu doi ani mai mare decât el. Copilăriseră şi se jucaseră împreună, până când el plecase să facă avere. Promisese că avea să trimită după ea, însă Elizabeth se căsătorise la un an după plecarea lui. Îi scrisese adesea, de cele mai multe ori ca să îi povestească despre mariajul ei nenorocit şi despre speranţele ei că într-o bună zi aveau să se întâlnească din nou.

Îşi pierduseră mama de mici, iar el îşi amintea nopţile lungi petrecute în camera ei, în timp ce focul ardea în vatră. Se aveau unul pe celălalt. Tatăl lor nu era un om de încredere. Obişnuia să bea şi să îşi bată copiii. Pe Elizabeth şi pe Montgomery, dacă erau amândoi acasă. Chiar şi după ce se căsătorise, ea credea că el avea să fie salvarea ei, iar Montgomery fusese de acord să îi trimită bani de drum.

Pe vremea când reuşise să dobândească o poziţie solidă, Montgomery avea douăzeci şi unu de ani, iar sentimentul datoriei frăţeşti se atenuase simţitor. Avea alte treburi pe cap, în general legate de Fanny Owen, fiica unui mic comerciant britanic care se stabilise în Kingston.

În loc să îşi cheltuiască preţioasele economii ca să îi trimită bani surorii lui, le folosise pentru a-şi cumpăra o casă şi a se căsători cu Fanny.

Un an mai târziu, sora lui se sinucisese.

O vânduse pe Elizabeth în schimbul lui Fanny şi, prin târgul acela, îşi omorâse sora.

Montgomery şi-a dres glasul.

— Nu am nicio rudă căreia să îi scriu despre activitatea dumneavoastră ştiinţifică, doctore Moreau, dacă asta vă este temerea, a spus el după o clipă. Cu toate că nici acum nu ştiu despre ce muncă este vorba.

— *Natura non facit saltus*, a răspuns doctorul. Aceasta este munca mea.

— Latina mea nu străluceşte. Pot să notez nume de specii, dar nu şi să reproduc fraze elegante.

Ceasul a bătut o dată, anunţând ora, iar doctorul a întors capul spre uşă. În încăpere au intrat o femeie şi o fată. Fata avea ochii mari, de culoarea ambrei, şi părul negru. Purta una dintre acele rochii ţipătoare care erau la modă – de o nuanţă înspăimântătoare şi nefirească de roz, înţesată de ornamente, aproape sclipind şi având cumva o anumită frumuseţe brutală. Era rochia unei mici împărătese care venise să se adreseze curtenilor. Ca şi ceasul de pe poliţă, ţinuta nu se potrivea cu acea încăpere, însă Montgomery începea să creadă că tocmai acela era efectul pe care şi-l dorea doctorul Moreau.

— Menajera şi fiica mea. Carlota, vino încoace, a spus doctorul, iar fata a venit lângă el. Domnilor, permiteţi-mi să v-o prezint pe fiica mea, Carlota. Dumnealui este domnul Lizalde, iar dumnealui este domnul Laughton.

Fiica doctorului avea vârsta la care se mai putea agăţa de copilărie. Însă, în scurtă vreme, îşi închipuia el, aveau să o determine să schimbe rochiile tinereşti cu maturitatea unui corset şi greutatea fustelor lungi. Asta făcuseră şi cu Elizabeth, care ajunsese să fie strâns înfăşurată în catifelele şi mătăsurile colorate care au sugrumat-o.

Elizabeth nu se omorâse. Sora lui fusese ucisă. Femeile erau asemenea unor fluturi care trebuiau prinşi într-un insectar. Biata copilă, nu a avut de unde să ştie ce soartă o aştepta.

— Poți să îi spui ce înseamnă *natura non facit saltus*? a întrebat doctorul, încercând să glumească, după toate aparențele.

Montgomery nu avea chef de glume.

— Înseamnă că natura nu face salturi, a răspuns fata.

Încă simțea gustul puternic al anasonului pe care îl băuse şi se întreba ce avea să se întâmple dacă nu obținea slujba. Presupunea că ar fi putut să îşi bea mințile pe drumul de întoarcere spre Progreso. Să bea şi apoi să se îndrepte orbeşte către un alt port. Spre sud, posibil spre Argentina. Însă, înainte de a se gândi prea mult la perspectiva aceea, avea datorii de plătit. Datorii aflate în posesia lui Lizalde.

3
CARLOTA

Sanctus, Sanctus, Sanctus. De trei ori sfânt. Laboratorul tatălui ei era un loc sacru, chiar mai sacru decât capela în care îşi rosteau rugăciunile. Ramona spunea că există ceva sfânt în fiecare piatră, în fiecare animal, în fiecare frunză şi în fiece lucru. În piatră şi în lut şi chiar în pistolul pe care tatăl ei nu îl folosea niciodată şi pe care îl păstra lângă pat. Acela era motivul pentru care trebuia să-i oferi *sakab*[15], miere şi câteva picături de sânge *aluxului*[16], pentru ca recoltele să poată creşte. Altminteri, porumbul avea să pălească. Trebuiau să aducă ofrande şi *aluxului* ce sălăşluia în

---

15 Băutura sacră a zeilor mayaşi (n. tr.).

16 Creatură mitologică de mici dimensiuni, în general invizibilă, prezentă în credințele locuitorilor peninsulei Yucatán (n. red.).

casa lor, altfel acesta ar fi mutat mobila şi ar fi spart ghivecele. Lumea, le spunea Ramona, trebuie să păstreze un echilibru delicat, asemenea broderiei de pe o batistă. Dacă nu ai grijă, firul vieţii se va încurca şi se va înnoda.

Melquíades pretindea că până şi gândul că aşa ceva ar fi fost cu putinţă era un sacrilegiu: sfinţenia nu putea să îşi găsească locul într-o floare ori într-o picătură de ploaie. Ofrandele aduse spiritelor erau lucrarea diavolului.

Cu toate acestea, laboratorul era sacru şi, prin urmare, Carlota nu avea voie să intre acolo fără tatăl ei. Atunci când i se dădea voie, el o ţinea mai mult în anticameră şi îi indica lecturi ori sarcini pe care el însuşi le supraveghea. Cachito şi Lupe nu aveau voie înăuntru. Nici măcar Ramona nu putea pătrunde în acea incintă. Numai Melquíades, atunci când mai lucra pentru ei, avusese permisiunea de a descuia şi a de a pătrunde liber înăuntru.

În ziua aceea însă, tatăl ei i-a înmânat cheia, iar Carlota a răsucit-o în încuietoare, deschizându-le uşa bărbaţilor. A început apoi să se plimbe prin încăpere, trăgând într-o parte jaluzelele. Lumina a pătruns prin cele trei ferestre înalte, dezvăluind lumea secretă a doctorului.

O masă lungă domina anticamera; pe ea erau aşezate mai multe microscoape. Atunci când i-a permis să intre aici, tatăl ei i-a arătat clasificările de diatomee pe care le comandase din locuri îndepărtate. Aşezate sub lentile, algele minuscule au devenit un caleidoscop de culori. Tatăl ei a schimbat apoi lamela şi a lăsat-o să arunce o privire la o bucată de os, la o pană şi la o secţiune dintr-un burete. Pentru un copil, a fost mai degrabă o experienţă fantastică decât una ştiinţifică.

Minunile microscopului nu erau singurele pe care le putea găsi aici. Animalele împăiate erau depozitate în dulapuri şi borcane, iar penajul şi blănurile erau păstrate cu grijă. Scheletul unei pisici uriaşe era aşezat pe una dintre mese. Pereţii anticamerei erau împodobiţi cu ilustraţii la fel de fantastice. Desene ce înfăţişau muşchi flexaţi, schelete, vene şi artere asemenea unor

râuri ce îşi urmau cursul prin corpul omenesc. Mai erau nenumărate cărți şi hârtii aşezate pe rafturi înalte sau stivuite pe podea. Nu erau nici pe departe toate cărțile tatălui ei. Avea şi o bibliotecă bine dotată, însă în cea mai mare parte a timpului lucra în anticameră, pentru că era oarecum izolată de restul casei.

— Aţi auzit de dezbaterile lui Darwin despre pangeneză, domnule Laughton? l-a întrebat tatăl ei, în timp ce domnii se plimbau, privind desenele de pe pereți, asemenea unor oaspeți la expoziția dintr-un muzeu.

— Pangeneza este legată într-un fel de ereditate, a spus Laughton. Îmi lipsesc detaliile. Va trebui să mă puneți din nou la curent.

Carlota nu era sigură dacă tânărul vorbea sincer, era plictisit ori îşi dorea să scape de tatăl ei. Pe chipul lui se vedea un fel de ironie, o umbră de batjocură.

— Domnul Darwin sugerează că fiecare animal sau plantă se compune din particule denumite gemule. Acestea formează esența descendenței unui organism. Fireşte că aceste gemule nu pot fi văzute cu ochiul liber, însă ele există. Problema este că domnul Darwin a găsit un răspuns, dar nu este cel potrivit.

— Cum aşa?

— Perspectiva lui Darwin este mult prea superficială. Eu încerc să explorez esența materiei creaturilor, după care să sar dincolo de ea. Ceea ce am şi făcut. Am reuşit să îl depăşesc, să analizez viața şi să izolez elementul său esențial, iar de acolo, să construiesc ceva cu totul nou, aşa cum o cărămidă poate să construiască o casă. Gândiți-vă la axolotul care trăieşte în lacurile din Ciudad de México. Nu este decât o creatură mică, asemănătoare cu salamandra, însă, dacă îi tăiați un membru, acesta va creşte la loc. Imaginați-vă acum că aveți capacitatea de a face să vă crească la loc un membru, la fel ca axolotul. Imaginați-vă toate aplicațiile medicale posibile, toate tratamentele care ar putea fi puse în practică, dacă omul ar avea puterea unui bivol sau vederea ageră a unei pisici pe întuneric.

— Aş spune că este imposibil, a răspuns Laughton.

— Nu şi dacă aţi vedea gemulele a două organisme şi dacă le-aţi combina.

— Vreţi să spuneţi că aţi putea să luaţi caracteristicile unei salamandre şi să le amestecaţi într-un fel sau altul cu cele ale unui om? Mi se pare tot imposibil, doctore Moreau. Dacă aş injecta sângele unei salamandre în venele dumneavoastră, aţi muri, asta v-o poate spune chiar şi cel mai obtuz naturalist.

— Nu sângele, ci esenţa care se ascunde în sânge, a răspuns tatăl ei. Am făcut-o. Fiica mea este dovada vie.

Laughton s-a întors să se uite spre domnul Lizalde, ca şi când l-ar fi întrebat în tăcere dacă trebuiau să ia totul în serios, după care şi-a îndreptat privirea spre ea, încruntându-se.

— Am fost căsătorit la un moment dat, cu multă vreme în urmă. Soţia şi fiica mea au murit. Boala a fost cea care mi le-a răpit şi nu am putut face nimic, în ciuda pregătirii mele medicale. Însă acea tragedie mi-a stârnit interesul faţă de anumite studii biologice. Câţiva ani mai târziu, s-a născut Carlota în urma unei a doua legături. Însă, la fel ca prima dată, viaţa mea părea menită suferinţei. Fiica mea avea o afecţiune rară a sângelui.

Tatăl ei s-a dus la dulapul din sticlă şi l-a deschis, continuând să povestească. Se găseau acolo nenumărate sticle şi recipiente. Le cunoştea pe toate. A scos cutia din lemn cu căptuşeală din catifea şi seringa din aramă, precum şi recipientul de porţelan cu tampoane din bumbac şi sticla cu alcool dezinfectant.

— Ca să salvez viaţa Carlotei, am extins studiile cât de mult am putut, până când am găsit o soluţie, o cale de a combina anumite elemente unice, descoperite la jaguar, cu gemulele esenţiale ale copilului meu. Cu ajutorul acestui medicament, o menţin în viaţă pe fiica mea. A venit timpul să primeşti injecţia, Carlota.

Şi tatăl ei i-a făcut semn să se apropie.

— Ce aveţi de gând să faceţi cu asta? a întrebat Laughton, îngrijorat.

— Tata nu vă minte. Sunt într-adevăr bolnavă, domnule, a răspuns ea, privindu-l calmă.

S-a îndreptat apoi spre tatăl ei şi a întins braţul.

Înţepătura de ac a fost aproape imperceptibilă. O mică pată stacojie i-a înflorit pe piele, după care fata a apăsat cu blândeţe pe braţ bucata de bumbac pe care i-o dăduse tatăl ei.

— Acum, şi o mică tabletă care o ajută pe fiica mea la digestie; este o fetiţă destul de nervoasă, aşa că uneori are dureri de stomac, iar injecţia le înrăutăţeşte, a continuat tatăl ei, destupând un flacon şi întinzându-i o tabletă Carlotei, care a pus-o pe limbă. Gata. O injecţie pe săptămână, asta-i tot.

Văzând că nu i se întâmplase niciun rău copilei, încruntătura lui Laughton s-a domolit şi s-a preschimbat într-un dispreţ plin de îndoială; Laughton şi-a permis chiar să scoată un hohot de râs.

— Vă amuză, domnule? a întrebat ea. Eu vă fac să râdeţi?

— Nu râd de dumneavoastră, domnişoară, numai că toate acestea nu demonstrează nimic, a spus el, după care l-a privit pe tatăl ei şi a clătinat din cap. Doctore Moreau, povestea dumneavoastră este interesantă, însă nu cred că aţi oferit puterea unui jaguar unei fetiţe, printr-o simplă injecţie.

— Am descoperit o cale de a o menţine sănătoasă, bazându-mă pe forţa animalelor, ceea ce nu este chiar acelaşi lucru. Însă asta mă aduce la punctul central al investigaţiilor mele şi la tipul cercetărilor pe care le desfăşor pentru domnul Lizalde.

— Poate că intenţionaţi să le oferiţi oamenilor branhii ca să poată respira sub apă?

— Dimpotrivă: intenţionez să modelez animalele în ceva diferit, să le cioplesc în forme noi. Să fac în aşa fel încât porcul să meargă în două picioare, iar câinele să spună mai multe cuvinte.

— Aha. Doar atât?

— Este posibil să transplantezi ţesut dintr-o anumită parte a unui animal în alta, să schimbi metoda de creştere sau să îi modifici

membrele. De ce nu am putea să îi schimbăm şi structura esențială? Haideți, urmați-mă!

Tatăl i-a făcut semn fetei să deschidă uşa care ducea spre laborator şi au intrat acolo cu toții. Nu se vedea mare lucru pe întuneric. Ferestrele erau la fel de înalte, însă partea de jos fusese zidită, iar Carlota a început din nou să deschidă jaluzelele, de data aceasta cu ajutorul unui băț mai lung, prevăzut cu un cârlig în capăt. Lumina soarelui a pătruns în raze mari, iluminând cu putere nenumăratele rafturi, sticle, instrumente, pâlnii, flacoane pentru amestecat, cântare şi pahare care constituiau arsenalul tatălui ei. Se aflau acolo câteva vase pentru încălzit şi farfurii din porțelan pentru evaporare. Mai erau şi dulăpioare cu sertarele etichetate şi tot felul de aparate din cupru, oțel şi sticlă, făcute la comandă. Masa, aşezată în mijlocul încăperii, era ticsită cu hârtii şi cu borcane, se vedeau chiar şi câteva animale împăiate. Laboratorul mai găzduia un cazan şi un cuptor. Deasupra lor fuseseră înşirate cârlige de care atârnau mici lopeți, cleşti şi pensete.

Era limpede că haosul începea să pună stăpânire pe laborator. Melquíades ajuta ca totul să fie păstrat într-o relativă ordine. Nu că tatăl ei ar fi fost neîndemânatic, dar stările lui erau fluctuante. Uneori avea perioade de activitate frenetică, după care lâncezea într-o stare de apatie. Atunci când letargia şi melancolia puneau stăpânire pe el, îşi petrecea timpul trânit în fotoliul cel mare din bibliotecă, cu privirea lipită de geam, sau în pat, uitându-se la portretul oval al soției sale.

În astfel de momente, în ciuda faptului că îşi iubea tatăl dincolo de orice cuvinte, Carlota îşi simțea inima strânsă de amărăciune din cauza felului în care el privea acel portret, în timp ce asupra ei ochii lui poposeau doar o clipă, ceea ce îi demonstra că soția şi copila moarte dețineau supremația în inima lui.

Carlota era doar o înlocuitoare nevrednică.

Însă melancolia persistentă a tatălui ei cedase în ultima lună, poate în aşteptarea acelei vizite sau din cine ştie ce alt motiv. Era, în orice caz, aproape amețit pe când stăteau în laborator, iar el îşi

desfăcea brațele, arătându-le diverse echipamente şi îndemnându-i să se îndrepte spre o draperie din catifea roşie atârnată în celălalt capăt al încăperii.

— Veniți aici, domnule Laughton. Dați-mi voie să vă arăt roadele muncii mele, a spus tatăl ei, după care a tras într-o parte draperia, cu un aer teatral.

În spatele draperiei se afla o cutie imensă, cu laturile din sticlă, aşezată pe roți în aşa fel încât să poată fi mişcată. Laughton a îngenuncheat pentru a se uita mai bine. După aceea, s-a întors iute către domnul Lizalde şi a şoptit ceva ce ea nu a auzit, iar domnul Lizalde i-a răspuns în acelaşi fel, însă, judecând după fețele lor, nu încăpea îndoială că tânărul era şocat.

Şi pentru Carlota era la fel de neobişnuită priveliştea. Nu avusese niciodată ocazia să vadă hibrizii în acel stadiu; tatăl ei îi ținea departe de ea, până când deveneau mult mai maturi. Creatura din cutie avea corpul şi mărimea unui porc de dimensiuni mari. Însă membrele sale erau cu totul greşite, iar în locul copitelor îi creşteau degete, mici protuberanțe de carne. Capul părea, de asemenea, diform, turtit. Nu avea urechi, iar ochii îi erau închişi. Dormea suspendat într-o substanță tulbure, ce n-avea cum să fie apă: semăna cu o peliculă sau cu o mucoasă, care îi acoperea şi gura.

Carlota voia să îşi lipească fața de sticlă sau să bată cu degetul, însă nu îndrăznea. Bănuia că Laughton voia să facă acelaşi lucru, însă nici el nu se putea mişca din loc. Se uitau amândoi la creatura de dincolo de sticlă, la felul în care i se arcuia spatele, la coloana vertebrală ce părea să iasă în afară, ca nişte țepi, la cioturile ce urmau o linie prelungă pe pielea întinsă. Ochii... se întreba ce culoare aveau ochii hibridului. Nu avea păr, nici măcar un pic de puf, cu toate că Lupe şi Cachito aveau puf pe față. Moale, însă bogat, puful le acoperea şi mâinile şi picioarele.

— Ce e asta? a întrebat în cele din urmă Laughton.

— Un hibrid. Toți sunt dezvoltați în pântecele porcilor. Odată ce au ajuns la un anumit punct al maturității, sunt mutați în

această cameră. Soluția este un amestec dintr-un anumit tip de alge şi fungi care secretă laolaltă anumite substanțe chimice ce stimulează creşterea, a spus tatăl ei. Hibridul primeşte şi o substanță nutritivă care previne atrofierea oaselor şi a muşchilor. Este mult mai complex, fireşte, însă ceea ce vedeți este o creatură care va avea, peste câteva săptămâni, capacitatea de a merge în două picioare şi de a manipula unelte.

— Prin urmare... ați combinat un porc cu un om?

— Am introdus un organism în burta unui porc pentru gestație, într-adevăr. Şi unele dintre gemulele sale provin de la un alt animal, iar altele sunt de la oameni. Nu este doar un singur lucru.

— Este... sigur este viu?

— Da. Deocamdată doarme.

— Şi va trăi? La un moment dat îl veți scoate de acolo şi va respira şi *va trăi*?

Nu prea părea viu în momentul acela, însă într-adevăr respira. Puteau să îşi dea seama pentru că ființa tresărea uşor. Însă, din toate punctele de vedere, părea un animal diform pe care cineva îl pusese la murat.

— Uneori nu trăiesc, a răspuns Carlota, amintindu-şi de hibrizii de anul trecut şi de cei dinainte.

Cu toții muriseră în pântece, iar tatăl ei se plânsese de calitatea animalelor pe care le avea la dispoziție, de faptul că nu putea munci dacă nu avea la îndemână decât porci şi câini.

Însă Melquíades nu era vânător, ca să aducă feline uriaşe sau maimuțe. Melquíades părea de-a dreptul indispus din pricină că tatăl ei îşi dorea jaguari la fiecare jumătate de an, iar pentru asta trebuia să meargă la oraş şi să discute cu oameni cu care el nu voia să stea de vorbă. De obicei, vânătorii vindeau blănuri şi cereau un preț exorbitant ca să aducă un jaguar până la Yaxaktun. Iar Melquíades avea acea durere de stomac şi nu voia să se înhame la sarcini obositoare.

Tatăl ei a încuviințat.

— Nu, nu trăiesc întotdeauna. Este unul dintre aspectele pe care încerc să le perfecționez. Procesul nu este întru totul lipsit de probleme.

— Va trăi, a şoptit Laughton.

Tatăl ei a bătut din palme şi a zâmbit. Zgomotul a fost unul puternic, sunetul părând să se izbească de tavan. A zâmbit.

— Haideți, domnilor, să facem cunoştință cu un hibrid mult mai dezvoltat, a spus tatăl ei şi le-a făcut semn să părăsească încăperea. Încuie uşa, Carlota.

Ea a făcut întocmai, încuind uşile în urma bărbaților, mai întâi pe cea a laboratorului, apoi pe cea a anticamerei.

Tatăl ei i-a condus spre bucătăria acoperită cu *azulejos*, plăci din ceramică înfățişând fie flori, fie forme geometrice care aminteau de perioda Mudéjar. Lângă uşă erau atârnate vase emailate. *Trasteros*[17] erau pline de coşuri şi de vase din lut – porțelanul era depozitat în sufragerie, împreună cu paharele şi bolurile de servit masa. Oalele de gătit erau îngrămădite una peste alta, aşteptând să fie umplute cu fasole şi cu orez. Mai erau acolo două *comales* din fontă în care erau coapte *tortillas* şi două *metates* pentru măcinarea porumbului, precum şi un raft de perete pe care se găseau o mulțime de linguri din lemn, polonice, teluri, cuțite şi tot felul de tacâmuri.

În mijlocul bucătăriei se afla o masă mare, butucănoasă şi veche, cu bănci de o parte şi de alta. Acolo şedeau Ramona, Cachito şi Lupe. În clipa în care au intrat în bucătărie, toți trei s-au ridicat în picioare.

— Doriți să mâncați, domnule doctor? a întrebat Ramona.

— Nu, Ramona. E în regulă, deocamdată. Vreau să îl prezint pe domnul Laughton celor doi tineri prieteni ai noştri. Ei sunt Livia

---

[17] „Cămări”, în lb. spaniolă în original (n. tr.).

şi Cesare, a spus tatăl ei, folosind numele oficiale ale celor doi tineri hibrizi.

Tatăl ei avea câte un nume latinesc pentru fiecare dintre creaţiile sale, însă Ramona le dăduse porecle sau chiar creaturile îşi spuneau cu totul altfel. Cachito era mic; de unde şi porecla lui. Lupe, pur şi simplu, arăta ca o Lupe pentru Ramona. Nu, Ramona nu folosea numele care îi plăceau doctorului. Până şi fiica doctorului avea o poreclă. Carlota era Loti, iar, uneori, era chiar Carlota Hija del Elote Cara de Tejocote[18], atunci când Cachito şi Lupe râdeau pe-nfundate şi se credeau amuzanţi cu jocurile lor de cuvinte.

În mod obişnuit, tatăl ei nu era de acord cu folosirea poreclelor – era un obicei nedemn, se plângea el –, însă nu prea putea face multe în legătură cu asta şi chiar se obişnuise cu acele nume inventate. Ramona le spunea poveşti, îi învăţa cuvinte, iar ei trăiau după regulile doctorului, dar îi respectau şi ei obiceiurile. După cum spunea Ramona, aşa trebuia să fie, pentru că lumea era un compromis neîncetat, o recunoaştere a celuilalt şi a ta însuţi.

— Bună ziua, domnule Laughton! au spus la unison Cachito şi Lupe.

— Daţi mâna cu domnul Laughton.

Laughton a întins braţul şi a scuturat mâinile celor doi copii, înclinând din cap. Părea uluit. Îi dispăruse şi zâmbetul acela ironic.

— Vedeţi aici, urechile, a spus tatăl ei, trăgându-l în faţă pe Cachito.

Băiatul avea urechi ascuţite, acoperite cu o blăniţă fină, de care tatăl ei trăgea acum cu blândeţe.

---

[18] „Carlota, fiica aceea cu faţă de ştiulete şi de păducel”, traducere aproximativă din lb. spaniolă (n. red.).

— În cazul lui Lupe, urechile sunt oarecum mai mici, iar degetele ei sunt mai bine dezvoltate. Vedeți şi mandibula. Este ieşită în afară, însă nu atât de proeminentă ca a băiatului.

În timp ce vorbea, a cuprins în palmă fața lui Lupe, ridicându-i capul.

— Sunt încă tineri, iar trăsăturile lor nu s-au aşezat deocamdată. Puteți vedea însă cât de bine sunt formați. Puteți să îi mai spuneți ceva domnului Laughton?

— Suntem încântați să vă cunoaştem, a zis Cachito.

— Ați adus bomboane? a întrebat Lupe.

— Eu... da. Mă bucur să vă cunosc, a răspuns Laughton. Mă tem că nu am adus bomboane.

Laughton şi-a lipit mâna de gură şi a continuat să se holbeze preț de o clipă la Cachito şi Lupe, înainte să se întoarcă din nou spre tatăl ei.

— Domnule, trebuie să stau jos şi să beau un pahar cu apă.

— Da, nicio problemă. Ramona, pregăteşte un ceai şi adu-ni-l în salon. Vom sta de vorbă acolo. Carlota, ia, te rog, cheia de la laborator şi du-o în camera mea, i-a cerut tatăl ei, în timp ce îşi aşeza palmele pe umerii ei şi o mângâia uşor. Mai târziu vom lua cina.

— Da, tată. Mă bucur că v-am văzut, domnilor, a spus ea, amintindu-şi formulele de politețe.

Se pricepea la astfel de detalii, vorbea încet şi stătea cu capul plecat, în semn de supunere.

4
MONTGOMERY

Doctorul a dechis o cutie şi le-a oferit trabucuri. Montgomery a clătinat din cap. L-a privit pe Moreau cum îşi aprinde trabucul cu pricepere, l-a urmărit cum se aşază pe canapea şi zâmbeşte atunci când Ramona a adus ceaiul.

Montgomery a apucat o ceaşcă delicată şi a simţit sub degete porţelanul subţire. Se întreba dacă nu cumva avusese halucinaţii. Poate că băutura reuşise în cele din urmă să îi vatăme creierul. Uneori o visa pe Elizabeth – putea să jure că îi şoptise ceva la ureche. Însă niciodată nu avusese vedenii.

Nu, ceea ce văzuse el fusese real, iar acum şedeau în această cameră, sorbindu-şi în linişte ceaiul. Ca şi când nimic nu era în neregulă. Ca şi când nu văzuseră cum prinde viaţă un miracol sau un blestem.

Hibridul pe nume Livia era mai înalt decât corespondentul său masculin, mai suplu, avea un nas mai mic şi urechi rotunde, semănând la formă şi la colorit cu cele ale unui jaguarundi. Băiatul, Cesare, avea bulinele şi dungile negre ale unui ocelot. Avea blana închisă la culoare şi faţa rotundă. Cu toate că, atunci când îi priveai, te gândeai la o felină sălbatică, hibrizii aveau şi formă umană, iar el şi-a adus aminte de un egiptolog care îi arătase odată desenele unor zeităţi cu capete de animale. Sau de sculpturile din străvechile temple mayaşe, în care puteai zări chipul unui zeu de demult, amestecat cu un animal sălbatic din junglă. Montgomery nu îşi putea închipui cum reuşise Moreau să modeleze asemenea creaturi. De fapt, nici măcar nu era în stare să lege câteva cuvinte.

— Vă simţiţi mai bine, domnule Laughton?

— Nu prea ştiu cum mă simt, a răspuns, râzând nervos. Domnule doctor, ceea ce mi-aţi arătat este... cu greu s-ar găsi cuvintele care să poată descrie aşa ceva.

— Este un salt, despre asta este vorba, a spus Moreau.

— Da, presupun că aveți dreptate. Dar care este scopul? Pot înțelege încercarea de a vindeca suferința fiicei dumneavoastră, însă cum ar putea să vă ajute crearea unor hibrizi?

— Nu îl ajută pe el. Mă ajută pe mine, a intervenit Lizalde.

Bărbatul şedea într-un fotoliu de mahon cu spătar înalt, care nu părea nici pe departe confortabil, însă în care se cocoțase cu o atitudine imperială, cu un trabuc neaprins în mâna dreaptă.

— Hibrizii ar putea răspunde problemelor noastre legate de forța de muncă.

— Probleme legate de forța de muncă?

— Indienii din această zonă au muncit dintotdeauna pe câmp. Au fost mereu muncitori şi zeloşi, atunci când erau presați corespunzător. Însă apoi şi-au făcut apariția gunoaie precum Jacinto Pat, care să alimenteze violențele. Zahărul este prețios. Şi sisalul ar putea să fie, dar numai şi numai dacă am avea suficiente brațe care să muncească pământul, ceea ce nu se poate face atunci când jumătate din blestemata de peninsulă este măcinată de revolte, iar cealaltă jumătate nu este de încredere. În zilele noastre, nu am încredere în niciun indian, domnule Laughton. Toți au în ei sămânță de conspiraționişti. Este adevărat că, pe vremuri, puteam importa muncitori negri din Caraibe, însă acum nu mai este cu putință. Şi oricum au fost mereu prea costisitori. În Mérida i-am auzit pe unii domni spunând că ar trebui să aducă oameni din China sau din Coreea. Nici nu vă pot spune ce cheltuieli ar însemna *asta*, a continuat Lizalde, oprindu-se să îşi aprindă trabucul cu care, până atunci, se jucase în mână. În plus, chiar dacă i-am aduce pe aceşti chinezi, totul ar putea fi degeaba. Am un prieten care a încercat să aducă o echipă de italieni. Au murit toți de febră galbenă. Nu oricine se poate aclimatiza în țara noastră, a mai spus Lizalde, iar buzele lui subțiri s-au schimonosit în semn de dezgust. Muncitori locali, muncitori crescuți în peninsulă. Ăsta e secretul.

— Speraţi că aceşti hibrizi vor cultiva trestia-de-zahăr şi că nu veţi mai fi silit să angajaţi *macehuales*?

— Aţi văzut munca doctorului Moreau. Hibrizi care merg pe două picioare, cu mâini care pot manevra uneltele. Este realizabil, dacă bunul nostru doctor poate remedia câteva mici probleme.

— Care sunt acele mici probleme?

— După cum a spus fiica mea, unii hibrizi mor. Maturitatea este o adevărată provocare, a spus doctorul. Se impune accelerarea creşterii lor, însă uneori procedeul poate genera probleme. Toţi hibrizii au o speranţă mai mică de viaţă, ceea ce este perfect de înţeles. Gândiţi-vă la o pisică. La vârsta de doisprezece ani, este deja bătrână. Nu acelaşi lucru este valabil în cazul oamenilor.

— Câţi ani au hibrizii pe care i-am văzut?

— S-au născut în urmă cu aproximativ şapte ani, însă acum sunt comparabili cu un copil de doisprezece sau treisprezece ani în privinţa facultăţilor mintale şi a dezvoltării fizice. Aceştia s-au dovedit a fi cel mai mare succes al meu. Maturizarea lor a încetinit şi, dacă va continua în acelaşi ritm, vor putea să trăiască, să zicem, treizeci sau treizeci şi cinci de ani, fără probleme. Dacă vor depăşi această vârstă, ar putea dezvolta probleme osoase grave.

— Treizeci de ani nu mi se pare o speranţă de viaţă extraordinar de mare.

— Este mai mare decât un an, a replicat Lizalde.

— Asta era durata de viaţă?

— La început nu era prea mare, într-adevăr. Atunci când am extins speranţa de viaţă, am întâmpinat obstacole. Probleme legate de piele sau spasme musculare şi nervoase, a precizat doctorul.

— Totuşi, şi cei doi ar putea să se confrunte cu probleme osoase.

— La treizeci de ani, e posibil. Ceea ce e mult mai bine decât la opt ani. Însă aceasta nu e singura complicaţie. Aşa cum Carlota

trebuie să primească injecțiile ca să fie sănătoasă, hibrizii trebuie să primească medicația pentru a ne asigura că rămân stabili. În lipsa medicamentelor, riscă să se îmbolnăvească. După cum vă puteți închipui, este improbabil să trimitem muncitorii pe care îi avem acum pe moşiile domnului Lizalde, însă acesta este obiectivul nostru.

— Câți hibrizi aveți acum?

— Peste două duzini. Îi puteți vedea mai târziu, dacă doriți. Mă întreb dacă e adevărat ce mi-a spus domnul Lizalde despre dumneavoastră.

— Ce v-a spus?

— Am desfăşurat o amplă căutare, în încercarea de a descoperi un om de calibrul potrivit pentru a lucra ca *mayordomo* la Yaxaktun. Am nevoie de o persoană care să îmi poată procura exemplare de animale. Mai trebuie cumpărate provizii, apoi mai avem afacerea din Mérida de care v-ați putea ocupa. Sunt o mie de lucruri pe care trebuie să le faceți. Însă cel mai important dintre ele este să supravegheați hibrizii. Ați muncit într-o exploatare forestieră, în condiții grele, şi ați avut de-a face cu oameni de toate felurile. Cred că acea experiență vă este de folos. În orice caz, motivul pentru care vă aflați astăzi în fața mea este acela că domnul Lizalde m-a asigurat că nu vă temeți de animalele sălbatice.

Ceaşca de porțelan din mâna lui Montgomery era decorată cu flori galbene, tivite cu auriu. Şi-a plimbat degetul cel mare pe marginea ei şi a rânjit.

— Domnul Lizalde a mințit. Îmi este teamă de animalele sălbatice. Numai un nebun nu s-ar teme de ele.

— Cu toate acestea, jaguarul..., a observat Moreau. Domnul Lizalde mi-a scris despre jaguar.

— Jaguarul, a făcut Montgomery.

Povestea *aceea*. Povestea care îi adusese renumele pe care îl avea acum. Nebunul de Montgomery Laughton. *El Inglés Loco*[19]. Şi-a dat seama că trebuie să o istorisească, deoarece Moreau îl privea cu interes.

— Mă aflam într-un orăşel la sud de Belize City. Jaguarii sunt ucigaşi oportunişti şi au tendinţa să păstreze distanţa faţă de oameni. Nu ştiu de ce acesta s-a apropiat de oraş, însă oamenii îl văzuseră deja de două ori până atunci. Câteva femei spălau rufele la râu. Una dintre femei o luase la râu şi pe fiica ei. Era doar o fetiţă de patru ani. Fetiţa se plimba de colo până colo, fără să se îndepărteze de mama ei, în clipa în care jaguarul a sărit din tufişuri. Şi-a înfipt ghearele în capul ei şi a tras-o după el. M-am dus pe urmele lui. Nu aveam pistolul la mine, aşa că a trebuit să folosesc ceea ce aveam la îndemână, mai exact un cuţit. Am reuşit să ucid jaguarul.

Nu a amintit că motivul pentru care nu avea pistolul la el era acela că băuse în seara precedentă şi îşi spălase hainele la râu, după ce le murdărise de vomă. Nu a amintit de sângele dezgustător care îi păta degetele. Nici de lacrimi sau de faptul că încercase să vomite după ce se terminase totul, dar nu reuşise. Stomacul lui se golise deja. Dar poate că Moreau putea să priceapă printre rânduri. În ochii lui se citea o oarecare înţelegere.

— Şi nu aţi fost rănit?

— Mai am pe braţ cicatricile de atunci.

S-a oprit, simţind mâncărimi în vârfurile degetelor, ca şi când nervii săi îşi aminteau acea luptă. Uneori, simţea în braţ durere, ecouri ale luptei, adânc înfipte în corpul lui.

— Copilul a murit. Totul a fost în zadar, a conchis el.

— Cu toate acestea, a fost o dovadă de curaj.

Montgomery a mormăit şi a sorbit din ceai. Nu era nicio dovadă de curaj să se arunce asupra unui jaguar care înfuleca un copil şi

---

[19] „Englezul Nebun”, în lb. spaniolă, în original (n. red.).

să îl înjunghie, în timp ce animalul era ocupat cu altceva. Oamenii satului o ştiau bine. Era englezul cel nebun.

După acea întâmplare, i-a scris lui Fanny. Nu ştia la ce să se aştepte. Se aştepta, poate, ca ea să îi spună că, într-adevăr, fusese un act de eroism din partea lui. Poate se aştepta să îl compătimească şi să se întoarcă la el, să îl îngrijească până se punea pe picioare. Însă ei nu i-a păsat şi i-a trimis o singură scrisoare, scurtă şi rece.

— Munca la Yaxaktun presupune să fiţi înconjurat mereu de animale. Este dificil, a spus Lizalde.

— Nu există îmblânzitori de lei în zonă? a glumit Montgomery.

— Nu ştiu dacă îmi sunteţi deja pe plac, a spus Moreau calm, în vreme ce trabucul pe jumătate ars se legăna între degetele lui. Nu sunt sigur dacă sunteţi omul potrivit pentru această slujbă.

— Sincer vorbind, nu sunt sigur că voi accepta slujba.

— Nu trebuie să luaţi acum nicio decizie, nu-i aşa? a intervenit Lizalde. Am face bine să tragem cu toţii un pui de somn înainte de cină. Mâine-dimineaţă putem discuta din nou afaceri.

Montgomery a acceptat, în mare parte pentru că voia să tragă o duşcă din recipientul de cositor pe care îl purta ascuns în buzunarul hainei – ceea ce a şi făcut în clipa în care a ajuns în camera lui. Şi-a dat jos haina şi cămaşa şi a luat o duşcă, apoi încă una.

Camera era mare, cu mobilă veche şi greoaie, din cel mai scump mahon. Patul era înconjurat cu perdele împotriva ţânţarilor, ceea ce îi făcea plăcere, după ce petrecuse multe nopţi în hamace roase de şobolani. La picioarele patului era aşezat un cufăr masiv. Placa metalică din jurul lacătului era decorată cu păsări delicate. Se mai afla acolo şi un fel de birou de călătorie, pe care îl mai văzuse şi în alte părţi, un *vargueño*. Incrustaţiile erau din argint şi înfăţişau un model abstract ce trimitea cu gândul la influenţe maure, moştenite de la spanioli, la fel ca şi *azulejos*. Un scaun de călugăr, cu acele cuie specifice din aramă, era aşezat în faţa ferestrei.

Se mai găsea acolo şi o oglindă de dimensiuni mari. Montgomery nu stătuse în destule locuri elegante care să aibă un asemenea obiect în cameră, iar acum se vedea aşa cum nu se mai văzuse de o bună bucată de timp. Era slab, avea un corp nesănătos de subțire. Pe vremuri, Fanny îl găsise oarecum arătos sau cel puțin suficient de plăcut. Se îndoia că ea ar mai fi avut aceeaşi părere şi acum. Dar poate că totul fusese o minciună. Banii erau cei care i se păruseră ei mai frumoşi. Banii pe care el nu îi avea. Ştiuse că lui Fanny îi plac lucrurile frumoase, iar el nu îi refuzase nicio extravaganță pe vremea când îi făcea curte, după care îşi închipuise că e fericită atunci când se căsătoriseră.

Însă, după ce unchiul lui Montgomery murise, Fanny se înfuriase când aflase că el nu moştenise nimic.

— Are copii în Anglia, îi explicase el.

— Dar nu i-a iubit. Şi ai spus că te considera ca şi fiul lui.

— Ce importanță are? întrebase el.

Avea o oarecare importanță. Fanny îşi dorea o viață decentă, după cum spunea ea. Cu toate că Montgomery nu credea că viața lor era una indecentă, începuse la rândul lui să observe neajunsurile din gospodăria lor şi recunoştea că Fanny era mult prea fermecătoare pentru o viață mohorâtă şi plictisitoare. Ea trebuia să strălucească asemenea nestematei care era în viața lui. Trebuia să fie fericită. Cercetase draperiile urâte şi covorul ieftin şi simțise că toate erau doar o reflexie a lui însuşi. Recunoştea că era inferior şi nesăbuit şi îşi făcea griji din pricina încruntăturii ei şi a felului în care o priveau alți bărbați.

Montgomery achiziționase o casă nouă, mai mare, importase pânzeturi de la Londra şi de la Paris, căutase parfumuri rare, cumpărase brățări de aur şi o pereche de cercei cu diamante pentru Fanny, ca şi când ar fi fost un om cu avere. Împrumutase sume uriaşe de bani, după care împrumutase şi mai mult ca să îşi plătească datoria. Oare nu merita să facă totul ca să o vadă fericită pe Fanny? Ca să îi simtă brațele în jurul gâtului, să vadă acea strălucire de zâmbet perfect?

În cele din urmă, Montgomery hotărâse să se mute. Îi spusese lui Fanny că îi aşteaptă mai multe oportunităţi în Hondurasul Britanic. Însă ei nu îi plăcea acolo. Nu îi plăcuse niciodată în Caraibe, iar acolo era şi mai rău, susţinea ea. Certurile lor deveniseră tot mai dese. Ea plângea tot mai des. Era înnebunită: nu aceea era viaţa pe care i-o promisese el. Îl acuzase că o minţise în privinţa mijloacelor lui de trai.

Montgomery nu ştia cum să-i mai vorbească. Devenise tot mai tăcut, retras, concentrat asupra muncii.

Apoi plecase într-o exploataţie forestieră, pentru o misiune de două luni. Când se întorsese acasă, soţia lui era deja plecată. Problemele lor financiare se agravaseră, iar Fanny, care aflase de situaţia lor precară, spălase putina.

Nu putea să o învinovăţească. Nu era suficient de bogat, nu era suficient de gentleman, era prea tăcut, prea bântuit de trecut, chiar şi înainte de a-şi face obiceiul să întindă mâna după sticlă şi să se afunde în autocompătimire. Prea morocănos. Ea putea să îl înţeleagă. O iubea pentru că era diferită de el, însă, în cele din urmă, tocmai deosebirea a fost cea care i-a distrus.

Şi-a trecut degetele peste cicatricile de pe braţ şi s-a privit în oglindă, rânjind. Dacă ar fi rămas la Yaxaktun, poate că ar fi avut şansa să mănânce mai bine şi să se îngraşe puţin. Munca lui de vânător de animale sălbatice era una ocazională. Era mai bine plătită decât cea de *maquinista*, însă a acceptat-o doar atunci când banii s-au terminat şi creditorii au început să dea năvală. Nu reuşea să pună nimic deoparte. Îşi cheltuia neînsemnatul profit pe băutură şi pe jocuri, iar din când în când plătea o prostituată cu care să împartă patul. Blondă şi cu ochi albaştri, dacă se putea. La fel ca Fanny Owen.

Cu toate acestea, Montgomery nu era convins că îşi dorea siguranţa acestui acoperiş şi a banilor lui Lizalde. Confortul pe care îl putea primi aici era unul considerabil. Patul îmbietor, mobila frumoasă – toate erau o schimbare majoră faţă de vremurile în care era muşcat de ţânţari şi în care trebuia mereu să se caute de păduchi. Însă preţul...

S-a întins pe pat, dar nu a reuşit să adoarmă. Mai târziu s-a auzit o bătaie în uşă, iar Ramona a intrat cu un urcior din porţelan şi un lighean. I-a mulţumit şi s-a îmbrăcat pentru cină.

Au luat o masă uşoară, iar Montgomery nu s-a abţinut de la vin. Nu au vorbit despre afaceri şi, în cea mai mare parte a timpului, Montgomery i-a ascultat pe ceilalţi, în loc să participe la conversaţie.

După cină au mers din nou în salon, iar fiica lui Moreau le-a cântat la pian. Nu era din cale afară de pricepută. Montgomery presupunea că Moreau făcuse tot ceea ce îi stătuse în putinţă ca să îşi educe fiica, însă în lipsa unei guvernante nu se puteau aştepta la miracole. Fanny cânta minunat. Avea toate calităţile pe care trebuia să le posede o tânără bine-crescută.

În cele din urmă, Ramona a luat fata cu ea, iar bărbaţii au decis să fumeze un trabuc.

Montgomery s-a scuzat, le-a urat noapte bună, după care s-a întors în camera lui. A cântărit din nou întreaga situaţie, locul în care se afla. Hibrizii, experimentele... Totul semăna cu un vis urât, dar putea oare să fie mai rău decât ceea ce trăise până atunci? Rezistase greutăţilor exploataţiei forestiere şi frigului neobişnuit din junglă, atunci când soarele nu putea pătrunde printre copaci şi îngheţai până în măduva oaselor din cauza ploii nesfârşite. Vântul despica mereu cerul în acest colţ de lume, făcând casele să geamă. Mulţi oameni trudeau în mizerie, lucrând pe moşii. Rebelii mayaşi nu se ridicaseră împotriva proprietarilor de pământ doar de ciudă, după cum le plăcea mexicanilor albi să spună. Şi ce dacă, la urma urmei? Montgomery văzuse peste tot aceeaşi mizerie, dar sub alte forme. În Anglia mizeria era în fabrici, în America Latină se găsea pe câmpuri. Întotdeauna era cineva care avea ceva mai mulţi bani, mai multă putere şi care se făcea stăpân pe viaţa ta. *Hacendados* îi îndatorau pe indieni, iar aceştia rămâneau pe veci îndatoraţi. Dacă nu era vorba de *hacendado*, atunci cel care venea să adune banii era preotul, iar rezultatul era acelaşi: indiferent că tăiai buruieni sau trestie-de-zahăr, erai silit să munceşti pentru ei. Să munceşti ca un câine şi

să mori ca un câine. Îi auzise pe unii englezi spunând că mayaşii erau proşti pentru că intraseră în asemenea datorii. Însă Montgomery, la rândul lui înglodat în datorii, înțelegea cât de simplu era să pierzi controlul asupra vieții, să îți fie smulse hățurile cu brutalitate. Dacă ar fi fost un om mai curajos, Montgomery şi-ar fi tras un glonț în cap. Însă, după cum îi explicase lui Moreau, nu era un om curajos. Era un mare laş. S-a întins pe pat, şi-a aşezat pistolul sub pernă şi a închis ochii. Aşternuturile erau moi sub atingerea lui. A încercat să îi scrie lui Fanny în minte, aşa cum o făcea uneori noaptea:

Am ajuns la un mic ranch care este proprietatea unui *hacendado* bogat. Te vei întreba care este deosebirea dintre o hacienda şi un ranch. Este vorba doar despre mărime. Însă cazarea este bună aici şi locul este curat. Nu întotdeauna este aşa în aceste zone îndepărtate ale lumii, sfâşiate de conflicte. Am stat în locuri în care podeaua era plină de pământ, patul meu era doar un hamac murdar, iar găinile alergau pe sub mine, în timp ce dormeam într-un întuneric de nepătruns pentru că nu aveam nicio lumânare. Ştiu ce vei spune: că ar trebui să mă întorc în Anglia. Dar mă simt ca şi când aş fi pierdut Anglia sau ca şi cum nu aş fi cunoscut-o niciodată cu adevărat. Sunt o creatură avortată, smulsă din pântec şi lipsită de casă.

Nu aşeza niciodată acele cuvinte în scris şi nici nu trimitea scrisoarea. Însă îl liniştea să-şi închipuie cum scrie el şi cum Fanny deschide plicul, cum ridică scrisoarea în lumină, cu mâinile ei elegante, şi cum o citeşte cu glas tare. Nu îşi închipuia însă fața ei, nu îi plăcea să îşi amintească acei ochi albaştri şi buclele aurii, nici trupul ei languros, alb precum alabastrul, întins alături de el.

Nu, atunci când şi-o închipuia, nu ducea iluzia mai departe. Trebuia să-şi îngroape fața în părul unei femei, să închidă ochii şi să respire încet. Să îi şoptească numele în timp ce ținea o altă femeie în brațe şi încerca să readucă la viață fantoma.

A pierdut şirul cuvintelor şi a căzut pradă somnului.

A visat jungla, florile şi un jaguar uriaş ce şedea pe pieptul lui, - apăsându-l ca un pietroi. Când s-a trezit, a făcut-o la auzul unui țipăt.

S-a ridicat în picioare şi a apucat pistolul.

5
CARLOTA

Ramona plecase să ducă ceaiul şi apoi să verifice dacă bagajele tuturor oaspeţilor se aflau în camerele lor. Servitorii lui Lizalde primiseră o cameră, li se spusese să aştepte acolo, iar copiii fuseseră instruiţi să fie cuminţi şi liniştiţi şi să nu stea în drum. Au şters-o în camera Carlotei ca să se joace, de vreme ce nu aveau voie să alerge de capul lor.

Cachito a învârtit maşinăria stroboscopică numită zoetrop şi a făcut caii să alerge în galop. Lupe a aliniat soldaţii. Erau infanterişti şi soldaţi de cavalerie cu săbiile ridicate, aveau chiar şi un tun de jucărie. Hainele soldaţilor erau pictate în albastru, cu revere albe, manşete roşii şi pantaloni albi, imitând uniforma purtată de militarii din *Grande Armée* a lui Napoleon. Fiecare purta o pălărie de husar neagră, cu o podoabă în formă de diamant. Tatăl ei era un mare admirator al lui Napoleon şi se gândise să îi dea fiicei lui numele Iosefina, dar se răzgândise în ultimul moment.

A botezat-o Carlota pentru că numele acela însemna „om liber” în italiană, iar el credea că i se potriveşte. Până la urmă, tot a primit numele unei împărătese: Carlota, cea care domnise în Mexic pentru o scurtă perioadă şi care vizitase Yucatánul pe când Carlota Moreau avea opt ani. Însă fata nu îşi amintea aproape nimic important din vremurile acelea imperiale şi nu ar fi putut să spună dacă prezenţa armatei franceze schimbase întrucâtva naţiunea, de vreme ce fusese izolată aproape întreaga ei viaţă.

Ştia însă că acea Carlota înnebunise după ce soţul ei fusese executat la Cerro de las Campanas. Iar ei i se părea ciudat să aibă acelaşi nume cu o femeie nebună, închisă la Bruxelles. I se părea complet lipsit de noroc. Însă tatăl ei o asigurase că acea Carlota de Belgia fusese o doamnă extraordinară şi că el nu credea în noroc.

— Englezul acela nu are deloc culoare în ochi, a spus Cachito. Aşa mi-a zis Ramona.

— Toată lumea are culoare în ochi, a replicat Carlota.

Îşi lepădase rochia elegantă, iar acum purta una mult mai simplă şi şedea întinsă pe podea, privind soldaţii. Era deja prea mare pentru jucării. Însă tatăl ei nu îi ceruse să înceteze cu jocurile, iar ea se temea că, atunci când avea să fie o femeie în toată puterea cuvântului, el avea să o trimită departe – ceea ce o făcea uneori să îşi dorească să se agaţe cu cât mai multă putere de copilărie.

— Nu şi acesta. Are ochii ca un nor. Asta nu e o culoare adevărată.

— Ai intrat împreună cu ei în laborator? a întrebat Lupe.

— Am intrat. Am văzut tot ce era înăuntru. Tata are un hibrid acolo. Însă nu e pe deplin crescut. Este într-un container şi seamănă cu ceva ce ar fi trebuit să se afle într-un pântec, dar nu neapărat. E ciudat, pielea lui nu pare deloc cum trebuie.

— În pântec? a spus Cachito, scărpinându-şi urechea. Ar trebui să fie mic atunci.

— Nu, nu seamănă cu acel homunculus despre care scria lumea.

— Cu ce?

— E vorba despre un desen pe care l-am văzut în cărţile tatei. Oamenii credeau că poţi să creezi oameni mici şi să îi creşti într-un borcan.

— Cum se scrie?

Carlota a spus cuvântul pe litere. Tatăl ei o învăţase să citească, iar ea, la rândul său, împărţise cărţile de poveşti cu Lupe şi cu

Cachito. Lupe era vrăjită de ilustrații, însă Cachito era interesat de cuvinte şi rostea cu voce tare fiecare cuvânt nou pe care îl învăța, după care îl folosea în discuțiile lor.

— Poți să ții hibridul în mână? a întrebat Cachito.

— Nu, nu e aşa. Asta credeau alchimiştii.

— Tatăl tău e un alchimist. L-am auzit eu spunând-o.

— Nu, el ştie chimie.

— Care e diferența? a întrebat Cachito, răsucind zoetropul.

— Nu mai pune întrebări prosteşti, i-a cerut Lupe şi a aşezat pe jos soldatul pe care îl avea în mână. Ar trebuie să ni-l arăți şi nouă ca să vedem despre ce vorbeşti.

— Cum aş putea?

— Ai cheia.

— Trebuie să o duc înapoi în camera lui.

— Cu toți musafirii din casă, diseară nu se va duce să lucreze în laborator, ceea ce înseamnă că n-o să aibă nevoie de cheie. Pun pariu că am putea arunca o privire după ce pleacă toți la culcare şi el n-ar şti nimic.

— S-ar supăra pe noi dacă ar afla, a ezitat Carlota. Şi pentru ce? Ca să vă distrați voi?

— Le-a arătat domnilor laboratorul ca să se amuze ei, a replicat Lupe.

— E altceva.

— În ce fel? Ar trebui să mergem la noapte.

— Vă spun eu, o să fie furios.

— Dacă nu ne dai cheile, o să le şterpelim şi o să ne uităm fără tine şi o să fii foarte supărată că te-am lăsat pe afară, ca atunci când am mâncat toate bomboanele pe care Melquíades le ținea ascunse sub pat.

— Nu e acelaşi lucru!

— E acelaşi lucru. O să plângi mai târziu, când o să te lăsăm deoparte.

Carlota şi-a muşcat buza. Nu îi plăcea atunci când Lupe era atât de încăpățânată. Cachito punea întrebări pentru că voia să afle, însă Lupe răscolea acelaşi subiect pentru că îi plăcea să aibă ultimul cuvânt. Dar nu, Carlota nu voia să fie lăsată pe afară. Nu voia să fie tratată ca şi când ar fi fost o invalidă, ceea ce tatăl ei făcea uneori, agitându-se în jurul ei, luându-i temperatura şi cerându-i să rămână în pat. Se simțea mai bine acum. Se simțea mult mai puternică.

— Bine, a răspuns ea. Dar o vom face după ce se duc cu toții la culcare. Şi trebuie să nu facem zgomot.

Lupe a zâmbit cât a fost seara de lungă şi zâmbetul acela dădea de înțeles că e mulțumită de sine, iar Carlota s-a gândit că greşise atunci când acceptase, însă nu mai erau prea multe de spus. Dacă ar fi dat înapoi acum, Lupe ar fi necăjit-o, iar Cachito i-ar fi ținut isonul. El făcea tot ce spunea Lupe. Carlota spera că tatăl ei avea să verifice dacă cheia se afla la locul ei, însă el n-a făcut-o. Poate că era mult prea ocupat să discute cu domnul Lizalde.

Noaptea târziu, Cachito şi Lupe au bătut la uşă, iar Carlota a înşfăcat lampa cu petrol de lângă pat. Şi-a dus degetul la buze, iar ei au dat din cap a încuviințare. Cu picioarele goale, au străbătut în viteză coridoarele până când au ajuns la uşa anticamerei. Carlota a scos cheia însă nu a vârât-o în încuietoare.

— Ce este? a şoptit Lupe.

— Tata ar putea să fie înăuntru.

— Nu e lumină. Nu mai inventa scuze. Eşti o mare laşă.

— Nu-i adevărat, a bombănit înfuriată Carlota, întorcând cheia, deloc dispusă să suporte o săptămână de tachinări din partea celor doi.

În orice caz, voia şi ea să vadă din nou hibridul. Nu era corect să se strecoare aici în pofida instrucțiunilor tatălui ei. Poate că

mâine-dimineață ar fi trebuit să meargă la capelă şi să spună o rugăciune.

Carlota a deschis uşa şi au intrat cu toții. Pe întuneric, anticamera, înțesată de cărți şi de animale, nu mai semăna cu seiful plin de comori de mai devreme. Încăperea nu era una plăcută. A strâns în mâini lampa cu petrol.

— Haide, a şoptit Lupe. Nu dăm înapoi acum.

Carlota a deschis şi cea de-a doua uşă, uşa cea sfântă spre laborator. De data aceasta, cu mult mai puțină şovăială, a intrat în încăpere. Flacăra lămpii a făcut umbrele să danseze, iar ea s-a întors triumfătoare spre Lupe şi Cachito, care rămăseseră în dreptul uşii.

— Ei bine? a şoptit ea. Ați vrut să vedeți.

Cei doi au ezitat. Poate că se aşteptaseră ca ea să se răzgândească şi să fugă înapoi în camera ei, ca o laşă. Au intrat încet în laborator. Au ridicat capul şi s-au uitat la sticlele de pe rafturi şi de pe mesele de lucru. În cele din urmă, au venit pe vârfuri lângă ea.

— Unde e? a întrebat Lupe.

— Ține asta, i-a spus lui Cachito şi i-a întins lampa.

Carlota a dat laoparte draperia roşie. Îi lipsea atitudinea tatălui ei, însă a reuşit totuşi să îi lase muți de uimire în clipa în care le-a arătat cutia. Au rămas lipiți unul de celălalt.

— Nu seamănă cu un bebeluş, a constatat Cachito.

— Nu e un bebeluş, a spus Carlota.

— Ce este?

Nimeni nu a scos o vorbă. Creatura plutea în beznă, palidă, nemişcată şi plină de secrete. Lupe s-a aplecat, spărgând formația, s-a apropiat de sticlă şi a bătut uşor cu degetul.

— Hei, tu! a făcut ea.

— Nu face asta, a avertizat-o Carlota.

— De ce nu? a întrebat Lupe, continuând să ciocănească în sticlă.

Carlota îşi dorise şi ea să atingă sticla atunci când văzuse pentru prima dată hibridul, însă nu îndrăznise. Lupe şi-a ridicat bărbia şi a izbit cu palma în sticlă, după care a început să chicotească. Cachito a râs şi el pe înfundate, a atins sticla, iar Carlota a clătinat din cap. A ciocănit cu degetul în sticlă, pentru că nu-şi dorea să rămână singura care nu îndrăznea să o facă. A simţit sticla caldă la atingere.

A trasat cu unghia un cerc pe deasupra sticlei.

În clipa aceea, un ochi s-a deschis. Era învăluit într-o membrană albă.

Lupe şi Cachito au tresărit şi s-au dat în lături. Carlota s-a uitat nemişcată la ochiul care nu clipea. A deschis gura ca să le spună celorlalţi că ar trebui să plece.

Hibridul a izbit cu capul în sticlă, făcând-o pe Carlota să sară un pas îndărăt şi să îşi strângă mâinile.

— Ar trebui să plecăm, a şoptit Cachito.

Hibridul a izbit din nou cu capul în sticlă, iar membrana s-a dat laoparte, scoţând la iveală un ochi auriu şi imens. Era ochiul atotvăzător al unui zeu străvechi, un Leviatan, îngrozitor şi înfometat. Gura hibridului s-a deschis şi a scos la iveală nişte dinţi subţiri, semănând cu fălcile unui ţipar. Creatura a ţipat, însă apa a înăbuşit zgomotul, iar animalul şi-a dezlănţuit agonia în tăcere. Corpul hibridului s-a încreţit, legănându-se înainte şi înapoi în închisoarea lui. Se scărpina, lăsându-şi dâre roşii pe gât.

— E pe moarte, a spus Lupe. Trebuie să îl scoatem de acolo, e pe moarte.

— Trebuie să-l chemăm pe tata, a şoptit Carlota.

— Nu poate să respire. Se îneacă.

— Dă-mi lampa, i-a cerut Carlota lui Cachito.

Însă băiatul ţinea strâns lampa, de parcă ar fi fost un talisman.

— Cachito, dă-i drumul.

În loc să o asculte, Cachito s-a împleticit îndărăt şi s-a izbit cu spatele de o masă. Carlota a întors capul să îi spună lui Lupe că trebuia să îl trezească pe tatăl ei. Însă Lupe nu se mai afla lângă ei. Înşfăcase una dintre lopeţile de fier de deasupra cuptorului şi se îndrepta acum spre cutie.

— Lupe! a ţipat Carlota.

— Trebuie să-l scoatem de acolo! a ţipat Lupe la rândul ei şi a izbit cu putere.

Spărtura s-a întins în jos de-a lungul sticlei. A izbit din nou, după care a dat şi a treia lovitură. Carlota a venit în grabă şi a împins-o cât colo. Lupe s-a prăbuşit pe podea, iar lopata i-a căzut din mâini, zăngănind şi aterizând sub o masă.

Carlota şi-a întors privirea spre cutia de sticlă plină de crăpături adânci şi, preţ de o secundă incredibil de scurtă, s-a gândit că ar putea repara spărtura. În clipa următoare, hibridul s-a aruncat înspre sticlă cu o violenţă incontrolabilă, iar peretele din sticlă s-a făcut ţăndări, aruncând cioburi prin întregul laborator. Apa s-a revărsat pe podea. Avea un miros urât, de carne stricată. Carlota şi-a dus mâna la gură, ca să nu vomite.

Hibridul s-a răsucit şi s-a ridicat pe cele patru picioare. Membrele lui erau subţiri şi păreau fragile; pielea lui era aproape translucidă, semănând cu ceva ce tocmai fusese smuls din adâncimi abisale. A scos un sunet ce semăna cu ceva între un smiorcăit şi un răget. În clipa următoare, a întors capul spre Lupe şi a pornit în goană. Nu mergea. Părea că alunecă, însă o făcea cu o viteză infernală, iar Carlota de-abia a apucat să strige în semn de avertisment. Lupe a reuşit să se adune de pe jos, însă nu îndeajuns de iute, aşa încât creatura s-a aruncat asupra ei şi şi-a înfipt dinţii în piciorul ei.

Lupe a ţipat, iar Carlota s-a aruncat asupra creaturii şi a încercat să o smulgă de pe fată. Animalul era alunecos ca un peşte şi, cu toate că o trăgea şi o izbea cu pumnii, creatura nu-i dădea drumul lui Lupe.

Carlota şi-a adus aminte de lopată şi a luat-o de sub masă. Degetele îi erau alunecoase şi aproape că a scăpat lopata din mâini atunci când a lovit creatura în cap. A trebuit să o lovească încă de două ori înainte ca aceasta să îi dea drumul lui Lupe, şi nici măcar atunci nu era moartă. Creatura a mugit şi s-a zbătut pe podea.

Carlota a lăsat lopata şi a încercat să o ridice pe Lupe în picioare. Fata plângea şi s-a agățat de ea.

— Trebuie să plecăm, a spus Carlota.

— Mă doare! a urlat Lupe.

Carlota a privit în jur. Cachito sărise pe una dintre mese şi îşi ținea ochii acoperiți. Carlota a încercat să o tragă pe Lupe afară din laborator, însă n-au apucat să facă decât câțiva paşi până când hibridul s-a ridicat din nou şi s-a îndreptat în goană către ele. Fetele s-au dat înapoi, s-au împiedicat şi au căzut.

Lupe a țipat din nou, iar Carlota a început şi ea să strige când creatura palidă a făcut un salt spre ele, cu spatele încrețit şi arcuit şi cu colții dezveliți.

O împuşcătură a răsunat în întuneric, urmată de un bufnet puternic şi umed.

„Inspiră. Inspiră încet şi apoi expiră.” Asta îi spusese tatăl ei atunci când Carlota devenise tot mai nervoasă, atunci când unul dintre vechile ei atacuri amenințau să îi sfărâme corpul. Însă Carlota respira greu, incapabilă să îşi controleze respirația, în vreme ce Lupe scâncea.

Carlota a întors capul. A văzut cum hibridul tremura pe podea, în vreme ce sângele i se scurgea din burtă. Creatura a mugit şi a pocnit din fălci.

O pereche de cizme a păşit scârțâind peste cioburile de sticlă.

Englezul s-a apropiat de hibrid şi şi-a descărcat din nou arma, cu țeava îndreptată spre țeasta creaturii. Hibridul s-a mai cutremurat o dată, după care a rămas nemişcat, în timp ce sângele lui amestecat cu apă acoperea podeaua. Carlota îşi

muşcase buza şi simţea acum gustul sângelui în gură, iar în jurul ei, izul greu, metalic, al morţii. A apucat-o pe Lupe, iar fata şi-a lipit faţa de umărul ei, plângând.

— Carlota!

Tatăl ei s-a năpustit în cameră şi a îngenuncheat lângă ea, atingându-i faţa.

— Carlota, eşti rănită?

A ajutat-o să se ridice. Carlota a clătinat din cap şi s-a străduit să respire.

— Nu. El... el a muşcat-o pe Lupe.

— Băiete, fă lumină aici!

Cachito a sărit de pe masă şi a ridicat lampa. Tatăl ei i-a cerut lui Lupe să îi arate piciorul, iar fata i-a dat ascultare. Tatăl ei a mormăit ceva, după care s-a ridicat în picioare. Privirea i-a căzut asupra creaturii moarte, apoi s-a îndreptat spre englez.

— Ce înseamnă acest carnagiu?

— A fost vina mea, papa, a spus Carlota, apucându-l de mână. Am vrut să vedem hibridul.

— Vina ta!

Carlota nu voia să spună nimic, însă a încuviinţat fără tragere de inimă. Tatăl ei s-a tras în lături, cu o expresie dură. Carlota se întreba dacă avea de gând să o lovească. Nu o pedepsise niciodată fizic, însă ar fi preferat asta în locul acelei răceli care îi cuprindea faţa.

— Domnule Laughton, trebuie să pansez rănile lui Lupe. Vreţi să mă ajutaţi?

— Da, domnule.

— Papa, eu ce aş putea să fac?

— Să dispari din ochii mei.

Vorbele lui erau aproape un muget, iar Carlota a simțit cum i se adună lacrimile în ochi. Însă englezul era acolo şi se uita la ea cu atâta milă, iar tatăl ei o privea cu atâta mânie, încât n-a îndrăznit să plângă.

Frângându-şi mâinile, Carlota a ieşit în linişte din laborator.

În dimineața următoare, i-a auzit vorbind în salon. Pe tatăl ei şi pe Laughton. Dacă domnul Lizalde sau oricine altcineva a aflat despre incidentul de noaptea trecută, nu avea de unde să ştie. S-a rugat să nu fie cazul.

— Nu trebuie să fie astfel, a fost un incident singular, spunea tatăl ei.

Carlota s-a lipit de uşă, nevăzută, dar ascultând cu atenție.

— Riscul se menține totuşi.

— Aşa cum ați observat şi dumneavoastră, întotdeauna există un risc atunci când vine vorba despre animale sălbatice. Sunt recunoscător pentru ceea ce ați făcut noaptea trecută. Cred că sunteți omul potrivit pentru această slujbă.

A urmat o pauză. Apoi clinchet de pahare.

— V-a informat Lizalde în notele lui detaliate despre faptul că beau? a întrebat tânărul.

— Este o problemă serioasă pentru dumneavoastră?

— Nu ar fi o problemă serioasă pentru *dumneavoastră*?

— Ceea ce faceți în timpul liber nu mă priveşte, câtă vreme puteți funcționa pe timpul zilei.

Tânărul a râs. Nu era nici urmă de bucurie în acel hohot care semăna cu lătratul unui câine.

— Întotdeauna îmi fac treaba.

— Atunci, ne vom înțelege. Doriți postul acesta?

— Da, a anunțat fără ezitare bărbatul.

Carlota se întreba cum mai putea spune asta după cele întâmplate, cum de reuşea să pară atât de demn şi de stăpân pe situaţie, după ce se aflase în mijlocul unui laborator, într-o baltă de sânge, cu un cadavru la picioarele lui. Şi-a iţit capul prin deschizătura uşii, ca să îl privească. Tatăl ei nu a observat-o, însă Laughton şedea într-un unghi din care ochii i s-au fixat numaidecât asupra ei. După cum spusese Cachito, nu aveau nicio culoare. Cenuşii, şi apoşi, şi goi de orice trăire.

Şi-a amintit ce spusese Ramona, şi anume că Yaxaktun era capătul lumii. Şi s-a gândit că, da, bărbatul acesta se afla aici pentru că el considera că aşa şi era, că ajunsese la capătul lumii şi aştepta pur şi simplu finalul tuturor lucrurilor.

PARTEA A DOUA

(1877)

6
MONTGOMERY

S-a trezit cu o durere de cap pătrunzătoare, cu soarele strălucitor pe față şi s-a blestemat pentru faptul că era un leneş. Doctorul nu îl mustra pentru obiceiul lui de a bea pentru că Montgomery îşi îndeplinea îndatoririle. De fapt, Montgomery suspecta că doctorul era încântat de faptul că el obişnuia să bea alcool. Cum şi-ar fi putut închipui vreodată că Moreau ar fi obiectat, nu îşi dădea seama. Era o cale de a-l controla, la fel cum controla hibrizii, cu predicile şi cu aerul lui mistic.

Băutura îl ținea în stare de funcționare. Montgomery încercase să se abțină de mai multe ori în ultimii şase ani, de când se afla la Yaxaktun, însă apoi pleca la oraş cu vreo treabă şi ajungea într-o crâşmă ieftină, unde inhala mirosul de tutun rânced şi dădea peste cap pahar după pahar. Sau găsea una dintre nenumăratele sticle de *aguardiente* dosite peste tot prin casă şi le destupa.

Era însă vineri, iar Moreau urma să administreze injecțiile. Şi-a dat cu apă pe față şi s-a îmbrăcat, aruncând o privire încruntată spre ceas, după care s-a îndreptat spre bucătărie.

Ramona şi Lupe făceau *tortillas*, întinzând aluatul cu palmele. Bătăile ritmice ale mâinilor răsunau ca o melodie familiară.

— Bună dimineața, domnule Laughton! a spus Ramona. Vreți o cană cu cafea?

— Bună dimineața! Da, mulțumesc. Doctorul este în laborator?

— Nu. Îl supără guta. Loti a zis că s-a răsucit şi s-a zvârcolit noaptea trecută. I-a dat ceva pentru dureri dis-de-dimineață. Doarme acum, iar ea a ieşit la plimbare.

Ramona s-a ridicat în picioare şi a pus apa la fiert, în vreme ce Lupe a continuat să frământe aluatul. Cafeaua a fost preparată repede şi eficient, iar el a dat-o pe gât cu aceeaşi viteză.

— Aş risca să presupun că s-a dus la *cenote*[20], a spus el, frecându-şi fruntea şi aşezând pe masă cana din lut.

Noaptea trecută se gândise la sora lui. Era ziua în care ea murise şi asta îl făcea să se cufunde într-o dispoziţie îngrozitoare; nici măcar gândul că îi scria lui Fanny nu putea să îl liniştească.

— La fel ca întotdeauna, a zis Lupe pe un ton muşcător.

— Poţi să o chemi?

— N-o să vină dacă mă duc după ea. Durează o veşnicie când o chem, a spus Lupe. Dacă vrei să vină, mai bine o strigi.

Montgomery a suspinat şi a ieşit din casă. Nu înţelegea care era problema dintre Lupe şi Carlota, însă în ultima vreme îşi făcuseră un obicei din a se certa mereu. El fusese apropiat de sora lui, nu se certaseră niciodată, aşa că ciondănelile acestea i se păreau de neînţeles.

Iată că se gândea din nou la Elizabeth şi mergea cu pas mai iute, sperând să ajungă mai repede la *cenote* şi să se întoarcă degrabă. Lenea îi chinuia creierul; odată ce era ocupat cu sarcinile zilei, melancolia lui era nevoită să cedeze.

Puţul unde îi plăcea Carlotei să înoate se numea Báalam[21] pentru că în apropierea potecii ce ducea într-acolo se afla o stâncă albă şi solitară, sculptată în forma unui om-jaguar. Era o *cenote* mică sau cel puţin aşa părea zărită de sus: un mic cerc de apă albastră-verzuie împestriţată de soare, la care ajungeai uşor coborând pe câteva pietre. Era o plăcere să te scufunzi în apă atunci când soarele ardea pe cer.

Carlota nu înota în ziua aceea. Stătea întinsă pe pământ, îmbrăcată în rochia de casă, cu un braţ peste ochi şi un evantai –

---

[20] Un fel de puţ natural, format prin prăbuşirea straturilor carstice şi plin cu apă, specific Americii Centrale şi de Sud, în general, şi peninsulei Yucatán, în special, în lb. spaniolă în original (n. red.).

[21] „Jaguar”, în lb. mayaşă, în original (n. red.).

o podoabă indispensabilă pentru orice domnişoară mexicană de familie bună – lângă ea. În orice oraş mai mare, o femeie înstărită nu s-ar fi aventurat niciodată afară îmbrăcată în felul acela. Ar fi avut nevoie de mai multe straturi de mătase şi de acea turnură[22] atât de la modă acum, de o pălărie elegantă şi de mănuşi, însă fiica doctorului făcea ceea ce îi plăcea, pentru că aici era la Yaxaktun.

El nu se îndoia că într-o bună zi tatăl ei avea să o ducă la Mérida, îmbrăcată într-una dintre cele mai bune ţinute ale sale, ca să îi găsească un soţ potrivit. Acum avea douăzeci de ani, o vârstă numai bună pentru a fi curtată. La optsprezece ani, sora lui se măritase deja.

Nu a strigat, aşa cum îi sugerase Lupe. Nu avea nevoie.

— Carlota, ridică-te! E vremea să te întorci.

Atunci când silueta lui a umbrit-o, Carlota şi-a ridicat alene braţul şi a clipit, fixându-şi ochii ei incredibili, de culoarea mierii, asupra lui. A strâns din buze, uşor bosumflată.

— Abia dacă am venit de un minut, a răspuns.

Vocea ei era bogată, asemănătoare catifelei, şi perlelor, şi zbaterii evantaiului, iar părul ei avea cea mai profundă nuanţă de negru. I se revărsa liber pe umeri în ziua aceea.

De bună seamă, tatăl ei n-avea să întâmpine greutăţi ca să îi găsească un soţ. O asemenea frumuseţe ar fi atras cu siguranţă toate privirile.

— Doctorul Moreau o să aibă nevoie de tine în curând.

— Ai umbre întunecate sub ochi, Montgomery. Se văd atunci când bei. Arăţi mai bine atunci când nu bei, a spus Carlota.

---

[22] Pernuţă purtată de doamnele din a doua jumătate a secolului al XIX-lea la spate, mai jos de talie (un fel de rămăşiţă a crinolinei, la modă în perioada anterioară) (n. red.).

Vorbea fără ocolişuri şi totuşi era fermecătoare. În ciuda evantaielor ei, nu ştia nimic despre serate şi saloane şi nici despre limbajul florilor.

— Atunci e bine că nu sunt un tip vanitos, a răspuns el pe un ton calm.

— Nu vreau să plec. Lupe a fost rea cu mine în dimineaţa asta şi nu vreau să mă întorc acasă până când nu e veselă din nou. Şi nu va fi până după-amiază.

— Nu-mi pasă nici dacă te loveşte sau te zgârie pe faţă. E vineri. Trebuie să îţi faci injecţia, după care o să-l ajuţi pe tatăl tău să le dea hibrizilor medicamentele, a spus el, cu vocea mai calmă decât apa albastră-verzuie lângă care şedeau amândoi.

— Nu, a ripostat ea, îmbufnându-se din nou, însă când el i-a întins mâna, a apucat-o şi s-a ridicat în picioare.

Au pornit spre casă, urmând poteca îngustă. Au trecut pe lângă sculptura cea albă a jaguarului, iar Carlota s-a oprit să o privească. El a bătut nerăbdător cu degetele în coapsă.

— Povesteşte-mi din nou despre Anglia şi despre cât de frig e acolo. Spune-mi cum se simte zăpada pe piele.

— De ce vrei să ştii despre zăpadă?

— Vreau să ştiu tot. La fel ca tatăl meu.

Tatăl tău este un nebun care îşi închipuie că este posibil aşa ceva, s-a gândit el. Însă la fel era şi Montgomery, pentru că rămăsese atât de mult timp într-un asemenea loc. Şase ani trecuseră într-o clipită. Îşi spunea mereu că o să adune destui bani şi o să plece anul următor, însă dobânda datoriei sale era îngrozitor de mare. Lizalde îi trimitea bani puţini şi o făcea rar, ca şi când ar fi vrut să îi arate cât era de milostiv. Montgomery obişnuia să îşi bea banii pe care îi primea, ori de câte ori se afla la oraş, iar pe restul îi juca.

— Nu poţi să ştii totul, a spus el după ce au luat-o din loc.

— Poți, dacă vorbeşti cu destui oameni şi citeşti destule cărți, a răspuns ea, părând sigură de sine.

— Nu, nu poți. Anumite lucruri trebuie trăite.

— Eşti enervant astăzi! Şi vorbeşti ca Lupe! Ați bârfit împreună?

— Nu. De ce vă certați voi două?

Carlota a suspinat, iar ochii ei frumoşi s-au ridicat spre el, adumbriți de gene groase şi ascuțite ca nişte pumnale.

— Vrea să plece. Spune că vrea să vadă ce este dincolo de Yaxaktun. Vrea să vadă Progreso, Mérida şi alte locuri. E ridicol.

— De ce?

— Nu poate, cum şi-ar lua medicamentele? Şi de ce şi-ar dori cineva să plece din Yaxaktun?

— Nu toți văd lumea prin prisma cărților, ca tine. Alții caută mai multă aventură.

— Crezi că sunt plictisitoare?

— N-am spus asta.

— Yaxaktun este perfect. Este mai bun decât orice alt loc de pe lume.

— Nu ştii destule despre lume ca să emiți astfel de judecăți asupra ei, a replicat el, incapabil să îşi înăbuşe râsul.

— Serios? Ce ți se pare atât de atrăgător la oraş? Faptul că poți să îți pierzi toți banii la cărți? a întrebat ea cu glasul fierbinte ca un cărbune încins.

Montgomery era conştient că furia ei nu era îndreptată împotriva lui şi că era supărată pe Lupe, dar pentru că mergea acum alături de ea, îndura mânia destinată altcuiva. Cu toate acestea, s-a oprit din drum şi s-a uitat lung spre fată. Nu îşi ascundea viciile, însă nu voia să îi fie aruncat adevărul în față, ca o piatră.

Lui Moreau îi plăcea să creadă că fiica lui, la fel ca albinele blânde din peninsulă, care îşi depozitau mierea în faguri rotunzi, de

ceară neagră, ducea lipsă de ac. Însă Montgomery ştia că vorbele ei nu erau întotdeauna blânde şi că, uneori, îl înţepa la fel ca o albină.

— O insultă pe zi este mai mult decât suficient pentru mine, domnişoară Moreau, a spus el. Două insulte sunt mai mult decât pot duce pe stomacul gol.

Carlota a părut imediat cuprinsă de remuşcări; i se întâmpla adesea când avea câte o problemă lipsită de însemnătate. O cuprindeau cu uşurinţă regretele.

— Îmi pare rău, a spus ea, trecându-şi uşor degetele peste braţul lui şi prinzându-l de mânecă. Iartă-mă, Monty.

Acel cuvânt de alint era atât de neaşteptat, de rar, încât, în loc să fie supărat, el doar a încuviinţat din cap, după care au continuat să meargă în tăcere. Carlota părea destul de amărâtă, însă el n-a mai scos nicio vorbă. S-a uitat totuşi la ea.

Era imposibil să nu te uiţi la ea. La oraş, femeile care cereau cele mai mari preţuri la cele mai bune bordeluri erau cele albe. Fetele din lapte şi miere. Era limpede că mama Carlotei nu avusese chipul alb ca laptele. Pielea Carlotei avea o nuanţă sănătoasă de arămiu, părul care i se revărsa în valuri bogate până la talie era negru-tăciune; iar în ochi avea doar miere. Cu toate acestea, ar fi putut să fie cea mai bună curtezană de la oraş, iar Montgomery şi-ar fi cheltuit întregul salariu nu pe jocuri de cărţi, după cum îl dojenise ea, ci pentru plăceri cu totul diferite.

Trebuia doar să se întindă pe un divan ca să se preschimbe într-o odaliscă, iar atunci când se mişca, o făcea cu atât de multă graţie, cu o atitudine atât de delicioasă...

Nu trebuia să se gândească astfel la fiica doctorului Moreau, motiv pentru care îşi ţinea gura închisă cu fermitate în drum spre casă, dorindu-şi să nu fi început nenorocita aceea de discuţie, iar ea să nu îi fi atins braţul.

Când au ajuns acasă, Carlota a intrat, iar el a rămas afară, ca să se odihnească pe una dintre băncile încastrate în zidărie. Nu a trecut multă vreme până când un grup de bărbaţi călare şi-a

făcut apariția în depărtare. Montgomery s-a ridicat fără grabă, după care a intrat în casă şi a luat puşca. Lupe şi Carlota l-au zărit şi au ridicat ochii, curioase.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Carlota.

— Rămâneți înăuntru, a răspuns el.

Montgomery a ieşit din casă, a trecut de poarta din fier forjat, de uşile masive din lemn şi a ajuns înapoi lângă bancă. Nu aşteptau vizitatori, aşa că era circumspect.

Grupul era format din şase oameni. Doi dintre tineri au descălecat. Oamenii nu purtau cămăşi şi pantaloni din bumbac alb ca muncitorii, ci erau îmbrăcați asemenea orăşenilor. Hainele lor închise la culoare erau nepotrivite pentru zăpuşeala din junglă; cămăşile cu guler tare şi vestele elegante, cu broderie, păreau de-a dreptul ridicole pe o aşa vreme. În loc să poarte ceva asemănător cu pălăria panama a lui Montgomery, care îl apăra de soare, oamenii îşi luaseră pălării din fetru, închise la culoare şi cu borurile ridicate.

Montgomery se întreba dacă nu se coceau de vii în ținutele acelea impunătoare. Atunci când Montgomery ieşea din casă şi se aventura în junglă, mai ales în sezonul ploios, putea să îmbrace o haină lungă din piele şi să poarte mănuşi din piele. Însă nu-şi acoperea degetele cu piele fină de căprioară şi nici nu părea un filfizon ieşit la plimbare.

— Aici este Yaxaktun? a întrebat unul dintre tineri, scoțându-şi pălăria şi întinzându-i-o unuia dintre însoțitorii săi.

Tânărul avea părul şaten-deschis şi ochii verzi. Mustața lui era perfect tunsă şi se potrivea cu hainele impecabile şi cu cizmele noi, din piele.

— Aici este, a răspuns Montgomery.

Puşca lui era aşezată neglijent în poală.

— Suntem pe urmele unei cete de indieni. Ați văzut pe cineva trecând?

— De unde veniți?

— De la Vista Hermosa.

— Şi ce căutați atât de departe?

— Cunoşti locul? a întrebat tânărul, care îşi scotea acum mănuşile şi le întindea tovarăşului său.

Şi-a trecut apoi o mână prin păr.

— Îl cunosc, a încuviințat Montgomery cu un semn din cap. E destul de departe pentru o banală plimbare călare.

— Nu e nicio banală plimbare. V-am spus, suntem pe urmele unei cete de indieni.

Dar nu sunteți îmbrăcați ca atare, şi-a spus Montgomery în gând, după care s-a încruntat când şi-a amintit ceea ce auzise nu cu multă vreme în urmă. Şi anume că fiul lui Lizalde avea să vină în vizită. Oare se putea să fie acesta? Familia lui deținea atât de multe haciende, încât lui Montgomery îi era greu să-şi aducă aminte dacă doctorul spusese că locuia sau nu la Vista Hermosa. Însă totul părea absolut firesc. Aceasta era hacienda cea mai apropiată de ranch-ul lor. În mod normal, Montgomery făcea rost de provizii din alte locuri; prin urmare, n-avea de unde să ştie dacă tânărul domn locuia acolo, chiar dacă se afla deja de o lună în vizită.

— N-am avut probleme aici, a spus Montgomery, remarcând cele două inele ostentative de pe mâna dreaptă a tânărului.

— Ei bine, am observat semnele la Vista Hermosa şi toate duceau în această direcție. Ne-am gândit să vedem dacă îi putem ajunge din urmă. Sunt ca nişte câini turbați. Nu v-ați dori să îi vedeți rătăcind pe aici, nu-i aşa?

— Sunt departe deja, dacă au fost vreodată pe aici.

— Ce-ar fi să ne împrumutați câțiva oameni? Ne-ar putea ajuta să le dăm de urmă. Sunt sigur că se îndreaptă spre est, către Tórtola.

— Acesta este un sanatoriu. Nu am oameni în plus, doar pacienți. Iar în privința indienilor voştri invizibili, dacă tăiați o potecă prin junglă, nu faceți decât să deschideți o cale şi, după ce nu veți fi găsit nimic, s-ar putea să avem o problemă *adevărată*, dacă indienii *adevărați* vor vrea să vină în sens invers pe poteca voastră. O potecă este o invitație. Nu trebuie să tăiați poteci spre est. Noi rămânem retraşi aici şi ne ferim de necazuri.

Nu mințea. Rebelii mayaşi atacau într-adevăr. Luau cu ei alimente, animale şi prizonieri. Însă Yaxaktun nu le era în drum şi norocul fusese până atunci de partea lor. Dacă mayaşii aveau o dispută cu oamenii de la Vista Hermosa, el nu voia să aibă nimic de-a face cu asta.

Tânărul şi-a smuls pălăria din mâna însoțitorului său şi a început să-şi facă vânt cu ea.

— Care e numele dumneavoastră, domnule? a întrebat el.

Părea iritat. Nu era o întrebare politicoasă.

— Montgomery Laughton, a răspuns el, scoțându-şi pălăria cu un gest larg. Sunt *mayordomo* la Yaxaktun.

— Perfect. Eu sunt Eduardo Lizalde. Tatăl meu e cel care-ți plăteşte salariul. Ce-ar fi să-mi aduci câțiva oameni şi noi o să ne vedem de drum?

— Eu lucrez pentru doctorul Moreau şi acesta este un sanatoriu.

— Atunci cheamă-l pe doctorul Moreau ca să-ți dea el ordinul.

— Doarme acum. Nu pot să-l deranjez. Nu pentru aşa ceva.

Însoțitorul tânărului a izbucnit în râs. Avea acelaşi păr şaten ca şi tânărul lui prieten, însă ochii lui erau negri.

— Nu l-ați auzit, domnule? El este Eduardo *Lizalde*.

— Şi v-am spus deja. Numai un idiot ar tăia o potecă pentru a merge călare până la Tórtola sau oriunde vă închipuiți că mergeți.

— Ne faci idioți? a întrebat Eduardo.

— Urcați-vă înapoi pe cai, domnilor.

— Cum îndrăzneşti, porcule? Nu ne dai tu nouă ordine!

Montgomery s-a ridicat în picioare şi i-a arătat tânărului puşca, având aerul nepăsător al cuiva care îşi aprinde un trabuc.

— Vă *sugerez* să vă urcaţi pe cai, a spus.

— Nu pot să cred! Isidro, tu poţi să crezi aşa ceva?

— Aţi face bine să credeţi că am să vă înfig un glonţ în stomac, dacă nu plecaţi acum, a continuat Montgomery.

Ar fi trebuit să fie mai cumpătat, însă avea o dispoziţie proastă şi nu se putea deranja să-şi îndulcească vorbele. Moreau putea să-l dojenească mai târziu, dar deocamdată Montgomery îi fixa cu privirea pe aceşti domni şi îi urmărea cum bombăne şi se uită lung la el.

Din spatele lui Montgomery s-a auzit o voce plăcută şi clară.

— Domnilor, dacă îmi daţi voie, mi-am permis libertatea de a-l trezi pe tatăl meu. Doctorul Moreau ni se va alătura în câteva minute.

Carlota ieşise din casă şi stătea acum lângă el. Şi-a aţintit privirile asupra bărbaţilor, iar aceştia şi-au înclinat capul. Montgomery şi-a plecat şi el, scurt, capul în faţa ei.

— Sunteţi amabili să veniţi cu mine în salon? Mă tem că tovarăşii dumneavoastră vor trebui să aştepte aici, împreună cu caii, însă am să văd dacă le putem aduce ceva de băut, a continuat Carlota, arătând spre casă cu o fluturare graţioasă a mâinii.

— V-am fi recunoscători, a răspuns Eduardo, după care a zâmbit. Mă iertaţi, sunteţi cumva fiica doctorului?

— Sunt Carlota Moreau, a răspuns ea şi le-a întins mâna.

Bărbaţii i-au sărutat mâna şi au schimbat priviri uluite înainte de a o urma. Carlota, în rochia ei uşoară de casă, părea o femeie în neglijeu, aşa încât nu putea să le-o ia în nume de rău că se holbau la ea. Pe de altă parte, chiar dacă ar fi fost strânsă într-un corset şi cu nasturii încheiaţi până la gât, tot le-ar fi stârnit imaginaţia. Ea era motivul, nu rochia.

Cu toate acestea, el ar fi fost dispus să le înfigă două gloanțe în stomac pentru schimbul acela imprudent de priviri. Chiar dacă nu le-ar fi făcut deloc bine aşa ceva.

— Luați-o înainte, domnişoară Moreau, a spus el în schimb.

A aşteptat apoi un minut, după care a intrat în casă cu puşca rezemată de umăr.

7
CARLOTA

Cel dintâi lucru care îi făcea plăcere Carlotei la prima oră a dimineții era să hrănească păsările din curte. Asculta ciripitul lor nerăbdător, după care înconjura casa şi traversa zidul despărțitor ce ducea spre camerele muncitorilor, unde locuiau hibrizii. Ramona şi Carlota aveau acolo o grădină cu ierburi şi cu legume. Cultivau ceapă, tămâiță puternic mirositoare, ardei iute, mentă cu aromă dulceagă – toate ordonate în straturi sau în ghivece de lut. Ramona spunea că, dacă fierbi mentă, *yerba buena* şi coajă de *pixoy*, poți declanşa travaliul unei femei. Sucul gălbui şi amar de *xikin* tămăduia *cacochymia*, arborele de *guacal* liniştea stomacul, *ix k'antunbub* contracara otrăvurile.

Acestea erau lucrurile pe care le cunoştea ea, laolaltă cu numele latineşti ale diferitelor specii, culese din cărțile tatălui ei, şi denumirile lungi ale substanțelor chimice, notate cu grijă pe flacoanele lui. Fusese bine instruită, deşi la întâmplare, însă ea nu găsea niciun cusur în felul în care fusese educată.

Pe când era mai mică, se temuse că tatăl ei avea să o trimită departe, să îşi termine studiile, aşa cum procedau familiile bune din Mérida cu copiii lor, însă tatăl ei rămăsese cu totul indiferent

la acea noțiune de educație structurată. Şcolile te golesc de ambiție, spunea el.

Prin urmare, Carlota a crescut în singurătatea Yaxaktunului, îngrijită de tatăl ei şi de Ramona, jucându-se cu Lupe şi cu Cachito şi sărind în primitoarea *cenote* în zilele în care arşița îi învăluia membrele.

În ziua aceea, se trezise târziu. Uneori, avea de îndeplinit unele îndatoriri în laborator, ori ajutându-şi tatăl, ori deprinzând taxidermia, care era specialitatea lui Montgomery. El cunoştea o mulțime de trucuri care o uluiau. De exemplu, era nevoie de o mare îndemânare ca să împăiezi o felină, mai ales când ajungeai la gura acesteia. Trebuia să umpli cu lut partea interioară a buzelor, până când acestea rămâneau fixate în poziția dorită, după care trebuia să ai grijă ca pielea să nu se strângă, odată ce se usca. Interiorul gurii era umplut cu hârtie creponată; lutul ar fi fost mult mai greu de înlăturat.

Tatăl îi susținea acest interes față de botanică şi de zoologie, cu toate că îi cerea să se aplece şi asupra pianului. Acesta era îngrozitor de dezacordat, însă Carlota îi dădea ascultare şi făcea întotdeauna ceea ce îi spunea tatăl ei, citind cărțile pe care i le aşeza în față şi spunându-şi rugăciunile de seară. Activitățile casnice îi ocupau serile, atunci când obişnuia să brodeze ori să cârpească şosetele tatălui ei. Viața sa era una plăcută. Ori de câte ori ceva nu era în regulă, atunci când lumea ei se cutremura puțin, Carlota se retrăgea în singurătatea perfectă oferită de *cenote*.

În dimineața aceea, după ce a hrănit păsările, Carlota s-a dus în bucătărie. Ramona era ocupată la cuptor, în vreme ce Lupe ştergea vasele cu o cârpă.

— Pe tata îl chinuie durerea de picior. Cred că ar trebui să-i preparăm ceaiul acela de iasomie care îi place lui, în locul muşețelului obişnuit.

— Dacă am avea. S-a terminat, a spus Ramona.

— Chiar aşa?

— Domnul Laughton va trebui să meargă în curând la oraş. Poți să treci ceaiul pe lista lui de cumpărături.

— Nu e o idee bună. S-a apucat iar de băut, a intervenit Lupe, în timp ce lua farfuriile şi le aşeza în *trastero*. Dacă nimereşte la Mérida, o să-şi joace tot salariul.

Carlotei nu îi plăcea deloc atunci când Montgomery se afla în starea aceea, deşi presupunea că venise deja timpul. Montgomery pendula între abstinență şi ebrietate. Tatăl ei nu părea să aibă nicio problemă şi spunea că productivitatea lui Montgomery nu scade în timpul acceselor sale de beție, însă Carlota nu putea suferi cum arăta el, cu părul în ochi şi cu mirosul acela acru.

Îi ceruse tatălui ei să pună capăt acestei situații, să îi ordone lui Montgomery să nu mai aducă băutură în casă, însă el nu făcuse decât să râdă. Bărbații aveau nevoie de un sprijin, spunea el, iar cei care nu se potriveau cu semenii lor aveau şi mai mare nevoie de el, se sprijineau pe viciile lor.

Atunci, a spus ea, hibrizii nu erau oameni, iar el îi lăsa totuşi să bea. El i-a răspuns că avea dreptate, nu erau oameni, însă aveau şi ei nevoie de un sprijin. Era o formă de compasiune, a asigurat-o el pe Carlota.

— Bietul Montgomery, a murmurat ea.

— Nu e vina ta că el e un prost. Eu ar trebui să merg în oraş. Aş face o treabă mult mai bună decât el şi nu m-aş întoarce acasă plângându-mă că am pierdut bani la jocuri de noroc, a intervenit Lupe cu obrăznicie.

— De parcă ai putea!

— De ce nu? Nu e atât de greu să faci câteva comenzi şi să numeri monedele.

— Ştii de ce. Nu te prosti. Dacă te-ar vedea cineva? Şi n-ai mai fost niciodată în oraş, aşa că n-ai avea de unde să ştii ceva.

— Nu eşti singura care poate să citească un ziar şi să ştie despre ce e vorba, a răspuns Lupe şi a rânjit la Carlota, cu gura

schimonosită într-un zâmbet acru. Poate că o să merg într-o zi, cu sau fără voia ta.

— Nu începe din nou. O să mă doară capul din cauza ta.

— Nu, n-am vrea ca pe micuța domnişoară să o doară capul.

— Eşti imposibilă, a bombănit Carlota, s-a răsucit şi a ieşit iute din încăpere, pentru că nu-şi dorea să prelungească disputa.

Lupe fusese îngrozitoare în ultima vreme. Acum trebuia să se lupte cu Montgomery, care era beat criță, şi cu Lupe, care era o pacoste – o combinație mult mai deranjantă chiar decât un țânțar care îi bâzâia în ureche noaptea târziu.

A fugit spre *cenote*, cu intenția să rămână acolo tot restul zilei. Poteca pe care o urmase începea să fie înghițită de junglă. În scurtă vreme, Montgomery şi echipa lui urmau să o elibereze din nou de vegetație, îngrijindu-se şi de cealaltă potecă ce ducea spre lagună şi de cea de-a treia cărare care făcea legătura cu drumul principal şi care şerpuia spre vest: drumul ce ducea către restul lumii.

Poteca spre *cenote* era asemenea versurilor unei poezii, recitată pe de rost, ştiută până în măduva oaselor. Putea merge pe poteca aceea cu ochii închişi şi tot ar fi găsit drumul spre apă. De fapt, cunoştea jungla mai mult după sunete decât după imagini. Nu încăpea vorbă că nu ar fi apreciat frumusețea ce se oferea ochilor, însă auzul i se părea cel mai puternic dintre simțuri. Ramona îi explicase că jungla e plină de spirite, iar Carlota le ascultase cu băgare de seamă, încercase să le simtă în piatră şi în pământ. Când şedea întinsă pe pământ, aducea un omagiu simfoniei din junglă: mârâielile maimuțelor, țipetele papagalilor verzi ca limetele, fluieratul prepelițelor, murmurul firav al apei, chiar şi şoapta şi mai firavă a peştilor de peşteră din adâncurile apei. Se închipuia asemenea acelor peşti, acelei prepelițe, acelor maimuțe. Se închipuia asemenea iederei şi lianelor ce se cățărau pe copaci, asemenea unui *ceiba* cu ramurile întinse spre cer, în vreme ce un fluture tremurător îi mângâie florile. Şi, uneori, se închipuia

întinsă, sub razele soarelui, sub forma unui jaguar, în vreme ce pe limbă simțea gust de carne crudă.

Iubea ritmurile Yucatánului, ferocitatea sezonului ploios şi calmul lunilor secetoase. Se tolănea în căldura umedă ce îl făcea pe tatăl ei să bombăne în barbă şi să se ascundă în camera lui, încercând să se răcorească. Vâna razele soarelui şi îşi trecea mâinile peste scoarța copacilor.

Uneori, i se părea că ar fi putut să stea întinsă lângă *cenote* ani şi ani în şir, răbdătoare şi tăcută, în vreme ce alteori se învârtea peste tot, iar un sentiment pe care nu-l înțelegea o făcea să bată darabana cu degetele şi să se uite la nori.

În ziua aceea, în timp ce se apropia de *cenote*, se întreba care e textura zăpezii. Afară era cald, aşa că gândul acela era destul de bizar. Însă tocmai arşița era cea care o inspirase. Ramona spunea că poți să îți răcoreşti trupul gândindu-te la lucruri reci, cum sunt stropii de apă pe care ți-i arunci peste față. Carlota nu credea că ar fi avut efect, însă se amuza gândindu-se la apă şi acum la zăpadă. Dacă cineva ar fi privit un fulg de nea la microscop, acesta s-ar fi transformat într-o serie de triunguri, hexagoane şi stele argintii. Aşa spuneau cărțile.

Atunci când s-a întins pe pământ şi şi-a aşezat brațul peste ochi, a încercat să cheme gustul gheții. Cărțile nu spuneau nimic despre gustul ploii sau al gheții, nici despre mirosul pământului roşu.

Ar fi putut să trăiască pentru totdeauna lângă ochiul de apă, întinsă şi nemişcată ca acum. Însă Montgomery şi-a făcut apariția, aspru şi serios, iar ea l-a urmat de-a lungul potecii, trecându-şi mâna peste vechea sculptură a jaguarului, peste mâneca lui Montgomery, în vreme paşii ei abia dacă se auzeau pe frunze, iar cizmele lui grele din piele zdrobeau ramuri uscate şi plante minuscule.

Îi plăcea Montgomery la fel de mult cum îi plăceau coati cu coada inelată, broaştele al căror orăcăit semăna mai mult cu răgetele unui măgar sau țipetele bufnițelor despre care Ramona credea că

sunt semn rău. Îi plăcea Montgomery pentru că făcea parte din lumea ei, iar ea iubea tot ce se afla înlăuntrul acesteia. Era la fel ca poteca aceea bine bătută.

Însă el putea fi dificil, iar ea voia uneori să îşi înfigă unghiile în mâna lui şi să-i lase urme. Lupe putea şi ea să fie dificilă. Nu şi Cachito – el era întotdeauna prietenos. Şi nici tatăl ei. Nu se supăra niciodată pe tatăl ei. Îl respecta prea mult şi, dacă aveau o neînțelegere, Carlota se grăbea să dea vina pe ea însăşi, nicidecum pe doctor.

Trebuia să fie docilă şi dulce. Aşa îşi dorea doctorul Moreau să se poarte fiica lui. Ea încerca să îi facă pe plac. Totuşi, în dimineața aceea, Montgomery îi aruncase vorbe grele, ca şi când ținea morțiş s-o necăjească.

— Serios? Ce ți se pare atât de atrăgător la oraş? Faptul că poți să îți pierzi toți banii la cărți? l-a întrebat ea.

— O insultă pe zi este mai mult decât suficient pentru mine, domnişoară Moreau, a spus el. Două insulte sunt mai multe decât pot duce pe stomacul gol.

În ciuda disputelor ocazionale, Carlota nu voia să-i rănească sentimentele lui Montgomery şi se simțea amărâtă în timp ce mergeau împreună spre casă. Când au ajuns la Yaxaktun, el a rămas la *portón*, în vreme ce ea a intrat în curte. Lupe şedea lângă colivii, iar Carlota a suspinat, amintindu-şi că nu se purtase frumos nici cu Lupe în ziua aceea.

— Ai uitat să hrăneşti papagalul înainte s-o ştergi, a spus Lupe.

— Pot s-o fac acum.

— Nu trebuie. L-am hrănit eu.

— Încă eşti supărată pe mine?

Lupe s-a uitat spre Carlota, cu buzele strânse.

— Am crezut că *tu* eşti supărată pe *mine*.

— Poate timp de un minut sau două.

Au intrat împreună, încet, în casă.

— Îmi pare rău, a şoptit Carlota, iar Lupe a mormăit şi ea acelaşi lucru.

După aceea, Montgomery a trecut pe lângă ele, iar Carlota l-a urmărit surprinsă cum deschide o cutie din sticlă şi scoate una dintre puşti. Însă nu surpriza a fost cea care a alarmat-o. În clipa în care Montgomery a ridicat glasul, tăios, a simţit cum corpul i se tensionează.

— Rămâneţi înăuntru, le-a zis el, cu puşca în mână, iar ea s-a întrebat ce avea de gând.

A păşit pe urmele lui în tăcere, a rămas în umbră, nu prea departe de uşă, şi l-a auzit vorbind.

Afară se aflau vizitatori, iar Montgomery vorbea pe tonul acela ferm care îi ascundea mânia, la fel ca un cuţit în teacă, în vreme ce bărbaţii aveau vocile pline de indignare şi vorbeau tot mai tare. Şi-a adus aminte că Montgomery începuse din nou să bea, iar gândul acela nu-i dădea pace. Băutura poate să distorsioneze şi să înceţoşeze mintea unui om. Şi dacă Montgomery greşea?

— Cheamă-l pe tata, i-a şoptit lui Lupe, care stătea lângă ea, ascultând atentă.

Şi-l închipuia deja pe Montgomery mângâind cu degetul trăgaciul puştii, aşa că s-a văzut obligată să acţioneze. Carlota a făcut un pas în faţă, fără ca starea de nervozitate să îi răzbată vreo clipă în glas. Cuvintele ei au sunat pline de politeţe.

— Domnilor, dacă îmi daţi voie, mi-am permis libertatea de a-l trezi pe tatăl meu. Doctorul Moreau ni se va alătura în câteva minute.

Erau şase bărbaţi, patru dintre ei rămăseseră pe cai, dar doi descălecaseră şi se certau cu Montgomery. Cei doi tineri erau îmbrăcaţi îngrijit, la fel ca domnii din revistele de modă. Unul dintre ei îşi ţinea strâns în mâini pălăria, părând încurcat în clipa în care a zărit-o. Carlota a observat asemănarea dintre el şi

domnul Lizalde, însă ochii tânărului erau verzi, iar trăsăturile lui, mult mai plăcute decât ale tatălui său.

Şi, dintr-odată, parcă ar fi aruncat o găleată cu apă în foc. Bărbatul cu ochi verzi a venit împleticindu-se, i-a sărutat mâna, apoi celălalt i-a urmat exemplul. Carlota i-a condus înăuntru, în salonul în care rareori veniseră vizitatori. Papagalul bătrân şi soios din colivie a slobozit un ţipăt asurzitor în semn de salut.

— Trebuie să îmi cer iertare pentru că nu ne-am prezentat cum se cuvine. Numele meu este Eduardo Lizalde, iar el este vărul meu, Isidro, a spus tânărul chipeş, în timp ce ea se aşeza cu mâinile împreunate atent în poală.

El nu scosese niciun cuvânt în timp ce traversaseră curtea, cu toate că ea îi simţea privirile piezişe.

— Sunt încântată să vă cunosc. Deşi este posibil ca nu *mie* să-mi datoraţi scuze. Domnul Laughton nu făcea decât să ne apere căminul, a spus Carlota.

Vocea ei era fermă, însă lipsită de orice urmă de răutate. Nu îi displăcea această vizită.

— Bineînţeles că vă rog să mă scuzaţi, a răspuns cu amabilitate tânărul, întorcându-se către Montgomery şi ducându-şi o mână la piept. A fost o zi agitată, iar căldura mi-a pus capac.

Montgomery nu a scos nicio vorbă, mulţumindu-se să pună puşca jos şi să îşi încrucişeze braţele la piept.

Carlota a încuviinţat, acceptând scuzele, cu toate că Montgomery nu spusese nimic.

Cei doi bărbaţi erau chipeşi şi eleganţi, în costumele lor negre. Şedeau cu spatele drept, nicidecum neglijent ca Montgomery, care se rezema acum cu umărul de un perete. Carlota cunoştea puţini bărbaţi. În afară de membrii gospodăriei sale, ştia bărbaţii din cărţi, din romanele cu piraţi. Bărbaţii zugrăviţi de pana lui Justo Sierra O'Reilly, Eligio Ancona şi sir Walter Scott. Lumea ei statică era invadată de un cu totul alt soi de bărbaţi.

Eduardo Lizalde se uita la ea cu ochi verzi şi plini de viaţă, iar Carlota şi-a coborât privirea, fixând-o asupra mâinilor.

— Bună ziua, domnilor! a spus tatăl ei, intrând în salon.

Carlota a simţit cum privirea lui Eduardo se ridică, cum capul lui se întoarce înspre tatăl ei, în timp ce acesta vorbea, cum îşi cere din nou scuze şi se prezintă, în timp ce ea continua să îşi privească mâinile. Atunci când îi sărutase mâna, Eduardo Lizalde o făcuse cu stângăcie. Buzele lui zăboviseră o clipă pe încheietura mâinii ei. Carlota a atins acel loc.

— Ei bine, domnule, eu şi Isidro am fost plecaţi o vreme şi ne-am întors de curând. Gândindu-se că am putea începe să ne cunoaştem proprietăţile, tata ne-a întrebat dacă nu am vrea să facem un tur al moşiilor din regiune şi să le evaluăm, de vreme ce el nu a avut ocazia să le viziteze. Sunt multe lucruri de care trebuie să ne ocupăm în Mérida. Aşa am ajuns să stăm la Vista Hermosa.

— Şi cum anume aţi ajuns la Yaxaktun? a întrebat Montgomery.

Carlota şi-a ridicat privirea spre el. Montgomery se sprijinea în continuare de perete, cu braţele încrucişate la piept şi încruntat.

Papagalul făcea tărăboi, înviorat, din câte se părea, de prezenţa străinilor. Ţipa cuvinte deocheate, învăţate de la Montgomery, iar Carlota s-a ridicat în picioare şi şi-a lipit degetele de zăbrelele coliviei, încercând să domolească pasărea.

— Şşşt, i-a spus ea. Taci odată, pasăre drăguţă!

— După cum v-am spus şi dumneavoastră, domnule Laughton, se vorbeşte că în apropiere de moşia mea a fost văzută o ceată de indieni care se pare că se îndrepta încoace, din acest motiv am cerut împrumut muncitori care să ne ajute.

— Noi nu administrăm aici o hacienda, ci un sanatoriu. Nu există muncitori. Poate că tatăl dumneavoastră nu v-a pus la curent.

— Tatăl meu a spus că desfăşuraţi aici o cercetare. Despre tuberculoză, dacă nu mă înşel, a continuat Eduardo, pe un ton

amabil, în vreme ce Montgomery părea morocănos. Dar trebuie să aveți îngrijitori pentru bolnavi.

— Eu şi domnul Laughton administrăm Yaxaktun cu ajutorul fiicei mele, a răspuns tatăl ei, în timp ce lua loc.

Bărbatul i-a făcut semn Carlotei. Fata s-a aşezat din nou, iar el i-a mângâiat mâna.

— Avem o bucătăreasă şi doi tineri servitori care au grijă de animale.

Aceasta era minciuna pe care tatăl ei şi Montgomery o fluturau în fața tuturor străinilor. Nimeni nu trebuia să afle adevărul despre locuitorii de la Yaxaktun. Carlota presupunea că tinerii trebuie să fie considerați străini, cu toate că erau rudele patronului lor.

— Atât de puțini oameni? Nu vă e teamă? Indienii sunt foarte aproape de zona aceasta.

O pală de vânt a împins înăuntru perdelele, iar Montgomery şi-a schimbat postura. Papagalul a țipat încă o dată, un strigăt strident, de data aceasta, fără cuvinte.

— Nu le prea stârnim interesul, a răspuns Montgomery. Pot s-o ia pe drumul principal şi să ne lase în pace pe noi. De aceea nu vă recomand să mergeți cu forța spre Tórtola. N-o să reuşiți nimic sau o s-ajungeți în calea oamenilor pe care nu vreți să-i întâlniți.

— Indienii sunt agresivi, dar nici nu se compară cu bărbații curajoşi înarmați, a spus Isidro.

— Văd că n-ați petrecut prea mult timp la Yucatán. Poate că ați crescut la Mérida şi apoi ați plecat, încotro? Ciudad de México? a întrebat Montgomery.

— Fireşte.

— Atunci, nu ați prea văzut această parte a peninsulei. Rebelii mayaşi stăpânesc partea de est dintr-un motiv bine întemeiat. Ei cunosc pământul, sunt curajoşi şi sunt mânați de încrederea în conducătorii lor. N-aş încerca să stârnesc un cuib de viespi.

— Yucatán ar fi împărțit în două dacă şi guvernul mexican ar adopta o asemenea poziție. Ceea ce ne trebuie nouă este ca preşedintele Díaz să trimită soldați ca să îi pună la locul lor pe indienii aceştia răzvrătiți.

— Mă îndoiesc că asta se va întâmpla vreodată.

— Nu mă surprinde deloc că un englez gândeşte în felul acesta, a spus Eduardo. La urma urmei, voi, britanicii, faceți comerț cu ei. Domnule Laughton, am venit la Yaxaktun nu doar din cauza amenințării pe care o reprezintă ceata de indieni, ci şi pentru că ni s-a spus că indienii au descoperit că ferma aceasta e un loc prietenos pentru ei. Şi că fac comerț aici şi primesc provizii şi ajutor.

— Asta e o minciună şi mă-ntreb cine v-a spus aşa ceva.

— Poate că Vista Hermosa nu e chiar aproape, însă oamenii de acolo aud mereu poveşti. Ei spun că Juan Cumux umblă pe aici ca şi când ar fi stăpânul acestor locuri.

Cumux era unul dintre acele nume care întotdeauna o făceau pe Carlota să încremenească. Cumux era un general şi, cu toate că nu era nici pe departe la fel de puternic sau de cunoscut precum ceilalți rebeli, precum Bernabé Cen sau Crescencio Poot, avea o armată suficient de mare ca oamenii să afle de ea şi să se roage ca el să nu ajungă pe pământurile lor. Se afla aici de mulți ani, înainte de sosirea lui Montgomery la Yaxaktun, iar Melquíades blestema ori de câte ori vorbea despre el, în vreme ce Ramona nu scotea nicio vorbă. Era mai bine să nu chemi necazul rostindu-i numele, le spunea ea.

— Nu am primi un asemenea om în casa noastră. Se vede treaba că ați fost induşi în eroare.

— Sunt de acord că oamenii exagerează uneori, a spus Eduardo, încruntat. Dar trebuie să fiu atent atunci când vine vorba despre pământurile mele şi nu cunosc pe nimeni, nici pe dumneavoastră, nici pe locuitorii din Yaxaktun.

— Nu că m-ar interesa prea mult să vă cunosc, domnule, după ce am văzut cum vă impuneți punctul de vedere, făcând acuzații voalate, a replicat Montgomery.

— Cred că aş muri de teamă numai dacă aş auzi că acest Cumux s-ar afla prin preajmă, a intervenit Carlota.

Nu era pe de-a-ntregul adevărat, însă nu voia ca Montgomery şi Eduardo să se ia la harță din nou, ca nişte cocoşi precum aceia pe care paria Montgomery atunci când ajungea în oraş. Carlota s-a uitat la cei doi bărbați clipind sfioasă, sperând să le abată atenția.

— Doamnă, ar fi o adevărată tragedie, a spus Eduardo.

Pe chipul lui şi-a făcut iute apariția un zâmbet care i-a alungat încruntarea, după care s-a întors spre tatăl ei.

— Iertați-mă încă o dată. Din câte îmi dau seama, nu trebuie să vă deranjăm mai mult decât am făcut-o deja. Ar trebui să ne întoarcem.

— Mă bucur că am lămurit lucrurile, a zis tatăl ei şi s-a ridicat în picioare ca să-i întindă mâna lui Eduardo.

— Regret că a fost nevoie să ne cunoaştem în felul acesta. Aş fi vrut să vă trimit o scrisoare în care să mă prezint, odată ce am ajuns aici. Vă veți închipui acum cu toții că sunt lipsit de maniere.

— Nu, bineînțeles că nu. Dar trebuie să mai veniți pe la noi. Poate chiar să stați câteva zile aici. Dacă locuiți la oraş, sunteți obişnuit cu vizitele, iar izolarea aceasta poate să fie deranjantă.

— E adevărat că am fost destul de izolați, a intervenit Isidro.

Nu era atât de chipeş ca vărul lui, însă avea un zâmbet plăcut, pe care acum i-l dăruia ei.

— Am dus dorul muzicii. Cântați la pian, domnişoară Moreau?

Isidro a fluturat din mână spre pian, iar ea a încuviințat.

— Puțin. Tata m-a învățat.

— Are şi o voce frumoasă, a adăugat tatăl ei.

— Atunci, de bună seamă că vom reveni, a spus Eduardo. Ar fi minunat să ascultăm o tânără domnişoară cântând.

Şi-au strâns mâinile din nou, iar Carlota s-a ridicat în picioare. Papagalul se plictisise în cele din urmă în colivia lui şi încetase să mai râdă şi să facă gălăgie.

— Îmi permiteți să vă conduc? a întrebat ea.

Atunci când ea s-a pus în mişcare, Montgomery a urmat-o ca o umbră, la trei paşi în spatele ei şi al celor doi domni. Isidro mergea în stânga ei, Eduardo se afla în partea dreaptă, iar ea păşea agale, ca să aibă timp să îi studieze. Erau străini de Yaxaktun, de lumea ei, iar noutatea situației o captiva. Însă era şi descumpănită de felul în care ochii lui Eduardo stăruiau asupra ei, făcând-o să îşi lipească pentru un moment palma de talie, ca să simtă moliciunea pânzei sub degete. În copilărie, îi era teamă de bărbați, se temea că aceştia ar fi fost în stare să înghită oamenii pe de-a-ntregul. În scurtă vreme, nu i-a mai fost teamă de Montgomery şi nu s-a gândit niciodată că el ar fi îndrăznit să o sărute.

Însă Eduardo i se părea că seamănă cu un bărbat flămând şi, în clipa în care au ajuns la uşă, el i-a apucat mâna şi i-a sărutat-o din nou, iar ea s-a îmbujorat.

— Regret că v-am deranjat. A fost o insolență din partea noastră. Însă mă bucur că ne-am cunoscut şi, dacă aş fi ştiut că fiica doctorului Moreau este atât de frumoasă, aş fi venit mai curând. Dacă nu m-aş fi pripit, poate că aceasta ar fi fost o împrejurare mult mai plăcută, a adăugat Eduardo, lăsându-i mâna. Sper că nu v-am făcut o părere proastă, nu-i aşa?

— Nu, domnule. A fost doar o neînțelegere.

— Sunteți amabilă; nu mă mai simt atât de copleşit de ruşine, a spus el încet, zâmbindu-i dulce în timp ce se uita în ochii ei, după care şi-a ridicat privirea spre Montgomery. Domnule Laughton, vă rog încă o dată să mă iertați. Vă doresc o zi bună.

Cei doi bărbați au încălecat şi s-au îndepărtat în galop. Carlota i-a urmărit cu privirea până au dispărut în depărtare.

— Mă întreb dacă îi vom mai vedea vreodată, a spus ea.

— Cu siguranță îi vom mai vedea, deşi trag nădejde ca armăsarii lor să se împiedice şi să-şi frângă spinările.

Carlota s-a răsucit uimită spre el.

— Montgomery! Cum poți să spui aşa ceva?

— Sunt nişte necioplițiş şi infatuați. Ce ai vrea să fac? Să compun cântări despre ei?

— Şi-au cerut iertare şi te-am auzit cu urechile mele cum ai strigat la ei ca un câine turbat.

— Un câine turbat. Măi, măi, din câte văd, ți-au făcut o impresie foarte bună, de vreme ce le ei apărarea. Care ți-a plăcut mai mult? Flăcăul cu ochi verzi şi păr frezat? Sau cel cu ochi căprui şi dinți frumoşi?

Carlota nu a răspuns, conştientă că păşea pe nisipuri mişcătoare, însă asta nu l-a împedicat pe Montgomery să rânjească viclean şi să se rezeme de tocul uşii, ca să o măsoare din priviri.

— Aşadar, cel cu ochi verzi. L-am nimerit?

Carlota l-a înghiotit cu cotul şi a pornit înapoi, fără să scoată niciun cuvânt.

— Ascultă sfatul unui câine care îşi cunoaşte bine semenii: acela are dinți.

— Eşti insuportabil! Opreşte-te! a strigat ea în cele din urmă.

Râsul lui zgomotos a fost ca o palmă puternică, iar Carlota a traversat curtea în viteză, cu obrajii în flăcări. Odată ajunsă în casă, s-a aşezat într-un fotoliu din piele, aflat în fața unei ferestre deschise, şi a privit pe geam la plantele din ghivecele de lut şi la arteziana ce bolborosea încet, până când nu şi-a mai simțit obrajii încinşi şi a reuşit să respire din nou liniştită. *Cinci, şase, şapte. Numără până la zece şi aşteaptă. Emoțiile puternice nu sunt*

sănătoase, spunea tatăl ei. *Linişteşte-te.* Problemele ei din copilărie nu mai apăruseră, însă în trecut o cuprindea amețeala, iar inima îi bătea nebuneşte. Primii ani de viață i-au fost plini de suferință.

Lupe şi-a făcut apariția de undeva din spatele ei. Carlota îi cunoştea paşii măsurați, cu totul diferiți de călcătura greoaie şi înceată a Ramonei şi de mersul agitat al lui Cachito.

— Au plecat? a întrebat Lupe.

— Da, au plecat. Nu trebuie să ne mai batem capul din pricina lor.

— Despre ce ați vorbit cât ați stat în salon?

— Spuneau că umblă pe aici o ceată de indieni şi că cineva de la Yaxaktun îl ajută pe Juan Cumux cu provizii. Aproape că l-au acuzat pe Montgomery că el e cel care îl ajută.

— Nu m-aş mira dacă Montgomery i-ar vinde provizii lui Cumux.

— De ce spui asta? a întrebat Carlota, întorcându-se către Lupe.

— Englezii le vând gloanțe şi praf de puşcă, a ridicat ea din umeri, ştie toată lumea. Iar Montgomery e englez şi are nevoie tot timpul de bani ca să bea. Are sufletul bolnav, aşa spune Ramona, şi caută mereu să-şi înece suferința în rachiu.

Era adevărat ce spunea ea şi nu era vorba doar despre rachiu. Că era brandy, whisky sau orice altceva, el n-ar fi refuzat. În ultima vreme, se arătase ferm şi hotărât şi renunțase la obiceiurile bahice. Însă în dimineața aceea, Carlota îl privise în ochi şi văzuse semnele: se întorsese din nou la sticlă. Era vina lui, însă şi a tatălui ei, care nu spunea nimic şi le permitea lui Montgomery şi hibrizilor să bea cot la cot.

Tatăl ei nu avea de gând să facă nimic, iar Montgomery alterna stările de trezie cu cele de ebrietate, fiind când pe picioarele lui, când prăbuşit din nou în abis. Însă ar fi putut Montgomery să îi pună în pericol? Îşi făcea lui rău, nu şi celorlalți.

— Poate că doar vrea să fim în siguranţă şi atunci e amabil cu acei *cruzob*[23], a spus Lupe, ca şi când i-ar fi citit gândurile. Dumnezeul lor le vorbeşte cu ajutorul unei cruci, ştiai asta? Le vorbeşte cu adevărat, nu precum Hristos din capelă sau precum craniul de măgar.

Undeva în spate, în apropierea colibelor, se afla o construcţie unde cineva fixase pe un perete craniul unui măgar. Ramona spunea că era acolo dinainte ca tatăl ei să se stabilească la Yaxaktun şi, pe vremea aceea, muncitorii care greşeau într-un fel sau altul mergeau acolo, iar măgarul le spunea în şoaptă numărul loviturilor de bici pe care trebuiau să le primească pentru nelegiuirile lor. Pe când erau mici, Lupe şi Carlota se temeau de el.

— O cruce nu poate să vorbească, a replicat Carlota. Asta se numeşte ventrilocie.

— Ramona spune că poate.

— Ai impresia că ştii totul, însă nu-i adevărat.

— Nici tu nu ştii.

Şi-a împins scaunul îndărăt şi s-a ridicat în picioare.

— Mă duc să văd dacă tata are nevoie de mine.

— Nu-i spune ce am zis despre Montgomery. O să-l dea afară dacă îl bănuieşte că nu îi este credincios şi va trebui să suportăm alt *mayordomo* care să-şi vâre nasul în treburile noastre. Cel puţin Montgomery ne lasă în pace şi nu ţipă, ca bărbatul acela de azi.

— Care bărbat?

— Domnul Eduardo.

---

[23] Nume dat grupurilor de insurgenţi mayaşi, în timpul războiului din Yucatán (n. tr.).

— Ai ascultat tot? De ce-ai mai întrebat despre ce am vorbit dacă ne-ai spionat? a întrebat Carlota, înfuriată.

Lupe ştia foarte bine ce avea de făcut. Se ţinea departe de vizitatori, ca să nu fie văzută. Atunci când îşi acoperea capul şi faţa cu un *rebozo*[24], putea trece uşor drept om. Nu avea mersul bizar al celorlalţi hibrizi. Însă aşa cum stătea acum, cu chipul dezvelit, puteai vedea cu uşurinţă blănița roşcată de pe faţa ei şi ochii mici şi căprui, mult prea apropiaţi. Trăsăturile ei aminteau de cele ale unui jaguarundi şi oricine ar fi rămas uimit la vederea ei. Ceilalţi hibrizi nu erau cu nimic mai puţin surprinzători.

— Am ascultat câte ceva, a recunoscut ea, ridicând din umeri.

— Domnul Eduardo nu a ţipat.

— Atunci eşti surdă, Loti.

Carlota a ieşit cu paşi mari din încăpere. Avea impresia că toată lumea din jurul ei era plină de cruzime, fără niciun motiv aparent. Îşi dorea să fi rămas lângă *cenote*, poate şi să fi înotat în adâncurile ei şi să simtă pe piele răcoarea apei.

8
MONTGOMERY

Montgomery s-a îndreptat în grabă, trecând dincolo de zidul despărţitor de piatră, spre zona în care erau grupate colibele hibrizilor. Toate erau construite în maniera tradiţională a regiunii, cu un acoperiş din *palma de guano* rezistent la ploaie, care era înlocuit o dată la câţiva ani. Pe lângă locuinţe, în partea din spate

[24] „Şal”, în lb. spaniolă în original (n. tr.).

se mai găseau câteva clădiri. Una dintre ele era o construcție din lemn care adăpostea maşinăriile ce fuseseră folosite pe vremuri la presarea trestiei-de-zahăr. Cel mai important era că acolo se aflau *noria* şi asinii care mergeau în cerc şi făceau apa să curgă. Animalele erau mereu înlocuite ca să nu se extenueze. Un măgar nu trebuia să muncească mai mult de trei ceasuri dimineața şi alte trei ceasuri seara.

Sistemul de irigare al fermei era unul dintre primele proiecte pe care le pusese el în practică la Yaxaktun şi era mândru de îmbunătățirile pe care le făcuse şi de munca hibrizilor care lucrau câmpurile, păstrau curate canalele de irigații, îngrijeau drumurile pentru ca buruienile să nu le zădărnicească eforturile.

În loc să cultive trestie-de-zahăr, se mulțumeau cu creşterea porcilor şi a păsărilor şi cultivarea unei varietăți modeste de legume. În martie, plantau nuci-tigru; în mai, venea vremea pentru dovleceii *chayote* şi pentru roşii; odată cu începutul lui iunie, se făcea sezonul fasolei şi al porumbului. Fiecare lună din calendar venea cu anumite îndatoriri, de la tăierea lemnului până la sarcina migăloasă de colectare a mierii. Pământul era cel care le imprima ritmul, asemenea unui metronom. Străduniile lor ar fi părut demne de tot râsul pentru orice alt *hacendado*, care ar fi considerat activitățile lor agricole mult mai potrivite pentru țăranii sărmani, de vreme ce puteau câştiga mult mai mulți bani din alte întreprinderi profitabile. Însă lui Montgomery îi plăcea toată această organizare, sentimentul de automulțumire pe care i-l dădea. Îi făcea plăcere să hrănească animalele şi să aibă grijă de cei doi cai pe care îi aveau. În plus, trebuiau să muncească. Lizalde plătea bandajele, medicamentele şi mărunțişurile din laboratorul lui Moreau, însă banii lui nu ar fi fost de ajuns pentru hrana celor douăzeci de hibrizi, mai cu seamă a celor mari, cum erau Aj Kaab şi Áayin.

S-a oprit locului, cântărind în minte discuția cu cei doi tineri şi atitudinea Carlotei față de ei. Montgomery o necăjise în privința băieților pentru că şi ea, la rândul ei, fusese crudă cu el. Însă acum s-a gândit mai bine şi a hotărât că nu ar fi trebuit să o supere. Trebuia să îşi ceară iertare? Nu era mare lucru, dar se

simțea stingherit la gândul că trebuia să îngenuncheze în fața ei, să își ducă pălăria la piept și să cerșească iertare unei domnișoare. Dacă ea ar fi refuzat să îl ierte, ar fi fost cumplit. Montgomery a decis că cel mai bine era să se gândească mai puțin la Carlota Moreau și mai mult la orice altceva.

Însă era teribil de greu. Carlota îi intrase pe sub piele, ca o așchie.

— Ziua bună, Montgomery, a spus Cachito, trecând în pas vioi pe lângă el.

Deși creșterea lui se încheiase, Cachito abia dacă ajungea cu creștetul până la pieptul lui Montgomery. Băiatul era subțire și agil, cu blana roșcată, mai închisă la culoare în dreptul urechilor, având petele și dungile specifice unui ocelot. Avea o voce copilăroasă și adesea veselă. Era mult mai prietenos decât Lupe și mult mai docil decât Carlota, care, în ciuda faptul că era o dulceață de fată, putea deveni nesuferită într-o clipită. Fata era o răsfățată, un fel de împărătească în miniatură.

— Ziua bună și ție, a răspuns Montgomery, recunoscător că îi abătuse gândurile. Am întârziat deja, dar am face bine să tragem masa afară.

— Vă așteptam deja, a spus Carlito plin de nerăbdare.

Vinerea era ziua în care toți hibrizii își primeau injecția, plus o tabletă care să le țină stomacul sub control, deoarece injecția îi putea face să se simtă rău. În lipsa acestui tratament, ar fi murit. Însă nu era acesta singurul lucru care-i stârnea entuziasmul lui Cachito. Pe lângă tratamentul pe care Moreau îl administra hibrizilor, doctorul le mai dădea o substanță, care îi trimitea într-o stare de amorțeală plină de vise. Mai văzuse oameni ce consumau opiu și observase aceeași expresie imobilă pe fețele lor și nu se îndoia că era vorba de același lucru. Îi adormea la fel ca alcoolul pe care doctorul le dădea voie să îl primească în fiecare săptămână. Montgomery nici măcar nu îl putea învinovăți pe doctor. În decursul anilor, văzuse felul în care se schimonoseau corpurile hibrizilor, văzuse durerile pe care erau nevoiți să le

suporte. Experimentele lui Moreau produceau creaturi bolnăvicioase, care adesea nu rezistau şi mureau. Plămânii lor nu funcţionau cum trebuie ori inimile lor băteau neregulat. Nu puteau să procreeze, pentru că doctorul avusese grijă de asta, însă şi dacă ar fi reuşit să se reproducă, Montgomery se îndoia că ar fi putut duce sarcina la termen.

El nu îşi dorise niciodată copii. Era un lucru pe care Fanny îl detestase la el. Ea visa mereu să aibă o familie mare. Montgomery se temea că, dacă ar fi avut copii, aceştia i-ar fi moştenit apucăturile şi ar fi ajuns beţivi şi fanfaroni. Sau, mai rău, ar fi semănat cu Elizabeth. Ce îngrozitor ar fi fost să vadă din nou chipul surorii lui care să îl bântuie cât era ziua de lungă!

Doctorul nu mai crease alţi hibrizi în ultimii trei ani. Montgomery îi era recunoscător pentru că nu putea uita câteva dintre creaturile pe care fusese nevoit să le îngroape. Fiinţe fragile, învelite în pânză şi întinse în cimitirul lor încropit la repezeală. Ramona le aprindea lumânări la căpătâi, iar Carlota spunea rugăciuni. Montgomery nu scotea nicio vorbă.

— Când vine doctorul? a întrebat Cachito.

— Doctorul Moreau va ajunge în curând, cu siguranţă, a bombănit Montgomery.

— Poate îi ceri tu să ne mai dea o sticlă de rom?

— E vineri, nu sâmbătă, şi e mult prea devreme pentru băutură, a răspuns el, simţindu-se ca un ipocrit pentru că, la rândul lui, obişnuia să bea chiar de la prima oră a dimineţii.

— Nu e pentru distracţie. Pe Aj Kaab îl dor dinţii.

Aj Kaab avea două rânduri de dinţi care nu încetau să crească şi, dacă nu erau scoşi, riscau să îi perforeze craniul. El era hibridul cel mai bătrân, cu vocea groasă şi blana căruntă, venit pe lume înaintea lui Lupe şi a lui Cachito, şi drept urmare avea de luptat cu mai multe diformităţi. Urmau la rând Peek', care părea numai piele şi os în ultima vreme. Áayin era şi el o creatură mai vârstnică, a cărei piele de caiman năpârlea fără încetare pe porţiuni mari. Cei mai mulţi dintre hibrizi purtau haine. În cazul

celor ce semănau mai mult cu oamenii, precum Lupe şi Cachito, erau de ajuns hainele obişnuite. Însă ceilalţi aveau forme ce sfidau croielile obişnuite, iar pentru mâinile lor deformate nasturii şi dantelele erau o adevărată provocare. Áayin avea o coadă lungă şi majoritatea materialelor îi provocau mâncărimi. Carlota fierbea *chaal che'* şi îi freca spatele cu licoarea liniştitoare.

— Doctorul ar trebui să facă ceva cu dintele acela. O să-l anunţ, a spus Montgomery, oprindu-se să se uite la porcii negri care dormeau în coteţ, pe jumătate îngropaţi în noroi.

Friptura de porc era unul dintre preparatele de bază în Yucatán, însă doctorul folosea porcii pentru experimentele lui, aşa că fiica lui şi Montgomery primeau cel mai adesea la cină preparate din curcan sau peşte. Hrana hibrizilor consta mai ales din legume şi, uneori, din carne de pui. Dacă Montgomery pleca la vânătoare, mai primeau şi alte feluri de carne.

Însă el nu vâna atât de des, iar atunci când o făcea, Ramona se îngrijea să aducă ofrande şi spiritelor, pentru ca vânătoarea să fie spornică. Ramona crescuse într-un orăşel în care era respectată tradiţia *primicias*[25], şi nu într-un oraş mare, în care oamenii uită vechile obiceiuri. Aşa că respecta şi el tradiţia, ca să îi facă pe plac, şi cerea chiar şi bunăvoinţa pietrelor. Ramona era foarte strictă în privinţa obiceiurilor, iar toţi ceilalţi puneau în aplicare ritualurile cu aceeaşi rigurozitate cu care Moreau îşi punea în aplicare predicile. Lupe era singura dintre hibrizi care nu dădea semne de pioşenie.

Cachito s-a sprijinit de gard.

— Am auzit că a venit pe-aici unul din neamul Lizalde.

— Cine ţi-a spus? Lupe sau Carlota?

---

[25] „Trufandale"; în anumite culturi, primele fructe dintr-o recoltă sunt oferite zeilor, în lb. spaniolă, în original (n. red.).

— Le suntem datori cu ceva, Montgomery? E ca *nohoch cuenta*[26]? a spus Cachito, în loc să îi răspundă.

Stăpânii fermei menţineau controlul asupra muncitorilor prin intermediul a două forme de îndatorare. Datoria cea mică era atunci când cumpărau produse de la *tienda de raya*[27]. Iar datoria cea mare apărea atunci când se căsătoreau ori când avea loc o înmormântare; banii împrumutaţi acopereau taxele datorate bisericii şi primăriei. Sclavia era interzisă prin lege. În realitate, un *mayordomo* nota imediat în registru suma datorată şi, în felul acesta, stăpânii se asigurau că muncitorii nu mai puteau pleca niciodată. La Yaxaktun nu exista nicio *tienda de raya*, nu existau registre în care să fie notate taxele şi, prin urmare, observaţia lui Cachito era una neobişnuită.

— De ce spui asta?

— Carlota citeşte cu voce tare scrisorile, atunci când doctorul e obosit.

— Tu şi Lupe vă petreceţi toată ziua ascultând pe la uşi, a comentat Montgomery. Cum ai putea tu să ai datorii la Lizalde, când nu l-ai întâlnit niciodată?

— Păi... *tu* ai datorii la el.

— Pentru că sunt un idiot. Tu eşti deştept.

— Şi doctorul are datorii. Asta am înţeles ascultând la uşi.

— Hai să luăm masa aia, a spus Montgomery, pentru că nu se cuvenea să discute cu Cachito situaţia financiară a lui Moreau.

Au scos masa din depozit şi au aşezat-o în faţa uneia dintre colibe. Nu a trecut multă vreme până când doctorul şi-a făcut apariţia împreună cu fiica lui, care ducea geanta şi doctoriile, în

---

[26] „Datoria cea mare”, în lb. spaniolă în original (n. tr.).

[27] Magazin care vinde produse alimentare şi haine angajaţilor unei companii, în lb. spaniolă în original (n. tr.).

timp ce el se sprijinea în baston. Carlota a întins pe masă instrumentele de care urmau să aibă nevoie. A avut grijă să îşi ţină ochii plecaţi şi să nu îl privească pe Montgomery, dându-i de înţeles că era tot supărată.

Hibrizii s-au aliniat şi şi-au primit medicamentele, cei dintâi fiind cei mai tineri. La Pinta, Estrella şi El Mustio se aflau în capul rândului, creaturi slăbănoage şi cu feţele turtite, asemănătoare câinilor, de dimensiuni reduse şi mai puţin reuşite prin comparaţie cu alte specimene, prezente într-o varietate ameţitoare de forme şi animale.

Moreau părea să fi fost lovit de un fel de creativitate absurdă şi crease hibrizi cu blană, gheboşi şi cu antebraţe scurte, dar şi creaturi asemănătoare maimuţelor, ai căror pumni săpau pământul atunci când umblau cu spinările lor arcuite. Crease un hibrid ghemuit, care avea ochii rotunzi şi speriaţi şi limba lungă a unui kinkaju, un altul, cu petele şi dungile unui cuniculus şi un al treilea cu urechile mici şi plăcile cornoase transversale ale unui tatu. Mai erau cei cu urechile diforme, fălcile proeminente şi părul ţepos, care aproape că le acoperea ochii mici. Un amestec derutant de colţi, blană şi diferite dimensiuni, care demonstra maleabilitatea oaselor.

În ciuda torsiunilor la care erau supuse corpurile lor, puteai să deosebeşti animalele din care se trăgeau: Cachito şi Lupe se asemănau cu pisicile sălbatice, în vreme ce pe alte feţe puteai recunoaşte fie o vulpe, fie un coati jucăuş. Parda avea bot de lup şi se deplasa în salturi, Weech era mic şi flexibil, în vreme ce alţii se împleticeau ori şchiopătau, gâfâind din pricina efortului.

La început, Montgomery fusese uluit de înfăţişarea lor, chiar alarmat din cauza mişcărilor ciudate. Le considera un soi de creaturi coborâte din mituri, fiinţe care şi-ar fi găsit locul într-un manuscris medieval, rezultatul imaginaţiei febrile a unui scrib. Puteau fi, de asemenea, monştri care populau marginile hărţilor. Aici sunt balauri!

Acum, Montgomery îi privea pe hibrizi ca pe nişte simpli locuitori din Yaxaktun.

Hibrizii veneau în ordine unul în urma celuilalt, iar el l-a mustrat pe El Rojo pentru că a încercat să sară peste rând, aşa cum o făcea întotdeauna, l-a bătut pe umăr pe Peek şi a sporovăit cu Cachito.

Era o săptămână ca toate celelalte, dar nu chiar pe de-a-ntregul. Montgomery şi-a aprins o ţigară, l-a privit pe doctor cum îşi vede de treabă şi s-a gândit la tinerii care se opriseră la ferma lor. Cu cât se gândea la idioţii aceia gălăgioşi, cu atât simţea cum îl cuprinde enervarea.

În cele din urmă, când toţi hibrizii au fost trimişi la colibele lor, Montgomery a ajutat-o pe Carlota să adune lucrurile doctorului şi să ducă totul înapoi în casă. Fata nu a mai zăbovit în laborator.

Montgomery era conştient că avea să fie mustrat şi poate că o ştia şi ea. Sau poate că furia ei încăpăţânată a făcut-o pe Carlota să plece, pentru că de regulă îi plăcea să stea în laborator şi, nu de puţine ori, petrecuseră câte un ceas împreună, curăţând şi sortând instrumentele şi medicamentele lui Moreau. Câteodată, îi arăta Cartolei cum se spintecă pielea unui animal şi cum putea fi acesta împăiat.

— Încerci să te încaieri cu vecinii din plictiseală, Laughton, sau există un alt motiv pentru spectacolul pe care l-ai oferit astăzi?

— Am încercat să scap cât mai repede de ei. Poate că aş fi reuşit s-o fac, dacă fiica dumneavoastră nu ar fi intervenit.

— Prin urmare, este vina Carlotei? a întrebat doctorul, cu o urmă de iritare în glas.

— Nu, domnule. Pur şi simplu, nu aveam nevoie de ajutorul ei, însă îmi dau seama că am făcut-o latră. Poate că ar fi nimerit să le trimiteţi o scrisoare băieţilor lui Lizalde în care să le spuneţi să nu vină în vizită. Putem inventa ceva ca să îi ţinem departe.

Doctorul examina o sticlă în care se afla un lichid gălbui, ţinând-o în lumină.

— De ce aş face una ca asta?

— Ei nu înţeleg munca pe care o faceţi.

— Într-adevăr. Ei sunt convinşi că eu conduc un sanatoriu pentru sărmani, a spus doctorul, aşezând cu grijă sticla înapoi pe raft.

— Ar fi bine să compuneţi scrisoarea, domnule. Pot să o duc mâine. Dacă vor veni în vizită, ar putea afla adevărul. Şi, ca să fiu sincer, domnule, mi s-a părut că au dovedit un interes necuvenit faţă de fiica dumneavoastră.

— Asta sper, a spus Moreau cu o hotărâre în glas care l-a luat pe nepregătite pe Montgomery.

— Poftim? a întrebat el, derutat.

— Lizalde nu mai are răbdare şi s-a săturat de mine. Ani la rând i-am promis rezultate şi nu prea am ce să-i arăt.

— Dar hibrizii sunt adevăraţi, a protestat Montgomery.

— Da, da, sunt adevăraţi şi ştim amândoi cât de fragili pot fi, a spus doctorul, strâmbându-se. În tot ceea ce fac, rămâne ceva ce nu pot stăpâni cu totul. Eşuez constant în a realiza ceea ce visez să fac. Membrele lor sunt strâmbe, apar tot felul de diformităţi, erorile îmi distrug întreaga muncă. Odată m-am apropiat de perfecţiune şi... ei bine, nu am putut să repet acel succes.

Vorbea, fără îndoială, despre Lupe şi Cachito, care erau puternici, agili şi ageri la minte. Celelalte creaturi ale lui Moreau erau demne de milă. Hibrizii vârstnici erau cei mai schilodiţi, însă cei mai tineri aveau la rândul lor tot felul de infirmităţi.

— În fiecare zi, descopăr tot mai multe lipsuri, imperfecţiuni care nu ar fi trebuit să existe, a continuat Moreau. Chiar dacă aş avea trei decenii la dispoziţie, nu cred că aş fi în stare să dezleg acest puzzle. Însă nu am trei decenii la dispoziţie. Nu am nici măcar un an. Lizalde e sătul până peste cap. Pentru el, Yaxaktun este doar un teren necultivat, care ar putea fi folosit mai bine, în vreme ce proiectul meu şi-a pierdut splendoarea. I-am scris, însă e tot mai dificil. Fondurile noastre se împuţinează şi sunt slabe şanse ca el să ne mai ofere bani sau provizii.

Aşadar, Cachito avea dreptate. Doctorul se confrunta cu o stare de urgenţă financiară, iar Montgomery nu observase nimic. Ura secretele şi şmecheriile, însă, înainte să apuce să protesteze, doctorul a vorbit din nou.

— Acesta este motivul pentru care sosirea tinerilor Lizalde pare o adevărată intervenţie divină. Montgomery, ei ar putea fi salvarea noastră.

— Nu înţeleg.

— Carlota. Nu este ea tânără şi frumoasă? Dacă unul dintre ei ar vrea să o curteze, am putea supravieţui insuccesului acestuia blestemat. Nu ne vor alunga şi, dacă ea se va mărita, totul va fi cum trebuie.

Ah, aşadar, acela era planul! În loc să o ducă pe Carlota la Mérida ca să îi caute un soţ, doctorul reuşise să îl aducă pe soţ în faţa ei. Totul începea să devină limpede. Sora lui se măritase la optsprezece ani. El însuşi avusese douăzeci şi unu de ani în ziua în care se căsătorise. Montgomery se însurase din dragoste. Carlota avea să se mărite pentru avere. Poate că nu i-ar fi păsat. Fanny adora lucrurile frumoase, iar atunci când un soţ cumpără perle, multe din cusurile lui pot fi trecute cu vederea, după cum o demonstra cea de-a doua căsătorie a ei cu un bărbat înstărit.

— Aţi discutat cu fiica dumneavoastră?

— Nu. Nu ea hotărăşte, a spus Moreau cu privirea calmă şi neclintită.

Legea îi permitea lui Moreau să acţioneze cum credea de cuviinţă. Chiar şi atunci când o femeie ajungea la vârsta majoratului şi împlinea douăzeci şi unu de ani, nu putea să plece din casa tatălui său fără permisiunea acestuia şi nici să facă pe cont propriu ceva. Prin urmare, în cazul în care planurile tatălui său nu erau pe placul Carlotei, nu putea face nimic ca să le împiedice. Cu toatea acestea, lui Montgomery i se părea inuman faptul că fetei nici măcar nu i se spusese că avea să fie plimbată prin faţa a doi bărbaţi asemenea unui cal şi vândută degrabă.

— Dacă vor veni în vizită, va trebui să ne arătăm politicoşi faţă de ei. Nu-ţi face griji în privinţa fetei mele. Voi avea grijă să se poarte cum trebuie. Nu te mai ciondăneşti cu băieţii aceia, m-ai înţeles?

— Am înţeles, domnule, a spus el fără nicio inflexiune în voce.

În noaptea aceea, în timp ce şedea în camera lui şi îşi turna un pahar de rachiu, Montgomery s-a gândit din nou la Fanny. Nu se mai gândise la ea de ceva vreme. În primele luni după plecarea ei, băuse ca să o uite, însă timpul îşi făcuse datoria şi acum nu mai zăbovea cu gândul la ea ca odinioară. Scrisorile lui imaginare deveniseră tot mai rare. Ce rost avea să îi scrie doar în mintea lui? Şi totuşi, în seara aceea şi-a dat seama că începea să compună o misivă pentru ea.

Aici, la Yaxaktun, suntem cu toţii doar nişte bunuri. Bunuri care pot să fie vândute, târguite sau date la schimb. Preţul nostru nu este acelaşi, de bună seamă. Carlota Moreau valorează aur şi rubine. Cu toate acestea, mă întreb dacă un bărbat precum Eduardo Lizalde va şti să o preţuiască. Nu arunca porcilor mărgăritare, pentru că le vor călca în picioare şi îţi vor nimici sufletul.

A sorbit din rachiu şi a închis ochii. Petrecuse prea mult timp în locul acesta. Venise vremea se plece. Reuşise să se complacă într-o stare de semimulţumire, însă sosirea lui Lizalde era un semn. Dacă rămânea aici, avea să îşi piardă minţile la fel ca Moreau, care îşi petrecea zilele căutând obsesiv un secret care nu îi era menit.

9
CARLOTA

A hrănit papagalul şi i-a şoptit un cântecel. După ce a isprăvit cu păsările, Carlota a luat trusa medicală a tatălui ei şi s-a îndreptat

spre colibele muncitorilor bătrâni. Doctorul Moreau trebuia să fi examinat ieri dinții lui Aj Kaab, însă îşi neglijase din nou îndatoririle, iar Carlota se hotărâse să vină ea în ajutor. *Aj ts'aak yaaj,* „tămăduitorul", aşa îi spuneau uneori hibrizii tatălui ei, în dialectul mayaş, imitând vorbele Ramonei. Însă Carlota era cea care se îngrijea cel mai adesea de dinții, oasele şi membrele lor. Nu o deranjau aceste sarcini. De fapt, chiar îi făceau plăcere. Îi plăcea să aibă o ocupație; îi plăcea să îi ajute pe ceilalți.

Aj Kaab părea încă adormit atunci când l-a strigat, în dimineața aceea de sâmbătă. Era într-adevăr devreme, înainte de slujbă sau de micul-dejun, însă de astfel de lucruri e bine să te ocupi cât mai repede. Aj Kaab a căscat şi şi-a întins mâinile şi picioarele, în timp ce Cachito a târât afară din colibă un scaun şi o masă. Carlota a lăsat din mână trusa medicală şi s-a dus să umple un urcior cu apă, ca să se poată spăla pe mâini şi să-i clătească gura lui Aj Kaab.

— Ţipă şi se agită din nou, a spus K'an.

K'an era o creatură cu membre lungi şi păr întunecat, care semăna cel mai bine cu o maimuță, însă botul aducea mai degrabă cu al unui lup.

— O să te muşc de coadă, a mârâit Aj Kaab.

— Nu vă certați! a spus Carlota, clătinând din cap şi atingând brațul lui Aj Kaab. Deschide gura mare, te rog.

Aj Kaab i-a dat ascultare şi şi-a căscat fălcile. Dinții lui erau ascuțiți ca nişte lame şi foarte deşi, însă ea nu a ezitat nicio clipă, strecurându-şi degetele de-a lungul fălcii lui şi atingând cu blândețe un loc mai sensibil. A găsit de îndată dintele care îl supăra. Nu extracția dintelui era problema, ci atenuarea durerii. Pentru asta, trebuia să folosească eterul cu care îmbibase o batistă. De vreme ce făcuse aceeaşi operație de nenumărate ori până atunci, a terminat repede şi a pus dintele cel lung pe o farfurie. A tamponat apoi gingia cu un tifon îmbibat în alcool. N-avea să treacă multă vreme până când un nou dinte avea să crească la loc.

— Cum te simți, K'an? a întrebat Carlota. Ai nevoie de ceva?

— Mă doare încheietura mâinii, a răspuns K'an.

— Of! Bandajeaz-o strâns şi o să fie ca nouă după o zi, a spus Aj Kaab. Mereu acelaşi lucru, mâna scrântită, glezna scrântită. K'an parcă e din sticlă.

— Iar tu miroşi urât, eşti uriaş şi nesuferit, a ripostat K'an.

— Sunt cât de mare trebuie să fiu, a spus Aj Kaab, umflându-şi pieptul cu mândrie.

— Dă-mi voie să mă uit, a spus Carlota.

Oasele unora dintre hibrizi erau casante şi, deşi Carlota bănuia că era vorba despre o entorsă, putea la fel de bine să fie o fractură, iar în cazul acela, cel mai rău lucru care putea să se întâmple era să renunțe la atelă. Tatăl ei spunea că până şi un medic experimentat poate să confunde o fractură de tip Pouteau-Colles cu o entorsă, iar anatomia cu totul aparte a hibrizilor, precum şi blana lor îngreunau stabilirea unui diagnostic. Cu toate acestea, ea nu recomandase niciodată altceva decât tratamentul potrivit.

În cele din urmă, Carlota a hotărât că era vorba despre o entorsă şi că era suficient un suport din piele, care să-i țină lui K'an mâna nemişcată.

Odată încheiată treaba, Cachito a turnat apă din urcior într-un lighean, iar Carlota s-a spălat din nou pe mâini.

Cu coada ochiului, l-a zărit pe Montgomery, care se trezise devreme şi îşi vedea şi el de treburile gospodăreşti. S-a prefăcut din nou că nu îl observă. Cu o zi în urmă o luase în derâdere şi se temea că avea să o necăjească iar.

Cel cu ochii verzi, spusese Montgomery. De unde ştia el pe care dintre cei doi domni îl prefera ea? Însă nu se înşelase. Îi plăceau ochii lui Eduardo.

Carlota a adunat instrumentele medicale şi s-a îndreptat spre casă. În bucătărie, tava cu micul-dejun al tatălui ei era pregătită.

Uneori, Carlota tăia o floare şi i-o ducea tatălui ei, lângă pâinea prăjită cu gem. Îi făcea plăcere acel detaliu. Însă acum era presată de timp, aşa că nu putea să îi ofere decât zâmbetul ei.

A mers cu paşi repezi şi hotărâți şi a ciocănit la uşă, înainte să intre în camera lui. A aşezat cu grijă tava pe noptieră şi a tras în lături draperiile albe, deschizând uşile franțuzeşti ca să pătrundă aerul răcoros şi să îi ofere tatălui ei privelişte vegetației din curtea casei. Noaptea, puteai să stai în curte, să priveşti dreptunghiul de cer şi să numeri stelele, însă ziua, soarele scălda în lumină iedera ce se cățăra pe ziduri şi făcea să sclipească plăcile de gresie ale fântânii arteziene. Lumina, aerul şi apa se îmbinau ca să creeze un fel de tărâm vrăjit.

— Ți-am adus micul-dejun, a zis Carlota. Şi să nu-mi spui că nu ți-e foame.

— Nu mi-e foame, a răspuns tatăl ei, ridicându-se.

Avea mustața albă, iar părul odinioară negru îşi pierduse de mult culoarea. Se mişca mai încet acum, deşi încă avea putere în trupul ce fusese întotdeauna solid precum un arbore de mahon. Se enerva atunci când Carlota se agita în jurul lui, iar gesturile ei de tandrețe îl ofensau de-a dreptul. Îi plăcea să îi aducă aminte că nu era un invalid şi să o alunge atunci când era prea drăgăstoasă.

— Ți-ai luat doctoria?

— Am luat-o, motiv pentru care mă deranjează stomacul şi nu mi-e foame.

— Ți-am făcut ceai ca să îți calmeze stomacul, a spus ea şi i-a turnat cu grijă în cană.

Tatăl ei a zâmbit în timp ce sorbea din licoarea caldă. Carlota a scos din dulap hainele pe care el avea să le poarte în ziua aceea şi le-a aşezat pe spătarul unui scaun. Femeia cea frumoasă şi blondă din tablou îi zâmbea Carlotei. Fata îşi dorea să îi poată acoperi chipul cu o bucată de pânză; imaginea aceea nu contenea să îi provoace agitație.

— Eşti prea bună cu mine, Carlota, a spus Moreau.

Era binedispus în dimineaţa aceea.

Carlota a zâmbit în timp ce peria haina tatălui ei, atingând cu grijă stofa. Îi plăcea atunci când el arăta îngrijit şi elegant.

— Ce părere ai despre băieţii Lizalde? a întrebat el.

Carlota a apucat un fir de păr alb, care se agăţa cu încăpăţânare de reverele hainei, şi l-a smuls.

— Ar fi fost plăcut să rămână la noi câteva zile. Eşti atât de singură aici.

— Nu sunt singură. Sunt ocupată în laborator.

De câţiva ani, doctorul Moreau îi îngăduise Carlotei să intre mai des în anticameră şi în laborator şi să îl ajute. Nu uitase incidentul de demult, când eliberaseră un hibrid, însă atacurile de gută erau acum tot mai dese şi avea nevoie de ea. Doctorul Moreau încercase tot soiul de remedii pentru a-şi uşura durerea, trecând de la litiu, colchicină sau calomel la morfină, însă nu prea găsea leacul.

Munca pe care i-o încredinţa tatăl ei era cu atenţie delimitată. Carlota avea voie să se ocupe de hibrizi, să le îngrijească rănile şi chiar să amestece anumiţi compuşi, să cureţe flacoanele şi recipientele, însă multe alte lucruri îi rămâneau pe mai departe ascunse. Carlota nu înţelegea toate secretele realizărilor lui ştiinţifice. Însă nici Montgomery nu înţelegea, cu toate că şi el muncea prin laborator, aducând lemne sau diferite animale.

Carlota spera că, într-o bună zi, tatăl ei îi va permite să facă mai mult, să-i studieze notiţele şi să citească din cărţile lui. Trebuia să aibă răbdare. Doctorul Moreau nu se grăbea niciodată.

— Nu e acelaşi lucru să lucrezi în laborator şi să fii în compania oamenilor.

— Te am pe tine. O am pe Lupe.

— Ar fi o schimbare binevenită să poţi petrece timp în compania domnilor.

— Montgomery este un domn.

— Domnul Laughton este orice vrei tu, însă nu un gentleman. Un proscris şi un beţiv, poate.

— Nu eşti şi tu un proscris oarecum? a întrebat Carlota.

Deşi era supărată pe el, simţul dreptăţii o îndemna să îi ia apărarea lui Montgomery, pe care îl considera destul de politicos.

Tatăl ei a ridicat din sprâncene.

— Ce fel de impoliteţe mai e şi asta? Eu? Un proscris?

— Ai spus-o chiar tu odată, papa. Vorbeai despre tine şi despre fratele tău...

— Cu siguranţă m-ai înţeles greşit.

Însă Carlota îşi amintea bine cuvintele lui, rostite într-unul dintre acele momente în care se simţea îngrozitor de trist şi nu voia să o vadă, preferând să stea cu ochii lipiţi de portretul oval al soţiei sale decedate.

— Proscris! Eu! În afară de asta, nu se poate să consideri mai plăcută compania lui Laughton decât a tinerilor Lizalde.

Vocea i se înăsprise şi, ca să nu-l supere, Carlota a clătinat din cap.

— Fireşte că nu, a spus ea iute. Dar nu îi cunosc.

— Neajunsul acesta se poate remedia uşor. Nu trebuie să fii timidă. Fii prietenoasă şi amabilă, iar ei vor veni să stea cu noi. Trebuie să le facem pe plac, întotdeauna, celor din familia Lizalde. Ai rochii frumoase, ar fi o ocazie numai bună să le porţi, iar părul tău... poate că ai putea să îl aranjezi după noua modă din reviste.

Cel mai adesea, părul Carlotei era prins într-o singură coadă groasă, ce îi ajungea până la talie, ori era lăsat liber. Însă revistele şi ziarele pe care i le aducea Montgomery din oraş înfăţişau femei ce purtau coafuri elaborate, cu şuviţe răsucite, buclate şi prinse minuţios cu ornamente şi agrafe.

— Eşti o domnişoară prezentabilă, iar ei sunt nişte tineri prezentabili. Dacă am fi locuit la oraş, ai fi fost deja prezentată în societate. Însă ne aflăm aici şi nu sunt prea mari şansele ca lumea să te vadă aşa cum trebuie. O domnişoară de vârsta ta trebuie să fie curtată, ştiai asta? Ar trebuie să exersezi la pian şi vom vedea ce părere îşi vor face despre tine.

— Da, papa, a răspuns Carlota, cu toate că se întreba dacă acei tineri ar fi putut găsi un cusur în conduita ori înfăţişarea ei, indiferent de câte reviste de modă ar fi studiat.

— Nu vreau să te neliniştească. Atunci când eşti neliniştită, poţi avea o recidivă.

— Nu, papa. O să fiu bine, l-a asigurat, deşi cu o voce pierită.

— Ce psalm vom citi astăzi? a întrebat tatăl ei, întinzându-se spre sertarul în care păstra Biblia.

În timpul săptămânii, îi plăcea ca ea să îi citească din scrieri ştiinţifice, însă, în dimineţile în care urma slujba, prefera Biblia.

— „Domnul este luminarea mea": „De s-ar rândui împotriva mea oştire, nu se va înfricoşa inima mea. De s-ar ridica împotriva mea război, eu în El nădăjduiesc", a recitat Carlota, iar glasul ei s-a înălţat limpede şi plăcut.

Psalmul era unul simplu, aşa că nu avea nevoie să îl mai citească.

Tatăl ei a zâmbit. Era mulţumit.

Imediat ce el şi-a terminat ceaiul şi s-a îmbrăcat, s-au îndreptat împreună spre capelă. El era cel care slujea în fiecare sâmbătă, citind din Biblia legată în piele roşie.

Capela era destul de modestă şi cu greu reuşea să găzduiască chiar şi o congregaţie de mici dimensiuni. Fusese construită pentru *mayordomo* şi pentru familia ce trăise aici înaintea lor, nicidecum pentru muncitorii care aveau să locuiască dincolo de zidurile sale de piatră. Prin urmare, erau nevoiţi să stea înghesuiţi şi în capelă se făcea mult prea cald, chiar şi dimineaţa, înainte ca soarele să încingă pământul.

Însă Carlotei îi plăcea capela tocmai pentru simplitatea şi îngustimea ei. Pe un perete se găsea o frescă ce o înfăţişa pe Eva în Grădina Edenului şi pe care ea o privea cu interes pentru că Eva, în loc să aibă pielea albă şi părul blond, ca în Biblia tatălui ei şi asemenea femeii din portretul oval, fusese zugrăvită într-o nuanţă mai întunecată, ce amintea de pielea Carlotei. Însă Hristos de pe cruce era alb ca zăpada, iar ei nu îi făcea deloc plăcere să îi vadă faţa contorsionată de suferinţă.

Predicile tatălui ei se refereau cel mai adesea la patimile lui Hristos, îndemnându-i pe hibrizi să înţeleagă că Dumnezeu dăduse lumii suferinţa pentru ca totul să poată fi perfect. Păcatul originar trebuia îndepărtat, însă această sarcină nu putea fi dusă la bun sfârşit în lipsa suferinţei. Dumnezeu îi încredinţase tatălui ei menirea de a perfecţiona creaţia şi de a-i mântui pe toţi de păcat, aşa că doctorul crease hibrizii. Doctorul Moreau era, prin urmare, un profet, un om sfânt.

Însă Carlota ştia că hibrizii erau derutaţi de acea noţiune. Îi auzise spunând că doctorul Moreau era patronul mărilor adânci şi sărate, stăpânul cerului, al stelelor şi al fulgerelor. Iar tatăl ei nu ţinea întotdeauna să îi corecteze.

Carlota era îngrijorată la gândul că totul era o blasfemie. Era îngrijorată din pricina lumii pe care el o închipuia în faţa lor şi din cauza menirii fermei Yaxaktun. În lipsa experimentelor şi a cercetărilor medicale ale tatălui ei, Carlota ar fi murit, acesta era adevărul. Iar el îi spusese de nenumărate ori câte alte minuni ar fi putut fi descoperite dacă ar fi reuşit să dea laoparte vălul naturii. Tratamente ce le puteau aduce speranţă celor ce îşi pierduseră orice nădejde.

Şi totuşi... hibrizii veneau pe lume cu boli ciudate care le provocau suferinţă.

Hibrizii sufereau pentru binele omenirii. Suferinţa era un dar, acela era refrenul tatălui ei. Suferinţa trebuia îndurată, pentru că, în lipsa ei, nu ar fi fost posibilă răsplata.

În dimineața aceea, tatăl ei le-a spus că trebuie să fie supuşi şi blajini, o altă temă adesea discutată în capelă.

— Să nu vorbească de rău pe nimeni, să nu fie arțăgoşi, ci blânzi, arătând respect şi bunăvoință față de toți oamenii, a spus el.

L-a zărit undeva în spatele capelei pe Montgomery, care se sprijinea de uşă, cu o expresie severă. Carlota avea îndoieli că el asculta predica. Nu reuşea să o găsească pe Lupe printre enoriaşi. Atunci când tatăl ei a început să spună rugăciunea, ea şi-a plecat capul şi a rostit la rândul ei, în şoaptă, cuvintele: „Iată Mielul lui Dumnezeu, Care ridică păcatul lumii. Fericiți sunt cei chemați la cina nunții Mielului.”

La finalul predicii, după ce Montgomery şi Cachito i-au condus pe hibrizi înapoi la colibele şi treburile lor, Carlota a pornit să o caute pe Lupe. A găsit-o în vechea construcție în care se afla craniul de măgar, cu privirile ațintite asupra acestuia. S-a aşezat pe bancă lângă Lupe şi amândouă au continuat să se holbeze la rămăşițele animalului. Nu înțelegea din ce motiv Lupe căuta să vină aici, în loc să aleagă mult mai confortabila capelă, însă ştia deja că multe dintre preferințele lui Lupe erau greu de înțeles. Nu îi oferea nicio explicație Carlotei, iar întrebările ei erau adesea întâmpinate cu nemulțumire.

— Nu ai fost nici astăzi la capelă. Tata o să se supere.

— Poate, a spus Lupe.

— Nu-ți pasă.

— Cachito o să-mi repete, ca un papagal, tot ce a spus tatăl tău.

— Nu contează. El ar fi preferat să fii acolo, a insistat Carlota.

Nu voia ca Lupe să aibă necazuri şi nici nu îşi dorea ca în casa lor perfectă să ajungă sământa de scandal. Însă Lupe era distantă acum şi privea în altă parte.

Vrea să îşi ia zbordul, s-a gândit Carlota. *Dacă ar fi avut aripi, ar fi fost deja dincolo de linia orizontului.*

— Spune acelaşi lucru de fiecare dată.

— Nu-i adevărat.

— Eşti surdă, Loti.

A preferat să nu îi răspundă ca să nu stârnească o nouă dispută. Lupe s-a ridicat în picioare, iar Carlota a urmat-o afară. În loc să intre înapoi în casă, s-au aşezat în curte, lângă un zid vopsit în culoarea vişinei şi acoperit de iederă cățărătoare. Carlota şi-a rezemat capul de umărul lui Lupe şi au rămas amândouă să privească fântâna arteziană.

Liniştea era asemenea unui balsam ce putea să calmeze orice rană. Păsările ciripeau în coliviile lor, iar fântâna bolborosea calm. În curând, au dat uitării toate neînțelegerile dintre ele.

Carlota a fost cea care a spart liniştea perfectă, în timp ce urmărea cum draperiile cele albe de la fereastra tatălui ei fluturau în bătaia vântului.

— Cred că tata vrea ca tinerii Lizalde să mă observe, a spus ea.

— Cum să te observe?

— A spus că am ajuns la vârsta când trebuie să fiu curtată.

— Şi ți-ar plăcea?

În romanele cu piraţi, femeile erau răpite ori îşi întâlneau iubiții în aventuri captivante. A fi curtată o trimitea cu gândul la un obicei banal, ce aproape că semăna cu fiertul fasolei ori cu spălatul rufelor. Totuşi, era un obicei pe care nu-l cunoştea şi pe care avea să îl încerce, şi gândul acela o făcea să se entuziasmeze, chiar dacă alte femei erau mereu curtate.

— Amândoi sunt chipeşi. Aş avea un soț arătos.

Lupe a izbucnit în râs şi şi-a trecut o unghie ascuțită peste părul prins în coadă al Carlotei, aşa cum făcea în copilărie. Lui Lupe îi plăcea mult să îi împletească părul. La fel ca unei păpuşi. Carlota era o păpuşă pentru toată lumea.

— E un motiv prostesc să îți doreşti asta de la un soț. Întreab-o pe Ramona, o să-ți spună ea. Soțul ei era destul de arătos, dar tot

i-a spart nasul cu pumnul. Nu poți să cunoşti omul după felul în care arată.

— Ramona nu a spus aşa ceva.

— Ba da. Eşti...

— Da, ştiu. Sunt surdă, a mormăit Carlota, resemnată.

Nu vedea niciun motiv pentru care frumusețea şi bunătatea să vină laolaltă, însă nici nu voia să se resemneze la gândul de a-şi petrece viața alături de un străin respingător şi cu respirația râncedă. Nu ar fi minunat să îşi găsească un soț care să fie chipeş şi, în acelaşi timp, un domn? Nu că s-ar fi gândit prea mult la căsătorie. Mereu se gândise că o să rămână pentru totdeauna la Yaxaktun, o să aibă grijă de tatăl ei, o să muncească în laborator şi o să înoate în ochiul de apă. Dacă se mărita, oare trebuia să plece de acasă? Cine ştie, dacă se căsătorea cu unul dintre tinerii Lizalde, poate n-ar fi trebuit să plece prea departe. Ar fi putut locui la Vista Hermosa şi ar fi venit foarte des în vizită.

Nu voia ca lucrurile să se schimbe.

Şi totuşi...

Ochii lui Eduardo Lizalde erau atât de frumoşi şi de verzi, având nuanța pe care o căpătau frunzele de *ja'abin* înainte de ploaie. Şi-a adus aminte de ochii lui şi s-a îmbujorat.

10
MONTGOMERY

Nu trecuse nici măcar o săptămână atunci când Eduardo Lizalde a trimis vorbă că avea de gând să vină în vizită pentru câteva zile.

Montgomery nu se îndoise că avea să se întoarcă, însă îl amuza graba lui.

Sosirea celor doi tineri impunea o mulțime de pregătiri. Casa a fost măturată cu grijă, porțelanurile au fost scoase din dulapurile în care şedeau încuiate şi spălate, iar tacâmurile au fost lustruite. Până şi Montgomery s-a văzut nevoit să caute în fundul dulapului, ca să-şi scoată sacoul şi vesta cu un rând de nasturi. Cachito râdea de se prăpădea când îl vedea cum stă în fața oglinzii şi îşi potriveşte cravata mare şi galbenă. Fanny adora trandafirii galbeni, iar cravata aceea o avea numai ca să îi facă ei pe plac.

— E chiar atât de rău? a bombănit el.

— Nu e rău, a răspuns Cachito, înveselit. Doar diferit.

Montgomery a înfipt cu grijă în cravată acul din argint cu cap de vulpe şi s-a studiat cu atenție în oglindă. Poate că arăta cu adevărat ciudat, diferit de ceea ce el considera a fi uniforma lui, şi anume cămaşa albă şi pantalonii albi pe care îi purta zi de zi.

Montgomery nu se amăgea singur. Chipul lui nu avusese niciodată vreo trăsătură aparte. Atunci când o curtase pe Fanny, se străduise să îşi aranjeze părul şi să aibă haine frumoase. O curtase intens; când mergea alături de tânăra femeie, se simțea de-a dreptul un prinț. Toate acestea aparțineau însă trecutului.

Nu putea să iasă în fața tinerilor Lizalde cu pământ sub unghii şi nepieptănat. Croiala hainei lui nu se număra printre cele mai noi, însă, după părerea lui, arăta mulțumitor şi, la urma urmei, nu se cădea ca un bărbat să acorde prea multă atenție ținutei. Chiar dacă nu avusese prea multă grijă de el în ultima vreme, asta nu însemna că ar fi trebuit să arate ca un necioplit.

— Poate că ar fi trebuit să mă bărbieresc, i-a spus lui Cachito, - frecându-şi palma de obraz.

Tinerii Lizalde purtau mustăți tăiate scurt. Montgomery îşi lăsase barba să crească.

— Ce crezi, ar trebui să îmi rad favoriții?

— Eşti urât fără păr, a spus Cachito.

A fost rândul lui Montgomery să izbucnească în râs.

— Nu mai sunt un puştan, dar aş putea să îi aranjez puțin până mâine, a spus el şi a tras de cravată.

— Mi-aş dori să îi văd pe musafiri.

— Ştii că nu poți. Nu trebuie să fii văzut.

— Da, da. Dar sunt curios. Oamenii ăştia vor să îl ucidă pe Juan Cumux. Precis sunt neînfricați, dacă şi-au pus în gând să îl captureze.

— Sunt nişte laşi şi nişte proşti. Absoluți toți. Dacă ar fi crezut cu adevărat că îl pot găsi pe Cumux, s-ar fi întors imediat şi ar fi luat-o la fugă.

Cachito a smucit din cap spre el.

— Nu contează. N-o să-l găsească niciodată. Juan Cumux cunoaşte fiecare copac din junglă şi întotdeauna are alături de el şaizeci de oameni. Am citit asta într-unul dintre ziarele pe care le-ai adus din oraş.

— Nu trebuie să crezi tot ce scrie acolo, a spus Montgomery, întrebându-se ce altceva mai citise Cachito prin ziare.

— Dar este neînfricat şi luptă pentru poporul lui. Nu ca alde Lizalde. Eu cred că ei luptă numai pentru interesul lor.

— Tot îți faci griji pentru *nohoch cuenta*? N-ar trebui.

— Dar ție nu îți plac.

— Nu, nu-mi plac, dar nu contează ce cred eu, a răspuns, simplu, Montgomery.

În dimineața următoare s-a trezit odată cu răsăritul soarelui, fără să pună nicio picătură de rachiu în gură. Şi-a ras barba, şi-a lăsat mustața, după care, simțind cum îi sare țandăra pentru că nu voia ca puştanii aceia să creadă că încerca să îi imite, şi-a bărbierit tot părul de pe față. Acum părea un bărbat sfrijit şi

măcinat de griji, însă mai bine să arate astfel decât să imite un stil care nu-i era propriu.

S-a gândit din nou la Fanny, la felul în care îl privea ea, la zilele în care îi făcea curte şi la trandafirii galbeni. De atunci, îşi ciobise un dinte, adunase cicatrici pe braţe şi pungi sub ochi. Avea treizeci şi cinci de ani şi nu-şi putea aminti ce fel de om fusese la douăzeci. Îl pierduse de mult pe omul care fusese odată.

Şi-a îndeplinit sarcinile obişnuite, după care s-a proţăpit la intrarea în casă, la ora anunţată, aşteptându-i pe bărbaţi. Nu au fost punctuali, aşa că abia la un ceas după ora la care îşi anunţaseră venirea au apărut călare, iar el i-a condus pe toţi către grajduri. Montgomery trebuia să scoată şeile de pe cai şi să ducă bagajele oaspeţilor în camerele fiecăruia, aşa că i-a îndemnat să meargă în salon.

Imediat ce a terminat ce avea de făcut, i-a cerut Ramonei să despacheteze bagajele tinerilor şi s-a oprit la el în cameră ca să îmbrace ţinuta pe care şi-o alesese, aranjându-şi iute cravata. Când s-a întors în salon, a văzut că doctorul Moreau se afla deja acolo, sporovăind prieteneşte cu cei doi tineri. Eduardo şi-a lăsat degetul la întâmplare pe una dintre clapele pianului, lovind-o de trei ori.

Abia dacă l-au observat pe Montgomery, care s-a lipit ţeapăn de un perete. Nu că s-ar fi aşteptat să fie inclus în discuţiile lor. El se afla acolo numai pentru că trebuia să fie prezent. Doctorul Moreau ar fi considerat că e o impolitеţe să se încuie în camera lui cu o sticlă de rachiu, ceea ce, de fapt, abia aştepta să facă.

În momentul în care Carlota Moreau a intrat în salon, Montgomery a uitat cu totul de sticlă. Aproape că a uitat şi să respire.

Carlota purta o rochie verde, presărată cu frunze albe şi delicate, care îi contura trupul de la gât până spre şolduri, de unde pornea apoi o fustă amplă. Părul îl avea strâns în creştet, iar câteva şuviţe subţiri îi încadrau fermecător faţa. În mâna dreaptă ţinea un evantai pe care îl flutura cu o minunată nonşalanţă.

Cât era ea de frumoasă – o imagine a frumuseţii tinereşti – şi cât de repede şi-a întors el privirea, de teamă să nu-i observe cineva zâmbetul ce ameninţa să i se întindă pe toată faţa, bucuria autentică de a o privi, dorinţa stânjenitoare ce îi lumina ochii!

Eduardo şi-a îndreptat haina, a făcut un pas înainte, i-a aruncat fetei un zâmbet fermecător şi şi-a lipit buzele de mâna ei.

— Domnişoară Moreau, ne întrebam pe unde te ascunzi, a spus el.

— Într-adevăr, i-a ţinut isonul Isidro. Eduardo ne ameninţa că va cânta la pian. Nu trebuie să permitem asta.

— Eşti amabilă să ne cânţi?

— Dacă doriţi, a spus Carlota, permiţându-i acum lui Isidro să îi sărute mâna, fără să se uite la el nici două clipe, cu ochii tot către Eduardo.

Nu i-a aruncat nici măcar o privire lui Montgomery, dichisit în sacoul albastru şi cu cravata galbenă, pe care el le credea suficient de prezentabile.

Carlota s-a aşezat la pian şi a ales o melodie simplă. Avea vocea clară şi agreabilă, în ciuda faptului că nu se prea pricepea la muzică. Cei doi tineri au aplaudat politicos şi, după câteva cântece plăcute şi neinteresante, Isidro s-a oferit să cânte la pian.

Eduardo a invitat-o pe tânără să danseze împreună. În loc să îi răspundă cu o urmă de cochetărie, Carlota a părut de-a dreptul înfricoşată.

— Mă tem că nu am învăţat să dansez, a recunoscut ea.

— E uşor. Pentru o persoană atât de frumoasă ca tine, e cu atât mai uşor, a spus Eduardo. Domnule Laughton, nu crezi că o fată atât de frumoasă ca domnişoara Moreau va prinde mereu ritmul?

— Nu ştiu.

— Nu ştii dacă e frumoasă?

Montgomery şi-a dat seama că lui Eduardo nu-i scăpase felul în care el o privise pe Carlota. Oare el era *atât* de transparent sau Eduardo era mult mai perspicace decât îşi închipuise? Poate că tânărul nu voia decât să îl umilească, drept pedeapsă pentru disputa de zilele trecute. Sau poate că amândouă.

— Fără îndoială, domnişoara Moreau apreciază complimentele dumneavoastră, nu ale mele, a răspuns el.

Fata i-a aruncat lui Montgomery o privire curioasă şi derutată.

— Haide, haide, domnule Laughton! Nu trebuie să fii timid. O domnişoară apreciază întotdeauna un compliment, indiferent din partea cui vine, şi tu trebuie să fii o *veche* cunoştinţă. De când lucrezi pentru tatăl ei? Să fie şase sau şapte ani? Sunt convins că te consideră un fel de unchi, aşa că niciun compliment din partea dumitale nu va rămâne neluat în seamă.

Montgomery nu a răspuns. Eduardo a luat tăcerea lui drept un triumf personal. S-a întors apoi către Carlota.

— Permite-mi să îţi arăt câţiva paşi simpli.

Carlota a părut recunoscătoare pentru schimbarea cursului discuţiei şi a încuviinţat timidă. În ciuda lipsei de experienţă şi a nesiguranţei sale, părea plină de graţie şi se legăna cu uşurinţă pe lângă el. Poate că nu mai dansase niciodată, însă trupul ei cunoştea muzica şi mişcările de dans. Era uşoară, suplă, iar el se gândea ce fericire deplină o fi fost pentru cineva să o ţină în braţe.

Când şi-a ridicat privirile spre Eduardo, chipul ei exprima toată banalitatea tinereţii şi a însufleţirii.

Montgomery şedea nemişcat, cu mâinile în buzunare şi, în timp ce îi urmărea pe cei doi, îşi amintea cum dansase el ultima dată cu o fată. Fanny fusese ultima lui parteneră de dans, la o petrecere. Lui nu îi plăceau petrecerile, însă ea le adora, aşa că mergea de dragul ei. Cele mai cunoscute cadriluri aveau nume franţuzeşti: *le tiroir, les lignes, le molinet, les lanciers*. Însă Fanny se pricepea cel mai bine la valsul vienez.

Îşi amintea cum o ţinea strâns în braţe pe Fanny, cu mâna pe talia ei. Îşi amintea râsul ei sclipitor, rochia de culoarea granatului, din satin şi tul, uşoară ca aripile unui fluture, şi, mai cu seamă, notele delicate ale parfumului *Otto of Roses* ce îi înmiresma gâtul. Se întreba dacă şi Carlota îşi picurase câţiva stropi de parfum la încheietura mâinii şi pe gât sau dacă mirosul ei era cel al pielii sărate.

Montgomery a mormăit o scuză şi a ieşit din salon. Ceilalţi nici nu i-au observat absenţa.

A doua zi era sâmbătă şi, de vreme ce slujba religioasă pe care o oficia de obicei doctorul Moreau fusese anulată pentru că aveau musafiri, Montgomery s-a dus mai repede la culcare şi s-a trezit mai târziu, ca să nu fie nevoit să ia micul-dejun în compania oaspeţilor. Când a intrat în cele din urmă în bucătărie, era aproape de ora prânzului, iar Carlota se certa cu Ramona.

— Ai venit, a spus Ramona, întorcându-se spre el. Domnule Laughton, am încercat să mă înţeleg cu fata asta încăpăţânată, dar nu vrea să m-asculte. Vrea să meargă singură cu cei doi bărbaţi la *cenote*, iar asta nu se cuvine.

— Vor să meargă să înoate, a spus Carlota.

Era îmbrăcată într-o rochie mai simplă decât cea pe care o purtase cu o seară în urmă. O rochie albă cu flori, tivită cu o panglică verde. Părea uşoară şi răcoroasă şi îi venea bine.

— În oraşul meu, o femeie nu putea să stea de vorbă cu un bărbat înainte de căsătorie, iar acum tu îmi ceri să îţi împachetez mâncare şi să te las să ieşi împreună cu cei doi.

— Te porţi prosteşte, Ramona. E un picnic.

— Nu-ţi face griji, Ramona. Am să îi însoţesc pe toţi trei.

— N-am nevoie de escortă, a răspuns iute Carlota.

— Nu pleci fără escortă, a replicat Montgomery.

Carlota îşi ieşise din fire, însă tonul lui îi dădea limpede de înţeles că nu încăpea loc de discuţii, iar ea era mult prea deşteaptă sau mândră ca să îşi înăbuşe nemulţumirile.

— Uită de picnic, atunci. O să îi ducem acolo şi fără răcoritoare, a spus ea, pe un ton rece.

— Mie-mi convine.

Carlota a pornit în grabă şi aproape că a alergat până când au ajuns amândoi în curtea interioară, unde cei doi tineri stăteau de vorbă, după care a încetinit pasul şi şi-a aranjat ţinuta. De îndată ce bărbaţii l-au zărit pe Montgomery, toată veselia lor s-a topit.

— Ziua bună, domnilor! Domnişoara Moreau mi-a spus că aţi vrea să înotaţi, a zis el, ridicându-şi pălăria de paie, în semn de salut.

— Într-adevăr. Domnişoara Moreau ne-a povestit că în apropiere se află o *cenote*, iar acum este îngrozitor de cald. Ne-am gândit să ne răcorim puţin.

Eduardo i-a zâmbit lui Montgomery.

— Nu cred că vom avea nevoie să ne aduci caii, pentru că, din câte am înţeles, putem ajunge pe jos.

— Într-adevăr, se ajunge bine pe jos. Să mergem, deci, a spus el vesel.

Montgomery a pornit la drum fără să se uite îndărăt, dar îşi închipuia dezamăgirea de pe feţele lor. Nu-şi dorea neapărat să fie supraveghetorul lor, ci mai degrabă să îi scoată din sărite pe cei doi bărbaţi.

Conversaţia lor a fost destul de răzleaţă în timpul drumului, aşa că bănuia că reuşise să le strice excursia, după cum plănuise. Însă asta nu era tot.

Când au ajuns la *cenote*, Montgomery le-a arătat locul cu un gest al mâinii.

— Iat-o, domnilor! Aceasta este *cenote* Báalam.

— Foarte frumos, a zis Eduardo, deşi era clar că nu asta ar fi vrut să spună acum.

Cei doi tineri şedeau la o distanţă considerabilă de ochiul de apă, ca şi când s-ar fi temut să nu cadă.

— Veţi înota chiar acum?

— Să înotăm cu dumneata aici?

— De ce nu? s-a mirat Montgomery. Doar nu vă ruşinaţi, domnule? Domnişoara se va uita în altă parte, după cum presupun că era şi planul dumneavoastră iniţial.

Eduardo a ridicat brusc bărbia, dar nu a răspuns nimic. Montgomery a dat din umeri.

— Dacă nu vreţi, atunci o să merg eu să mă scald, a spus şi şi-a scos pălăria, apoi cămaşa.

Purta din nou cămaşa lui simplă din bumbac, fără guler, ca întotdeauna. Nu avea niciun rost să încerce să pară un dandy; gata cu cravatele din mătase şi cu toate prostiile.

Şi-a scos ghetele şi a văzut-o pe Carlota cum îşi întoarce privirea, îmbujorată. Şi-a păstrat pantalonii albi, a coborât pe pietre şi a sărit în apă plin de entuziasm. Apa era minunat de răcoroasă şi, în mod normal, Montgomery ar mai fi înotat o vreme, cu capul pe spate şi cu ochii închişi, însă, după câteva minute, a urcat, cu pantalonii leoarcă, spre locul în care rămăseseră însoţitorii lui. Şi-a pus din nou ghetele şi şi-a aruncat cămaşa pe spate.

— Domnilor, chiar cred că ar trebui să faceţi o baie, a spus el.

— Am face, dacă am fi singuri, a răspuns Eduardo.

Stătea cu mâna lipită de trunchiul unui copac şi ochii lui aruncau săgeţi.

— De vreme ce avem companie, ar fi o impolitеţe să o obligăm pe domnişoara Moreau să asiste la un asemenea spectacol precum cel pe care l-ai oferit dumneata.

— Dar eu şi domnişoara Moreau suntem cunoştinţe vechi!

— Într-adevăr, a ricanat Eduardo.

— Înțeleg că vă sfiiți. Nu vă faceți griji, eu şi domnişoara Moreau vă lăsăm în pace. Sunt sigur că veți găsi uşor drumul spre casă, pentru că poteca aceasta duce înapoi la Yaxaktun, a spus Montgomery, arătând drumul cu degetul.

Şi-a lipit mâna de spatele îngust al Carlotei şi a împins-o departe de cei doi tineri.

Carlota s-a îndepărtat încet, fără să protesteze, însă imediat ce s-au aflat la o distanță sigură de *cenote*, după ce au trecut de statuia jaguarului şi numai păsările îi mai puteau auzi, s-a proțăpit în fața lui, cu pumnii înfipți în şolduri.

— Cum îndrăzneşti, Montgomery?

— Ce-am făcut? I-am condus pe cei doi domni până la apă, aşa cum am stabilit, iar acum te conduc acasă, a răspuns el, nevinovat.

— Nu-i adevărat. I-ai umilit! Dacă s-au supărat? Dacă îi vor povesti totul tatei? Dacă...

— Dacă Eduardo Lizalde nu va mai vrea să se însoare cu tine? Presupun că tatăl tău va trebui să te vândă altui bărbat. Nu-ți face griji, cred că va găsi un client.

Carlota a scrâşnit din dinți şi l-a pălmuit, aşa cum se aşteptase. După aceea, ochii i s-au umplut de lacrimi, la care nu se gândise, şi a plecat în grabă.

— Carlota! a strigat el şi a încercat să se țină după ea, însă fata şi-a ridicat fustele şi a rupt-o la fugă.

Ar fi putut s-o ajungă din urmă, oricât de iute alerga ea, însă s-a gândit mai bine şi s-a oprit.

Îşi lăsase cămaşa să cadă undeva pe drum şi a început să înjure, în timp ce făcea cale întoarsă. A găsit-o, mânjită de noroi, în mijlocul potecii, şi s-a îmbrăcat.

Fata nu se mai vedea pe nicăieri când s-a îndreptat din nou spre casă şi nici n-a căutat-o. Era mai bine să o lase în pace. Pentru totdeauna, dacă era posibil.

11
CARLOTA

Carlota iubea tot ceea ce ținea de Yaxaktun, dar mai presus de orice îl iubea pe tatăl ei. El era asemenea soarelui de pe cer, care îi lumina zilele.

Era adevărat, uneori putea fi aspru şi exigent. Cu toate acestea, îşi amintea toate serile din anii de demult, pe când era o copilă, iar el încă nu dezvoltase un tratament pentru ea. Îşi amintea cum îi mângâia părul umezit de transpirație şi lipit de față, cum îi dădea apă şi cum îi aşeza o pernă în plus sub cap. Când o copleşea durerea, el stătea la căpătâiul ei în fiecare seară şi îi promitea că o va face bine.

Şi a făcut-o. Şi-a ținut promisiunea. Pe cât de mult detesta sentimentul acela de neputință, de slăbiciune şi de a fi mereu la mila altora, pe atât de mult îi era recunoscătoare pentru toată afecțiunea lui.

Carlota îşi iubea tatăl şi adora să îi facă pe plac.

Atunci când a intrat în salon, Eduardo s-a îndreptat spre ea ca să îi sărute mâna, iar ea s-a simțit tulburată. Atunci când a sugerat să danseze împreună, abia dacă a îngăimat un răspuns.

Se temea că va face un pas greşit, că o vor considera nepricepută, iar primul ei gând a fost să îl refuze. Însă tatăl ei voia ca ea să se afle în compania domnilor, aşa încât Carlota s-a silit să zâmbească.

Eduardo i-a ținut mâna cu blândețe şi i-a arătat paşii pe care trebuia să îi facă.

— Eşti grațioasă, a spus el. N-aş fi crezut că nu ai mai dansat niciodată.

— Eşti amabil. Mă tem că am să te calc la un moment dat, a răspuns ea, cu vocea atât de slabă, încât s-a văzut nevoită să îşi repete cuvintele atunci când el s-a aplecat mai aproape de ea.

— Nu e niciun pericol. De ce nu te-a trimis tatăl tău la studii în oraş?

— Am fost bolnavă în copilărie. Îmi petreceam multe ore pe zi în pat. Însă nu mă deranja să stau în camera mea. Am avut ocazia să citesc mult.

Vocea ei era tot ca o şoaptă. Surâsul lui a rămas neschimbat; ca şi când ar fi fost zugrăvit pe chipul lui.

— Care este cartea ta preferată?

Carlotei îi plăceau cărțile cu piraţi la fel de mult ca volumele ştiințifice ale tatălui său, dar se temea ca el să nu-şi facă o părere proastă despre ea dacă şi-ar fi recunoscut preferința pentru poveştile de dragoste.

— Îmi place cum scrie sir Walter Scott şi m-am îndrăgostit de Brian de Bois-Guilbert, a răspuns ea în cele din urmă.

— Nu mai spune... din cartea aceea... oh, cum se numeşte?

— *Ivanhoe*.

— Într-adevăr! Dar nu este personajul negativ? Sau nu îmi aduc eu bine aminte?

— Oh, nu.

Carlota a clătinat din cap, iar vocea i-a devenit mai puternică şi mai sigură.

— Este mult mai complex decât atât. El o iubeşte pe Rebecca, dar ea nu îi împărtăşeşte dragostea. El şi-a jurat să nu mai iubească niciodată şi este sfâşiat de sentimente contradictorii.

— Am crezut că el era personajul negativ, dar îți mulțumesc că mi-ai îndreptat părerea greşită. Îți place *Ivanhoe.* Şi ce altceva?

— Alte cărți. Mi-a plăcut *Clemencia*. Este romantică. Ai citit-o?

— Nu am fost prea silitor şi am sărit peste lecturile obligatorii, a zis Eduardo, părând încântat de sine.

— Şi atunci, ce ai studiat la oraş?

— Am studiat câte ceva, chiar dacă nu sunt un om învățat. Tata vrea să mă ocup de proprietățile noastre acum, aşa încât presupun că ar trebui să îmi împrospătez noțiunile de matematică. Cei care trebuie să se ocupe de o hacienda sunt administratorul şi *mayordomo*, bineînțeles, dar nu strică să arunci o privire prin registre din când în când. Tata nu prea vizitează proprietățile, nimeni n-o face, dar e convins că eu ar trebui să o fac, măcar o dată. Vista Hermosa era, pe vremuri, o fermă de bovine, însă acum este o hacienda care produce trestie-de-zahăr. Asta e tot ceea ce ştiam până în urmă cu câteva săptămâni.

— Nu înțeleg cum poți să nu cunoşti locurile pe care le stăpâneşti, a spus Carlota, încruntându-se. Cum poți deosebi felurile de pământ dacă nu le-ai ținut în mână?

— Câte feluri de pământ pot exista?

— Foarte multe! *Tsek'el*, care nu este roditor, *k'an kaab k'aat*, care este roşu şi slab. *Boox lu'um* este negru şi fertil, *k'an kaab* este galben. Dacă nu cunoşti solul, nu poți înțelege cum să cultivi ce trebuie şi cum să îl pregăteşti pentru noi recolte. Oamenii învățați trebuie să cunoască astfel de lucruri.

— Sunt un caz pierdut, aşadar, a spus el vesel şi i-a zâmbit larg. Vrei să fii profesoara mea?

— Nu mă consider atât de înțeleaptă. În afară de asta, mă înveți să dansez.

— Eh. Nu e greu să dansezi. E ceva mult mai simplu decât latina. Nu mă prea pricep la latină.

— Eu mă pricep la limbi străine.

— Poate că, în cele din urmă, mă întreci în toate.

— Poate că sunteți modest, domnule.

— Nu sunt. Dar pot să îți arăt alți paşi, vrei?

Se simțea mult mai bine în preajma lui acum, că dansau împreună. Noutatea pe care o aducea prezența lui o captiva mai mult decât o înspăimânta. Obişnuită cu asprimea şi exigența tatăl ei, dar şi cu melancolia posacă a lui Montgomery, Carlota aprecia cu atât mai mult veselia lui Eduardo. A zâmbit şi a dat aprobator din cap, savurând felul în care privirile lui erau fixate asupra ei, pline de o încântare molipsitoare.

Starea aceea de încântare a însoțit-o prin toată casa, chiar şi după ce dansul s-a încheiat şi şi-au luat rămas-bun. O simțea aproape ca pe o iritare; era un fel de nerăbdare bizară şi plină de neastâmpăr; s-a întrebat dacă şi el simțea la fel. În seara aceea, tatăl ei a felicitat-o atunci când a venit să îi aducă o ceaşcă de ceai.

— Te-ai descurcat bine astăzi, a spus el, în timp ce ea aşeza tava pe noptieră. Eduardo pare impresionat de tine. Căsătoria îți va prinde bine, iar nouă ne va oferi mai multe opțiuni.

— Ce vrei să spui? a întrebat ea încetişor.

— Când am plecat din Paris, am rămas fără sprijinul familiei. Ai putea spune că mi-au renegat munca, studiile. Am fost nevoit să îmi construiesc o nouă viață fără ei, fără nimeni altcineva. Fratele meu îmi datorează o parte din averea familiei, dar crezi că e dispus să renunțe la ea? Nicidecum. Şi crezi că am să merg în genunchi să mă milogesc? Niciodată. Să-l ia naiba! Am supraviețuit şi fără el.

Tatăl ei amintea rareori despre acea parte a vieții lui. Carlota ştia că el desfăşurase o activitate revoluționară în domeniul transfuziei, însă nu îi plăcea să spună nimic despre motivul pentru care părăsise Franța şi felul în care ajunsese în Mexic. Era

surprinsă să îl audă povestind cu atâta sinceritate, aşa încât, în loc să îl întrerupă, a rămas să îl asculte şi să încuviinţeze.

— Vreau să avem mai multe opţiuni, Carlota. Numele lui Lizalde deschide multe uşi. Averea lor este uriaşă. Am fost nevoit să mă pun în slujba altora, să le fac pe plac şi să merg pe drumul stabilit de nişte imbecili plini de bani. Dacă reuşeşti să intri într-o astfel de familie, vei avea şansa să fii stăpână pe alegerile tale.

— Deci tu crezi... crezi că ţi-ai dori ca unul dintre ei să devină soţul meu? Pentru că sunt bogaţi?

— Averea înseamnă putere. Nu poţi răzbi în lume dacă n-ai doi pesos în buzunar, iar când eu nu voi mai fi, nu vei rămâne cu mare lucru. Casa aceasta nu-mi aparţine, Carlota. Nici mobila şi nici echipamentele din laborator. Totul este de împrumut, fata mea.

— Dar îmi dai de înţeles că n-am de ales, papa, iar mai devreme mi-ai vorbit despre alegeri, a şoptit Carlota, aşezată pe marginea patului, lângă tatăl ei.

El i-a cuprins mâinile şi i le-a strâns.

— Carlota, o fată trebuie să fie înţeleaptă şi trebuie să mă pot baza pe tine că vei fi înţeleaptă. Tinerii Lizalde pot fi cea mai bună... nu, *singura* noastră şansă. Copila mea, acestea ar putea fi cele mai importante zile din viaţa ta.

Carlota nu era sigură de ce insista atât de mult tatăl ei. Nu avea timp să îi găsească un soţ? Chiar era imposibil ca ea să întâlnească un pretendent potrivit în capitală sau în oricare alt oraş? Era însă datoria unei fiice să îi facă pe plac tatălui său. A încuviinţat fără tragere de inimă.

— Îţi place Eduardo, nu-i aşa? a întrebat el.

— Îmi place mult, papa, a confirmat ea şi chiar era convinsă de spusele ei.

Cel puţin, îi plăcea ceea ce văzuse la el. Felul în care dansa, felul acela politicos de a-i săruta mâna, vocea lui, ochii lui minunaţi. Nu îi plăcea cum se purta cu Montgomery; nu înţelegea scânteia

de duşmănie dintre ei, dar se gândea că poate aşa se purtau bărbaţii. Erau toţi ca nişte cocoşi, gata mereu să se ia la harţă.

La urma urmei, ce ştia ea despre bărbaţi şi nu aflase din cărţi sau din auzite? Nimic. Însă îi plăcea sentimentul pe care Eduardo îl făcea să înflorească în pieptul ei şi nerăbdarea aceea nemaiîntâlnită, ce îi dădea fiori.

Dimineaţa următoare, după un mic-dejun simplu, tatăl ei i-a cerut să îi conducă pe vizitatori şi să le prezinte proprietatea. Carlota a îmbrăcat una dintre rochiile noi de vară şi i-a rugat să o urmeze. I-a condus mai întâi la capelă şi le-a arătat, plină de mândrie, frescele care îi atrăseseră atenţia de atâtea ori.

Cei doi tineri le-au privit cu atenţie, însă Isidro părea contrariat.

— Nu îţi plac? l-a întrebat ea.

— Sunt bine executate şi totuşi ceva nu este în regulă, a răspuns tânărul.

— Ce nu este în regulă?

Carlota s-a uitat la Eva cea cu plete negre, care stătea lângă un copac înflorit, şi la păsările voioase înfăţişate pe ramuri. La picioarele ei se afla o căprioară, iar în fundal se zăreau lei, cai, o vulpe şi un păun. Alături, curgea un pârâu plin de peşti.

— Dacă aceasta este Eva în clipa izgonirii, de ce nu apare şi şarpele? Şi nici vreun măr nu se vede. Prin urmare, acesta este Edenul înainte ca omenirea să păcătuiască şi totuşi nici Adam nu se vede nicăieri. Este doar Eva singură. De aceea mă duce cu gândul la ceva *păgân*.

Eva ţinea în mână o floare purpurie şi avea în păr mai multe flori albe, pielea îi era bronzată şi stătea sub un soare perfect rotund. Carlota nu înţelegea de ce anume imaginea ar fi fost una pagână. S-a uitat confuză la Isidro, întrebându-se dacă, la fel ca paşii de dans, era vorba despre ceva ce ar fi trebuit să înveţe, dar tatăl ei omisese să o instruiască. Citea însă Biblia şi îl asculta pe tatăl ei vorbind despre pasaje din cartea sfântă.

— Iartă-l pe vărul meu; a urmat seminarul şi a vrut să devină preot, înainte ca familia lui să aibă o altă părere, a spus Eduardo. Lui i se pare aproape totul păgân.

— Nu-i adevărat, a protestat Isidro. Mai mult decât atât, nu poți nega că, în ziua de astăzi, oamenii răstălmăcesc învățăturile preoților, mai ales în această parte de țară...

— Nu începe! l-a întrerupt ferm Eduardo.

Isidro s-a încrutat, însă nu a mai spus nimic. Au ieşit cu toții din capelă, iar Carlota le-a arătat zidul şi intrarea principală, care ducea spre locuințele hibrizilor. Uşa era bine închisă, aşa cum trebuia.

— Acolo locuiesc pacienții tatălui meu, în vechile colibe ale muncitorilor. Tata nu vrea să mergeți acolo. Sunt mulți oameni bolnavi şi nu trebuie deranjați, a spus ea.

— Nici prin gând nu ne-ar trece să îi deranjăm, a spus Eduardo. Cei mai mulți dintre ei sunt cazuri sociale, nu-i aşa?

— Tata îi îngrijeşte.

— Cred că unchiul meu cheltuieşte bani frumoşi pentru aceste cazuri sociale de la Yaxaktun, a spus gânditor Isidro.

— „Cel ce seamănă cu zgârcenie, cu zgârcenie va şi secera, iar cel ce seamănă cu dărnicie, cu dărnicie va şi secera", a recitat Carlota.

Îşi închipuia că Isidro va fi încântat să constate cât de bine cunoaşte ea Biblia. Însă tânărul abia dacă s-a învrednicit să o privească şi nu părea deloc amuzat. Carlota şi-a coborât privirile şi a continuat să meargă, arătându-le grajdurile, după care i-a condus înapoi în casă.

Pentru Carlota, moşia Yaxaktun era la fel de impunătoare ca şi cel mai mare muzeu din lume, însă, în scurtă vreme, a băgat de seamă că musafirii ei erau plictisiți. Când au ajuns în curtea casei, nu s-ar fi mirat să-i vadă chiar căscând de plictiseală.

A rămas în curte, ascultând ciripitul păsărilor în coliviile lor, fără să ştie ce anume să le mai arate. Văzuseră gresia lucioasă, pictată de mână, decoraţiunile de pe pereţi, *bougainvillea*. Şi-a dat seama atunci că Vista Hermosa trebuia să fi fost mult mai grandioasă decât Yaxaktun şi că locuinţa lor din Mérida era, de asemenea, magnifică. Şi, după cum îi spusese chiar şi tatăl său, ei stăpâneau totul. Fiecare ceaşcă şi fiecare farfurie, până şi *bougainvillea* ce înflorea în curte.

— Va fi o zi fierbinte, a spus Eduardo. Nici acum nu mă pot obişnui. În Ciudad de México nu se face niciodată atât de cald.

— Am putea merge la *cenote*. Puteţi să vă scăldaţi acolo, a zis Carlota. Apa are o nuanţă superbă de verde-albăstrui şi e minunat de răcoritoare.

— E o idee excelentă.

— Am putea organiza un picnic, a intervenit Isidro. În stilul englezesc.

— Am auzit despre picnicuri nocturne. Ar fi mult mai bine, a spus Eduardo.

— Este posibil, dar mie mi-e foame acum.

— Aşteptaţi o clipă, am să aranjez totul, a spus Carlota şi a intrat în grabă în bucătărie.

Ramona curăţa ardei iuţi atunci când Carlota a năvălit înăuntru.

— Ramona, poţi să ne ajuţi cu un picnic în stil englezesc? a întrebat Carlota.

— Ce e ăla?

— Nu ştiu. Pâine şi brânză, cred.

— Trebuie să îmi spui mai multe.

— Nu sunt sigură. Orice îi poate impresiona pe musafiri. Trebuie s-o faci cât mai repede. O să mergem să mâncăm lângă *cenote*.

— De ce nu-i ceri domnului Laughton să te ajute? El e englez. Sigur ştie ce trebuie să facă.

— Mergem doar noi să înotăm, Montgomery nu vine.

Ramona a clătinat din cap şi şi-a şters mâinile cu o cârpă.

— Atunci, nu poți merge.

— Ce vrei să spui?

— Ai de gând să înoți cu doi bărbați, fără niciun însoțitor?

— Nu văd de ce nu.

— Pentru că nu se cade. Nu există nicio înțelegere între tine şi bărbații aceia, nici *mujul*. Mireasa trebuie cerută de şapte ori înainte să accepte să se mărite. Bărbații te-au cerut măcar o dată?

— Nu e vorba despre asta. Ei nu sunt nişte *macehuales*.

— Şi străinii trebuie să te curteze după cum e obiceiul. Aşa nu se cuvine. Nu sunt proastă, Loti.

— Am să merg, a spus Carlota, buna ei dispoziție începând să facă loc încăpățânării de catâr.

În timp ce vorbea, Carlota a auzit paşi în spatele ei. Era Montgomery. După cum era de aşteptat, i-a luat partea Ramonei. Carlota era convinsă că o făcea ca să o aducă la exasperare. Nu înțelegea de ce altfel i-ar fi păsat unde merge ea împreună cu cei doi tineri. Şi nici din vreo dorință de a fi sociabil nu o făcea, fiindcă niciodată nu se străduise pentru asta. Carlota se simțea trădată, în timp ce se îndreptau din nou spre *cenote*, însă încerca să se convingă de faptul că întreaga situație mai putea fi salvată.

Când au ajuns, preț de o clipă, a fost chiar fericită. Apa era minunată, păsările cântau în copaci şi împrejurul lor erau magia şi splendoarea cu care ea era deja obişnuită. Şi-a închipuit că o vor simți şi ei şi că locul avea să îi liniştească pe toți.

După care Montgomery a decis să se comporte ca un clovn. La fiecare cuvânt pe care îl rostea el, Carlotei îi venea să îi acopere gura cu mâna şi să îl silească să tacă. Montgomery rupea întreaga vrajă a pământului şi a apei deopotrivă, legătura aceea dintre

peştii din adâncuri şi soarele de pe cer. Era ca şi când ar fi încercat să arunce un blestem.

Şi tocmai când credea că nimic nu poate fi mai rău, Montgomery şi-a aruncat pălăria cât colo, şi-a scos cămaşa şi, plin de nonşalanţă, s-a pregătit să înoate. Carlota cunoştea denumirile muşchilor şi ale oaselor din cărţile de medicină ale tatălui ei, însă nu văzuse niciodată până atunci un bărbat dezbrăcat. Sau pe jumătate dezbrăcat, în cazul acesta, de vreme ce el avusese decenţa de a-şi păstra măcar pantalonii. Deşi pantalonii aceia, dintr-un material subţire şi alb, deveneau aproape transparenţi odată ce se udau, astfel încât erau aproape de prisos.

Montgomery era suplu. Braţul îi era brăzdat de cicatrici şi, în ciuda faptului că era slab, trupul lui dovedea puterea pe care o dă munca aspră şi asiduă. Carlota s-a întrebat dacă pe sub îmbrăcămintea lor splendidă, cei doi Lizalde arătau altfel, dacă le lipsea robusteţea lui Montgomery. La urma urmei, trupurile lor erau călite în faţa pianelor şi a birourilor, erau trupuri ce cunoşteau mişcarea trăsurilor şi sunetele oraşului.

Montgomery era asemenea unui vas de porţelan ciobit. Nu îşi putea închipui că fusese vreodată întreg, iar ochii lui, atunci când zăboveau asupra ei, erau cenuşii şi sticloşi. Nu avea în priviri verdele luxuriant, încărcat de promisiuni, din ochii lui Eduardo, ci cenuşiul furtunilor.

Şi-a întors faţa, îmbujorată, şi şi-a încleştat mâinile.

Nimeni nu a scos niciun cuvânt.

Carlota îşi dorea să le spună tinerilor că nu înţelege ce se petrece, că Montgomery nu se comporta astfel în mod normal, că spera ca ei să nu se simtă jigniţi, însă nu îşi dădea seama ce trebuia să spună sau cum să o facă.

Montgomery reuşise să arunce blestemul.

Reuşise să strice totul.

Când Montgomery a ieşit din apă şi a tras-o să plece de-acolo, ea tot nu a reuşit să vorbească, însă fiecare pas pe care îl făcea era îngreunat de mânie şi, în cele din urmă, s-a proțăpit în fața lui.

— Cum îndrăzneşti, Montgomery?

În loc să pară contrariat, Montgomery era indiferent. Mai mult decât atât: era plin de sine.

Carlota l-a pălmuit, mâna ei izbindu-se de obrazul lui neted. Însă toate acestea nu au făcut decât să înrăutățească lucrurile, iar ea a plecat în grabă, cu ochii plini de lacrimi. Păsările din copaci strigau în urma ei, țipetele lor părând un ecou al batjocurii lui.

Când a ajuns în camera ei, s-a ghemuit în pat şi a plâns. Multe dintre semnele copilăriei sale erau încă prezente de jur împrejurul ei. Cufărul cu jucării se afla la picioarele patului, iar pe rafturi erau aşezate păpuşi. S-a uitat la fețele lor zâmbitoare, sperând să îşi găsească acolo alinarea, însă ele păreau acum vechi şi urâte.

Şi-a amintit cât de încrezător păruse Montgomery, aproape râzându-i în față. Neputând suporta gândul acela, şi-a înfipt unghiile în aşternut, ca şi cum şi-ar fi dorit să îi zgârie obrajii.

Cum îndrăznea? Şi totuşi, îndrăznise, nu îi păsase de nimic şi îşi bătuse joc de ea. Carlota se simțea amețită de un amestec îmbătător de sentimente. Anxietate, mânie, entuziasm, ruşine, toate amestecate, azvârlindu-i trupul în haos.

Unghiile ei s-au agățat în imperfecțiunile pânzei, iar ea a aruncat aşternutul de pe pat. A strâns apoi în brațe perna.

Mai târziu, pe când umbrele înserării au început să danseze la fereastră, Lupe a bătut la uşă şi a intrat. Purta o rochie neagră, mănuşi şi vălul pe care îl folosea ori de câte ori veneau străini la Yaxaktun, ca să îşi ascundă trăsăturile. Fata rămânea de obicei ascunsă privirilor, însă aceasta era o măsură de precauție suplimentară.

Lupe ducea o tavă, pe care a aşezat-o pe masă.

— Domnii musafiri vor lua cina în camerele lor, iar domnul Laughton spune că este indispus, aşa că Ramona m-a trimis să-ți aduc de mâncare ca să nu mai trebuiască să pună masa.

Carlota a simțit din nou lacrimi în ochii deja înroşiți şi dureroşi de atâta plâns.

Lupe şi-a ridicat vălul. Era încruntată.

— Ce s-a întâmplat? De ce plângi?

— Am fost la *cenote* şi Montgomery s-a purtat îngrozitor cu ei. Sunt convinsă că s-au supărat şi mă consideră o proastă. Probabil că vor dori să plece mâine-dimineață.

— Şi ce dacă vor să plece?

Carlota şi-a lipit obrazul fierbinte de tăblia din mahon a patului.

— Nu înțelegi. Tata va fi furios. N-a făcut decât să îmi spună cât de minunat ar fi dacă m-aş mărita, după care a spus că, după ce el va muri, nu vom mai avea nici măcar doi pesos. Vreau să îl mulțumesc pe tata şi vreau ca Eduardo să mă placă.

— Sunt sigură că te place. Toată lumea te place.

— Tu nu mă mai placi, a şoptit Carlota. Te uiți mereu spre drum şi vorbeşti despre ceea ce ai putea descoperi în alte locuri.

— Şi eu te plac, prostuțo, a murmurat Lupe.

S-a aşezat apoi pe marginea patului şi a îmbrățişat-o pe Carlota.

— Eşti ciudată. N-are nicio importanță. Cui îi pasă de doi băieți prostovani?

În copilărie obişnuiau să se ghemuiască împreună şi să privească prin stereoscop, urmărind cum priveliştile îndepărtate înfloreau în fața ochilor lor. Se speriau una pe cealaltă, repetând poveştile Ramonei despre spirite care înecau copii în vârtejuri de ape. Însă nu mai fuseseră atât de apropiate de ceva vreme.

— Ar trebui să vii la focul de tabără diseară, a spus Lupe.

— Aprindeți un foc de tabără? Dar avem musafiri.

Lupe a ridicat din umeri.

— Şi ce le pasă lor? O să fie în camerele lor şi, dacă tot ce spui tu e adevărat, vor fi nerăbdători să plece. De ce ar vrea să vadă ce e dincolo de ziduri? În plus, Montgomery a spus că e în regulă.

— Fireşte că a spus asta. Vrea să bea.

— Cred că a băut deja toată după-amiaza. Şi mai cred că se va fi îmbătat de tot înainte să ajungă acolo. Când e în starea asta, nu-i mai pasă de nimeni.

— Nu vreau să stau în preajma lui, a şoptit Carlota.

Şi-a amintit rânjetul prostesc de pe faţa lui şi, mai rău decât atât, pieptul şi umerii lui bronzaţi şi dezgoliţi. Şi părul lui, care de obicei era încurcat şi îi cădea peste ochi, îi era dat pe spate la ieşirea din apă.

Fusese o lipsă de decenţă din partea lui Montgomery să defileze în felul acela. Ceea ce o făcea să se întrebe dacă, în cazul în care cineva l-ar fi zugrăvit pe Adam în fresca din capelă, acesta ar fi semănat cu Montgomery, mai degrabă decât cu Eduardo. A alungat gândul, supărată că şi-l îngăduise din capul locului.

— Ce-ţi pasă dacă e şi el acolo? Aruncă-i paharul cu rachiu în faţă dacă te supără.

— Tu faci să pară totul atât de simplu, a murmurat Carlota.

— Atunci rămâi să jeleşti aici, a spus Lupe. Poate o să-i arunc eu paharul în faţă pentru tine, dacă tu nu eşti în stare. Te ajută?

Carlota a zâmbit uşor, iar Lupe a început să chicotească.

— Trebuie să plec. O să îţi las uşa descuiată, în caz că te răzgândeşti, a spus Lupe.

În seara aceea, când s-a făcut destul de târziu, cu toate că îşi spusese că nu se va aventura până la focul de tabără, Carlota şi-a pus în grabă o pelerină albă cu gulerul brodat şi s-a încălţat cu o pereche de papuci. A ieşit tiptil din casă. Nu avea nevoie de lumânare. Luna era sus pe cer şi ea vedea bine drumul. Întunericul nu o speria niciodată, nici măcar în copilărie.

Când a ajuns la uşa din zid, aceasta s-a deschis cu uşurinţă, iar Carlota a zărit imediat focul de tabără şi pe hibrizii de jur împrejurul lui. Erau cu toţii acolo, douăzeci şi nouă la număr, cei mai mulţi aşezaţi pe scaune şubrede şi unii, câţiva, direct pe pământ. Doi dintre ei adormiseră, alţii discutau însufleţit, iar alţii mâncau şi beau.

Estrella şi K'an jucau zaruri, iar Aj Kaab îşi lovea dinţii cu un băţ, în timp ce închidea ochii leneş. Cachito şi Lupe şedeau împreună şi râdeau. Montgomery se afla pe jumătate în umbră, aşezat lângă Peek', care avea botul lung al unui tapir şi mâinile deformate, cu numai trei degete, terminate cu unghii lungi. În ciuda acelor probleme, mâinile lui fuseseră odată agile, însă artrita îi afecta pe hibrizii mai vârstnici, iar Montgomery îl ajuta acum pe Peek' ridicându-i bolul ca să poată să bea.

Carlota a ezitat o clipă, gândindu-se chiar să se îndepărteze. Peek' a terminat de băut şi s-a ridicat în picioare, după care s-a îndreptat spre Parda şi a intrat în vorbă cu ea. Montgomery a lăsat bolul deoparte, s-a aplecat în faţă, întinzându-şi picioarele lungi, şi şi-a pus o ţigară în colţul gurii. A ridicat din sprânceană în momentul în care a zărit-o pe Carlota apropiindu-se de foc, cu ochii aţintiţi asupra lui. El i-a susţinut privirea, cercetând-o cu un interes pe care ea l-a interpretat drept provocare.

— Ai venit, Loti! a ţipat Cachito, sărind în picioare, cu o sticlă în mâini. Nu eram siguri că ai să vii. Vrei să bei ceva?

— Poate o jumătate de pahar, a răspuns Carlota.

Nu era obişnuită să bea împreună cu ei. Nu îi plăcea că tatăl ei permitea genul acela de distracţie, însă în seara aceasta se simţea îndrăzneaţă. Poate că era inspirată de felul în care o privea Montgomery. Voia ca el să înţeleagă că nu îi păsa nici de el, nici de ceea ce făcea.

— Nu ştiu dacă mai avem un pahar gol. Dar uite! a spus Cachito şi i-a întins sticla. Dă-i drumul!

Băutura era tare, altceva decât micile înghiţituri de anason sau de brandy de după cină ori de vinul care făcea cinste unei mese.

Primul imbold a fost să scuipe băutura, însă în cele din urmă a înghiţit-o. S-a şters apoi la gură.

Cachito a bătut-o uşurel pe spate şi a râs când a văzut-o strâmbându-se. Montgomery s-a apropiat de ei.

— Ce-ţi închipui că faci? a întrebat el, încet.

— Beau şi eu ceva. Cred că ai băut şi tu destul, a răspuns ea.

El şi-a aruncat ţigara la pământ şi a călcat peste chiştocul fumegând.

— N-ar trebui să fii aici. E târziu şi tatăl tău n-o să fie încântat.

— Am voie să fiu aici, a spus ea cu impertinenţă, dorindu-şi să îl împingă cât colo, ca el să îi înţeleagă supărarea.

Era o copilărie, s-a gândit Carlota, să se comporte în felul acela, dar şi el se purtase copilăreşte; în dimineaţa aceea fusese de-a dreptul un cretin chiar.

— Hai să ne întoarcem în casă, a spus el, luându-i sticla din mână şi dându-i-o lui Cachito.

— Vrei să merg împreună cu tine? a întrebat Cachito. Mai avem nevoie de rachiu şi pot să merg să aduc.

— O să aduc eu.

— Montgomery, pot să merg. Nu mă deranjează.

— Nu trebuie, a răspuns el, fără să se uite la Cachito.

A apucat-o de braţ şi a început să o tragă spre uşă, pe poteca de pământ ce ducea spre casă. Iarba înaltă îi mângâia gleznele. Bâzâitul insectelor şi ţipătul îndepărtat al unei bufniţe spărgeau întunericul nopţii.

Bufniţa era semn rău, iar ea ar fi trebuit să se teamă şi să se grăbească în linişte către casă, însă a ridicat vocea.

— Lupe m-a invitat! Dă-mi drumul! i-a cerut Carlota.

— Nu-mi pasă nici dacă te-a invitat papa însuşi. Tatăl tău nu vrea să bei cot la cot cu hibrizii, a spus el sec.

— Şi *tu* de ce poţi să o faci, atunci?

— Pentru că noi doi nu suntem la fel.

— Ce ne deosebeşte?

— Domnişoară Moreau, tu eşti fiica angajatorului meu.

— Domnule Laughton, nu prea pare să-ţi pese de asta decât atunci când îţi convine, a răspuns ea iute, vorbind aproape peste el.

— Ce te-a apucat?

Strânsoarea lui era puternică, însă Carlota s-a eliberat şi i-a aruncat o privire triumfătoare.

— Ar fi trebuit să-ţi arunc rachiul în faţă, aşa cum a spus Lupe. Nu contează. Ai fost nepoliticos cu mine astăzi şi nu văd de ce ar trebui să te ascult ori să îţi uşurez...

— Prin urmare, o să fii o pacoste pe capul meu?

— Poate! Şi poate că data viitoare nu vei mai decide să îmi distrugi viaţa.

În momentul acela, Carlota era convinsă că el îi distrusese întreaga viaţă şi că nimic nu va mai fi la fel. Mâncarea nu va mai avea acelaşi gust, soarele nu va mai răsări de dimineaţă. Tatăl ei avea să o urască şi niciun bărbat nu o va mai iubi vreodată.

— Pentru numele lui Dumnezeu, îmi plesneşte capul din pricina ta, a spus el suspinând şi a apucat-o din nou de braţ.

— Îţi plesneşte capul pentru că eşti beat, nătângule, a şoptit ea.

Montgomery arăta de parcă ea îi aruncase cu adevărat rachiul în faţă. Nu, era mai rău. Avea o expresie sumbră, cum şedea aşa aproape de ea şi mirosea a băutura pe care o înghiţise şi a ţigările pe care le fumase.

Carlota s-a întrebat ce avea de gând să facă el acum, dacă urma să insiste să o însoţească ori avea să se întoarcă. Sau poate că avea să se înfurie, iar ei doi s-ar fi ciondănit mai departe. Însă ceva anume de pe chipul lui a făcut-o pe Carlota să îşi aducă

aminte cum o mai privise o dată sau de două ori, după care îşi ridicase ochii şi se uitase într-un punct undeva deasupra ei. De data aceasta, nu a mai făcut aşa, ci a continuat să o privească.

— Domnule! Dă-i drumul domnişoarei, s-a auzit vocea poruncitoare a lui Eduardo.

Amândoi au întors capul şi i-au văzut pe cei doi tineri Lizalde la câțiva paşi distanță de ei. Montgomery a suspinat.

— Domnilor, de ce vă furişați noaptea prin Yaxaktun?

— Aş putea să te întreb acelaşi lucru, a răspuns Eduardo. Domnişoara pare deranjată.

— O escortez pe domnişoara Moreau înapoi în camera domniei-sale. Dacă ne permiteți...

Eduardo a făcut un pas în față, blocându-i calea lui Montgomery.

— Vreau să ştiu ce ai de gând, a spus el.

Carlota a deschis gura ca să explice situația. Nu ca să spună adevărul, de bună seamă. Voia să țească o mică minciună. Însă Montgomery a fost mai iute.

— Nu este treaba dumneavoastră, a spus el, cu o urmă de provocare în glas.

După cum era de aşteptat, Eduardo a răspuns provocării lui, îndreptându-şi haina.

— Tatăl meu este stăpânul acestui loc, a răspuns Eduardo. Acest loc este *al meu*.

Montgomery îi eliberase brațul Carlotei, dar strânsese pumnii. Trăsăturile i se înăspriseră, a observat ea. *Nu, n-ar îndrăzni*. Însă, la urma urmei, *băuse* toată seara şi nu părea deloc treaz acum. Părea furios. Înainte ca ea să aibă ocazia să scoată o vorbă, el a făcut un pas înainte şi l-a lovit în față pe Eduardo, care a țipat şi s-a împleticit câțiva paşi înapoi, într-atât de şocat, încât ai fi crezut că nimeni nu îndrăznise să îi tragă un pumn până atunci. Poate că nimeni nu o mai făcuse. Domnii se luptau în dueluri.

Însă Montgomery nu era un domn, spusese tatăl ei.

Montgomery s-a năpustit în viteză asupra lui Eduardo, care a ripostat, de data aceasta, blocându-l şi lovindu-l la rândul lui. Isidro nu s-a mulţumit să urmărească încăierarea de pe margine, s-a repezit şi el şi a început să atace. Montgomery nu părea deranjat să înfrunte doi adversari furioşi.

— Domnilor, nu! Montgomery, nu! a ţipat Carlota. Opriţi-vă!

Carlota îşi închipuia că Montgomery avea să o asculte, pentru că şi-a îndreptat privirile spre ea şi a lăsat să îi cadă mâinile, ce păreau aproape moi. În clipa următoare, Eduardo a sărit dintr-o parte şi l-a izbit pe Montgomery în cap cu o răutate atât de pură, încât Carlota a fost convinsă că se mai bătuse până acum.

Montgomery a părut uluit: s-a clătinat pe picioare, cu mâna lipită de ureche, a clipit şi s-a aplecat, ca şi când ar fi fost gata să verse. Isidro a profitat de ocazie ca să îl lovească, iar izbitura l-a făcut să îşi piardă echilibrul. S-a prăbuşit, cu mâna apăsată pe ureche.

Dintr-odată, Cachito a început să urle şi să se apropie în salturi din umbrele nopţii. Carlota şi-a dus mâna la gură, îngrozită. Nici măcar nu îşi dădea seama de unde venise el şi cât de multe văzuse până atunci. A răsărit lângă ei şi l-a trântit pe Isidro la pământ cu o asemenea forţă, încât tânărul nici nu a apucat să scoată un ţipăt. Cachito a urlat din nou, înainte de a-şi înfige dinţii în mâna întinsă a lui Isidro.

Isidro a încercat să se elibereze din strânsoarea hibridului, iar Eduardo a început să îl lovească pe Cachito. În cele din urmă, Isidro a scos un urlet răguşit, iar Carlota l-a apucat pe Cachito de umeri şi l-a tras îndărăt.

— Opreşte-te! l-a rugat ea. Dă-i drumul, opreşte-te!

Cachito i-a dat drumul lui Isidro. Bărbatul era întins pe jos, gemând de durere, iar Cachito şedea chircit, cu urechile lipite de cap şi cu sânge picurându-i din gură. Când Montgomery s-a ridicat de jos, Carlota a băgat de seamă că şi din tâmpla lui stângă curgea sânge, din locul în care unul dintre inelele lui Eduardo îi crestase pielea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce e asta? a şoptit Eduardo.

Cachito a şuierat încet, iar Carlota s-a ghemuit lângă el, cu mâna apăsată pe braţul lui şi cu degetele îngropate în blană.

— Pacientul tatălui meu, a şoptit ea.

Eduardo nu a spus nimic. Isidro gemea în continuare şi se chinuia să se ridice în picioare. Montgomery i-a întins mâna şi l-a ajutat. Tânărul s-a uitat la bărbatul mai vârstnic, însă pe chipul lui Montgomery nu se citea nimic.

— Cachito, spală-te şi du-te la culcare. O să îl chemăm pe doctor să se uite la mâna dumneavoastră, domnule Lizalde. Haideţi! Să ne întoarcem naibii în casă, a spus Montgomery şi a scuipat pe jos.

Ţipătul bufniţei se auzea şi acum în depărtare, anunţând nenorociri, în timp ce ei s-au îndreptat spre casă. Era adevărat, Montgomery aruncase un blestem.

12
MONTGOMERY

S-au dus cu toţii în laborator, iar doctorul i-a cerut Carlotei să îl asiste, să aducă pansamentele, alcoolul dezinfectant şi alte materiale, în vreme ce Isidro şedea într-un scaun ca să fie examinat. Montgomery a ridicat o lampă, iar Eduardo a aprins alte două, astfel că umbrele au bătut în retragere pentru ca pacientul să poată fi văzut bine.

— Nu e chiar atât de rău pe cât am crezut, a spus doctorul, cu vocea calmă. Cachito nu e un animal turbat. Nu va fi nevoie să

cauterizez şi nici să folosesc creionul cu azotat de argint. Va fi suficient să curăț şi să pansez rana.

Cei doi tineri păreau uşurați. Montgomery a coborât lampa şi a aşezat-o pe o masă. Cămaşa lui Isidro era pătată din plin de sânge, însă doctorul avea dreptate. Rana nu era foarte adâncă. Cachito se abținuse, în cele din urmă.

— Tratamentul este destul de eficient, dar trebuie să ne spuneți ce naiba căuta creatura aceea pe afară? a întrebat Eduardo. Fiica dumneavoastră a pretins că este unul dintre pacienți, dar nu era ceva omenesc.

— Într-adevăr, nu este. Este un animal hibrid şi face parte din experimentele pe care le desfăşor pentru tatăl dumneavoastră, la Yaxaktun. În mod normal, Cachito este docil.

— Docil! Aproape că mi-a smuls mâna! a exclamat Isidro.

— Ne băteam. Poate că asta l-a întărâtat, a spus Montgomery. Probabil a vrut să mă apere. Hibrizii au încredere în mine. Văzându-mă atacat...

— Hibrizii? La plural? Sunt mai mulți? a întrebat Eduardo.

— Da. Aici, la Yaxaktun, căutăm multe răspunsuri importante la misterele medicale, iar hibrizii ne pot ajuta să le găsim. Presupun că tatăl dumitale nu a pomenit niciodată de natura activității mele.

— Nu. Cu toate că aceasta explică motivul pentru care n-a fost de acord să venim singuri aici, a spus Eduardo. I-am trimis tatei o scrisoare în care l-am anunțat că vom petrece câteva zile aici, iar el mi-a răspuns că nu ar trebui să venim fără el. Şi că urmează să vină de la Mérida ca să ne însoțească la Yaxaktun, pentru că voia să discute o chestiune importantă cu dumneavoastră. Mi s-a părut ciudat că insistă să nu venim în vizită. Mai ales pentru că lui nu-i place deloc să părăsească Mérida.

Şi n-ați mai putut să-l aşteptați câteva zile, şi-a spus în gând Montgomery. *Pur şi simplu,* ați vrut să *vă* întoarceți imediat ca s-*o vedeți din nou pe fată.*

Nu avea nicio îndoială că acela fusese motivul pentru care Eduardo fusese nerăbdător să se urce pe cal şi să pornească în galop spre Yaxaktun. Ce altă explicație ar fi putut să existe? Montgomery a privit-o pe Carlota, care înfăşura cu dibăcie pansamentul în jurul brațului lui Isidro, cu mişcări atente şi blânde. În ciuda întregii agitații, şi-a venit iute în fire.

— Tata spune că sunteți un geniu şi că cercetarea dumneavoastră medicală este esențială, însă nu mi-am închipuit niciodată că se poate ajunge la o asemenea creatură.

— O creatură a diavolului, a spus Isidro.

— Nu e o creatură a diavolului, ci una a ştiinței. Aveam de gând să vă arăt hibrizii, însă mi s-a părut prudent să uşurez puțin prezentarea lor. N-aveam de gând să păstrăm acest secret pentru totdeauna, a spus doctorul. Plănuiam să organizez o cină ca să vi-i prezint şi să vă explic metodele pe care le-am folosit.

— Acum nu mai e cazul! Cum intenționați să pedepsiți animalul acela infernal? a întrebat Isidro, încercând să îşi flexeze degetele şi să încerce bandajul. Merită câteva lovituri de bici. Lăsați-mă pe mine să-l biciuiesc şi n-o să-i mai rămână niciun dinte ca să mai muşte pe altcineva.

Carlota a scos un sunet de surprindere. Chipul lui Montgomery a rămas impasibil. Nu putea să spună nimic şi era convins că orice intervenție din partea lui ar fi făcut mai mult rău decât bine.

— Ne pare rău tuturor. Vă rog să nu-l biciuiți, a spus Carlota, cu sufletul la gură.

Vocea ei era atât de plină de pasiune, încât un bărbat ar fi trebuit să fie de piatră ca să nu se simtă tulburat de cuvintele ei.

Cu toate acestea, Isidro n-a părut deloc impresionat şi a încercat să răspundă, însă Eduardo a apucat strâns umărul vărului său.

— Trebuie să existe o alternativă, a spus Eduardo.

Magia Carlotei părea să fi avut efect asupra lui. Era frumoasă, avea ochii mari şi duioşi, şi fie Eduardo era sincer impresionat de

ea, fie evaluase situaţia şi hotărâse că îi era mult mai de folos să se dovedească un bărbat galant.

Doctorul a bătut cu bastonul în podea, ca şi când ar fi căzut pe gânduri.

— Am să îi aplic o pedeapsă fizică mâine-dimineaţă. Puteţi să priviţi, însă cred că biciul ar fi o pedeapsă excesivă. N-aş vrea să recurg la el. În plus, era sub influenţa alcoolului, băuse împreună cu domnul Laughton şi cu alţi câţiva hibrizi. Rachiul trebuie să-i fi înceţoşat gândirea.

— Şi cum rămâne cu domnul Laughton? El rămâne nepedepsit? a întrebat Isidro.

— Domnul Laughton va avea salariul poprit timp de două luni. Asta îl va învăţa cum să se comporte.

— Asta ar fi ceva.

— Mâine, după ce aplic pedeapsa, am să vă arăt hibrizii şi am să vă răspund la toate întrebările. Vă asigur că acest accident, deşi oribil într-adevăr, a fost un caz izolat. Vă rog, domnilor, haideţi să discutăm mâine-dimineaţă.

— Foarte bine. Vom discuta mâine-dimineaţă, a conchis Eduardo.

Isidro s-a ridicat în picioare, blestemând în barbă, după care amândoi bărbaţii s-au retras în încăperile lor. Odată ce au rămas doar ei trei, Carlota s-a apropiat de tatăl său, mângâindu-i braţul cu degetele.

— N-o să-l loveşti de-adevăratelea pe Cachito, nu-i aşa? a întrebat ea.

El a făcut o mişcare bruscă, aproape semănând cu un cal ce se cabrează, şi i-a împins mâna.

— Fireşte că am să-l lovesc! Nu vezi cât de aproape aţi fost să mă distrugeţi? Ar fi trebuit să accept să fie biciuit, aşa că nici nu îndrăzni să îmi mai ceri ceva!

Carlota şi-a privit tatăl cu ochii mari şi plini de nerăbdare. Montgomery a crezut că nu va mai spune nimic, însă fata l-a luat prin surprindere şi a vorbit din nou.

— Dar nu a fost vina lui Cachito. A fost vina noastră... a fost vina mea.

— Fii atentă, fată nechibzuită, pentru că nu pari să înţelegi cu ce ne confruntăm. Dacă Hernando Lizalde vine să discute chestiuni importante cu mine, asta înseamnă că vrea să taie sprijinul financiar pe care îl oferă cercetării mele. A ameninţat de multe ori că o va face şi acum, fără îndoială, incidentul cu Isidro îi va folosi drept scuza perfectă. Asta înseamnă că n-am să fac nimic care să îi nemulţumească familia şi am să îl pedepsesc pe animalul acela tembel. Să fie recunoscător că nu-l jupoi mâine-dimineaţă! Ce ne-am face fără familia Lizalde? Spune, ce?!

Moreau continua să ridice glasul, iar fiica lui se îndepărta încet cu fiecare cuvânt al său, până când s-a lovit de o masă. Instrumentele de acolo au zăngănit cu putere.

— Iar tu, a mârâit doctorul, întorcându-se şi arătând spre Montgomery. Credeam că ai mai multă minte. Credeam că ai înţeles. Te dai în spectacol de parcă te-ai afla într-o tavernă de joasă speţă! Dacă îi pierdem pe alde Lizalde cum crezi că am să pot avea grijă de hibrizi? Cum am să produc medicamentul care să o ajute pe fiica mea?

— Am să vă aduc o sută de jaguari dacă vă trebuie, a spus Montgomery. Ea nu va suferi din cauza mea.

— Jaguari! Şi celelalte ingrediente? Şi materialele de laborator? Şi laboratorul? O să mi le aduci pe toate? a întrebat Moreau. Fără banii lui Lizalde, fiica mea are soarta pecetluită! Tu eşti un cretin, iar fiica mea, un permanent eşec! Munca mea de-o viaţă... voi îmi puneţi în pericol munca de o viaţă. Totul... viaţa, crearea vieţii, perfecţionarea vieţii...

Montgomery ştia că, atunci când intra într-o asemenea stare, Moreau putea să urle şi un ceas întreg. De data aceasta însă, s-a

chircit şi a apucat strâns bastonul, în vreme ce pe faţa lui a apărut o expresie ciudată. Devenise palid.

— Tată? a spus Carlota, apropiindu-se de el.

Pe fruntea lui apăruseră broboane de sudoare. A împins-o pe fată, ieşind în grabă din încăpere.

— Am terminat cu voi. Afară, toată lumea! a mormăit el.

Carlota şi-a împreunat mâinile şi a rămas în mijlocul laboratorului, în timp ce buzele au început să îi tremure.

— Lasă-l în pace, a spus Montgomery, obosit. Nu faci decât să înrăutăţeşti totul dacă te duci după el.

— Ce ştii dumneata? a şoptit ea.

— Îl ştiu pe doctorul Moreau.

Carlota şedea pe jumătate în umbră, de unde şi-a ridicat privirile spre el. Ochii ei păreau că lucesc, precum cei ai pisicilor. Montgomery se întrebase adesea în ce consta tratamentul lui Moreau şi în ce fel putea afecta corpul fetei. Numai sângele ei trebuia să fie întărit? Doctorul nu spusese nimic. Montgomery vâna jaguari şi îi aducea leşurile felinelor o dată la câteva luni, după care Moreau punea în practică strania lui alchimie. Gemulele jaguarilor, pentru a o menţine în viaţă.

În lipsa lor, în lipsa acestui laborator plin de pipete şi de flacoane, ea s-ar fi ofilit ca o floare ruptă. Familia Lizalde avea în stăpânire siguranţa şi viitorul ei. Ea era ca o orhidee ce trebuia păstrată sub sticlă.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat astăzi, a spus el.

— Şi mie îmi pare rău, a şoptit Carlota şi a ieşit în grabă din laborator.

În noaptea aceea, Montgomery nu a dormit prea mult. A doua zi de dimineaţă, era pregătit, îmbrăcat şi bărbierit atunci când doctorul a bătut la uşă şi i-a spus scurt că voia să fie luat Cachito şi adus la coliba măgarului.

Cachito şedea afară, lângă locul în care focul de tabără arsese vioi seara trecută. Lupe şedea lângă el, înfăşurată într-un *rebozo*. La vederea lui, amândoi s-au ridicat în picioare.

— Doctorul spune că trebuie să mergi la coliba măgarului.

— În Casa Durerii, a adăugat Lupe.

Montgomery nu mai auzise numele acela. Nu intra niciodată acolo pentru că nu era nimic înăuntru care să îi fie necesar, iar străvechiul craniu de măgar îi dădea fiori, simţea un fel de teamă superstiţioasă. Avea sentimentul că ceva rău sălăşluia în locul acela. Hibrizii simţeau şi ei acelaşi lucru, poate cu excepţia lui Lupe, pe care o văzuse intrând de una singură în vechea cocioabă.

Moreau folosea această teamă în avantajul lui. Ori de câte ori voia să certe ori să pedepsească un hibrid, îl ducea în coliba măgarului. Alcoolul îi făcea flexibili, doctoriile îi făceau credincioşi, predicile le întipăreau în minte regulile, în vreme ce coliba demonstra că orice greşeală era corectată degrabă.

— Haide! a spus Montgomery.

L-au urmat fără să scoată niciun cuvânt şi au rămas toţi trei să aştepte în faţa colibei. În scurtă vreme, Moreau şi-a făcut apariţia. Alături de el veneau tinerii Lizalde şi, spre surprinderea lui, li se alăturase şi Carlota. Montgomery şi-a scos pălăria de paie atunci când ei au trecut pragul colibei.

Construcţia era foarte şubredă. Eforturile lui Montgomery de a o întreţine erau minime. Păianjenii ţesuseră pânze în toate colţurile şi aproape toate suprafeţele erau acoperite de praf. Lumina pătrundea prin găurile dintre scânduri şi cădea pe craniul de măgar ţintuit în perete într-un asemenea unghi, încât părea că sclipeşte. Mai mult decât atât, dădea senzaţia că rânjeşte.

Bărbaţii păreau mai mult curioşi decât temători de vechea colibă şi de oasele ce atârnau pe pereţi.

— Cachito, ai muşcat mâna domnului Lizalde şi pentru asta vei fi pedepsit, a spus Moreau în timp ce îşi scotea haina şi i-o întindea

Carlotei. „Nu cruța pe feciorul tău de pedeapsă; chiar dacă îl loveşti cu varga, nu moare. Tu îl baţi cu toiagul, dar îi scapi sufletul din împărăția morții.” Repetă.

— „Tu îl baţi cu toiagul, dar îi scapi sufletul din împărăția morții.”

— Pedeapsa este rapidă şi neîndoioasă şi o vei simți acum. Îngenunchează şi roagă-te.

Cachito a făcut întocmai şi a îngenuncheat aşa cum o făcea în timpul predicilor doctorului. Atunci când Moreau predica, Montgomery nu era prea atent. Se uita pe pereți, căsca şi nu asculta. Atunci când Moreau îl pedepsea pe unul dintre hibrizi, Montgomery nu era de față. Însă acum nu avea de ales şi trebuia să privească.

La început, doctorul nu a făcut nimic. Cachito a continuat să se roage, iar el l-a lăsat să o facă. Apoi, doctorul a ridicat brațul şi l-a coborât, lovindu-l pe Cachito în cap cu pumnul său uriaş. Chiar şi la vârsta lui înaintată, doctorul era înalt şi puternic, o creatură de proporții herculeene. Cachito era mic şi sfrijit.

Băiatul a țipat, iar doctorul l-a lovit din nou. Şi din nou. Montgomery şi-a amintit dintr-odată de tatăl lui şi de felul în care degetele i se încleştau în jurul gulerului său, trăgându-l aproape, de mirosul rânced al respirației lui, apoi de durerea intensă a pumnului la atingerea cărnii.

Montgomery nu plângea şi nu se împotrivea niciodată atunci când tatăl lui îl bătea. Ştia prea bine că o singură lacrimă ori un țipăt disperat nu i-ar fi adus decât lovituri şi mai puternice. Pur şi simplu, respira.

Cachito părea să facă acelaşi lucru. S-a cutremurat, dar, în afara primului țipăt uimit, nu a mai scos niciun sunet. A acceptat loviturile, care au venit tot mai puternice.

Toți tații sunt nişte tirani, şi-a spus în gând.

Până în acel moment, Moreau se mulțumise să îl lovească pe Cachito cu mâinile, însă apoi a înşfăcat bastonul din mâna Carlotei şi l-a ridicat. Capătul lui din argint a strălucit în lumină.

Montgomery şi-a strâns pălăria în mâini până când bucăţi de paie au început să cadă pe jos. Însă nu a fost el cel care a intervenit.

— Papa, te rog! a ţipat fata.

Vocea ei a căzut ca un tunet. I-a făcut pe toţi să tresară. Moreau a ezitat cu bastonul ridicat în aer, însă faţa lui era schimonosită de îndoială. Eduardo şi-a dres glasul şi a vorbit.

— Cred că ne-am făcut înţeleşi.

— Da, a mormăit Moreau.

Faţa i s-a înroşit.

— Ne-am făcut înţeleşi.

Moreau şi-a coborât bastonul şi a luat jacheta din mâna Carlotei. Bărbaţii au ieşit împreună din colibă. Degetele lui Montgomery s-au relaxat şi el a simţit nevoia să râdă pe înfundate. *Sunt un laş nenorocit*, şi-a spus în gând.

Lupe îl ajuta pe Cachito să se ridice în picioare. A auzit-o apoi pe Carlota spunând ceva despre Cachito, care avea nevoie să îi fie curăţate rănile, după care i-a urmat pe cei trei bărbaţi în casă. De ce i-a urmat, nu ştia nici el. Niciunul nu avea nevoie de el. Nu putea să mai facă nimic pentru ei. Nu putea nici măcar să ridice glasul împotriva lui Moreau. Atunci când era nevoie, nu era de niciun folos.

Carlota a adus alcool dezinfectant, tampoane de bumbac şi alte câteva doctorii în camera ei.

Cachito şedea pe patul fetei, iar Lupe îşi făcea de lucru pe lângă el. Montgomery a rămas în pragul uşii. Voia să deschidă o sticlă de rachiu, cât mai iute, şi îi venea să râdă atât de tare, încât s-a văzut nevoit să îşi acopere gura cu mâna.

Dumnezeule! Era un adevărat netrebnic.

— Cum te simţi, Cachito? a întrebat Montgomery, cu vocea răguşită.

— Cum crezi că se simte? a ripostat Lupe, aproape şuierând către el.

— E bine, a spus Cachito. Sunt bine.

— Îmi pare rău, a spus Carlota, îngenunchind lângă Cachito şi atingându-i mâinile. Îmi pare foarte rău.

— Ştiu unde poate fi găsit Juan Cumux, i-a spus Lupe lui Cachito. Ar trebui să mergem acolo, cât mai departe de locul acesta. N-ar îndrăzni să ne caute acolo.

Carlota a dat drumul mâinii lui Cachito şi s-a uitat la Lupe.

— Despre ce vorbeşti? Nu puteți merge nicăieri. Ați muri acolo. Tot timpul inventezi poveşti prosteşti...

— Tu eşti cea cu poveşti în cap. Toate prostiile pe care le citeşti în cărți.

— Opriți-vă, vă rog, a intervenit Montgomery clătinând din cap. Nu începeți să vă certați acum. Ultimul lucru de care avem nevoie este ca doctorul sau băieții aceia să vină aici.

Fetele au tăcut imediat. Montgomery a intrat în cameră, s-a apropiat de cei trei şi a vorbit cu glas scăzut.

— Moreau este strâmtorat. Vrea ca oamenii aceştia să finanțeze în continuare Yaxaktun, dar eu n-am încredere în ei. Trebuie să fim uniți, nu să ne rupem unii de alții.

— Şi dacă ne rupem unii de alții? Nu putem trăi în felul ăsta. Doctorul Moreau ne ține cu de-a sila. Fără formula lui secretă, fără să ne putem trata singuri, nu putem merge nicăieri.

— Tu chiar vrei să pleci? a întrebat-o Carlota pe Lupe.

— Da. De câte ori trebuie să îți spun asta?

— Aş putea să îi cer tatei formula. Poate că mi-o dă. Dar asta ar însemna..., a continuat fata şi vocea i s-a frânt.

— N-o s-o facă niciodată, a murmurat cu amărăciune în glas Lupe.

— Ar putea s-o facă, a spus Montgomery. Poate reuşeşte Carlota să îl convingă. Dar n-o să ajungi prea departe dacă vorbeşti despre Juan Cumux în prezența lor.

Lupe s-a încruntat. În cele din urmă, a încuviințat din cap.

— O să tăcem. Dar trebuie să ne ajutați.

Lupe s-a uitat la Montgomery, apoi la Carlota.

— Amândoi. Haide, Cachito, trebuie să te odihneşti.

Cachito s-a ridicat în picioare, apoi s-a sprijinit de Lupe şi a păşit încet. Carlota a început să îngrămădească medicamentele înapoi în geanta neagră.

— N-ar fi trebuit să spun asta. N-ar trebui să le bag idei în cap, a şoptit ea.

— Draga mea, ei deja au aceste idei în cap, şi nu de ieri, de azi. Asta nu poate să continue la nesfârşit şi chiar nenorocitul de tată al dumitale a spus că...

— Nu-l insulta. Tata încearcă să ne salveze pe toți, a ripostat ea vehement, închizând cu zgomot trusa medicală.

— Tatăl tău încearcă să urmărească un plan disperat care nu va funcționa niciodată. Încearcă să se salveze pe el însuşi.

Carlota a tras cu zgomot aer în piept, cu mâinile pe trusa medicală.

— Presupun că şi tu vrei să ne părăseşti.

— Ar fi trebuit s-o iau din loc de mult timp. Poate că i-aş putea conduce pe Lupe, pe Cachito şi pe ceilalți într-un loc sigur.

— Te crezi Moise?

Tatăl tău se crede Dumnezeu, şi-a spus el. Însă nu voia să o mai contrazică. Fără să-şi dea seama, se apropiase de Carlota, iar acum stătea la doi paşi în fața ei. Carlota se uita în sus, la el; nu avea lacrimi în ochi, dar poate că acestea aveau să apară într-un minut sau două.

Carlota a întins mâna să îi atingă brațul, degetul ei a mângâiat cicatricea ce începea de la încheietură, acolo unde îl apucase jaguarul, iar el a simțit un fior coborându-i pe şira spinării.

— Nu vreau să se schimbe nimic, a spus ea.

— Este inevitabil.

Carlota a ridicat mâna şi a pus-o deasupra genții, înfigându-şi unghiile în pielea ei şi ținându-şi buzele strânse. Cât de mult îşi dorea să îşi treacă mâna peste pielea lui. Nimic mai mult decât o singură atingere; degetele ei împletite cu ale lui ar fi fost fericirea supremă.

Brațul lui drept atârna pe lângă corp, iar în mână strângea pălăria. A prins pălăria cu amândouă mâinile şi s-a îndepărtat de ea. *Laş nenorocit*, şi-a spus în gând. *Eşti un laş în toate felurile posibile.*

13
CARLOTA

Tatăl ei şi-a petrecut întreaga zi cu cei doi tineri Lizalde, - explicându-le experimentele sale sau încercând să le înlăture temerile – sau amândouă deodată, Carlota n-avea de unde să ştie. Însă a trimis vorbă prin Ramona că aveau să dea o cină fastuoasă şi că hibrizii urmau să îi servească. Voia să le ofere o demonstrație, să le arate că aceste creații ale lui erau de încredere.

În mod normal, pregătirile pentru un asemenea eveniment ar fi umplut-o de încântare pe Carlota, însă acum era abătută. A mers în bucătărie, cu gândul să dea o mână de ajutor. Deşi avea nevoie

să lucreze, era cu gândul în altă parte, aşa că Ramona a dojenit-o.

— Carlota, adaugi zahărul prea repede. Bezeaua n-o să fie pufoasă.

Tatăl ei adora bezeaua, deşi în Franța se prepara altfel. Voise să îi pregătească o surpriză şi eşua lamentabil.

— Îmi pare rău, a murmurat Carlota.

— Fata mea, ce s-a întâmplat? a întrebat Ramona, ridicându-i bărbia.

Carlota nu ştia ce să-i răspundă. *Totul* părea să fie în neregulă. O durea stomacul şi voia să discute cu tatăl ei, însă acesta era ocupat. Şi, cu toate că poate i-ar fi fost de ajutor să stea de vorbă cu Ramona şi cu Lupe, să îşi alunge grijile, acum nu ştia ce să spună.

— Se gândeşte la domnul acela tânăr, a spus Lupe.

— Nu-i adevărat, a ripostat Carlota.

— Şi la ce te gândeşti atunci, dacă nu la tine şi la pretendenții tăi? Nu la noi, cu siguranță. Nici n-ai întrebat cum se simte Cachito astăzi. Toată noaptea a avut dureri, ştiai? L-am auzit cu toții.

— Nu eu l-am lovit.

— Nu, tatăl tău l-a lovit. Pentru clovnii aceia pe care încerci tu să-i impresionezi.

Lupe s-a uitat fix la ea, iar Carlota şi-a mutat privirea. Simțea în gură gustul fierii. A clipit de câteva ori.

Ramona a clătinat din cap.

— Carlota, ar trebui să te pregăteşti. Tatăl tău vrea să arăți bine.

Carlota a încuviințat. S-a îndreptat spre camera ei şi şi-a dat cu apă pe față. Şi-a trecut apoi mâinile peste rochiile atârnate în şifonierul cel mare. Era una acolo pe care o purta rareori şi pe care i-o adusese tatăl ei cu un an în urmă. Toate rochiile ei erau

făcute de o croitoreasă din Mérida, care îi cunoştea măsurile. Montgomery aducea rochiile la Yaxaktun, odată cu proviziile şi cu alte lucruri de care aveau nevoie în gospodărie.

Rochia aceasta, în special, era foarte teatrală, cel mai ostentativ lucru pe care îl văzuse ea vreodată. Era o rochie de seară, potrivită pentru o petrecere, însă ea nu se ducea la petreceri. Văzuse ceva asemănător într-o revistă pentru femei şi îl implorase pe tatăl ei să i-o aducă. Rochia avea o jupă albă cu volane plisate, din voal, garnisită cu dantelă şi acoperită cu satin albastru. Corsajul decoltat era îndrăzneţ şi îi dezvelea umerii.

Carlota şi-a aranjat încet părul. Când s-a privit în oglindă, s-a simţit de parcă exista o crăpătură acolo. Sau poate că era în ea însăşi crăpătura şi creştea zi după zi, ameninţând să o ascundă cu totul pe Carlota.

De două ori a scăpat acele de păr pe care le ţinea într-o mână şi a fost nevoită să tragă adânc aer în piept înainte de a începe să îşi coafeze părul.

În cele din urmă, a intrat în sufragerie înveşmântată în rochia de un albastru-intens, cu inserţii adorabile de galben. Fusese deja aşezată faţa de masă, iar deasupra candelabrul de argint sclipea şi lumânările ardeau molcom. Ramona sau altcineva se învrednicise să taie câteva flori şi să le aşeze într-un bol mare de cristal umplut cu apă. Aveau să se ofilească până mâine-dimineaţă în arşiţa junglei, însă deocamdată îşi păstrau culorile luxuriante.

— Draga mea, arăţi minunat, a spus tatăl ei când a intrat în sufragerie.

Apoi s-a aplecat spre ea şi a continuat cu voce joasă.

— Poartă-te cât mai bine, trebuie să îi vrăjeşti.

Carlota a încuviinţat şi le-a zâmbit musafirilor. Reuniunea de la cină era formată din tatăl ei, Eduardo şi Isidro, plus, surprinzător, Montgomery. Carlota se gândea că tatăl ei încerca să demonstreze ceva, obligându-l să stea împreună cu ei după tot acel tărăboi. Atunci când a venit mâncarea, atenţia musafirilor nu

a fost atrasă de preparatele aduse, ci de cei care le serveau. Lupe, Aj Kaab, Parda şi La Pinta aduceau pe rând platourile cu carne sau umpleau paharele cu vin alb. Lupe se purta ca şi când Carlota n-ar fi fost acolo, ţinându-şi capul drept. Carlota a avut din nou sentimentul că ceva se sfâşiase înăuntrul ei.

— Este remarcabilă varietatea de forme şi de înfăţişări pe care le au hibrizii dumneavoastră, a spus Eduardo. Nu îmi dau seama de fiecare dată din ce animal se trag. Unul seamănă cu un fel de pisică, altul, cu un lup ciudat.

La Pinta aduna firimiturile de la colţul mesei în timp ce vorbea Eduardo, iar Parda aşeza cu grijă o farfurie în faţa ei. Carlota i-a mulţumit în şoaptă.

— Aşa cum a spus şi domnul Darwin, avem în faţa noastră nenumărate forme dintre cele mai frumoase, a zis tatăl ei. Deşi trebuie să recunosc că mamiferele se potrivesc cel mai bine activităţii mele. Experimentele cu reptile au avut rezultate dezamăgitoare. Ceea ce aştept din partea dumneavoastră, domnilor, este să vă gândiţi la celelalte posibilităţi pe care vi le-am menţionat mai devreme. Există o mulţime de miracole medicale pe care le putem atinge. Fiica mea, de exemplu, nu ar sta aici împreună cu noi dacă nu ar exista tratamentul pe care l-am dezvoltat pentru ea. A fost invalidă, condamnată să rămână în camera ei. Însă nu este vorba despre Carlota, nu este vorba doar despre o singură posibilitate. Am putea obţine, într-o bună zi, leacul pentru orbire sau posibilitatea de a reda darul vorbirii celor care sunt muţi.

Carlota urmărea un fluture rătăcit, care reuşise să intre în casă şi acum zbura prin cameră, apoi s-a aşezat pe perete, ca o pată mică, maronie şi tremurândă. Se spunea că, atunci când intra în casă o libelulă, avea să vină în curând un musafir. Un fluture care intra în casă putea fi semn bun sau rău. Dacă era negru, însemna moarte. Însă fluturele maroniu nu însemna nimic.

— Toate bune şi frumoase, dar nu cred că unchiul meu caută leacul pentru orbire, nu-i aşa? a întrebat Isidro. El vă plăteşte ca să îi furnizaţi muncitori. Cei pe care îi aveţi aici trebuie să fie

îngrozitor de scumpi. Cât de mulți bani ați aruncat în această aventură?

— Cercetarea are întotdeauna prețul ei, a răspuns sec doctorul.

— Îmi dau seama. Nu duceți neapărat o viață lipsită de bunăstare, a spus Isidro şi i-a aruncat Carlotei o privire din care ea a presupus că încerca să măsoare câți metri de satin fuseseră necesari pentru rochia ei. Indienii de pe pământurile de la răsărit sunt nişte răsfățați. Trebuie pedepsiți, cu prudență, de bună seamă, altminteri vor umbla peste tot ca nişte copii nesăbuiți. Dar îmi puteți garanta că hibrizii dumneavoastră sunt mai buni decât atât? La urma urmei, sunt dovada vie a temperamentului lor.

Spunând acele cuvinte, Isidro a ridicat mâna bandajată, la fel de mândru ca şi când ar fi arătat un trofeu.

— Cachito era speriat, a spus Carlota.

A vorbit încet şi cu privirile coborâte în pământ. Până acum, reuşise să se țină departe de discuția lor, atentă la tatăl ei şi înfricoşată că ar fi putut face o greşeală.

— Dacă o persoană pe care o iubiți ar fi în pericol, ați sări în apărarea ei.

— Atunci, crezi că acea creatură îl *iubeşte* pe domnul Laughton? a întrebat Isidro, neîncrezător.

— Cachito e un dulce. Dacă l-ați cunoaşte mai bine, ați vedea că...

— Văd că ai o inimă blândă. Oamenii pot profita de cei cu inimi blânde. La fermele noastre, dacă le-am permite, indienii ar munci o zi şi s-ar odihni în alte cinci. Nu trebuie să mă crezi pe mine, întreabă-l pe preot şi îți va spune acelaşi lucru.

— Da. Preoții au şi ei prețul lor, a spus Montgomery. Iar eu n-aş avea încredere în ei în asemenea chestiuni. I-am văzut cum cereau bani ca să boteze un copil ce avea să moară în curând, iar părinții vindeau orice puteau ca să fie siguri că pruncul lor va ajunge în rai. Vi se pare corect?

— Sunteți ateu, domnule?

— Suntem oameni pioşi în această casă, a răspuns tatăl ei. Domnul Laughton participă la slujbă în fiecare săptămână. Fiica mea ştie Biblia pe de rost.

— Asta e bine. Locuiți departe de civilizație şi prea aproape de păgânii nenorociți care contaminează peninsula. N-aş vrea să mă gândesc că preluați superstițiile lor şi vă întoarceți fața de la Dumezeu. Credință, domnişoară Moreau. Trebuie să avem credință. Este ceea ce le lipseşte indienilor. Acesta este defectul lor, a adăugat Isidro cu un zâmbet satisfăcut şi pe un ton sentențios.

Carlota şi-a netezit o şuviță de păr şi a dat-o după ureche.

— Trebuie să ne iubim aproapele, domnule.

Vocea ei era la fel de estompată precum culorile fluturelui de pe perete, însă a răzbătut până la urechile lui Isidro pentru că şedeau unul lângă celălalt.

— Poftim? a întrebat el surprins.

— „Şi acum rămân acestea trei: credința, nădejdea şi dragostea. Iar mai mare dintre acestea este dragostea", a rostit ea, mai tare şi cu mai multă putere.

— Nu văd ce relevanță are dragostea în această discuție.

— Hristos ne-a învățat să ne iubim unii pe alții. Dacă *macehuales* duc lipsă de credință, poate că dumneata duci lipsă de dragoste.

Isidro s-a îmbufnat. Carlota s-a gândit să explice mai bine ce voia să spună, însă tatăl ei i-a aruncat o privire prin care îi arăta limpede că trebuia să îşi țină gura. Aşezat în fața ei, Montgomery rânjea, iar Eduardo părea surprins. Spusese oare ceva îngrozitor? Nu credea că o făcuse. Şi totuşi, vocea lui Isidro a devenit rece ca gheața.

— Pur şi simplu nu puteți înțelege situația noastră. Poate că ar fi mai bine să îi aducem pe acei muncitori chinezi despre care vorbeşte lumea. Mi-a părut o cheltuială extravagantă, dar, dacă

unchiul meu are de gând să arunce banii în vânt, cel puțin aceştia n-o să mă muşte. Sau ne putem mulțumi cu indienii. Cu sau fără dragoste, a conchis el pe un ton caustic.

— Cred că unii dintre *ei* ar fi încântați să ne muşte, a spus Eduardo. Unele dintre poveştile pe care mi le spune tata despre răscoala din 1847 ar putea îngheța sângele în venele oricui.

Fluturele a pornit în zbor şi s-a izbit de una dintre lumânări. Zăcea acum ars pe fața de masă, lângă mâna ei. Carlota a întins degetele ca să îi atingă aripile, însă La Pinta a venit tăcută în spatele ei şi a cules insecta, după care a înconjurat masa şi a umplut paharul tatălui ei.

— Execuția lui Manuel Antonio Ay a fost scânteia care a pornit revolta, a subliniat Montgomery, ştergându-şi gura şi aruncând nepăsător şervetul în farfurie.

— Da? Şi? a întrebat laconic Eduardo. Vreți să sugerați că asta i-a îndreptățit să ucidă femei şi copii în Tepich?

— Războiul este rareori corect pentru părțile implicate.

— Uitați că domnul Laughton este englez, a spus Isidro. Este corect ceea ce este bun pentru Coroană.

— Bine punctat. Sunt curios, domnule Laughton, în calitate de cetățean al Coroanei britanice, susțineți formarea unui stat mayaş independent? Fireşte, „independent” nu este tocmai termenul potrivit, de vreme ce sunt sigur că Anglia îl va controla într-un fel sau altul.

— De bună seamă că nu ne vom lansa într-un dialog inutil despre politică, a spus tatăl Carlotei.

Drept răspuns, Montgomery a băgat mâna în buzunarul hainei, de unde a scos o țigară şi o cutie minusculă de chibrituri.

Obiceiul era ca, atunci când un bărbat fuma, să le ofere țigări şi celorlalți din jurul său, însă Montgomery nu a făcut niciun gest, deşi asta putea să fie luată drept o lipsă de respect din partea lui. Însă ceilalți nu au părut să bage de seamă sau poate că doar l-au ignorat.

— Credeți că politica este inutilă? a întrebat Isidro.

— Eu sunt un om de ştiință. Studiul naturii îmi ocupă tot timpul. Atunci când lucrez, mă concentrez doar la întrebarea căreia îi caut răspuns. Cercetarea este cel mai important lucru, a spus cu mândrie tatăl ei. Cercetatea medicală adevărată. Leacurile...

— Oh, da. Pentru orbire, a zis Isidro plictisit.

Deşi Carlota nu îl simpatiza cu adevărat pe Isidro, îi făcea plăcere să urmărească felul în care obişnuia să îl întrerupă pe tatăl ei. La Yaxaktun, nimeni nu îndrăznea să îl contrazică. Era ca un fel de zeitate. Cu toate acestea, în prezența altor oameni, tatăl ei nu mai părea atât de grozav şi de uriaş ca de obicei. A îngrozit-o felul în care îl pedepsise pe Cachito. A fost o cruzime din partea doctorului să îi silească să asiste la un asemenea spectacol, să le ceară să fie binedispuşi atunci când Cachito se zvârcolea de durere.

E un tată rău, şi-a spus în gând.

Aproape instantaneu, s-a simțit vinovată pentru faptul că şi-a permis un asemenea gând lipsit de compasiune. A simțit din nou cum crăpătura aceea din trupul ei creşte şi şi-a amintit de felul în care Montgomery îi spusese că totul trebuia să se schimbe. A privit spre el, întrebându-se la ce se gândea în acele momente, însă fața lui era acoperită de o mască batjocoritoare.

Montgomery aprinsese un chibrit pe care acum îl apropia de capătul țigaretei, iar ochii lui au sclipit atunci când şi-a ridicat privirea spre ea, ca să stingă flacăra.

Mâinile ei au tremurat pe satinul moale al rochiei, alunecând peste abdomen, până când le-a prins una de cealaltă în poală.

— Cred că cercetările doctorului Moreau sunt interesante, chiar dacă aplicarea lor poate că nu este deocamdată atât de practică, a spus Eduardo. La urma urmei, aşa cum ne-a explicat, dacă nu şi-ar fi desfăşurat activitatea în domeniul biologiei, fiica domniei-sale nu ar fi fost sănătoasă şi nu ar fi stat alături de noi la cină. După părerea mea, ar fi fost mare păcat. Eşti o întruchipare a frumuseții, domnişoară Moreau.

Carlota a zâmbit la auzul cuvintelor lui, bucuroasă că cineva îi aprecia prezența la masă. Isidro nu părea prea încântat să converseze cu ea. De cealaltă parte a mesei, Montgomery s-a rezemat de spătarul scaunului şi a rânjit o fracțiune de secundă.

— Mulțumesc, a spus ea, îmbujorându-se.

— Serios vorbesc, nu ar trebui să discutăm despre muncitori şi despre problemele lor, a continuat Eduardo. Este plictisitor, iar domnişoara Moreau nu ar trebui să ne considere plictisitori.

— Şi uite aşa, ne va face să vorbim despre cai tot restul serii, a conchis Isidro, dându-şi ochii peste cap.

Conversația a continuat, iar cuvintele rostite au fost uşoare şi relaxate, fără să mai fie atins niciunul dintre subiectele profunde. După cină, Isidro a anunțat că e obosit şi că se retrage în camera lui. Tatăl Carlotei s-a aşezat pe o bancă din curte, iar Montgomery s-a rezemat de zid, cu brațele încrucişate la piept. Eduardo şi Carlota s-au plimbat împreună de jur împrejurul curții.

Carlota se simțea stânjenită să fie urmărită de două perechi de ochi, şi chiar mai mult decât atât, pentru simplul motiv că se plimba împreună cu Eduardo. Avea senzația că bărbații nu făceau decât să studieze ritualul de împerechere al unei păsări colorate. Ea se afla acolo numai ca să asigure un spectacol.

— Ai fost tăcută astăzi, a spus Eduardo. Mi-e teamă că te-am supărat cu ceva.

— Şi eu mă gândeam la acelaşi lucru.

— Dar cum ai fi putut să mă superi, fiind atât de încântătoare?

— Vărul tău nu prea pare să mă simpatizeze, a şoptit ea.

— E supărat. Îl doare mâna.

— Îmi pare foarte rău. Dar trebuie să mă crezi, Cachito este un băiat bun. Am crescut împreună.

— Ai crescut împreună cu acele creaturi înspăimântătoare? s-a mirat Eduardo.

Cât de ciudat era să îl audă pe Eduardo spunându-le „creaturi înspăimântătoare”, în vreme ce ea îi considera prietenii săi. Aj Kaab o ridicase în aer, făcând-o să țipe de încântare, pe când era copilă; se jucase de-a v-ați ascunselea cu Lupe şi cu Cachito şi îi învățase pe ceilalți versurile pe care le citea în cărți. Fălcile lor proeminente, ochii aşezați bizar şi mâinile deformate nu o surprindeau cu nimic.

Cu toate acestea, poate că era de aşteptat ca Eduardo să îi considere pe hibrizi ca fiind înspăimântători. La început, însuşi Montgomery fusese uluit la vederea lor, însă acum muncea cot la cot şi glumea cu ei.

— Nu îi cunoşti, dar, dacă i-ai cunoaşte, ai şti că nu trebuie să te temi de ei, a spus ea.

— Chestia aceea care seamănă cu un lup are nişte dinți care ar putea să sfâşie în câteva secunde gâtlejul unui om. Asta nu te deranjează?

Parda avea într-adevăr dinți mari, crescuți în afară, iar ochii săi erau mici şi ageri, însă nu făcea decât să îşi scarpine blana cu dinții atunci când avea mâncărimi; nu muşca pe nimeni.

Carlota a clătinat din cap.

— Nu. Mai mult, nu mi-aş putea imagina să mă despart de ei.

— La un moment dat, vor fi trimişi la Vista Hermosa sau la o altă moşie.

— De ce?

— Au fost creați ca să devină muncitori, nu-i aşa?

Carlota era conştientă că tatăl ei crea hibrizii ca să-i facă pe plac lui Hernando Lizalde şi că, în cele din urmă, va dori să îi trimită la moşiile acestuia, însă ea nu se gândise vreodată că ei chiar vor părăsi moşia Yaxaktun. Cercetările tatălui ei nu ajunseseră în punctul în care să îşi permită să facă acest pas şi, în plus, Carlota se lăsase amăgită de un sentiment al siguranței.

— Şi tu va trebui să pleci la un moment dat din Yaxaktun, a continuat Eduardo.

— De ce aş face-o? a întrebat ea, alarmată.

— Pentru marile oraşe ale lumii. Nu îţi doreşti să le vezi, să explorezi ţărmuri îndepărtate? Eu abia aşteptam să plec de la Mérida.

— Ai vrut să îţi părăseşti tatăl?

— Dacă l-ai cunoaşte pe tata, nu ţi-ai dori să te afli în preajma lui, a răspuns Eduardo cu amărăciune în glas.

— Se poartă urât cu tine?

— El este... Totul trebuie să se întâmple aşa cum vrea el. El dictează paşii de dans, iar noi toţi trebuie să ascultăm. Sunt sigur că nu-ţi doreşti întotdeauna să faci tot ce spune tatăl tău.

— O fiică trebuie să fie ascultătoare, a răspuns ea iute.

Însă puterea obişnuinţei era cea care o făcea să înşire vorbele, iar Carlota s-a încruntat, iritată la gândul deferenţei oarbe pe care îi venea atât de uşor să o arate.

— Trebuie să recunosc însă că mi-ar plăcea şi mie să am uneori un cuvânt de spus.

— În ce privinţă?

— Vreau să am grijă de tata, de hibrizi, de locul acesta. Îmi iubesc căminul, însă este... Uneori tata dictează prea mulţi paşi, la fel ca al tău, a explicat ea, ridicându-şi privirile spre el.

Degetele lui i-au mângâiat mâinile.

— Te iroseşti aici.

— Cum aşa?

— Dacă ai locui la Mérida, ai fi invitată la o mulţime de petreceri.

Fireşte că auzise de Mérida. Aflase despre casele sale grandioase şi porticurile lor cu coloane, despre porţile din fier forjat, despre

calesas[28] trase de cai frumoşi, despre *alameda*[29] umbrite de copaci, pe unde te puteai plimba atunci când arşiţa zilei se retrăgea pentru a face loc serilor răcoroase. Şi ce era cu asta? Răcoarea nopţii o liniştea şi aici, la Yaxaktun, în curtea interioară cu plantele sale în ghivece.

— Ciudad de México este şi mai grandios. Mi-a plăcut să studiez acolo. Bineînţeles că avem o casă şi în capitală şi, cu toate că încă nu am reuşit să vizitez Parisul, mă aştept să o fac într-un an sau doi. Sunt sigur că vrei să vezi Parisul, nu? La urma urmei, tatăl tău este francez.

— Îmi face plăcere să îl ascult pe tata când povesteşte despre Paris, pentru că vreau să aflu despre acest oraş. Îmi place şi când domnul Laughton povesteşte despre Anglia sau despre insulele pe care le-a văzut. Însă nu cred că mi-ar plăcea ceva anume în Paris, a spus Carlota, aşezându-se pe marginea artezienei şi scufundându-şi degetele în apă.

— Trebuie să recunosc că sunt nedumerit. Orice tânără pe care am cunoscut-o şi-ar dori să fie văzută şi admirată de cât mai mulţi oameni.

Carlota a clătinat din cap, sfioasă.

— Mie mi se pare că Yaxaktun este un vis frumos şi mi-ar plăcea să îl visez pentru totdeauna.

— Dar, în povestea *Frumoasa-din-Pădurea-Adormită* prinţul o sărută pe prinţesă şi o trezeşte la viaţă, a spus Eduardo, aşezându-se lângă ea şi lăsându-şi mâna peste a ei.

Cât de uşor putea să o facă să se îmbujoreze! Cu coada ochiului, îl zărise pe tatăl ei plecând, însă Montgomery rămăsese înţepenit la locul lui, cu ţigareta ce sclipea ca un fluture în amurg.

---

[28] Trăsură cu două roţi, în lb. spaniolă în original (n. red.).

[29] Loc public mărginit de copaci, folosit pentru promenadă, în lb. spaniolă în original (n. red.).

— Domnul Laughton ne priveşte, a şoptit ea.

Eduardo a încuviinţat.

— Este ca un vultur. M-am săturat de taţi şi de însoţitori. Hai!

S-a ridicat în picioare, iar ea l-a urmat. *Bougainvillea* care creştea în curte exploda de culoare, întinzându-şi ramurile de-a lungul zidurilor şi înălţând spre cer splendide buchete de flori purpurii. Eduardo a condus-o spre unul dintre porticurile din flori sălbatice şi a adăpostit-o în umbra lor. Carlota şi-a dat seama că, aşa cum şedeau învăluiţi în întunericul parfumat, nu puteau fi zăriţi din unghiul în care se afla Montgomery.

Înainte să poată rosti o întrebare, Eduardo a apăsat-o cu trupul de zid şi şi-a lipit buzele de ale ei. Gura i s-a deschis în întâmpinarea lui şi a simţit cum braţele bărbatului i se strâng în jurul taliei, îndrăzneala îmbrăţişării lui făcând-o să îşi deteste nepriceperea, pentru că nu voia ca el să o creadă o prostuţă care nu ştie nimic. Însă chiar nu ştia nimic, iar sfiala ei se lupta cu dorinţa de a se lipi de el şi de a-l săruta cu pasiune.

Domnişoarele trebuie să fie sfioase, s-a gândit ea, însă a ridicat o mână pentru a-l apuca de reverul hainei, iar pe cealaltă i-a aşezat-o în jurul gâtului, ca să îl tragă cât de aproape putea fără să fie văzuţi. A crezut că îi va sări inima din piept la atingerea lui, iar atunci când el şi-a rezemat bărbia de creştetul ei, Carlota a fost convinsă că toţi cei ce locuiau la Yaxaktun auziseră deja cum îi bubuia inima. Cu toate acestea, şi-a ridicat capul şi a început să îl sărute din nou, ceea ce a stârnit un hohot de râs din partea lui.

— Eşti îndrăzneaţă, din câte văd.

— Nu sunt, a şoptit ea.

Chiar nu era îndrăzneaţă. Şi era convinsă că Ramona sau Montgomery i-au văzut deja şi aveau să o certe, iar teama aceasta o făcea să-şi dorească să fugă cât mai departe de el. Însă el era atât de încântător, iar ei îi plăcea felul în care trupul lui se modela după trupul ei, aşa încât a rămas nemişcată.

— Ce aş putea să îţi dau ca să îţi facă plăcere? a întrebat el.

— Să-mi facă plăcere?

— Un cadou, un talisman, a spus el cu vocea joasă, din care răzbătea o ferocitate delicioasă ce i-a dat fiori. Cere-mi orice.

Carlota s-a gândit că ar fi fost potrivit să îi ceară flori sau bomboane, însă nu îi trebuia nimic din acestea. Şi-a trecut degetele peste nasturii de alamă ai hainei lui şi nu a putut decât să spună adevărul, să ceară singurul lucru pe care şi-l dorea.

— Ai vrea... dacă ai putea vreodată... ai vrea să îmi dai Yaxaktun?

— Eşti cu adevărat îndrăzneaţă, a spus el.

Nu părea nemulţumit, însă ea s-a îmbujorat. El a sărutat-o iute pe gură, înainte să se îndepărteze. După ce au ieşit din ascunzătoare, au început să se plimbe încet împrejurul curţii, mâna ei sprijinindu-se de braţul lui. Montgomery stătea în acelaşi loc, fumându-şi ţigara; în jurul lui se vedeau chibrituri arse şi un chiştoc fumegând. Când au intrat în casă, el a strivit sub talpă chiştocul şi a ridicat privirea spre ei cu o expresie atât de batjocoritoare, încât Carlota a fost convinsă că i-a zărit sărutându-se şi că avea să le ceară socoteală. Însă el n-a făcut decât să încline din cap spre ei.

Carlota a trecut în grabă pe lângă el şi s-a îndreptat spre camera ei. Puţin mai târziu, Ramona a venit să o ajute să îşi scoată rochia. Foşnetul satinului îi zgâria auzul şi ea a gemut, deranjată.

— Nu te simţi bine? s-a interesat Ramona.

— Sunt obosită, a răspuns Carlota, aşezându-se pe scaun. Şi nervii mei... sunt îngrozitor de nervoasă.

Ramona i-a scos o agrafă din păr.

— Nervoasă din cauza acestor bărbaţi? Sunt doar nişte bărbaţi, Loti.

Dar nu e adevărat, şi-a spus ea în gând şi a aruncat o privire în oglindă, uitându-se cum Ramona aşeza agrafele într-o cană.

— Montgomery nu-i înghite, a spus ea.

— Domnul Laughton nu înghite pe nimeni. E bolnav, are nevoie de un vindecător care să asculte ce e în sângele lui.

— Nu e bolnav.

— Ba sigur că da. Tatăl tău poate să vindece tot felul de boli, însă nu cunoaşte toate suferinţele. Domnul Laughton şi-a pierdut sufletul. Sufletul lui a zburat şi e captiv acum undeva. Eu i-am spus să se ducă la un vindecător, să îi spele suferinţa.

Ramona a ridicat din umeri.

— N-are importanţă ce crede domnul Laughton despre oameni.

— Are importanţă ce crede tata, a murmurat Carlota şi a întors capul. Căsătoria ta a fost aranjată de o peţitoare?

Ramona a încuviinţat din cap.

— A citit în stele şi eu am primit un colier frumos pentru *mujul*. Dar nu ne-am potrivit.

— Eu nu am *mujul*, a şoptit ea.

Carlota şi-a adus aminte de cuvintele tatăl ei. Şi anume că acea casă nu le aparţinea cu adevărat. Nu că Eduardo ar fi cerut în schimb o mireasă, însă şi-a amintit de întreaga situaţie în care se găsea.

— Şi cum poţi să ştii dacă te potriveşti sau nu?

— Nu poţi, a răspuns Ramona. Asta este şi n-ai ce face. Cu toţii avem un drum al nostru şi o soartă scrisă în cărţi.

Dar care era drumul ei? s-a întrebat Carlota.

14
MONTGOMERY

S-au aventurat până la marginea apei, acolo unde mangrovele îşi împleteau ramurile ca nişte şerpi. Se presupunea că se aflau acolo ca să verifice barca aflată lângă ponton. Era cel mai rapid mijloc de transport şi, în acelaşi timp, cheia către lumea de afară, atunci când aveau nevoie de provizii. Trebuiau să o verifice periodic şi, mai ales, să îngrijească poteca spre ponton.

Nu era însă nevoie să se aşeze şi să îşi scufunde picioarele în apă şi nici să piardă timpul acolo. Şi totuşi au făcut-o, pentru că Montgomery încerca să îl țină pe Cachito cât mai departe de ochii musafirilor. Ochiul cel drept al lui Cachito era umflat în urmă bătăii pe care i-o dăduse Moreau. Montgomery nu voia ca doctorul să se înfurie încă o dată pe copil.

— Cum te simți? a întrebat el, arătând spre ochi.

— Mai bine, cred. Dar tu, cu tăietura de pe frunte?

— N-o să-mi strice aspectul.

Montgomery şi-a scos portțigaretul vechi din buzunar şi i-a oferit o țigară lui Cachito, care a refuzat-o clătinând din cap. La mică distanță de ei, şedeau pe mal doi ibişi albi ca zăpada, contrastând cu fundalul verde al copacilor. Încet, cât se poate de încet, unul dintre ei s-a întors puțin şi a privit înspre ei.

— El nu m-a lovit niciodată până acum. Melquíades mă lovea şi odată l-am muşcat şi m-a lovit şi mai tare, însă doctorul n-a făcut-o niciodată. Tot timpul am crezut că el este *mai bun*. Vorbeşte despre supunere şi despre ascultare şi spune că ne iubeşte, după care... după care...

— Atunci, e un ipocrit? a răspuns Montgomery. Odată stăteam într-un sat unde preotul predica despre foc şi pucioasă. Le cerea femeilor tinere să îl ajute să facă ordine şi curățenie în biserică după slujbă. Şi, până la urmă, toate fetele au ajuns să aibă bastarzi care semănau al naibii de bine cu preotul.

Auzise însă lucruri şi mai rele. Auzise şi văzuse o adevărată litanie a ororilor. Aşa era lumea. Aşa o făcuse Satana – sau cel puțin aşa credea el în tinerețe, pe când era un eretic în devenire. Acum credea, pur şi simplu, că era vorba despre lucrarea unui zeu crud şi rău.

— Uneori, am citit în ziare anunțurile stăpânilor de ferme. Am citit că un muncitor a fugit şi că se oferă recompensă oricui îl aduce înapoi, a continuat Cachito. Dar n-au putut să îi găsească pe toți. Unii se ascund şi devin bandiți sau ajung într-un loc sigur. Dacă ei pot s-o facă, noi de ce n-am putea?

Montgomery a încuviințat, însă n-a vrut să îi răspundă. Ce-ar fi putut să spună? Dacă ar fi reuşit să fugă, Cachito ar fi murit în câteva zile fără medicamentele lui, iar dacă ar fi supraviețuit, atunci Hernando Lizalde ar fi trimis un vânător de recompense pe urmele lui. Asta se întâmpla cu muncitorii care îndrăzneau să părăsească fermele. Apoi, taxa pe care o cerea vânătorul de recompense se adăuga la datoria pe care muncitorul o avea la stăpân. Acela era unul dintre motivele pentru care Montgomery rămânea la postul lui. Datora bani, iar Lizalde îi putea răscumpăra prin sânge dacă ar fi fugit.

— La fel era şi în Cuba?

— Adică dacă fugeau oamenii? Şi acolo există muncitori îndatorați. De zeci de ani sunt aduşi chinezi care să muncească pe plantații. I se spune comerțul galben. Chinezii se angajează pe opt ani. Acum trimit pe insulă indieni mayaşi rebeli. În loc să ajungi la închisoare, te trezeşti pe un vas şi eşti trimis în Cuba. E acelaşi lucru, a spus el, gesticulând cu țigara în aer. Toată lumea e condamnată şi, dacă se interzice comerțul cu indienii, vor găsi o cale ca să-l ocolească. Comerțul cu sclavi ar fi trebuit să se oprească în urmă cu şaizeci de ani, dar au găsit metode să ocolească legile.

— Rebelii rezistă. Întotdeauna am crezut că eşti curajos pentru că te lupți cu jaguarii, Montgomery. Dar nu cred că eşti atât de curajos. Tu nu lupți pentru nimic. Tu vrei doar să mori, a spus Cachito cu voce gravă.

Montgomery a clătinat din cap şi a tras adânc din ţigară. Nu s-a obosit să îl contrazică. Într-adevăr, era mort sau era pe moarte – un peşte care se zbătea pe uscat, căutând să respire – şi, dintr-un motiv oarecare, universul nu intenționa să îi taie definitiv rezerva de oxigen. Zeul acela crud şi necruțător adora să îi vadă suferința. Poate că se bucura. Aceea era înfățişarea zeului: chipul ororii neînduplecate.

Ibişii cei albi şi-au luat zborul, iar Cachito a început din nou să vorbească.

— Lupe spune că l-a văzut pe Juan Cumux. Era lângă *cenote*.

— De unde a ştiut că era el?

— A ştiut. Era singur, fără oamenii lui. Zicea că e bătrân, dar nu la fel ca Moreau. Moreau e bătrân ca şi când ar fi făcut din piatră, dar Cumux e bătrân precum o mangrovă. El rezistă în calea furtunii.

Montgomery şi-a pus mâna pe umărul băiatului.

— O să-ți fie bine. Nu te teme, Cachito.

— Nu mă tem, a răspuns tăios băiatul.

Montgomery a vrut să îi spună că nu era nimic greşit în a simți teamă, că se temuse şi el de nenumărate ori în viață. Că, atunci când tatăl său îl bătea, închidea ochii şi se ruga să poată pleca în zbor. Însă n-avea niciun rost, pentru că şi-a dat seama din privirea grea a lui Cachito că asemenea cuvinte n-ar fi făcut decât să îl rănească şi mai mult. Aşa că a păstrat tăcerea, iar Cachito a întins mâna şi Montgomery i-a dat o țigară.

Se simțea îngrozitor de bătrân în vreme ce se întorceau împreună spre casă, iar când s-au oprit în fața bibliotecii, era de-a dreptul epuizat. A văzut-o apoi pe Carlota, ghemuită pe singura canapea din cameră. Ținea într-o mână o carte, iar în cealaltă, un evantai. Îşi muşca buza de jos, adâncită în gânduri. Trebuie să fi fost una dintre cărțile despre piraţi care îi plăceau atât de mult ori un roman înțesat de aventuri şi de poveşti de dragoste.

— Unde e Eduardo? a întrebat el.

În urmă cu o zi, se plimbase la nesfârşit de jur împrejurul curţii împreună cu el. Montgomery se aşteptase ca tânărul să stea tot în preajma ei, ca o lipitoare. Era o plăcere rară să o găsească aici, singură, şi preţ de o clipă şi-a dorit să nu fi spus nimic şi să se mulţumească doar să o privească de la distanţă. Părea atât de liniştită...

Carlota a aşezat o panglică drept semn de carte, înainte de a-şi ridica privirea spre el. În spatele ei se aflau rafturi înalte, încărcate de cărţi, însă biblioteca părea ponosită în comparaţie cu salonul, având drept unic ornament un birou vechi îndesat într-un colţ.

— Doarme. Tu unde ai fost? Te-a căutat tata.

— La plimbare cu Cachito. Era ceva important?

— Sunt sigură că o să te găsească, dacă e ceva urgent.

— În regulă. Oricum voiam să vorbesc cu tine.

— Despre ce?

Carlota s-a îndreptat de spate şi a arătat spre canapea cu o mişcare din evantai, făcându-i loc, în caz că voia să se aşeze lângă ea. Iar Montgomery s-a aşezat.

— Presupun că nu ai discutat cu tatăl tău despre hibrizi.

— Vrei să întrebi dacă i-am cerut formula.

— Într-adevăr.

— N-am avut ocazia.

— Nu, bineînţeles că nu, a mormăit el. Nu atunci când erai distrasă de tânărul domn.

— Ce vrei să spui? a întrebat ea tăios. Ce vrei de la mine?

— Nimic. Mă gândeam la tine şi la Eduardo, însă nu e cazul să mă amestec.

— Cum adică „nimic”? Spune ce ai de spus, domnule.

— Am spus că nu e nimic.

— Răspunde-mi, a spus ea şi l-a plesnit cu evantaiul peste braţ.

Atunci când era împreună cu Eduardo, agita evantaiul pictat ca şi când ar fi fost arma unei cochete, îl flutura în semn de salut, iar mişcările lui îi subliniau hohotele de râs. Cu Montgomery, îşi folosise evantaiul ca să-i aplice o pedeapsă. Carlota avea o expresie atât de iritată, cu bărbia ridicată, încât el nu a mai reuşit să se stăpânească, deşi ştia, după îmbujorarea de pe chipul ei, că era stânjenită şi că acela era motivul pentru care reacţionase astfel.

— În loc să faci ceva util, îţi pierzi vremea cu Eduardo. Nu e de mirare că nu vorbeşti cu tatăl tău, pentru că îţi iroseşti cuvintele cu altcineva, asta cred eu, a spus el, cu amărăciune.

Când ea s-a uitat lung la el, cu ochii mari, el a continuat, dorindu-şi să o înfurie şi mai tare.

— Sau îţi e frică de doctor? Ăsta e motivul pentru care nu vrei să vorbeşti cu el?

— Poţi să vorbeşti *tu* cu tata, Montgomery, dacă doreşti, a răspuns ea.

— Dar nu eu am spus că o voi face. Le-ai promis lui Cachito şi lui Lupe că o să-i ajuţi. În regulă. Dacă ai de gând să fii laşă, am să-mi pun eu pielea-n joc.

— N-ai niciun drept să mă faci laşă. Eşti la fel de crud ca Lupe!

Revoltată, Carlota ameninţa să-l lovească din nou cu evantaiul închis, însă Montgomery a prins-o de mână. Atunci când i-a simţit mâna într-a lui şi tremurul pulsului sub degetele lui, l-a copleşit brusc amărăciunea.

— Carlota, nu ştiu ce ţi-a zis Lupe, dar eu n-am spus-o ca să fiu crud. Numai că Eduardo nu e potrivit pentru tine, i-a explicat el, pe un ton mai blând.

— Ai cumva alţi pretendenţi pe care să mi-i prezinţi?

— Nu. Dar va apărea cineva mult mai bun. Un alt băiat.

— Tata vrea ca eu... De ce nu e potrivit? a întrebat ea.

Carlota şi-a îmblânzit vocea şi nu şi-a retras mâna. L-a privit plină de curiozitate.

— Cunosc genul ăsta. E genul de om obişnuit doar să primească. Nu cred că o să te iubească aşa cum trebuie, iar tu, Carlota... ei bine, pe tine te cunosc. Ai aceeaşi boală ca şi mine.

— Boală? a întrebat ea, mai mult curioasă decât iritată.

— Da, la inimă. Eşti îndrăgostită de iubire, Carlota, a răspuns el, apucând-o mai strâns de mână. De ideea de iubire, am văzut-o pe chipul tău. Tânjeşti după *tot* şi eşti pregătită să te arunci în abis. Unii oamenii dăruiesc doar o mică parte din ei înşişi, dar există alţii care se dăruiesc cu totul. Iar tu aşa vei face. Te vei dărui complet. Am fost şi eu acolo unde te afli tu. Am fost tânăr, am ales greşit şi asta m-a distrus.

Şi-a amintit de frumoasa Fanny Owen şi de scurtele sale momente de fericire, acoperite apoi de durere şi de suferinţă. Era ceva imposibil de explicat. Celor mai mulţi oameni li se pare caraghios ca un om să poată fi atât de rănit de o singură persoană. Însă el a fost mereu un romantic şi poate că a fost singuratic şi speriat şi poate că şi-a dorit mereu să fie salvat, chiar şi pe vremea aceea. Iar Fanny a fost precum parfumul unei păduri înverzite, al unui izvor curat şi al speranţei, până când totul s-a prefăcut în scrum.

— Nu vreau să ţi se întâmple acelaşi lucru, a spus el şi şi-a lăsat mâna să cadă.

Totul era adevărat. Ştia prea bine că ea va găsi un tânăr pe care să îl iubească într-o bună zi şi că el nu o să-i poarte ranchiună pentru asta. Dar i se părea aproape o obscenitate ca ea să ajungă în braţele lui Eduardo Lizalde. De ce nu în braţele altui bărbat? Ale oricărui bărbat. Ar fi dansat din toată inima la nunta ei, dacă mirele nu ar fi fost canalia aceea nesuferită.

Carlota s-a încruntat, ca şi când ar fi fost adâncită în gânduri.

— Dar ar putea să îmi dea ferma Yaxaktun, a spus ea. Ce am putea face altceva pentru bani?

— O femeie n-ar trebui să se mărite numai pentru bani, a spus el, iar acum se gândea la biata lui soră şi la moartea ei groaznic de timpurie.

Montgomery înțelegea prea bine ce putea să însemne o căsătorie ratată pentru o femeie.

Dacă s-ar fi putut întoarce! Însă o pierduse pe Elizabeth. Pierduse totul. Acum simțea că şi Carlota risca să înfrunte o soartă la fel de îngrozitoare şi nu putea permite să se întâmple aşa ceva, oricât de mult saliva Moreau după averea lui Lizalde. Trebuia să intervină. Însă ea nu părea să îl asculte.

— Ţie îți vine uşor să vorbeşti, i-a spus ea, clătinând din cap. Dacă domnul Lizalde ne ia ferma, tu poți să lucrezi oriunde altundeva. Poți să te întorci în Hondurasul Britanic, în Cuba sau chiar în Anglia. Dar noi ce să facem? *Eu* ce să fac?

Vino cu mine atunci, s-a gândit el dintr-odată. Poate că ea nu avusese niciun gând romantic în privința lui, însă el ar fi putut să o ducă departe, dacă i-ar fi cerut-o, iar dacă ea l-ar fi iubit, cât de puțin, lui i-ar fi fost de ajuns. Era o idee nebunească şi totuşi s-a gândit să i-o împărtăşească. Însă, în clipa următoare, Carlota a început să vorbească repede, agitată.

— Casa asta... viața asta... copacii şi hibrizii şi, ah, până şi cărțile sau evantaiul meu..., a spus ea pe un ton aproape rugător. Ce m-aş face fără ele?

— Da, presupun că ar fi greu să cumperi evantaie cu capete de fildeş dacă domnul Lizalde nu îți mai plăteşte facturile, a răspuns el furios.

Era cât pe ce să îi mărturisească totul ca un neghiob, iar ea se gândea la evantaie.

— Eşti oribil.

— Sunt. Şi probabil că ar trebui să plec, a spus el, făcând un gest ca şi când ar fi vrut să se ridice în picioare.

Carlota l-a prins de braț şi l-a tras îndărăt.

— Mă judeci cu răutate, dar nu îmi dai de ales. Nu înțeleg ce am făcut ca să merit să mă tratezi în felul ăsta.

— Las-o baltă, Loti, a spus el obosit.

Ea a renunțat să mai spună ceva. Montgomery s-a ridicat în picioare, a făcut câțiva paşi, nepăsător, după care s-a ridicat şi ea, ținând cartea strâns în brațe.

— Te urăsc! Eşti îngrozitor! a strigat ea şi a azvârlit cartea spre el.

Cartea s-a izbit de perete. Montgomery s-a întors. Carlota stătea în mijlocul bibliotecii, cu mâna lipită de abdomen, şi privea în jos.

— Ar fi o idee bună să te controlezi. Dacă distrugi cartea aceea, sunt convins că o să mi-o scadă din salariu, care deja e mai mic pentru că sunt pedepsit, a spus el, aşteptându-se ca ea să azvârle şi evantaiul în urma lui.

Însă Carlota a rămas nemişcată, fără să se uite la el. Mâinile îi tremurau.

— Carlota? a spus el, apropiindu-se de ea.

Carlota nu arăta deloc bine. Brusc, s-a prăbuşit în brațele lui, iar el a prins-o, încercând să o ridice în picioare.

— Nu pot să respir, a spus ea.

Ochii ei păreau să sclipească, galbeni. Nu în nuanța ambrei, ci a aurului.

Doctorul îi spusese că, în copilărie, Carlota avea crize îngrozitoare şi îşi petrecea mare parte din timp în pat, bolnavă şi slăbită. Deşi Montgomery ştia că fata trebuia să se odihnească uneori şi că, atunci când devenea agitată, putea să se simtă amețită, nu îşi amintea să fi avut vreodată un atac. Pentru asta era bun medicamentul ei. O ajuta să fie mereu în siguranță.

— Montgomery, a şoptit ea.

Vocea ei era cât pe ce să se frângă în timp ce-şi înfigea unghiile în brațul lui, cu o forță care l-a făcut să geamă.

— Aşteaptă un minut, iubito, a spus el, ridicând-o în braţe ca şi când ar fi trecut o mireasă pragul, pentru că ea era pe punctul să se prăbuşească. O să-l găsim pe tatăl tău. Nu durează decât un minut. Pentru numele lui Dumnezeu, doar un minut!

15
CARLOTA

La început, Carlota nu a auzit nimic. Simţea doar strânsoarea braţelor lui Montgomery ce o cuprindeau, o ridicau şi o purtau pe sus. Îi putea simţi bătăile inimii şi felul în care sângele îi curgea prin vene. Nu auzea, de fapt, inima cum bate, ci doar o vibraţie; un bubuit surd. Avea bărbia lipită de umărul lui şi îi simţea mirosul trupului. Simţea săpunul pe care el îl folosea ca să se spele pe faţă în fiecare dimineaţă, cămaşa care fusese atârnată la uscat cu o zi în urmă, mirosul sudorii lui şi trupul lui pe sub toate acestea.

Montgomery a murmurat ceva; nu ştia despre ce era vorba. În capul ei era o furtună de fulgere roşii şi galbene.

Apoi, s-a auzit vocea tatălui ei, puternică şi clară, clinchetul metalului şi al sticlei, după care a simţit cum i se aşază o pernă sub cap. Montgomery se îndepărtase. Nu îi mai putea simţi bătăile inimii. Era însă tot acolo, undeva, în încăpere. Putea să îi audă inima. Aproape că îşi dorea să îl întrebe de ce bătea atât de zgomotos.

— Dă-mi flaconul acela.

Acul seringii i-a străpuns pielea braţului, după care a simţit apăsarea mâinii tatălui ei. În depărtare, a auzit ţipătul unei

păsări. S-a întrebat dacă ar fi putut să o prindă, dacă ar fi fost îndeajuns de iute.

A întors capul. Vechile ei păpuşi erau aşezate pe raft şi o priveau cu ochii lor de sticlă. S-a simţit de parcă s-ar fi întors în timp, într-o copilărie învăluită într-un nor de suferinţă şi de durere, acum pe jumătate uitată.

A simţit apoi compresa rece pe frunte şi a tras aer în piept. Minutele s-au scurs. Când a deschis ochii, tatăl său şedea în continuare la căpătâiul ei.

— Papa, a spus ea.

— În sfârşit, a rostit el şi i-a strâns mâna. Ia o gură de apă.

A luat carafa şi a umplut un pahar cu apă. Carlota s-a ridicat în capul oaselor şi a băut ascultătoare. Îi tremurau mâinile, însă a reuşit să nu verse decât vreo două picături. Apoi i-a întins paharul tatălui ei.

— Fata mea, mi-ai tras o sperietură de pomină.

— Îmi pare rău, papa. Nu ştiu ce s-a întâmplat.

— Am mai discutat despre asta. Ţi-am spus să fii calmă şi să eviţi orice sursă de agitaţie. Este doar medicaţia. Trebuie ajustate proporţiile.

— Mi-am pierdut cumpătul. Am aruncat cu o carte, a murmurat ea.

— De ce? Ce anume te-a tulburat?

— Mă certam cu Montgomery. Dar n-am mai avut nicio recidivă de mulţi ani, papa. Nici măcar nu-mi amintesc cum este să fiu bolnavă, a spus ea şi într-adevăr nu îşi mai aducea aminte.

Suferinţa aceea era ca o ceaţă îndepărtată şi îşi amintea limpede doar cum tatăl ei şedea alături de ea, o consola şi îi alunga durerea.

Însă trupul ei părea să îşi amintească. Trupul ei rezona cu o veche suferinţă, ca şi când pe sub piele ar fi stăruit cicatrici

nevăzute, care acum ieşeau la suprafaţă, precum ciupercile după ploaie.

— Poate o să-ţi înveţi lecţia şi o să te cerţi mai puţin cu el. Nu mai eşti un copil, să faci crize de isterie.

— Ştiu, a şoptit ea.

Şi-a amintit cearta lor şi toate lucrurile pe care le spusese Montgomery. A fost oribil! Însă el avea dreptate într-o privinţă: nu îl întrebase pe tatăl ei despre hibrizi, cu toate că promisese că avea să o facă.

— Ce crezi că s-ar fi întâmplat dacă musafirii noştri ar fi fost martorii acestei scene? Sau dacă te-ar fi văzut cum arunci cărţi înspre Laughton şi te cerţi ca o nebună? Şi-ar fi schimbat radical părerea despre tine.

— Nu eram decât noi doi în bibliotecă.

— Carlota, ştii despre ce vorbesc. Nu îţi stă bine.

— Înţeleg.

— Norocul tău a fost că Laughton te-a adus imediat la mine. O să îţi revii în scurtă vreme. Totuşi, trebuie să dormi. Medicamentele trebuie să-şi facă efectul, iar asta nu se va întâmpla dacă alergi prin casă.

Tatăl s-a ridicat în picioare, părând îngrijorat, poate chiar nerăbdător să plece de lângă ea.

Carlota şi-a dorit să închidă ochii şi să adoarmă instantaneu. O sâcâiau însă cuvintele lui Montgomery. Bărbatul acela blestemat avea dreptate: era o laşă şi îşi dăduse cuvântul.

— Papa, aş vrea să ştiu care este formula medicamentului meu, a spus ea iute, înainte ca tatăl ei să iasă, înainte ca tot curajul să o părăsească.

Tatăl ei s-a încruntat.

— De ce îmi ceri asta?

— Pentru că... cred că m-aş simţi mai în siguranţă. Şi aş vrea să ştiu şi care este formula medicamentelor pe care le iau hibrizii.

— Nu te simţi în siguranţă cu mine?

— Ba da, dar depindem cu toţii de tine şi chiar tu ai spus că nu mai sunt un copil. Dacă mă voi mărita şi voi pleca de la Yaxaktun, cum am să mă descurc dacă nu pot să am grijă de sănătatea mea? Vei veni în vizită de fiecare dată când voi avea o criză?

Gura tatălui ei s-a strâmbat abia perceptibil.

— Nu ar trebui să mai ai nicio criză dacă respecţi regulile pe care le-am stabilit pentru tine. Să mergi la culcare la aceeaşi oră din seară şi să dormi bine, să te rogi şi să citeşti Biblia pentru liniştea sufletului, să fii blândă şi calmă şi să eviţi orice efort fizic.

— Dar nu pot fi blândă în permanenţă, a spus ea, cu voce tremurătoare.

— Acestea sunt chestiuni medicale complexe.

— Chiar tu ai spus că sunt inteligentă. Şi că te-am ajutat în laborator, în ultimii ani. Sunt convinsă că aş putea să învăţ.

— Nu chiar atât de inteligentă, a răspuns tatăl ei.

Nu a ridicat vocea, însă era furios, iar vorbele lui erau ca de gheaţă.

— Poate că tu şi Laughton mă ajutaţi din când în când cu unele sarcini neînsemnate, însă nu e acelaşi lucru cu a fi medic de profesie.

— Papa...

— Să nu mai discutăm despre asta. Trebuie să te odihneşti. Vrei să fii fată cuminte?

Carlota şi-a coborât privirile şi a încuviinţat din cap. Vocea lui era blândă, delicată ca dantela de pe rochia ei.

— Da, papa.

— „Fericiți cei blânzi, căci aceia vor moşteni pământul.” Spune-o.

— „Fericiți cei blânzi.”

— Dormi şi o să te simți mai bine imediat, a spus el şi a sărutat-o pe frunte înainte să plece.

Carlota nu se putea odihni, din pricina acelui paradox ce îi stăruia în minte: trebuia să fie un copil bun în fața tatălui ei, dar şi femeie în toată firea. El nu avea de gând să o lase să se maturizeze şi, cu toate acestea, se aştepta ca ea să se comporte ca o persoană adultă şi sofisticată.

Fiica lui Moreau trebuia să rămână pentru totdeauna o fetiță, asemenea păpuşilor care o priveau neclintite. Însă ea nu avea linişte; se simțea ca şi când crescuse atât de mult, încât nu o mai încăpea pielea şi acum trebuia să năpârlească.

Carlota a rămas întinsă în pat, cu ochii închişi, însă nu a adormit.

Mai târziu, Lupe a venit cu o tavă pe care se aflau un ceainic, o ceaşcă şi o felie de pâine cu miere. Soarele apunea, iar arşița apăsătoare a zilei se retrăgea în fața răcorii odihnitoare a serii.

Ora aceea târzie o făcea să-şi dorească să se întindă leneş şi să se uite la stele.

— Montgomery s-a gândit că un ceai îți va face bine. Eu cred că e mai bună o ceaşcă de ciocolată caldă. Dar, ştii cum e el, nu suportă ciocolata, a spus Lupe, strâmbându-se. Englezii ăştia! Ceai, ceai şi iar ceai.

— Frumos din partea lui, presupun.

— Are remuşcări, se vede clar. Voi doi v-ați certat?

Carlota a încuviințat. Ceaiul era de muşețel. Şi-a turnat în ceaşcă şi a apucat cleştele de argint ca să ia un cub de zahăr. Lupe a aprins două lumânări şi le-a aşezat pe masa cea mare din partea opusă a încăperii. Deasupra ei se găseau o oglindă, peria ei de păr şi cutiile din lemn în care îşi păstra colierele, brățările şi un rozariu.

— De ce v-aţi certat acum?

Carlota nu putea să îi spună că Montgomery o făcuse laşă. Cu siguranţă nu avea de gând să repete cuvintele lui despre dor. Aproape că o făceau să simtă cum i se învârte capul atunci când îşi amintea cum îi vorbise el. „Îndrăgostită de iubire." O credea atât de ridicolă? Şi oare avea dreptate? Din câte ştia ea, Montgomery iubise doar o singură dată în viaţă. Pe acea soţie care îl abandonase cu mult timp în urmă. Dacă aşa stăteau lucrurile, ce mai putea el să o înveţe? Poate prea puţine, poate nimic.

Nu era frumos Eduardo? Frumuseţea nu era totul, însă fusese plăcut atunci când o sărutase. Şi era un adevărat domn. Aşa spusese tatăl ei.

„Îndrăgostită de iubire."

— Am vorbit despre tot felul de lucruri, a spus Carlota, amestecând în ceai.

— Eşti cam evazivă.

— Nu-i adevărat. Au fost mai multe lucruri şi nu sunt sigură că el ar vrea să repet întreaga discuţie.

Lupe nu părea convinsă. S-a plimbat prin cameră, prefăcându-se că aranjează câteva lucruri. A ridicat un şal alb pe care Carlota îl lăsase pe un scaun, a aşezat o carte înapoi pe raft. Carlota şi-a băut ceaiul. Era prea fierbinte şi i-a ars limba. A aşezat ceaşca înapoi pe tavă.

— I-am cerut tatei formula. N-a vrut să mi-o spună, a adăugat ea şi a început să amestece din nou în ceaşca de ceai.

— Aş fi fost surprinsă dacă ţi-ar fi dat-o.

— Încă mai pot face rost de ea.

— Cum?

Carlota a inspirat profund. O speria numai gândul de a rosti cuvintele, însă a făcut-o.

— Din caietele pe care le are în laborator.

— Poți să faci ceva cu ce scrie acolo?

— Nu ştiu. Cunoştinţele mele sunt destul de rudimentare. Dar ar trebui să încerc, nu-i aşa? a întrebat ea, detestându-şi tonul strident şi rugător al vocii.

Lupe continua să se învârtă prin cameră. În cele din urmă, s-a întors lângă Carlota şi s-a aşezat pe scaunul pe care îl ocupase mai devreme tatăl ei.

— Am să-ți spun ceva, dar trebuie să păstrezi secretul. Ai înțeles? a întrebat Lupe, pe acelaşi ton pe care îl folosea pe când erau mici şi puneau la cale o năzbâtie, cum ar fi să se îndoape cu dulciuri.

— Da, fireşte.

— Există o potecă în apropiere care duce direct în tabăra lui Juan Cumux. E bine ascunsă, nimeni nu o poate vedea. Dar dacă ştii semnele, o poți găsi.

— Acolo trăieşte el? Juan Cumux?

— Dacă nu el, atunci unul dintre oamenii lui de încredere. Carlota, dacă eu şi Cachito împreună cu ceilalți ne-am duce într-acolo, nu vor fi în stare să ne prindă. Putem merge şi mai departe după aceea. Putem merge spre sud-est, spre pământurile controlate de rebeli. Am fi în siguranță acolo.

— Dar vă vor primi bine?

— Cred că da. Ai putea să vii şi tu. Chiar şi Montgomery ar putea să vină dacă vrea. El ne-ar putea ajuta să ajungem acolo. Am putea să mergem în Hondurasul Britanic. Sunt tot felul de râpe, şei muntoase sau locuri în care să ne ascundem. Aşa am citit în ziare şi la fel a spus şi Montgomery.

Lupe părea atât de fericită, încât Carlota a simțit un junghi în inimă. S-a întrebat dacă era în stare să îşi țină promisiunea. Nu numai să descopere formula, ci să o şi poată reproduce ulterior. Apoi, să îi ajute pe hibrizi să fugă. Ar fi fost o trădare față de tatăl ei. S-o fi ciondănit Carlota cu Montgomery sau s-o fi îmbufnat ea atunci când Lupe o scotea din sărite, însă nu îndrăznea să treacă

peste cuvântul tatălui ei. Se supunea voinței lui. Cu toții se supuneau.

— Şi dacă ați putea rămâne în siguranță la Yaxaktun? a întrebat Carlota.

— Cum? Alde Lizalde nu dau doi bani pe noi. I-ai auzit şi tu la cină. Vorbeau despre bani, despre cât de scumpă este moşia Yaxaktun şi cât de mic este profitul de pe urma ei. Dacă o să închidă locul ăsta, ce crezi că vor face cu noi?

Carlota s-a gândit la ochii verzi ai lui Eduardo şi la felul în care îi spusese acesta să îi ceară orice, iar ea îi răspunsese că îşi dorea Yaxaktun. El o făcuse îndrăzneață, însă o sărutase după acea. O plăcea şi, de fapt, ce însemna pentru el Yaxaktun? Era doar o moşie, nu prea însemnată, dacă stăteai să te gândeşti cât de vastă era averea lui. Ar fi fost la fel ca şi când i-ar fi dăruit un pieptăn.

— Poate că nu se va ajunge până acolo. Ia tava şi aşază-te aici, stai cu mine şi ține-mă de mână, a cerut Carlota.

A apucat mâna acoperită de blană a lui Lupe şi i-a simțit ghearele ascunse în pernuțele lor.

— Te simți rău din nou?

— Am doar febră, la fel ca în copilărie. Tata mi-a spus să mă odihnesc.

— Atunci, ar trebui să plec şi să te las să te odihneşti. Sau vrei să îl chem pe doctor?

— Nu, nu-l deranja, a răspuns Carlota. O să dorm şi o să mă simt mai bine dimineață.

— Foarte bine.

Au rămas împreună o vreme. După ce Lupe a plecat, Carlota a împins pătura într-o parte şi a mers în fața oglinzii. Flacăra lumânărilor o făcea să arate straniu. Avea, din nou, acea senzație bizară că în ea apăruse o fisură, o despicătură. Şi-a trecut mâinile peste gât, căutând o imperfecțiune pe care nu o vedea. În oglindă,

degetele ei păreau foarte lungi, unghiile aproape prea ascuțite, iar ochii...

S-a aplecat şi şi-a văzut ochii, aproape strălucitori. Însă era doar lumina lumânării, iar după ce a întors capul într-un alt unghi, efectul acela a dispărut.

Carlota auzea afară aripile unei molii şi înăuntru pe cineva care mergea pe coridor, iar când a închis ochii aproape că a putut mirosi... era oare Montgomery cel care se plimba pe acolo? Era însă numai imaginația ei. N-ar fi putut să simtă niciun miros tocmai din camera ei.

S-a îndreptat spre uşă şi şi-a lipit mâna de ea, ascultând cu atenție. Paşii se opriseră. A aşteptat o bătaie, însă nu s-a auzit nimic, niciun sunet. După aceea, paşii au răsunat din nou. El se îndepărta.

Carlota s-a gândit să deschidă uşa şi să îl întrebe ce dorea.

În schimb, s-a îndreptat spre masă, a suflat în lumânări şi s-a urcat din nou în pat.

16
MONTGOMERY

— Mereu a fost aşa, cu toate că în ultimii ani s-a simțit mai bine, a spus Moreau, făcând un gest liniştitor către Montgomery, în timp ce stăteau de vorbă în salon, iar perdelele albe fâlfâiau sub răsuflarea vântului. Nu trebuie decât să schimb dozele medicamentelor.

— Dar felul în care arăta, doctore... Am mai văzut-o obosită şi înainte, însă de data asta a fost cu totul altceva. N-am mai văzut-o niciodată în felul acesta.

Moreau şedea în faţa coliviei papagalului, iar pasărea îl privea fix, cu capul înclinat. Doctorul i-a aruncat lui Montgomery o privire aproape plictisită.

— Oboseala, încheieturile umflate, frigurile, durerile de cap, amorţeala mâinilor. Există o întreagă gamă de simptome care pot să apară şi să dispară. Ţi-am mai spus.

Moreau se purta ca şi când Carlota şi-ar fi scrântit un deget de la picior, nu ca şi când s-ar fi prăbuşit în braţele lui Montgomery. Era uluit şi, cu toate că îşi dădea seama că Moreau nu voia să mai discute despre acel incident, a insistat.

— Am crezut că o să moară. M-am speriat îngrozitor. Îmi dau seama că are o boală...

— O boală a sângelui. Şi soţia mea a avut-o... Ea a murit. Nu am putut să opresc hemoragia. Iar copilul...

Vocea lui Moreau s-a frânt, iar ochii lui au fixat un punct din depărtare.

— Cu toate cunoştinţele mele, a fost imposibil să opresc hemoragia.

— Nu am ştiut că aţi fost căsătorit cu mama Carlotei, a spus Montgomery.

Întotdeauna îşi închipuise că ea era fiica naturală a doctorului şi, prin urmare, nu se putea bucura de toate drepturile unui copil legitim. Se prea poate ca doctorul să nu fie prea bogat, însă câţiva pesos tot ar putea să aibă în contul de la banca din Mérida. În cazul în care Carlota nu era un copil nelegitim, ci moştenitoarea lui de drept, atunci, de bună seamă, ea ar fi devenit titulara contului său, la moartea doctorului. Iar acest lucru îi oferea fetei un avantaj şi un statut social mai importante decât şi-ar fi închipuit el.

Doctorul a clipit, de parcă s-ar fi trezit dintr-un vis. S-a îndepărtat de colivia papagalului.

— Carlota? Nu, nu m-am căsătorit cu mama ei. Cred că am considerat că întreaga situație era asemănătoare unei căsnicii. Mă ierți, dar nu îmi place să discut despre acest subiect.

— Înțeleg, a spus Montgomery, presupunând că, în mintea îmbătrânită a doctorului, soția şi iubita care i-a urmat s-au contopit şi au devenit o singură persoană.

— Carlota mi-a spus că v-ați certat atunci când a avut criza.

— Aveam opinii diferite într-o discuție.

— Nu trebuie să devină agitată.

— Asta a fost totul? S-a simțit agitată şi asta a generat o reacție atât de violentă?

Nu îi venea să creadă. Între toate calitățile ei, Carlota era în stare să se certe cu el despre nenumărate lucruri. Să se certe şi cu Lupe. Însă nu ajungi la paroxism numai dintr-atât.

— A crescut. S-a schimbat şi continuă să se schimbe.

Vocea doctorului era seacă, vădind nu atât iritare, cât mai cu seamă îndoială.

— Am reuşit să o stăpânesc foarte bine în copilărie. Am ştiut exact care era dozajul medicamentului şi cum să-i țin boala sub control. Însă un organism viu este instabil. Nu este săpat în piatră. Îmi folosesc toate cunoştințele ştiințifice despre legile creşterii. Însă nu este de ajuns.

— Aşadar, este grav. Ar putea să fie foarte bolnavă, iar acesta poate să nu fi fost un episod întâmplător, aşa cum ați spus.

— Pot să țin situația sub control, a insistat Moreau, înlăturând orice urmă de îndoială care se simțise mai devreme în vocea lui, asemenea unui magician care îşi prezintă scamatoria fără niciun efort. Carlota a fost mereu un proces în derulare. Un proiect. Asta este un copil, Laughton, un proiect măreț.

Ca de obicei, Moreau vorbea plin de emfază, iar Montgomery se aştepta ca doctorul să se lanseze într-un discurs interminabil; însă bărbatul i-a aruncat o privire bănuitoare.

— Vreau să ai grijă în preajma Carlotei. Te rog să nu o tulburi.

— Domnule, n-aş face aşa ceva. Nu o fac.

Moreau nu părea prea convins. Şi-a sprijinit mâna de baston şi s-a încruntat. Eduardo şi Isidro au intrat în salon, arătând atât de sănătoşi şi de binedispuşi, încât Montgomery s-a simţit dintr-odată iritat de feţele lor zâmbitoare şi de vocile lor zgomotoase.

— Domnilor, unde a dispărut domnişoara Moreau? Am tot căutat-o, a spus Eduardo.

— Vărul meu vrea să o invite pe domnişoară să călărească împreună. Bineînţeles, cu permisiunea dumneavoastră, domnule, a adăugat Isidro.

— Mă tem că va trebui să aşteptaţi până mâine. Carlota este obosită, a spus Moreau, zâmbindu-le cordial celor doi tineri.

— Totul este în regulă? a întrebat Eduardo.

Părea preocupat, însă vocea lui era aspră. Montgomery ar fi preferat oricând în locul său o grămadă de lipitori şi de lilieci vampiri.

— Perfect în regulă. Este doar o afecţiune minoră, care o supără uneori pe fiica mea. Însă şi-a luat medicamentele. Nu mai are nevoie de nimic altceva.

— Doctore, poate că ar trebui să îi trimitem nişte ceai în cameră, a sugerat Montgomery, dorindu-şi să se retragă în bucătărie, cât mai departe de oamenii aceştia. Pot să îi cer Ramonei să îl pregătească.

— E o idee bună. Aş fi încântat să pot sta împreună cu ea, a spus Eduardo. E deprimant să bei ceai de unul singur.

— Să staţi în camera unei domnişoare, domnule? Nu cred că se cuvine.

— Mă mir că te preocupă ceea ce se cuvine, domnule Laughton. Mi-ai lăsat impresia că eşti oarecum... neconvenţional, a ripostat Eduardo zâmbind.

Iar tu mi-ai lăsat impresia că eşti un idiot, şi-a spus Montgomery în gând.

— Vă propun să ne petrecem altfel timpul, a spus Moreau, ridicându-se de pe scaun. Aţi dori să jucaţi o partidă de şah cu mine?

— Aş fi încântat.

Bărbaţii au ieşit din încăpere, spre uşurarea lui. Din nefericire, Isidro a rămas pe loc. Şi-a trecut mâna peste poliţa şemineului, fredonând ceva pentru sine, înainte să se îndrepte spre pian şi să apese pe câteva clape.

— Nu jucaţi şah? a întrebat Montgomery, dorindu-şi ca bărbatul acela să dispară.

— N-aş putea spune că este distracţia mea favorită. Dar dumneata?

— Cărţi, a spus el simplu.

— Asta înseamnă că eşti un cartofor.

— Uneori.

— Şi un om care îşi calculează şansele.

— Unde vreţi să ajungeţi, domnule?

Isidro s-a îndepărtat de pian ca să se aşeze chiar în faţa lui Montgomery, tolănindu-se într-un fotoliu, cu o atitudine indolentă.

— Îmi cunosc vărul şi, dacă aş fi un cartofor, aş spune că şansele domnişoarei Carlota sunt foarte bune.

— În ce sens?

— În a-l prinde în mreje. Să nu ne ascundem după deget. Ea încearcă să-şi înfigă ghearele în el.

— Nu o simpatizați.

— E destul de drăguță. Dar mai are ceva... ceva nelalocul lui, a spus Isidro, părând deranjat. Nu a fost crescută cum se cuvine. Nimeni n-ar fi dacă ar creşte pe o proprietate atât de îndepărtată. Şi ce-ar putea ea să-i ofere în afară de chipul ei drăguț?

— Poate că este suficient pentru tânărul domn.

— Sentimentele lui Eduardo sunt ca un fitil, ard foarte repede. Nu are răbdare şi, atunci când îşi doreşte ceva, nu se dă în lături de la nimic. Totuşi, care este descendența acestei fete? E drept că doctorul Moreau este medic, însă nu face parte din niciuna dintre familiile bune din Yucatán. Numai Dumnezeu ştie cine a fost mama ei. Este o bastardă, ştiu asta. Drăguță, dar tenebroasă.

Mare canalie eşti, şi-a spus el în gând, cu toate că observația lui nu era surprinzătoare. În Mexic, la fel ca în multe alte părți ale lumii, arborele genealogic avea o structură puternică. Culoarea şi descendența erau cele care hotărau locul unui om pe o anumită ramură. Spaniolii îşi abandonaseră țara, însă obiceiurile lor se păstrau. Castele erau adevărate, la fel şi vechile prejudecăți. Ca străin lipsit de bani, Montgomery ocupa un loc vag în această rețea complicată de oameni şi putea să ocolească toate acele clasificări. Cu toate acestea, rolul Carlotei fusese trasat cu o mână mult mai hotărâtă.

— Este o tânără încântătoare. Tânărul domn Lizalde este norocos că se bucură de atenția ei, a spus Montgomery.

Isidro şi-a schimbat poziția, aruncându-şi acum brațul pe speteaza fotoliului.

— Îți imaginezi poate că se va căsători cu ea. Dar dacă o ia drept amantă? Atunci ce se întâmplă?

Gura lui Montgomery s-a schimonosit.

— Ar fi neplăcut.

— Aşadar, începem să ne înțelegem. Ştiu că nu mă placi, domnule Laughton, şi nici eu nu te simpatizez deloc. Însă niciunul dintre noi nu-şi doreşte ca Eduardo şi Carlota să se

îndrăgostească şi să declanşeze haosul. El o va distruge, iar noi va trebui să reparăm cumva toate stricăciunile pe care le-a provocat.

— Ce anume doriți de la mine? a întrebat Montgomery ursuz.

— I-am scris unchiului meu şi i-am cerut să vină degrabă la Yaxaktun ca să îl aducă pe fiul său pe calea cea dreaptă, a spus Isidro, vârându-şi mâna în buzunar şi scoțând de acolo o hârtie. Am să te rog să duci asta la Vista Hermosa. *Mayordomo* de acolo o va trimite la oraş cât mai repede.

— De ce ar trebui să o duc eu?

— Eu nu pot să plec. Eduardo ar şti imediat că eu am trimis scrisoarea. Şi nu-mi pot permite asta.

— Aşa că mă folosiți pe mine drept curier, pe ascuns?

— Sunt sigur că poți să pregăteşti un cal şi să călătoreşti până acolo şi înapoi în condiții bune.

— Distrugându-i viitorul Carlotei cu această ocazie.

— Când am locuit în Ciudad de México, Eduardo s-a îndrăgostit de o croitoreasă. I-a făcut curte câteva luni, a iubit-o alte câteva luni, după care a fugit mâncând pământul. Câte luni crezi că va dura până când se va sătura de Carlota? Nu sunt un bărbat care să tolereze lipsa de moralitate. Nu vreau să văd cum este întinată onoarea unei domnişoare. Vărul meu este deopotrivă nechibzuit şi impulsiv.

Montgomery s-a gândit la sora lui şi la monstrul cu care se măritase. Nu o salvase pe Elizabeth, nu ridicase niciun deget ca să împiedice căsătoria ei. Putea să o lase pe Carlota să se piardă în brațele unui mitocan? Să presupunem că s-ar căsători cu ea, după care şi-ar lua o armată de amante. Sau poate că, aşa cum spusese Isidro, o lua drept amantă vreme de câteva luni? Legile din Mexico spuneau că, atunci când un bărbat seducea şi deflora o fată, trebuia să o ia de soție sau să plătească despăgubiri. Cu toate că violul şi consecințele sale erau bine definite, Montgomery era convins că nimic din toate acestea nu ar fi alinat durerea fetei

în cazul în care ar fi fost folosită fără milă şi părăsită în cele din urmă.

— Deschideţi această discuţie cu tatăl ei.

— Cu Moreau? Ştim amândoi că n-o să mă ajute şi că va face tot ce îi stă în putinţă ca să mă împiedice.

— Şi eu v-aş putea împiedica. Daţi-mi scrisoarea şi am să i-o dau doctorului.

— Nu cred că ai să faci asta. Îmi dau seama că o preţuieşti, a spus Isidro şi a ridicat scrisoarea pe care o ţinea între două degete.

— Exact.

— Atunci fă ceva.

— Să îi frâng inima, vreţi să spuneţi.

— Mai bine aşa decât altfel, nu crezi?

Montgomery s-a ridicat în picioare şi a smuls scrisoarea din mâna lui Isidro.

— Nu vă promit că am să o livrez.

Isidro a încuviinţat din cap.

— Bine. Mai gândeşte-te. Mă duc să văd cum merge partida de şah, a spus el.

La rândul lui, Montgomery i-a cerut Ramonei să îi trimită Carlotei ceai în seara aceea, spunând că avea să îi facă bine, după care a urcat în camera lui ca să se consulte cu sticla de băutură. După câteva pahare, a început să-şi compună propria scrisoare în gând.

Dragă Fanny,

Ai avut vreodată ocazia să faci rău ca să faci bine cuiva? Carlota este o fată minunată. Prea minunată ca să cunoască suferinţa unei inimi zdrobite. Mă aflu în poziţia de a preveni această suferinţă şi oscilez între opţiunile pe care le am. Îmi dau seama ce ai putea crede, şi anume că încerc să scap de un rival. Şi totuşi, ideea aceasta este absurdă, pentru că, dacă îţi imaginezi că Eduardo este rivalul meu, asta ar însemna că

aş avea o şansă să îi fac curte sau chiar că aş putea să-mi doresc să îi fac curte. Şi totuşi, nu o fac, nu am s-o fac.

Fanny, ce ai văzut tu la mine când eram noi tineri? Ce ar putea vedea o femeie la mine acum, când ce am avut eu mai bun a dispărut?

Câteva pahare mai târziu, camera a fost învăluită în întuneric. Montgomery a aprins o lumânare şi a răsucit în mâini scrisoarea lui Isidro, cercetând plicul. Cu o simplă mişcare a mâinii, ar fi putut să o ardă şi să arunce pe geam cenuşa.

Însă a îndesat scrisoarea în buzunar şi a ieşit poticnindu-se din cameră. Casa era cufundată în linişte, iar el a mers asemenea unui somnambul, înainte să se oprească în faţa uşii Carlotei. Şi-a trecut mâna prin păr şi a încercat să se aranjeze. Hainele lui erau boţite şi era conştient că duhnea a rachiu. Din nou.

A ridicat mâna ca să bată în uşă. Voia să îi arate scrisoarea lui Isidro şi să îi explice ce spusese omul acela. Dar când şi-a lipit palma de uşă, şi-a dat seama că nu o putea face. Ea nu l-ar fi crezut sau, chiar dacă ar fi făcut-o, Montgomery se temea că n-ar fi fost în stare decât să vorbească în dodii.

Era beat şi prost, iar dacă ea ar fi deschis uşa, i-ar fi cuprins faţa în mâini şi ar fi sărutat-o. Mai întâi pe gură, apoi pe gâtul ei lung, ispititor de gol atunci când avea părul strâns. Ar fi implorat-o să nu se mărite cu băiatul acela, ar fi conjurat-o şi şi-ar fi pierdut minţile. Iar ea l-ar fi refuzat, era convins de asta.

Ar fi refuzat, i-ar fi trântit uşa în faţă şi totul ar fi fost pierdut. Moreau s-ar fi descotorosit de Montgomery, iar Carlota ar fi fost dezgustată.

Moreau dăduse ordin să nu o tulbure nimeni pe fiica lui.

N-avea s-o tulbure, aşadar.

Montgomery s-a întors şi s-a împleticit înapoi spre camera lui.

17
CARLOTA

Adoua zi de dimineață, după criza pe care o suferise în bibliotecă, Carlota s-a îndreptat spre laborator.

Tatăl ei avusese dreptate. Se simțea bine. Suferința fusese una scurtă şi dispăruse odată cu venirea zorilor. Totuşi, se simțea ciudat. Fisura de care se temea că se adânceşte în ea era tot acolo. Nu ştia ce înseamnă, avea doar senzația că ceva nu era în regulă, ceva era diferit şi nu îi plăcea deloc.

După ce şi-a băut cafeaua în grabă, s-a spălat pe față, s-a schimbat într-o rochie albastră şi a ieşit din cameră. A privit de jur împrejurul anticamerei, căutând printre multele cărți şi ziare stivuite pe rafturi. Erau multe schițe ale animalelor sălbatice, făcute de tatăl ei. Mai era acolo un desen ce înfățişa capul unui iepure mort văzut de sus. Craniul fusese îndepărtat, iar poziționarea nervilor era prezentată cu mare grijă. Desenul unui câine prezenta măduva spinării.

Jaguarii apăreau destul de des în schițele tatălui ei. Uneori nu păreau a fi studii ştiințifice, ci mai degrabă încercări artistice. Carlota a admirat colții animalului şi şi-a amintit că un astfel de jaguar aproape că a reuşit să-i smulgă brațul lui Montgomery, lăsând în urmă o rețea de cicatrici.

Hârtiile tatălui ei nu conțineau însă nicio informație legată de formulele lui medicale, în ciuda tuturor acelor desene.

Carlota a părăsit anticamera şi a intrat în laborator, scrutând cu privirea dulapul pe care tatăl ei îl ținea încuiat. În spatele uşilor de sticlă a zărit jurnalele cu coperți din piele. S-a întrebat dacă acolo îşi păstra el observațiile pe marginea problemelor din chimie. Însă nu avea cheia de la dulap.

Şi-a petrecut toată dimineața în laborator, fără să descopere nimic util. Avea multe de parcurs însă. Cercetările ei superficiale erau de bună seamă insuficiente, iar acum se temea că, şi dacă ar

fi găsit acele notițe, nu ar fi fost în stare să interpreteze informațiile. Era adevărat că înțelegea anumite elemente de bază despre laboratorul tatălui ei, ştia să distileze acidul sulfuric şi alcoolul ca să producă eter, putea să denumească oasele din corpul uman şi să folosească, cu o uşurință remarcabilă, un ac hipodermic, însă toate acestea, şi-a dat ea seama, nu aveau prea mare însemnătate.

Când a ieşit din laborator, Carlota se simțea abătută, cu toate că i-a trecut prin minte gândul că, poate, Montgomery ar fi ştiut să îi spună dacă notițele pe care le căuta ea se aflau cu adevărat în acel dulap de sticlă sau dacă ar fi trebuit să îşi îndrepte atenția în altă parte. Însă Montgomery nu se afla în camera lui.

L-a căutat prin toată casa. Când a intrat în salon, Carlota l-a zărit pe Eduardo, care întorcea plictisit paginile unei cărți. În clipa în care a văzut-o, s-a ridicat imediat în picioare şi i-a zâmbit.

— Domnişoară Moreau, ce bucurie să te văd din nou sănătoasă! Te simți mai bine? a întrebat el şi i-a sărutat mâna. Tatăl tău a spus că ai fost bolnavă.

— Mă simt bine. Nu a fost mare lucru. Ce mai faci?

— Oarecum nelinişstit, ca să fiu sincer, a răspuns el. Uite, l-am descoperit pe vechiul tău prieten: sir Walter Scott.

— Citeşti *Ivanhoe*! Dar credeam că nu îți place cartea.

— „Dar voi smulge din sufletul meu această nebunie chiar de-ar fi ca inima să-mi sângereze toată!”[30], a declamat el, iar vorbele lui i-au făcut plăcere.

Montgomery şi tatăl ei desconsiderau romanele de aventuri, iar Carlota a interpretat drept semn bun cunoştințele lui Eduardo în privința acelei cărți. Faptul că lui îi făcea plăcere literatura pe care ea o savura poate că era indiciul unui spirit înrudit, al unei potriviri fericite.

---

[30] Walter Scott, *Ivanhoe*, Editura pentru Literatură, 1963, traducere din limba engleză de Petre Solomon (n. tr.).

— L-am citit, într-adevăr. Nu e rău, însă e atât de cald astăzi... E destul de greu să întorci paginile atunci când transpiri, a conchis Eduardo, arucând cartea pe fotoliul pe care şezuse mai devreme. Mă gândeam să mă duc din nou la acea *cenote* pe care ne-ai arătat-o. Vrei să vii cu mine?

— Domnul Laughton nu este aici ca să ne însoţească.

— Aş prefera să nu vină cu noi. Dacă îmi dai voie să fiu sincer, este un însoţitor oribil.

Ceasul a bătut la locul lui de pe poliţa şemineului. Douăsprezece bătăi ale lui, douăsprezece bătăi ale inimii ei.

— Cred că te-aş putea însoţi o parte din drum, s-a oferit Carlota.

Nu îşi dorea cu adevărat ca Montgomery să vină împreună cu ei şi, oricum, Dumnezeu ştie pe unde se ascundea acum. Se temea că ar fi provocat o nouă scenă. Montgomery şi Eduardo nu se prea împăcau.

Plimbarea până la *cenote* a fost molcomă şi plăcută. Odată ce au ajuns pe poteca atât de cunoscută, eşecul căutărilor ei matinale şi senzaţia că ceva nu era în regulă s-au estompat. A făcut un pas şi s-a gândit să se întoarcă, să îşi ia rămas-bun de la Eduardo, de vreme ce îi spusese că îl va însoţi doar o parte din drum, însă a făcut încă un pas, pentru că ziua era atât de frumoasă.

Au ajuns împreună la *cenote* şi s-au aşezat pe marginea ei, la umbra copacilor. Nu puteau să înoate, pentru că asta ar fi însemnat să se dezbrace unul în faţa celuilalt. Deşi Carlota tânjea să simtă atingerea apei, lumina ce se strecura printre ramuri şi frumuseţea tăcută a oazei îi erau de ajuns.

Aerul era înmiresmat de parfumul de *plumeria* albă şi roşie. Carlota a închis ochii.

— La ce te gândeşti? a întrebat Eduardo.

— Nu mă gândesc. Ascult, a răspuns ea. Mi se pare că, atunci când închid ochii şi sunt atentă, aud peştii cum înoată sub apă.

Seara trecută, auzul ei fusese incredibil de ascuţit. Ramona i-a spus odată că totul este viu şi că toate au glas. Până şi pietrele au limba lor. I-a mai spus că oamenii care suferă de tuberculoză au auzul ascuţit. Asta ar fi putut fi o explicaţie, deşi Carlota nu suferea de tuberculoză.

— Ai o imaginaţie foarte bogată.

Carlota a deschis ochii şi l-a privit.

— E ceva rău?

— Deloc. Face parte din farmecul tău.

— Montgomery spune că visez prea des cu ochii deschişi. Şi că am capul plin de intrigi din cărţi.

Şi că sunt îndrăgostită de iubire, a adăugat în gând.

Şedeau unul lângă celălalt, însă nu la mare distanţă. Cu toate acestea, atunci când a vorbit, Eduardo a întins mâna şi i-a atins braţul. Era o atingere uşoară, ca şi când ar fi încercat să îi atragă atenţia.

— Domnul Laughton spune multe. Am să-l concediez.

— N-ar trebui s-o faci, a spus ea iute.

— De ce nu? Nu face nimic altceva decât să fie impertinent.

— Pentru că locul lui este la Yaxaktun.

— Locul lui e în şanţul de unde l-a cules tata.

— Nu spune asta. E o cruzime din partea ta. Promite-mi că n-o să fii crud cu el. E singur pe lume.

Eduardo a apucat o şuviţă din părul ei şi a răsucit-o pe deget. S-a încruntat apoi.

— O să fiu gelos dacă mai aminteşti de el.

— Nu fi prostuţ!

— Se uită la tine.

— Şi ce e rău în asta?

— Ei bine, se uită la tine fără nicio urmă de decență. Asta mă preocupă.

Carlota l-a surprins într-adevăr pe Montgomery uitându-se la ea cu acea privire fixă şi rece de câteva ori, însă nu şi-a dat seama că era o insolență din partea lui. Montgomery părea întotdeauna oarecum pierdut. Nu şi l-a închipuit capabil să îi facă vreun rău, în ciuda disputei lor verbale.

— Îl ştiu pe Montgomery de ani întregi, a protestat ea.

Eduardo şi-a îndepărtat mâna, încruntându-se.

— Poate că îl preferi pe el.

— Să îl prefer? În ce sens?

— Haide, a spus el cu o voce joasă, insinuând ceva evident.

— Te rog să nu confunzi afecțiunea față de un vechi prieteni cu ceva... ah, ceva...

Ceva indecent, şi-a spus în gând. Nu putea rosti cuvântul. Nu era corect să urzească o asemenea minciună, de vreme ce Montgomery nu îi spusese niciodată vreo vorbă de amor, nu o atinsese niciodată. Însă acum, dacă se gândea mai bine, poate că nu îi era cu totul indiferentă. În cele câteva minute petrecute în bibliotecă, păruse cuprins de o nerăbdare care pentru ea semănase într-un fel cu pasiunea. Gândul acela o făcea să îşi dorească să-şi ascundă fața.

— Montgomery este majordomul nostru, a spus ea, înfigându-şi degetele în muselina fustei. Este confidentul tatălui meu.

— Este şi confidentul tău?

El este *gelos*, şi-a spus Carlota în gând şi l-a privit surprinsă.

— Am spus că este un prieten. Ce altceva aştepți să îți spun?

— Spune-mi pur şi simplu că mă preferi pe mine, a răspuns Eduardo, oarecum provocator, pe un ton îmbufnat. Spune-mi că, dacă ai avea de ales, ai împărți patul cu mine.

Carlota a dat drumul fustei şi s-a întrebat cum ar fi trebuit să îi răspundă. Montgomery spunea că ea nu înțelege decât aventurile din cărți şi că nu putea învăța totul doar din romane. Poate că avea dreptate, iar ea voia să învețe totul, pentru că, la urma urmei, era curioasă să înțeleagă toate acele întâmplări care îi scăpau. Totuşi, nu se cuvenea să îi răspundă afirmativ lui Eduardo, însă, dacă nu îi răspundea, el ar fi putut să o creadă o fată proastă şi simplă, ce nu se ridica la nivelul lui.

O tăcere dureroasă s-a aşternut între ei.

— Poftim? Nu vrei s-o spui?

Eduardo părea contrariat. Carlota s-a temut că trebuia să îl tachineze, să îi răspundă printr-un calambur. Mintea ei era cu totul goală.

— Sunt atât de multe lucruri pe care vreau să ți le spun. Pur şi simplu nu ştiu cum, a răspuns ea cu blândețe. Atunci când sunt împreună cu tine, lumea pare de neînțeles. Sunt prea emoționată.

Fața lui s-a îmblânzit.

— Chiar aşa?

Eduardo s-a apropiat de Carlota, lăsându-şi degetele să zăbovească pe încheietura ei înainte să îi ridice mâna şi să o sărute. Carlota a tras aer în piept. Voia să savureze atingerea lui, să îşi lipească obrazul de pieptul lui. A întors capul şi şi-a retras mâna.

— N-ar trebui să faci asta, a şoptit ea.

El părea să se gândească la ceva şi a devenit serios.

— Şi dacă ți-aş cere mâna?

Carlota a clipit de câteva ori şi a reuşit să îngaime un răspuns.

— Ai vrea să te căsătoreşti cu mine?

— Îți jur.

— Familia ta... tatăl tău m-ar accepta? Ne-ar da binecuvântarea lui?

— M-am săturat să cer voie pentru orice, a spus Eduardo înfuriat. Tatăl meu mă consideră un puştan, dar sunt un bărbat în toată firea. Dacă eu spun că mă voi căsători cu tine, asta am să fac. Te îndoieşti de mine?

— Nu.

— Şi atunci? Poate că, de fapt, nu mă placi.

Carlota a simţit cum îi tresaltă inima şi s-a uitat lung la el, în timp ce mâna lui îi cuprindea obrazul.

— Nu începe din nou, a spus ea.

— Iartă-mă dacă am fost răutăcios, dacă am părut lipsit de încredere. Dar eşti frumoasă şi sunt convins că şi alţii râvnesc la tine. Sună prosteşte, ştiu, şi vei crede că sunt un nechibzuit pentru că te-am cerut în felul acesta, şi totuşi nu pot face altceva. Am să mor fără tine.

— Vorbeşti ca un personaj de roman, a spus ea mirată, dar şi încântată de înverşunarea cuvintelor lui şi de spaima unui refuz, ce îi juca în priviri.

— Am crezut că îţi plac romanele. Cărţile pline de dragoste şi de aventuri.

— Îmi plac.

Degetele ei i-au mângâiat buzele.

— Şi ţie îţi place să vorbeşti despre basme.

— O mie şi una de nopţi ale Şeherezadei. Nalba şi Răsura se mărită cu prinţii la finalul poveştii. Sărutul Frumoasei-din-Pădurea-Adormită. Toate acestea.

Mâna ei îi mângâia acum obrazul, după care cobora mai mult şi se oprea la gulerul cămăşii lui.

— Da.

Silaba aceea era mai degrabă o răsuflare şi mai puţin un cuvânt. Carlota s-a simţit copleşită de dorinţă.

Eduardo a tras-o mai aproape, iar degetele lui au coborât, - conturându-i spatele de sub rochia de muselină, înainte să îi ridice din nou capul pentru un sărut sublim. Sărutul a zăbovit, devenind tot mai disperat, până când a simțit cum limba lui îşi croieşte drum printre buzele ei, iar el îşi strecoară o mână pe sub coapsa ei.

— O să îmi oferi Yaxaktun ca dar de nuntă? Aşa cum te-am rugat înainte? a întrebat ea, cu toate că avea gâtul în flăcări şi abia mai putea vorbi.

— Mai mult decât atât. Îți voi dărui perle şi o trăsură care să ne ducă la Teatrul Național şi o mie de rochii. Vreau să te răsfăț. Care este piatra ta favorită?

— Nu ştiu.

— Rubinul? Smaraldul, poate?

Ochii lui aveau o nuanță încântătoare de verde. Mai aprinsă decât orice piatră prețioasă.

— Smaraldul.

— Am ştiut că te iubesc din clipa în care te-am cunoscut şi poate chiar dinainte. Iubeşte-mă şi tu, a implorat-o el.

Carlota nu a avut timp să se gândească la un răspuns potrivit, pentru că el o săruta din nou acum, înăbuşind cuvintele pe care ea ar fi încercat să le lege. Mai mult decât atât, Carlota se simțea ca şi când el ar fi putut trage de o cusătură şi ea ar fi rămas dezgolită. Inima a început să îi bată nebuneşte; Carlota i-a cuprins capul în mâini, sărutându-l până când s-a îndepărtat, lipsită de suflu, şi s-a uitat în ochii lui.

— Scoate-ți rochia. Vreau să te văd, i-a cerut el.

Carlota s-a îmbujorat şi nu a făcut nicio mişcare, mult prea derutată ca să îi dea ascultare. El a început să se dezbace, să îşi scoată haina, vesta şi în cele din urmă cămaşa. Deşi uimită, Carlota şi-a plimbat mâinile pe pieptul lui. Era curioasă să îi simtă pielea şi muşchii. Acum, când stătea atât de aproape de ea, Eduardo mirosea a scorțişoară şi a vanilie. Era parfumul apei lui

de colonie, proaspătă şi strălucitoare, la fel ca şi el. Montgomery avea o adevărată hartă a durerii desenată pe braţ, cicatrici uriaşe asemenea râurilor din atlas şi linii subţiri care se adunau la coada ochiului. Corpul lui Eduardo nu era marcat de cicatrici, lumea nu avusese ocazia să îl rănească.

— Eşti frumos, a spus ea.

Eduardo a izbucnit în râs. Amestecul de bucurie evidentă şi de dorinţă înfierbântată îl făcea şi mai atrăgător. El a început să o ajute să îşi scoată rochia, deşi continua să o împiedice cu atât de multe săruturi, încât gesturile au devenit încete. Carlotei nu îi păsa. Era chinuitor, însă atât de adorabil! Corpul lui era o mirare pentru ea, un mister. Nu mai văzuse pe nimeni asemenea lui până atunci şi propriul ei trup părea cu totul nou acum. A atins muşchii aceia tari, şi carnea, şi părul pubian aspru.

I-a simţit buzele lângă urechea ei. Gura lui era moale, iar el era cald şi transpirat; putea să îi simtă pielea sărată. Eduardo şi-a lipit faţa de gâtul ei, apoi între sânii ei, după care a tras-o şi mai aproape, în poala lui, până când ea şi-a trecut unghiile de-a lungul spatelui său, iar el i-a făcut o promisiune pe care ea nici măcar nu a putut să o înţeleagă.

Era ceva despre iubire.

L-a iubit atunci când a pătruns-o, când a strivit-o cu spatele de pământul negru şi când s-au legănat împreună în acelaşi ritm. Degetele lui au prins-o cu putere de încheieturi. O pasăre a slobozit câteva triluri ascuţite, iar Carlota a râs uşor când el a blestemat cu vocea aproape frântă de efort. Şi-a închipuit că se va prăbuşi şi ea. Însă nu. Au rămas întinşi împreună, iar ea şi-a îngropat faţa la pieptul lui până când pasărea care le cânta o serenadă a obosit şi şi-a luat zborul. Au intrat apoi în *cenote* ca să se spele. Coapsele ei erau lipicioase de la sămânţa lui şi putea să-şi adulmece chiar mirosul metalic şi înţepător al sângelui.

Carlota a sărit în apă, bucuroasă să îi simtă îmbrăţişarea. El a urmat-o, a prins-o în braţe şi a sărutat-o, dar era deja diferit acum, pentru că dispăruse frenezia, iar buzele lui erau reci.

— Eşti mulţumit? a întrebat ea.

— N-am mai avut o virgină până acum. Oarecum mă aşteptam ca tu... în fine, nu contează, a spus el, clătinând din cap.

— Ai fost cu multe fete?

— Nu se cuvine să întrebi aşa ceva, a răspuns el, părând jenat.

— Nu-mi pasă. Acum eşti al meu, a spus ea, dându-i o şuviţă din ochi. Nu-i aşa?

— Am spus că am să mă căsătoresc cu tine.

Nu asta îl întrebase, însă Carlota nu ştia cum să îi explice ce voise să îi spună. Simţea că era stăpâna apei, a pământului negru, a copacilor şi a păsărilor în zbor, nu doar pentru că erau ale ei, ci pentru că ei doi se aveau unul pe celălalt. El părea atât de îndrăgostit în momentul acela, atunci când îi zâmbea, de parcă un al doilea soare răsărise anume ca să îi încălzească inima.

Au rămas întinşi pe stânci până când s-au uscat şi au putut să îşi îmbrace din nou hainele. Carlota i-a încheiat cămaşa şi i-a făcut nod la cravată, gândindu-se că, de acum înainte, va putea să o facă pentru el în fiecare dimineaţă, iar el îi va lega şireturile corsetului. Ar putea să facă un milion de lucruri grozave fără ca nimeni să li se împotrivească. Ar fi putut să se asigure că Yaxaktun era un minunat paradis liniştit.

Partea din ea ce păruse fisurată şi sfâşiată de dimineaţă părea să se fi vindecat acum. Nu mai simţea marginile zdrenţuite.

A ştiut că va fi fericită pentru totdeauna.

La întoarcere, s-au ţinut de mână.

18
MONTGOMERY

A plecat în galop şi a sperat să îl lovească ghinionul pe drum. Poate calul îşi pierdea o potcoavă, iar el avea să fie aruncat din şa. Însă nicio nenorocire nu s-a abătut asupra lui, aşa că Montgomery a ajuns fără nici măcar o zgârietură la porțile moşiei Vista Hermosa.

Îşi dorea ca soarta să intervină în aşa fel încât el să nu poată înmâna misiva pe care o purta în buzunar, însă, în acelaşi timp, se simțea obligat să îşi ducă sarcina la îndeplinire numaidecât.

Mayordomo l-a făcut să aştepte, aşa că Montgomery a bătut nerăbdător din picior. În cele din urmă, după ceea ce lui i s-au părut ore întregi, omul a ieşit în patio, scărpinându-se în cap.

— Am o scrisoare care trebuie să ajungă la domnul Hernando Lizalde. Trebuie să trimiteți imediat un om, a spus Montgomery.

— Păi, fireşte că pot trimite pe cineva mâine...

— Imediat, am spus. Este din partea domnişorului.

I-a întins omului scrisoarea, iar *mayordomo* a ridicat din umeri.

— Foarte bine.

Montgomery şi-a mânat calul spre jgheabul din piatră şi l-a lăsat să se adape, iar el şi-a umplut cu apă plosca, în loc să îi ceară majordomului un pahar de rachiu. Drumul spre casă l-a făcut mult mai încet. S-a oprit de mai multe ori la umbra unui copac, ca să contemple pământurile din jurul lui.

O făcuse. Se băgase în treburile Carlotei, poate chiar grăbise o catastrofă şi nu voia să se gândească la consecințe. Dacă Moreau avea să afle despre trădarea lui, Montgomery avea să fie alungat de la Yaxaktun.

Şi-a spus că a făcut-o pentru ea, dar tot s-a simțit ca un porc.

Când a intrat în salon, era deja după-amiază târziu. Erau cu toții adunați acolo, părând binedispuşi, cu paharele în mâini.

— Domnule Laughton! Ai fost scump la față astăzi, a spus Moreau.

— Într-adevăr, preț de o clipă am crezut că nu vei reuşi să iei parte la sărbătoarea noastră, a spus Eduardo.

— Ce sărbătorim?

— Am cerut mâna domnişoarei Moreau, iar ea a acceptat.

Zâmbetul lui Eduardo era cât se poate de larg. Alături de el, Carlota zâmbea la rândul ei.

— Vino cu noi să închini un pahar, a spus Moreau.

Doctorul i-a turnat iute un pahar cu vin, înainte ca Montgomery să aibă ocazia să reacționeze.

— În cinstea fiicei mele! O copilă mai binecuvântată nici că s-a pomenit. Şi în cinstea logodnicului ei, să o facă fericită!

Au ridicat cu toții paharele, deşi Isidro, aşezat pe o canapea, a făcut-o fără pic de entuziasm. I-a aruncat o privire întrebătoare lui Montgomery, ca şi când ar fi încercat să se asigure că acesta îşi îndeplinise misiunea. Montgomery şi-a mutat privirea, ținând paharul cu două degete, cât mai departe de buze.

— Sunt cel mai fericit dintre muritori, pur şi simplu cel mai fericit, a spus Eduardo. Vreau să facem nunta înainte de sfârşitul verii.

— Înseamnă că va fi o logodnă foarte scurtă.

— N-are rost să aşteptăm. Unde să mergem în luna de miere? Ciudad de México este opțiunea logică, însă aş prefera să mergem undeva mai departe.

— Câtă vreme este departe de locul acesta, este foarte bine. Creaturile de aici îmi dau fiori, a spus Isidro.

În timp ce vorbea, a vărsat câteva picături de vin pe cămaşa lui imaculată.

— Sunt destul de înspăimântătoare, nu-i aşa? a răspuns Eduardo. Însă nu le vom mai purta de grijă după ce ne vom muta la Mérida.

— Vrei să locuieşti la Mérida? a întrebat Carlota, întorcându-se spre viitorul ei soţ.

— De ce nu? Nu putem locui aici.

— Dar e frumos la Yaxaktun.

— Draga mea, Yaxaktun nu este o moşie potrivită pentru soţia unui Lizalde, a spus Eduardo pe un ton jucăuş, ridicându-i bărbia. În plus, vreau să îmi cunoşti prietenii şi să mă însoţeşti în multe locuri.

— Aş vrea să stau mai aproape de casă, de familia mea.

— Vreau să ai tot ce e mai bun.

Nu, vrei să te lauzi cu ea, şi-a spus Montgomery în gând. La fel ca un om care şi-a cumpărat un tablou sau un inel de preţ. Ca un bărbat la magazin, care arată podoaba pe care ar vrea s-o cumpere şi cere să îi fie ambalată. Eduardo şedea alături de Carlota cu siguranţa unui proprietar.

— Cred că Yaxaktun este o moşie frumoasă.

— Carlota, n-ai văzut nimic altceva până acum.

— Poate că aşa este. Dar aş prefera să am şi eu un cuvânt de spus. La urma urmei, trebuie să clădim împreună o casă care să ne fie amândurora pe plac, a spus ea, fără să renunţe la dulceaţa din glas, în vreme ce atingea uşor braţul logodnicului ei.

Însă vocea lui a rămas fermă.

Eduardo a ridicat o sprânceană.

— Trebuie să închinăm din nou, pentru că, deşi nu sunt de acord cu afirmaţia lui Baudelaire, cum că omul trebuie să fie mereu beat, este imperios necesar să ne îmbătăm la petrecerea de logodnă a unicei mele fiice. *Pour n'être pas les esclaves martyrisés*

du Temps, enivrez-vous sans cesse[31], a spus Moreau, înşfăcând sticla şi turnând din nou vin.

Oh, ce diavol viclean, şi-a spus Montgomery în gând. A încercat să prevină orice neînțelegere a noii perechi, distrăgându-le atenția cu vin şi câteva vorbe de duh.

Montgomery nu a băut nici măcar o picătură, aşa că nu a avut nevoie să îşi umple paharul. A rămas la locul lui, unde se simțea stânjenit şi îşi dorea să se poată face nevăzut fără ca nimeni să bage de seamă. Ca şi când i-ar fi ascultat gândurile, Eduardo s-a apropiat, aducând-o pe Carlota cu el.

— Domnule, încerc să aleg o piatră pentru viitoarea mea mireasă. Ea zice smaralde, însă eu parcă aş alege o piatră prețioasă mai neobişnuită. Poate un safir galben, despre care se spune că este cea mai valoroasă piatră prețioasă din Burma. S-ar potrivi cu ochii ei, care sunt cei mai frumoşi din lume.

— Nu mă pricep la nunți şi la bijuterii, a spus Montgomery, amintindu-şi de Fanny şi de cerceii magnifici pe care îi cumpărase odată pentru ea.

Însă n-avea de gând să discute cu omul acela despre Fanny.

— Uit că eşti holtei şi că n-ai avut ocazia să te gândeşti la cadouri pentru o doamnă.

— Te rog, nu-l necăji pe domnul Laughton, a intervenit Carlota, strecurându-şi degetele pe sub mâneca jachetei lui Eduardo.

— N-am s-o fac. Sunt răutăcios uneori, domnule Laughton, iar glumele mele nu îi fac pe toți să râdă.

---

[31] „Ca să nu simți chinuitoarea povară a Timpului care-ți zdrobeşte umerii şi te-ndoaie la pământ, trebuie să te-mbeți fără-ncetare” – Charles Baudelaire, „Poeme în proză”, în *Pagini din Baudelaire*, Editura Adevărul, Bucureşti, 1934, p. 68, traducere de Al.T. Stamatiad, în lb. franceză în original (n. red.).

— Felicitări pentru logodnă, a spus Montgomery, fără nicio inflexiune în glas, cu ochii ațintiți spre chipul fetei.

Eduardo i-a zâmbit Carlotei, iar ea şi-a înclinat uşor capul, timidă ca o căprioară.

S-au întors amândoi şi s-au îndepărtat de Montgomery. Mâna lui Eduardo era aşezată pe spatele îngust al Carlotei. Felul în care se priveau trăda intimitatea vădită a unor amanți. Şi-i putea închipui cum se sărută şi se ating. În zâmbetul fin al lui Eduardo, el a citit anunțul triumfător al cuceritorului. Nătângul nu băgase de seamă firele de mătase ale dorinței pe care fata le țesuse în jurul lui. Însă, în cele din urmă, indiferent dacă dansa el după cum cânta ea sau dacă lucrurile ar fi stat invers, el era cel care o ținea strâns în palmă. Acest *hacendado*, cu calul său maiestuos, cu echipamentul lui extravagant şi cu o soție frumoasă, la fel de bine proporționată ca o statuie a lui Venus.

Fată dragă, te-ai vândut, dar ai calculat bine prețul? s-a întrebat el. Băiatul avea şi ac otrăvit. Poate că ei nu-i păsa. La urma urmei, unor oameni le plac scorpionii drept animale de companie.

Montgomery s-a rezemat de un fotoliu până când ceasul a bătut ora exactă, apoi s-a scuzat şi a plecat. Ajuns în camera lui, şi-a întins picioarele şi a fumat o țigară, lăsându-şi capul pe spate şi uitându-se în tavan.

Odată ce întunericul a cuprins întreaga casă, a luat lampa cu petrol şi a ieşit în curte, inspirând parfumul nopții. Casa i se părea strâmtă, în ciuda tuturor uşilor şi ferestrelor sale.

— Nici tu nu poți să dormi? a întrebat Carlota.

Montgomery s-a întors. Carlota stătea în umbră, fără felinar, şi îl privea cu capul înclinat într-o parte. Şalul ei avea o culoare vişinie care se topea în noapte, iar părul îi era împletit într-o coadă ce atârna pe spate. Ar fi trebuit să fie în pat. La fel ca toată lumea.

— Ce faci, domnişoară? a întrebat el şi i-a trecut prin minte gândul unei întâlniri nocturne între iubiți.

Poate că îl căuta pe Eduardo.

— Te-am auzit mergând noaptea trecută. Te-ai oprit în faţa uşii mele, a spus ea, făcând un pas în faţă, fără să îi răspundă la întrebare.

Ochii i-au sclipit preţ de o clipă, ca şi când ar fi prins o rază de lumină. Se strecura pe întuneric cu o uşurinţă remarcabilă, iar când se mişca, la fel ca şi acum, o făcea cu o graţie care lui îi trezea dorinţa de a suspina.

Montgomery a coborât felinarul şi l-a aşezat la picioare. Pământul era acoperit cu o pătură de petale căzute din copacul ce străjuia arteziana.

— Am băut. Nu-mi aduc aminte unde am fost, a răspuns el.

— Astăzi nu ai băut şi nu ai zâmbit.

— Eşti perspicace. Inteligentă şi iute. Ai făcut o mişcare inteligentă. Regina ia regele.

— Viaţa nu e un joc, a replicat ea.

Foşnetul şalului care s-a învolburat când ea s-a mişcat a semănat cu o muzică subtilă. Au pornit unul lângă celălalt, mişcându-se în cerc, învârtindu-se după lumină ca două molii.

— Permite-mi să te contrazic. Cu toţii suntem nişte piese de şah pe tabla de fildeş şi mahon a tatălui tău. Tu eşti regina lui, care se poate mişca liber pe tabla de joc, în toate direcţiile, ca să îi îndeplinească porunca. Ai făcut o treabă bună.

— Trebuie neapărat să-mi strici ziua? a întrebat ea, smucind din cap. A fost o zi bună. Îl am pe Eduardo şi am moşia Yaxaktun.

— Într-adevăr. Te avertizez în privinţa acestui om, iar tu zbori la el mai iute decât un bondar. Dar n-ar trebui să te dojenesc.

— Nu, n-ar trebui.

Carlota s-a răsucit pe călcâie, iar el a crezut că avea să plece, însă ea a rămas nemişcată, uitându-se spre casă.

— Trebuie să ştiu că pot avea încredere în tine, Montgomery. Yaxaktun va avea nevoie de tine.

— În ce fel?

— Cineva trebuie să aibă grijă de ea şi de hibrizi câtă vreme nu mă voi afla aici. L-ai auzit pe Eduardo, el vrea să trăim la Mérida şi, chiar dacă vom locui la Vista Hermosa, asta înseamnă că voi pleca de la Yaxaktun.

— Tatăl tău e aici.

— Ştim amândoi că e bătrân şi bolnav. Mai mult decât atât, aş putea să mă hotărăsc să procedez cu totul altfel acum, că totul îmi va aparţine. El mi-o dă mie, ca dar de nuntă. Tot ce e aici, a spus ea, desfăcându-şi braţele.

— Ce ai de gând?

— Tata trebuie să îmi dea secretele formulei pentru hibrizi. Acesta va fi un sanctuar, nicidecum locul de joacă al tatei.

— Ce ciudat că spui asta, de vreme ce eşti copilul ascultător care îl iubeşte atât de mult!

— Îi iubesc şi pe Lupe şi pe Cachito. Iar ei sunt nefericiţi. Vreau să mă asigur că nu vor fi niciodată trataţi rău. Tata vrea ca eu să fiu o femeie în toată firea, aşadar, asta trebuie să fiu. Însă o asemenea poziţie implică responsabilităţi pe care nu le pot ocoli.

— Ai vorbit cu tatăl tău?

— I-am cerut formula. Nu sunt atât de laşă pe cât crezi.

— Îmi cer iertare pentru că ţi-am spus aşa ceva.

Carlota a părut surprinsă de cuvintele lui şi a înclinat din cap. Îşi ţinea spatele foarte drept. Şi-a încleştat mâinile laolaltă.

— Când i-am cerut tatei să îmi dea formula, a spus că nu o va face şi că sunt prea proastă ca să înţeleg ceva din ştiinţa lui. M-am uitat prin însemnările sale, încercând să găsesc răspunsul. Nu am găsit informaţia de care aveam nevoie. Însă o să îmi ţin promisiunea.

— Eşti supărată pe el, aşadar.

— Nu sunt. Nu supărarea este cea care m-a determinat să acționez. Aşa cum am mai spus, este vorba de dragostea mea față de Lupe, de Cachito şi de ceilalți.

— Şi de dragostea ta pentru Eduardo. O iubire foarte mare, a spus el, incapabil să îşi țină gura.

— Sunt fericită şi vreau ca şi ceilalți să fie fericiți. E atât de îngrozitor? a întrebat ea. Nu vrei ca şi ceilalți să aibă parte de bucurie?

— Ce pot eu să ştiu? a bombănit el, amintindu-şi că dusese scrisoarea aceea nenorocită la Vista Hermosa, cu doar câteva ceasuri mai devreme.

Fericirea ei avea să fie una scurtă dacă Fernando Lizalde prindea de veste despre tot ceea ce se petrecea. Poate că acela era motivul pentru care Eduardo îşi dorea o nuntă rapidă, în speranța că va putea pecetlui afacerea înainte ca familia lui să intervină. Sau poate că era chemarea cărnii, dorința ca fata să îi încălzească aşternuturile cât mai iute cu putință.

— Dacă vom fi cu toții în siguranță, atunci voi fi fericită.

— Asta e tot, aşadar? Te sacrifici pentru bunăstarea celorlalți? a întrebat el.

— Îl iubesc pe Eduardo.

La vârsta ei, iubirea era asemenea unui foc ce ardea iute, aşa că n-ar fi trebuit să fie surprins atunci când ea a vorbit atât de deschis, dar l-a durut să audă afecțiunea din vocea ei răzbătând cu atât de multă uşurință. Îl cunoştea pe băiatul acela de câteva clipe şi deja de pe buzele ei se revărsa dulceața mierii atunci când îi rostea numele. N-avea să treacă o lună până când ea ar fi fost gata să îşi lipească o viperă de piept dacă băiatul acela răzgâiat avea s-o părăsească.

— De unde să ştii tu ce e iubirea? Din vreun lexicon pe care l-ai răsfoit ori din vreo enciclopedie? Iubire! El e bogat şi asta e bine,

a spus Montgomery, cu toate că nu îşi dorise să pară atât de înverşunat.

— Dar de ce să-mi explici tu mie ce este iubirea? a întrebat ea, privindu-l printre gene, indignată.

— Iubirea e uşoară atunci când poţi să ademeneşti o domnişoară cu pietre preţioase. Dacă ar fi fost doar un cizmar, nu l-ai fi acceptat, cu toată frumuseţea lui.

Montgomery şi-a închipuit că ea avea să îi răspundă printr-o tiradă plină de pasiune, însă ochii Carlotei s-au umplut de tristeţe.

— Monty, nu-mi place când eşti atât de crud.

— Întotdeauna sunt crud, a răspuns el, mai degrabă ca să o contrazică decât ca să demonstreze ceva.

Era gata să accepte orice şi-ar fi dorit ea, iar acum nu făcea decât să îşi întârzie capitularea.

— Nu, nu-i adevărat, a spus ea, clătinând din cap. Îţi place să-ţi spui că aşa eşti şi să te ascunzi de lume. Dar eşti un om bun şi cred că pot avea încredere în tine că vei avea grijă de locul acesta. Ştiu că iubeşti moşia Yaxaktun. Tata locuieşte aici, însă nu o iubeşte.

— Carlota, îţi promit că te voi ajuta, dacă asta îmi ceri.

Nu voia să-i spună că va avea grijă de Yaxaktun, întrucât cu greu i-ar fi putut face o asemenea promisiune, ştiind prea bine că Hernando Lizalde ar fi putut să nu accepte logodna fiului său.

Scrisoarea! De ce trimisese nenorocita aia de scrisoare? Cum o putea privi pe fata aceasta în ochi, în timp ce sabia atârna deasupra capetelor lor? Şi asta, după ce îi spusese că îl iubeşte pe prostul de Eduardo.

Carlota i-a cercetat chipul, încercând poate să descopere o minciună, iar el şi-a coborât privirea.

— Mulţumesc, a spus ea.

— Nu-mi mulțumi, Carlota. Nu ți-am făcut nicio favoare astăzi, a murmurat el.

Însă ea nu putea înțelege ce voia el să spună şi s-a mulțumit să ridice din umeri şi să se îndepărteze de el, cu paşi uşori şi cu şalul fluturând în urma ei, în vreme ce briza sufla prin curtea casei, aruncând petalele florilor spre felinar.

19
CARLOTA

După ce i-a cerut mâna, Eduardo a anunțat că avea să rămână la Yaxaktun până la nuntă. Vărul lui nu a părut încântat, însă Eduardo era îndrăgostit până peste cap şi i-a spus Carlotei că nu avea să plece de lângă ea. Carlota bănuia că el trăgea nădejde că vor găsi ocazia să se strecoare din nou până la *cenote*, însă nu s-a mai întâmplat aşa ceva. Isidro s-a autoproclamat însoțitorul lor, iar dacă nu se afla el în preajmă, atunci Montgomery îşi făcea apariția şi mergea la câțiva paşi în spatele perechii, în timpul plimbărilor prin curte.

Carlota îşi dorea din tot sufletul să primească mai mult decât un sărut fugar pe obraz din partea logodnicului ei, însă îşi amintea mereu că răbdarea e o virtute şi îşi abătea gândurile răsfoind şi mai intens lucrările tatălui ei. Încercarea ei s-a dovedit zadarnică şi, cu toate că îl rugase pe Montgomery, el îi spusese că nu are cheile dulapului din sticlă care atrăsese atenția Carlotei. Trebuia din nou să aibă răbdare.

La una dintre incursiunile ei în laborator, tatăl ei a intrat şi a găsit-o ştergând praful de pe rafturi. Pusese deja la loc notițele pe care le citise, aşa că el nu avea niciun motiv de suspiciune.

— Am făcut puțină curățenie, a explicat ea, când i-a văzut privirea întrebătoare. E foarte mult praf aici.

— Da. Nu e de mirare. Nu e ca şi când aş mai putea face ceva aici, aşa că de ce să îmi mai bat capul, a mormăit tatăl ei. Hernando Lizalde a redus finanțarea la câțiva bănuți, în ultimii trei ani. Nu poți face prea multe atunci când eşti nevoit să economiseşti în halul acesta. Voi fi fericit atunci când voi avea echipamente mai bune şi îmi voi primi înapoi finanțarea. Carlota, draga mea, trebuie să te asiguri că asta se va întâmpla cât mai repede, la fel cum ai reuşit să grăbeşti şi nunta. Trebuie să pot să îmi desfăşor experimentele. Noile experimente.

— O finanțare nouă îți va permite să desfăşori noi experimente, însă te-am auzit plângându-te că hibrizii nu se ridică niciodată la nivelul aşteptărilor tale.

— Aşa este. Pot obține forma umană, chiar cu uşurință, însă am probleme cu mâinile şi cu ghearele şi există o mulțime de lacune supărătoare... însă nu trebuie să te împovărez şi pe tine. Sunt anumite secrete pe care trebuie să le descopăr, comori ale naturii pe care să le găsesc. Hibrizii nu sunt comoara pe care o caut, ei sunt doar o piesă dintr-un puzzle, o cheie care să descuie o nouă încuietoare.

Dulapul din sticlă sclipea în spatele lui, iar Carlota a observat instrumentele elaborate de pe rafturi. Pentru prima dată, s-a întrebat cu adevărat care e semnificația întregii situații. Tatăl ei spunea că totul e în beneficiul umanității, că ar fi putut să o vindece ori să o ajute să evolueze, însă ea nu îl mai credea acum.

— Poți să îi vindeci pe Lupe şi pe Cachito? În aşa fel încât să nu mai aibă nevoie de tratamente?

— Ei nu pot fi vindecați, a spus el cu fermitate.

— Atunci, poate că tratamentul lor poate fi îmbunătățit? Ca să nu fie atât de împovărător şi pentru ca ei să şi-l poată administra singuri?

— Din nou ideea asta a ta! Nu ți-am spus că nu vreau să vorbesc despre asta? Îți iroseşti timpul cu hibrizii. Tu şi Montgomery le

căutați în coarne, îi învățați carte şi îi îmblânziți. Ştiu că vrei să îi vindeci, însă sunt distruşi.

Pe când era copilă, Carlota îi învățase pe Lupe şi pe Cachito să citească, după care îl văzuse şi pe Montgomery arătându-le câte un cuvânt în ziar şi rostindu-l cu voce tare pentru ei. Oare tatăl ei vorbise serios mai devreme? Discuțiile ei cu Lupe şi cu Cachito îi îmblânzeau? Şi de ce era blândețea ceva greşit atunci când tatăl ei le cerea tuturor supunere?

— Hibrizii nu mai sunt importanți, Carlota. Ei erau meniți pentru Hernando Lizalde. Mi-am prostituat inteligența pentru el, ca să obțin banii de care aveam nevoie. Nu am urmat alte domenii de cercetare mai interesante, însă acum voi avea ocazia. Soțul tău va fi patronul meu, iar eu voi fi liber să stăpânesc totul.

— Dacă refuzi să îi ajuți pe hibrizi, atunci nu am să îi spun soțului meu să îți dea libertatea de a stăpâni ceva, dacă...

— Dacă ce? a întrebat tatăl ei, cu vocea tăioasă ca o lamă. Mă amenințI acum?

Tatăl ei era un bărbat înalt şi avea tăria unui taur. Vârsta îi rodea trupul, însă nu reuşise încă să îl distrugă, iar dacă îl priveai atunci când stătea drept şi impunător, dacă îi vedeai mâinile acelea uriaşe, ochii pătrunzători şi buzele strânse, atunci îți provoca teamă.

Carlota a înghițit în sec.

— Vreau să am şi eu un cuvânt de spus.

Simțea şi ea, la fel ca Eduardo, că se săturase să ceară voie pentru orice.

Tatăl ei a fixat-o cu privirea.

— Copil nerecunoscător! Nu te-am crescut ca să-mi vorbeşti astfel.

— Nu am spus nimic nepoliticos sau prostesc. Am cerut doar puțină decență.

— Experimentele mele îmi vor permite să fac salturi ştiinţifice uriaşe. Şi, nu uita, în lipsa cunoştinţelor mele, tu nu te-ai fi aflat aici, Carlota.

Vocea lui era glacială acum, însă în fiecare silabă se întrezărea o înverşunare care o făcea pe Carlota să-şi dorească să îşi ducă mâna la gură şi să nu mai scoată un cuvânt. A vorbit însă din nou.

— Sunt recunoscătoare pentru tratamentul pe care l-am primit, însă preţul său este mult prea mare.

— Studiul naturii îl face pe om să fie la fel de lipsit de recunoştinţă ca şi natura însăşi. Cunoaşterea nu este uşor de obţinut.

— Atunci poate că, dacă îţi vei folosi cunoştinţele ca să îmbunătăţeşti viaţa hibrizilor şi să le asiguri o mai bună îngrijire...

— „Copii, ascultaţi în Domnul de părinţii voştri, căci este drept.” Ţi-ai uitat lecţiile?

— Şi eu pot cita din Scriptură. „Părinţilor, nu întărâtaţi la mânie pe copiii voştri.”

— Cum îndrăzneşti? a spus tatăl ei, cu o privire întunecată.

Reproşul plin de durere i-a rămas în gâtlej, blocat, aşa încât Carlota şi-a lipit mâna tremurătoare de frunte. Se simţea slăbită, lipsită de aer.

— Aşază-te, Carlota. Nu vreau să devii din nou prea agitată, a bombănit tatăl ei. Aşază-te, aşază-te! Am să aduc sărurile mirositoare.

Carlota s-a aşezat şi l-a auzit cum cotrobăie prin dulap, însă atunci când s-a apropiat de ea cu un flacon în mână, l-a îndepărtat.

— Sunt bine. Nu a fost nimic, a spus ea şi s-a ridicat în picioare, rezemându-se de scaun.

— Carlota, trebuie să îți ajustez medicația, însă trebuie să am grijă. Între timp, nu vreau să te epuizezi. Am mai discutat asta şi înainte.

Tatăl ei a aşezat flaconul pe masă şi i-a luat cu blândeţe mâna într-a lui. Aceeaşi mână cu care îi ştersese sudoarea de pe frunte când era bolnavă şi cu care întorsese paginile cărților de poveşti când o învățase să citească. Aceeaşi mână pe care ea o iubea şi o respecta.

— Pentru tine fac tot ce fac, Carlota.

— Ştiu.

Cu toate acestea, tot restul zilei Carlota a simțit iar şi iar muşcătura îndoielii. Reuşise să se convingă de faptul că drumul înainte era limpede şi bun, însă acum îşi făcea din nou griji pentru ceea ce avea să reuşească. Tatăl ei era imposibil de convins şi, mai rău decât atât, se îndoia de el.

El, care era perfect, în ultimele zile i se păruse micşorat pe de-a-ntregul. Şi, cel mai rău dintre toate, nu-şi putea găsi alinarea în ceilalți, întrucât Lupe era supărată pe ea, de bună seamă, iar Montgomery era distant. S-a gândit să stea de vorbă cu Ramona, însă şi-a dat seama că ar fi fost imposibil să îi explice tot ce simțea. La cină, s-a simțit încurajată de Eduardo, care părea hotărât să fie cât se poate de fermecător în seara aceea şi să o facă să râdă. Nu a fost deloc surprinsă atunci când, ridicându-se de la masă, el i-a şoptit la ureche:

— Am să vin mai târziu în camera ta.

Nu s-a îmbujorat, abia dacă şi-a coborât privirea în farfurie, cu un zâmbet discret pe buze. Nerăbdarea a luat locul groazei.

În seara aceea, şi-a pus o cămaşă de noapte simplă şi şi-a periat cu grijă părul, privindu-se în oglinda luminată de lumânările de pe masă.

Eduardo a sosit la miezul nopții, iar ea a deschis uşa la auzul bătăilor lui uşoare, lăsându-l să intre şi sărutându-l iute. El a

încercat să o sărute cu mai multă pasiune, însă ea a făcut un pas înapoi.

— Ar trebui să mergi la culcare, a şoptit Carlota, însă zâmbea.

Îi adora înflăcărarea şi intensitatea afecţiunii.

Eduardo a răsucit cheia, care în mod obişnuit rămânea neatinsă în încuietoare, separându-i de restul casei.

— N-am să fac zgomot, nici măcar un sunet, a promis el şi i-a apucat mâna, trăgând-o spre pat, acolo unde i-a ridicat cămaşa de noapte deasupra coapselor, dezvelindu-i picioarele.

— Cum am putea? Fără...

— Am promis, nici măcar un sunet, a spus el, scoţându-şi hainele cu degete pricepute.

Carlota a luat drept provocare jurământul tăcerii, după care el a spus că ar putea face dragoste altfel de data aceasta, ceea ce era o provocare şi mai interesantă.

Trupul lui arăta diferit în lumina lumânărilor, care îi îmblânzea toate detaliile, însă era la fel de arătos şi de îndrăzneţ când a îndrumat-o deasupra lui, în vreme ce mâinile îi alunecau peste sâni şi peste abdomen. La început, Carlota nu a înţeles ce are de gând, însă nu i se părea în regulă, pentru că el continua să o privească, iar ea îşi dorea să îşi poată ascunde faţa. Lucrurile s-au schimbat după ce şi-au găsit ritmul. Coapsele lui s-au încordat, iar ea i-a făcut semn să tacă, deşi chiar şi ei îi venea să chicotească.

Întins sub ea, Eduardo a fost nevoit să îşi apese mâna peste gură ca să se împiedice să ţipe. În clipa aceea, când el s-a trădat, ea şi-a apăsat sânii de pieptul lui, iar buzele ei şi-au croit drum spre gâtul lui, dezmierdând uşor pielea delicată.

Carlota a rămas nemişcată deasupra lui, cu toate că el terminase. El a mângâiat-o, trasând cu degetele cercuri leneşe pe spatele ei.

— E o nebunie să fii aici, ştii asta, a spus ea.

— Poate o îndrăzneală, dar nu o nebunie. Nu avem niciun moment în care să fim singuri. Ce aş putea face?

— Să aştepţi până în ziua nunţii?

— Asta ar fi prea mult. Ceea ce îmi aduce aminte că trebuie să fac unele cercetări. Era o casă frumoasă pe care am vizitat-o odată la Mérida, cu palmieri în curte. Trebuie să văd dacă pot găsi ceva asemănător pentru noi. Şi trebuie să îi scriu mamei, ca ea să îi poată spună tatei că m-am hotărât să mă căsătoresc.

— De ce nu îi poţi scrie tu?

— Mama ştie să îl abordeze cu blândeţe, a răspuns Eduardo, însă Carlota a simţit o ezitare prudentă în cuvintele lui.

Carlota s-a gândit că Eduardo Lizalde trebuia să fie asemenea tatălui ei: o forţă uluitoare care uneori îşi speria copiii.

— Ar trebui să mă îngrijesc şi de documentele pentru Yaxaktun. Vreau să fie a ta înainte de ceremonie, altfel nu va mai fi un dar de nuntă. Crezi că vei avea nevoie de bani pentru toate modificările? Nu vreau să se strice totul.

Carlota şi-a amintit ceea ce spusese tatăl ei despre bani, cum îşi dorea el ca Eduardo să devină patronul lui. Şi-a dat seama că Eduardo era o persoană ce se concentra asupra lucrurilor concrete, impresionabilă şi pasională. Dacă i-ar fi şoptit că are nevoie de bani, el s-ar fi dat peste cap să îi asigure tot ce îi trebuie. Bănuia, de asemenea, că patul era locul potrivit pentru a-i cere favoruri lui Eduardo, pentru a-l prinde atunci când era binevoitor.

Şi cu toate că ar fi fost mai simplu să se supună tatălui ei, Carlota s-a pomenit că trasează o linie cu degetul pe abdomenul lui Eduardo şi ridică din umeri.

— Nu cred că am nevoie de o sumă prea mare pentru întreţinere. Însă ar fi frumos să putem vizita moşia ori de câte ori vrem.

— Carlota, Mérida este mult mai bună decât locul acesta.

— Poate că da. Dar mi-ai spus că ai mulți prieteni acolo şi că trebuie să mergem la toate acele serate, ceea ce mi se pare extenuant. În plus, la Mérida va trebui să facem ce vrea familia ta. Ce spune tatăl *tău*.

Eduardo s-a încruntat. Celălalt lucru pe care Carlota îl observase la Eduardo era că entuziasmul nunții avea strânsă legătură cu noțiunea de independență. Aceasta ar fi fost o adevărată piatră de hotar. Eduardo ar fi fost un bărbat adevărat, cu gospodăria şi soția lui, nicidecum copilul de odinioară. Carlota înțelegea sentimentul acela, pentru că şi ea gândea la fel. Ultimul lucru pe care şi-l doreau acum era ca unul dintre tați să le spună ce aveau de făcut şi când.

— Dar tatăl tău va fi la Yaxaktun, a spus Eduardo. Va fi acelaşi lucru.

— Atunci, poate că ar trebui să ne stabilim la Valladolid. Yaxaktun ar putea fi evadarea noastră. Tata nu ne va deranja. Te respectă prea mult ca să îți dea ordine. Şi am putea să mergem zilnic la *cenote*, să ne petrecem nepăsători dimineții în pat, după care să ne ducem să călărim ori de câte ori vrem. N-ai spus tu că vrei să mă răsfeți?

Carlota îl călărea acum, iar membrul lui devenea tot mai tare în timp ea îşi trecea o unghie peste pieptul său şi ridica întrebător o sprânceană spre el. Eduardo a izbucnit în râs.

— Bine, bine, cum vrei tu. Dumnezeule, ce fată încăpățânată!

Înainte nu eram aşa, şi-a spus în gând. Făcea tot ceea ce i se spunea să facă. Însă acum începea să înțeleagă că existau alegeri şi că se găseau modalități de a-şi îndruma logodnicul în direcția pe care şi-o dorea, la fel cum îmboldeşti un cal. Poate ca tatăl ei îşi închipuia că ea nu avea decât să-i repete vorbele în urechea lui Eduardo şi poate că Montgomery o fi crezând-o naivă, însă Carlota învăța iute.

Eduardo s-a încruntat, însă doar pentru o clipă. Apoi interesul lui a fost captivat de mişcarea unghiilor ei şi a suspinat.

— Ştii, semeni cu o fată dintr-o carte pe care am citit-o în copilărie.

— Chiar aşa? a întrebat ea, sceptică.

— Era *O mie şi una de nopți*. Şeherezada şedea împreună cu regele, iar părul ei era negru-violaceu, de culoarea strugurilor, şi umerii îi erau goi.

— În copilărie am avut o carte care mă făcea să mă tem că voi fi devorată de somoni.

— Dumnezeule! Aşadar, cartea mea era mai bună.

— De ce? Sperai ca Şeherezada să vină să îți spună poveşti cât e noaptea de lungă? a întrebat ea, aplecându-se, apropiindu-se de el, în timp ce părul ei lung cădea ca o cortină de catifea peste fața lui.

— Nu. Nu mă aştept să îmi spui poveşti.

— O să fim tăcuți, atunci.

— Foarte tăcuți, a şoptit el, trecându-şi degetele peste buzele ei.

20
MONTGOMERY

Ziua era incredibil de fierbinte şi, chiar la umbra pălăriei de paie, Montgomery simțea cum soarele îi muşcă din craniu. Montgomery şi Cachito au hrănit porcii şi găinile, după care el a intrat din nou în casă şi a înmuiat în apă o cârpă, pe care şi-a trecut-o peste fruntea asudată.

După ce a terminat ce avea de făcut, Montgomery a ieşit în curte ca să fumeze o țigară, aşezat lângă o fereastră. Domnii cântau la

pian; auzea sunetul clapelor sub mâinile lui Isidro şi râsetele lor. Şi-o închipuia pe Carlota făcându-şi vânt cu evantaiul. Bucuria lor îl rănea ca o aşchie pe sub piele, iar Montgomery a făcut o grimasă.

A scos cutia de chibrituri şi a răsucit-o între degete, în timp ce se freca la ceafă cu cealaltă mână.

Înainte să îşi poată aprinde ţigara, a auzit o bătaie în porţile moşiei. S-a ridicat în picioare şi s-a îndreptat spre *portón*, trecându-şi mâna peste pistolul de la şold.

— Moreau! Deschide, Moreau! a strigat cineva.

Bătăile au continuat, iar Montgomery a descuiat porţile din fier forjat şi apoi *postigo*. Poarta cea mică le permitea oamenilor să intre pe jos. N-avea de gând să deschidă porţile mari.

— În sfârşit! a exclamat Hernando Lizalde, obosit şi prăfuit de pe drum.

Montgomery nu era surprins să îl vadă. Îl aşteptase în fiecare dimineaţă a acelei săptămâni. Cu toate acestea, a simţit un gust amar atunci când şi-a dat seama că scrisoarea avusese efectul scontat. Lizalde venise să îşi ia plodul răzgâiat şi, pentru prima dată, Montgomery era încântat să se descotorosească de Eduardo, pentru că avusese ocazia să observe zâmbetele fericite ale Carlotei şi felul în care se agăţa de braţul tânărului.

— Domnule Lizalde, a spus Montgomery, dându-se laoparte ca să îi facă loc să intre.

În urma lui Lizalde veneau alţi doi oameni, iar Montgomery a observat încă doi bărbaţi călare.

— Vă pot fi de ajutor?

— Îl caut pe fiul meu. Unde e pramatia? a întrebat Hernando, îndreptându-se în viteză spre curtea interioară, cu cravaşa sub braţ.

Ghetele lui din piele izbeau la fiecare pas podeaua de piatră.

— Cred că e în salon.

— Du-mă la el! Voi doi aşteptaţi aici, a spus bărbatul, făcându-le semn însoţitorilor săi.

Montgomery i-a catalogat imediat pe oamenii aceia, după ce a băgat de seamă armele pe care le purtau. Hernando era şi el înarmat, mânerul de fildeş al pistolului contrastând cu fundalul întunecat al hainelor lui. Pentru un bărbat de calibrul său, pistoalele erau pur şi simplu un ornament, însă Montgomery era îngrijorat de acel detaliu.

— Pe aici, domnule, a spus el fără nicio inflexiune în glas.

Când au intrat în salon, primul care l-a văzut pe Hernando a fost fiul lui. Eduardo s-a ridicat iute în picioare şi a înghiţit în sec. Apoi Moreau a întors capul şi s-a uitat spre el.

— Domnule Lizalde, a spus Moreau, sprijinindu-se în baston şi ridicându-se la rândul lui în picioare. Ce surpriză! Nu am primit nicio scrisoare care să anunţe că veţi trece pe aici.

— Nu am trimis nicio scrisoare, a replicat Hernando.

Ochii lui erau fixaţi asupra Carlotei, care până atunci îşi făcuse vânt, pe canapea, iar acum şedea nemişcată, cu evantaiul în poală. Isidro s-a oprit din cântat şi s-a rezemat de pian. Pe buzele lui înflorea un zâmbet.

— Din câte văd, vă veseliţi.

— Doctorul Moreau este o gazdă bună, tată, a spus Eduardo, chinuindu-se să pară vesel. Mă bucur să te văd. Nu vrei să iei loc?

Bărbatul nu s-a aşezat. Sus, pe poliţa şemineului, ceasul franţuzesc a început să bată ora exactă.

— N-am zis că poţi veni aici. Dimpotrivă, ţi-am spus limpede că vom vizita Yaxaktun împreună şi, totuşi, iată-te aici!

— N-am crezut că are importanţă.

— Are importanţă.

— S-a întâmplat ceva? a întrebat doctorul.

Părea surprinzător de calm, în vreme ce toți ceilalți păreau copleşiți de groază.

— Aveam de gând să fiu mai chibzuit în privința asta, Moreau, dar, văzând că îți lipseşte orice urmă de respect față de mine, pot să vorbesc deschis: cercetarea ta a ajuns la final. Trebuie să îmi predai toți hibrizii şi să pleci, a spus Hernando.

În timp ce vorbea, a ridicat cravaşa şi a lovit brațul canapelei pe care şedea Carlota. Fata s-a ghemuit în colțul opus, unde se afla Eduardo.

Moreau s-a uitat cu o privire plină de răceală la Hernando.

— Pot să întreb ce s-a întâmplat? Sau voi fi alungat fără nicio explicație?

— Poți încerca să explici, dar mă îndoiesc că eşti în stare. Ani în şir nu mi-ai oferit nimic altceva în afară de facturi şi de scuze. Ți-am cerut forță de muncă, dar tu nu mi-ai dat nimic. Ți-am spus că nu pot continua să te sponsorizez cu atâta generozitate.

— Ştiu. În ultimii ani ai fost destul de zgârcit în privința cercetărilor mele.

— Pentru că n-ai făcut nimic, Moreau! Nimic în afara unor discursuri pompoase şi a unor animale bolnave. Şi totuşi, nu m-ar fi deranjat nimic dacă n-ar fi apărut zvonuri că cineva de la Yaxaktun îl sprijină pe Juan Cumux.

— Asta e ridicol, a spus sec Moreau.

— Aşa am crezut şi eu, până când am făcut unele săpături. Un indian evadat a fost prins de curând, un ticălos care a lucrat pe vremuri la Vista Hermosa şi care, la interogatoriu, a recunoscut că a trăit aproape de Yaxaktun şi că oamenii de aici erau prietenoşi cu Juan Cumux.

— Şi crezi vorbele unui muncitor evadat? A inventat totul.

— Îl cred după ce a fost biciuit de mai bine de douăzeci de ori, a spus Hernando şi a lovit din nou cu cravaşa în brațul canapelei.

Carlota a sărit de la locul ei.

Montgomery a văzut cum îşi ridică braţul şi cum Eduardo o strânge mai aproape.

— Fiul dumneavoastră a spus aceleaşi lucruri când a venit prima dată aici, a intervenit Montgomery, dar, după cum i-am explicat şi atunci, nu ştim nimic despre toate acestea. Nu puteţi avea încredere în bârfe.

Hernando şi-a întors privirea spre Montgomery, cu un rânjet dispreţuitor pe buze.

— Bârfele se bazează pe fapte, domnule Laughton. Iar când iei în considerare toate faptele, mi se pare că am cheltuit degeaba o adevărată avere şi poate că nu fac decât să îi hrănesc pe oamenii lui Cumux şi să le ofer arme cu ajutorul cărora să îmi tâlhărească proprietăţile. M-am gândit să-l caut pe ticălosul de indian împreună cu câteva dintre animalele tale inutile, doctore, şi să îl ucid pe porcul acela. La ce-ar fi buni dacă nu la asta?

— Hernando, n-ai cum să crezi că vei putea lua hibrizii şi apoi ce... să le pui cuţite în mâini şi să le ceri să caute o nălucă? a întrebat Moreau.

— De ce ar avea nevoie de cuţite? Au gheare, nu-i aşa? L-au muşcat pe nepotul meu, nu-i aşa? a spus Hernando, arătând spre Isidro. Dacă îl pot muşca pe el, atunci pot savura şi un alt soi de carne. După cum spuneam, cercetările tale s-au dovedit a fi zadarnice. Altcineva poate continua această muncă în schimbul unei mici părţi din banii pe care ţi i-am dat.

— Nimeni nu poate face ceea ce fac eu, a rostit cu înverşunare Moreau. Încearcă şi adu aici un nechibzuit care nici măcar nu va putea să estimeze geniul muncii mele.

E mult prea cald ca să se certe, şi-a spus în gând Montgomery. În zile precum aceea, se lăsase antrenat în certuri fără noimă, mânat doar de o furie prostească. Aşa se întâmpla şi acum. Hernando semăna cu un bufon dintr-o crâşmă ponosită, care se plângea că fusese furat la cărţi, iar Montgomery se temea de ce era mai rău. Astfel de zile nu se terminau niciodată bine. Cel mai adesea, erau scăldate în sânge.

— Domnilor, tată, vă rog, să ne aşezăm şi să discutăm la un pahar cu vin, a intervenit Eduardo.

Din vocea lui răzbătea panica. În ciuda prostiei sale, băiatul părea să simtă şi el că în aer plutea miros de sânge.

— Nu putem să ne certăm. Doctorul este tatăl viitoarei mele mirese.

Nici că putea spune ceva mai greşit decât atât. De îndată, faţa lui Hernando s-a înroşit de mânie.

— Viitoare mireasă? a întrebat el.

Hernando şi-a întors privirea către Isidro.

— Când s-a întâmplat asta? Scrisoarea nu amintea nimic despre o nuntă.

— I-a cerut mâna în urmă cu câteva zile, a răspuns Isidro.

— Şi tu nu te-ai gândit să-l opreşti?

— Unchiule, ţi-am scris înainte de asta şi n-am putut face nimic altceva.

— N-o să te căsătoreşti cu ea, a spus Hernando. Decât peste cadavrul meu.

Eduardo a clătinat din cap.

— Domnule, mi-am dat cuvântul şi inima...

— La dracu' cu inima ta! Eşti orb! Nu vezi?! a mugit Hernando, arătând cu cravaşa în direcţia fetei.

În timp ce vorbea, îi săreau picături de salivă din gură. Părea un câine turbat.

Din câţiva paşi, a ajuns în faţa tinerei şi i-a ridicat bărbia cu vârful cravaşei, făcând-o să tresară. Şi-a coborât ochii spre Carlota, iar ura ardea în privirea lui. Montgomery mai văzuse acea expresie pe chipul unor beţivi care spintecaseră oameni. S-a apropiat nerăbdător de ei, strângând pumnul stâng.

— Ce faceţi, domnule Lizalde? a întrebat el, cu o voce joasă.

— Admir creaţia doctorului, a mârâit Hernando şi s-a tras îndărăt, eliberând-o pe fată. Este la fel ca toate creaturile doctorului.

Fata l-a apucat de braţ pe Eduardo, iar logodnicul ei a izbucnit în râs.

— Tată, glumeşti. Este femeie şi nu seamănă deloc cu hibrizii.

— Este unul dintre ei, crede-mă. Când l-am cunoscut pe Moreau, nu avea nicio fiică. Nu era treaba mea dacă avea un bastard şi îl aducea să locuiască împreună cu el. Însă atunci când Isidro mi-a scris că eşti interesat de fată, a trebuit să acord mai multă atenţie acestei chestiuni. Îţi aduci aminte de vechiul tău asistent, Moreau? L-am întâlnit în urmă cu câteva luni, în încercarea de a discuta cu el despre posibilitatea de a se întoarce la Yaxaktun. Acum l-am căutat din nou şi l-am întrebat dacă ştie ceva despre o fiică a ta. Am crezut c-o să-mi spună că doctorul a profitat de vreo slujnică şi că voi fi nevoit să te anunţ, Eduardo, că ţi s-au aprins călcâiele după bastarda unei fete în casă, vreo tânără fără niciun viitor. Însă nu m-am aşteptat să îmi spună că fiica doctorului este, de fapt, copilul unei *pisici sălbatice*.

— Melquíades încerca să îmi fure cercetările, a replicat doctorul. Are toate motivele să îmi fie duşman şi să mintă.

— Dovedeşte-mi că nu este un monstru, o încrucişare diabolică între un jaguar şi un om, a cerut Hernando, arătând din nou spre fată, care se agăţa acum de Eduardo, cu faţa îngropată la pieptul lui.

Carlota tremura, poate chiar plângea. Părea că-şi doreşte să devină tot mai mică, să se ascundă între faldurile hainei lui.

— Dovedeşte-mi, dacă poţi.

— Lizalde, pot să-l târăsc pe fiul tău în faţa tribunalului pentru viol, aşa că nu-mi cere să demonstrez ceva ori am să demonstrez mai mult decât vrei, iar el va trebui să se căsătorească oricum cu ea, l-a avertizat Moreau.

Hernando şi-a privit fiul şi toată puterea s-a scurs de pe faţa lui.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi că nu-i adevărat! Că nu te-ai lăsat sedus de târfă!

— Nu e o târfă. Tată, când m-am culcat cu ea, era neprihănită, a spus tânărul plin de seriozitate.

Hernando s-a albit şi nu era de mirare. Dacă fiul său o deflorase pe Carlota, cazul lui Moreau era solid şi ar fi fost o adevărată umilinţă pentru Eduardo. Carlota avea să fie examinată de medici, însă şi băiatul avea să fie examinat pentru a se constata dacă era capabil să defloreze o virgină. Ce nebunie, un Lizalde cu pantalonii în vine, în timp ce un doctor se uita la penisul lui, de parcă ar fi fost vreun mocofan nenorocit! Mai erau şi neplăcerea de a se afla în faţa judecătorului, ameninţarea închisorii, numele său tipărit în ziare...

Corpul fetei se cutremura din cauza suspinelor profunde, iar când şi-a întors capul şi s-a uitat la Hernando, ochii îi sclipeau înlăcrimaţi. Montgomery voia să strige la Lizalde, să-i spună că era de ajuns.

— Dumnezeule, logodit cu un monstru! a rostit Hernando şi s-a întors către Moreau, cu cravaşa pregătită. Tu ai făcut asta, om nebun!

Hernando s-a repezit spre doctor cu o mişcare atât de rapidă, încât a reuşit să-l lovească peste faţă, iar cravaşa a plesnit cu atâta putere, că Moreau şi-a scăpat bastonul şi a scos un geamăt puternic. Doctorul s-a dat îndărăt, cât pe ce să cadă.

Carlota a alergat către el, ajutându-l să îşi recapete echilibrul.

— Pleacă de lângă tata! a strigat ea.

— Dă-te laoparte ori am să te biciuiesc şi pe tine, nenorocito! a avertizat-o Hernando, ridicând din nou cravaşa.

Pentru Montgomery era deja suficient, aşa că s-a apropiat şi a încercat să îl tragă pe Hernando Lizalde în cealaltă parte a încăperii, de vreme ce distanţa părea să fie alegerea cea mai înţeleaptă. Însă n-a avut nicio şansă, pentru că, în momentul în care bărbatul a ridicat din nou cravaşa, fata s-a năpustit spre el.

S-a mişcat iute şi, la început, Montgomery nu şi-a dat seama ce se petrece. Nu a auzit decât urletul îngrozit al lui Hernando. În clipa următoare, a văzut liniile roşiatice de pe obrazul lui. Carlota îl zgâriase.

Fata a ridicat capul, iar Montgomery i-a văzut limpede ochii mari şi mânioşi. Străluceau acum, plini de culoare. Ochii Carlotei aveau culoarea aceea minunată a mierii, însă într-o altă nuanţă. Păreau să sclipească, iar pupilele nu erau deloc aşa cum trebuie: două picături de întuneric pe un fundal de citrin.

Aceia nu erau ochii unei femei, iar atunci când s-a întors, cu pieptul zbuciumat, Isidro aproape că a dărâmat o vază în încercarea de a se da îndărăt. La rândul lui, Montgomery a rămas ţintuit locului.

Mai văzuse o dată ochii aceia, aproape de faţa lui. Erau ochii unui jaguar. Postura fetei, felul în care îşi ţinea capul ridicat, cu gâtul întins şi corpul tensionat, totul te trimitea cu gândul la o pisică furioasă.

Era ameţit de gândul că se aflase de nenumărate ori aproape de ea, că admirase felul în care se mişca, asemenea unui acrobat, incredibil de graţioasă. Felul în care ochii ei păreau să sclipească uneori, pe întuneric, preţ de câteva clipe. Carlota vedea atât de bine pe întuneric, mergea fără lumânare în miezul nopţii, iar paşii ei erau tăcuţi, ca o şoaptă. Nu îţi dădeai seama că se apropie de tine, dacă ea nu voia să ştii asta. Umbrele o ocroteau: se strecura în voie în întunericul curţii, în frunzişul din junglă. Fluidă, ca apa, ca o fantomă, ca jaguarul plecat la vânătoare.

Iar el ştiuse că e adevărat. Aproape sigur. Carlota era un hibrid. Şi o ştiau şi ceilalţi.

— Cum îndrăzneşti? a spus Hernando şi a scos pistolul cu o mână, în vreme ce cu cealaltă îşi apăsa obrazul rănit.

Montgomery şi-a scos armă, aţintind-o spre capul bărbatului.

— Lăsaţi-l jos, a zis el cu voce gravă.

La început, Hernando n-a părut să înțeleagă. Şi-a întors privirea spre Montgomery, mai degrabă şocat decât înfuriat. Apoi a pufnit.

— Domnule Laughton, să nu îndrăzneşti să mă amenințI. Oamenii mei sunt chiar afară şi te vor împuşca.

Cu toate că Montgomery îl sfidase pe Eduardo atunci când se întâlniseră pentru prima dată, acum situația era cu totul alta. Acesta era Hernando Lizalde, bărbatul care îi avea în stăpânire datoria şi care îi plătea salariul. Se condamna singur dacă îi vorbea în felul acela, dar, cu toate acestea, şi-a înghițit îndoielile şi a ținut pistolul nemişcat. Venise momentul să-şi adune întregul curaj.

— Nu înainte de a vă trage un glonț în cap, a răspuns Montgomery. Trebuie să vă amintesc că țintesc excelent?

— Gândeşte-te bine la ce spui şi de partea cui eşti.

— Aruncați pistolul! Vreau să plecați de aici. M-am săturat de voi toți.

Hacendado a rânjit batjocoritor, însă a pus pistolul pe podea şi şi-a îndreptat spatele. Montgomery ținea în continuare arma ațintită spre el când a ridicat pistolul cu mâner de fildeş.

— Ieşiți din casă! Toți trei! a ordonat el.

— Dacă ne obligați să plecăm, ne vom întoarce, Moreau, a spus Hernando, privindu-l acum pe doctor. Şi când mă voi întoarce, voi veni cu o duzină de oameni, îi vom lua pe hibrizii ăia ai tăi, îi vom folosi ca să îi ucidă pe indienii care ne deranjează, după care te voi pedepsi cum se cuvine. E mai bine să renunți acum. Dacă îmi dai ascultare, voi avea milă. Nu îmi forța mâna, pentru că am să-ți fac rău.

Moreau s-a agățat de brațul fiicei lui ca să poată sta drept şi să îl privească în ochi pe Hernando.

— Trebuie să plecați.

— L-ați auzit pe doctor, a spus Montgomery, îndreptând unul dintre pistoale spre Eduardo. Ieşiți dracului din casă!

Eduardo şi Isidro au ieşit încet pe uşă, în urma lui Hernando.

— Eduardo, a spus Carlota.

I-a rostit numele ca pe o rugăciune şi a întins mâna după el. Gestul acela simplu ar fi putut să frângă inima unui om.

Însă tânărul a tresărit, iar ochii i-au rătăcit pe chipul Carlotei, plini de groază, înainte de a trece pragul. Montgomery i-a urmat pe cei trei bărbaţi, cu arma ţintită spre spinările lor.

Când au ajuns în patio, cei doi oameni ai lui Hernando l-au privit alarmaţi şi au întins mâna după pistoale.

— Plecăm acum, nu scoateţi armele, a zis Hernando, conştient de faptul că avea un revolver ţintit spre spatele lui.

Oamenii erau şocaţi, însă au făcut ceea ce le-a cerut stăpânul lor şi s-au îndreptat spre porţile moşiei. După ce au ieşit cu toţii, Montgomery a blocat porţile şi s-a întors iute în casă.

PARTEA A TREIA

(1877)

21
CARLOTA

— Vino să stai aici, a spus tatăl ei. Montgomery, adu-mi o seringă. Acolo, da, acolo.

Carlota tremura din tot corpul. I se părea că avea să vomite, iar mâinile o dureau îngrozitor. Degetele ei nu arătau deloc bine, erau nefiresc de lungi, oarecum strâmbe, cu unghiile mult prea ascuțite, uşor încovoiate. Şi-a surprins imaginea în sticla dulapului. Ochii îi erau şi ei schimbați. Străluceau, ca şi când ar fi fost nişte pietre şlefuite.

Şi-a apăsat brațul pe abdomen şi s-a aplecat, plângând, nedorind să îşi mai vadă chipul.

— Dă-mi, te rog, brațul, a spus tatăl ei.

— Nu! a strigat ea, îndepărtându-i mâna. Nu mă atinge! Nu te apropia de mine, nu vă apropiați niciunul de mine!

Montgomery se uita lung la ea, iar doctorul şi-a ridicat mâinile. Fața lui era liniştită.

— Carlota, ai nevoie de injecție. Mieluşeaua mea, aminteşte-ți: binecuvântați...

— Am nevoie de o explicație. Tu îmi vei explica totul. Ce se întâmplă cu mine?

S-a ridicat în picioare şi a răsturnat scaunul pe care şedea, împingând cât colo tava cu instrumente medicale care se afla pe măsuța din apropiere. Toate s-au prăbuşit pe podea, zăngănind.

Anticamera laboratorului, pe care o cunoştea atât de bine, îi era străină. Animalele din borcanele lor aşezate pe rafturi, cărțile, desenele care înfățişau muşchii şi oasele corpului, toate erau nelalocul lor. Carlota avea senzația că nu le mai văzuse niciodată, în timp ce corpul ei era zguduit de o suferință oribilă, îngrozitoare.

— A spus că sunt un hibrid! Uită-te la mâinile mele! a exclamat ea, ridicându-şi braţele şi răsfirându-şi degetele. De ce arată mâinile mele aşa? Am gheare!

Într-adevăr, avea gheare. La fel ca o pisică, avea gheare lungi, curbate şi ascuţite şi nu înţelegea cum de acela era corpul ei, iar acelea erau mâinile ei.

— Trebuie să te calmezi. Pur şi simplu, trebuie să te calmezi. Nu vreau să te leg, dar am s-o fac.

— Spune-mi de ce.

— Carlota, micuţo, opreşte-te!

Carlota a şuierat spre el. Sunetul a ţâşnit involuntar de pe buzele ei, când şi-a întins gâtul în faţă. S-a îndepărtat, răsucindu-se, lăsând masa drept obstacol între ea şi cei doi bărbaţi. A început să se plimbe în grabă, dintr-o parte în cealaltă a încăperii. Inima îi bătea cu putere şi şi-a încleştat pumnii, lipindu-i de tâmple.

— Carlota, tu eşti astfel pentru că o parte din tine nu este umană. Am controlat-o şi am ţinut-o în frâu ani întregi. Însă corpul tău s-a schimbat într-un fel care m-a uluit în ultimele luni, iar tratamentul care reprima acele trăsături nu mai funcţionează.

— Cum se poate ca o parte din mine să nu fie umană? Nu sunt copilul tău? Ramona zice că a văzut o femeie care venea la tine. O femeie frumoasă, de la oraş, a spus ea, agăţându-se de bârfa aceea veche. Mi-a spus că era amanta ta. Că era mama mea.

— Femeia o *cunoştea* pe mama ta.

Tatăl ei a clătinat din cap.

Muşchii o dureau ca şi când ar fi alergat mult şi respira iute, cu nările umflate. Simţea cele o sută de mirosuri ale laboratorului, chimicalele şi soluţiile, dar şi sudoarea ce se scurgea pe fruntea tatălui ei şi parfumul lui Montgomery. Mirosurile erau intense şi clare, suprapuse.

— Pe vremuri, am fost căsătorit cu o femeie minunată. Madeleine a mea, a spus tatăl ei şi a zâmbit uşor. I-ai văzut portretul în

camera mea. Însă soția mea suferea de o malformație congenitală. A murit pe când se afla în ultimul trimestru de sarcină. Nu ar fi trebuit să se întâmple astfel. N-am putut face nimic. Problema se găsea în corpul lui Madeleine. Preoții ne spun că Dumnezeu ne-a creat perfecți, după chipul lui, dar e o minciună. Uită-te la toate aceste defecte! La toate greşelile pe care natura le aruncă în trupurile noastre. Cei diformi şi infirmi sunt cei care ajung cel mai repede în mormânt. Am încercat să corectez asta. Să perfecționez creația lui Dumnezeu. Să înlătur suferința oamenilor.

Chipul tatălui ei păruse calm până atunci. Apoi devenise aspru, încruntat.

— Experimentele mele erau mult prea ezoterice şi nebuneşti pentru a fi înțelese la Paris. Am fost silit să plec din țara mea natală şi să caut refugiu în Mexic. Însă aveam nevoie de bani. Lizalde avea bani din plin. Unele dintre cercetările mele i-au aprins imaginația. În momentul acela, reuşisem să creez hibrizi rudimentari şi îmi imaginam că această direcție de cercetare avea să fie apreciată de cineva ca el. Mi-a oferit moşia Yaxaktun şi patronajul său, iar cercetarea mea putea să continue într-un ritm mai sigur. Trebuie să mă înțelegi, nu am vrut să studiez hibrizii, am fost silit să o fac. Muncitori! Ce aş fi putut eu face cu nişte lucrători ai pământului? Asta era preocuparea lui Hernando. Am crescut hibrizi în pântecele porcilor, am transferat apoi fetuşii viabili în rezervoarele mele. Însă au existat greşeli, detalii care... ei bine, am crezut că era, poate, problema materialelor pe care le foloseam. Foloseam gemulele criminalilor şi ale vagabonzilor. Am hotărât că propriile mele gemule erau mult mai potrivite. Şi am mai hotărât că o femeie, şi nu un porc, va purta copilul meu. Am găsit-o pe Teodora într-un bordel. Ea... ea a fost femeia care te-a născut.

Carlota s-a oprit din mers. S-a uitat lung la tatăl ei.

— Aşadar, am avut o mamă, iar Hernando Lizalde se înşală. Nu sunt copilul unui jaguar.

Buzele tatălui ei erau strânse într-un zâmbet, formând o linie îngustă. Apoi a lăsat să îi scape un suspin.

— Am luat-o pe Teodora din bordelul acela, iar ea a fost de acord să îmi nască un copil în schimbul banilor, iar copilul s-a dezvoltat în pântecul ei. Avea unele dintre trăsăturile ei, e adevărat, şi câteva dintre trăsăturile mele. Însă avea şi gemulele unui jaguar. Carlota, tu nu eşti copilul a doi părinţi. Eu te-am făcut, aşa cum i-am făcut şi pe ceilalţi hibrizi. Tu eşti o imposibilitate, de fapt, eşti o creatură mitică. Un sfinx, iubirea mea.

Carlota nu ştia ce să spună, aşa că a rămas nemişcată, în spatele mesei pe care tatăl ei o înconjura acum, sprijinit în baston. Ochii ei au ţâşnit spre Montgomery, care îşi freca bărbia.

— Precum ceilalţi hibrizi, a şoptit ea, rar.

— Când te-ai născut, nu arătai ca ei. Celelalte creaturi ale mele au fost greşite într-un fel sau altul, însă tu semănai extraordinar de bine cu un om! Mai aveam de muncit, e adevărat, dar nu mai văzusem niciodată ceva la fel ca tine. A trebuit să corectez anumite trăsături şi să le conturez mai puternic pe celelalte, iar la început a fost foarte multă suferinţă...

— Nu-mi amintesc decât suferinţa din copilărie, a spus ea tăios, aducându-şi aminte de ceaţa întunecată a durerii din primii ei ani de viaţă şi de mâna răcoroasă a tatălui, aşezată pe fruntea ei. Tu eşti de vină pentru asta?

— Ai văzut ce se întâmplă cu hibrizii. Am fost nevoit să ajustez unele componente. Însă nu poţi contesta genialitatea muncii mele. Faţa ta este perfect echilibrată, trăsăturile tale sunt cele mai plăcute.

— Deci m-ai făcut şi m-ai refăcut?

— Da. Pentru că erai aproape de perfecţiune. Spre deosebire de ceilalţi. Banditii ăia seamănă prea mult cu animalele, sunt plini de greşeli. Nu şi tu. Nu s-a mai apropiat nimeni de tine, ca formă şi spirit. Eşti un copil blând şi ascultător şi... oh, Carlota, nu vezi? Eşti o lucrare în curs de desfăşurare, un...

— Un proiect, a spus Montgomery, cu un surâs insinuant.

Rămăsese rezemat de zid până atunci, dar acum s-a smucit de la locul lui.

— Nu asta mi-ați spus, doctore? Un mare proiect. Ei bine, nu ați mințit, din câte văd.

— Da, şi ce e rău în asta? a întrebat tatăl ei, întorcându-se exasperat către Montgomery. Fiecare copil este un proiect! Al meu s-a dovedit a fi unul mai bun decât micile proiecte neînsemnate ale oamenilor care nu-şi doresc decât să aibă copii care să îi poată ajuta la munca ogoarelor lor meschine.

— Nu e acelaşi lucru.

— Ba da. Iar eu am fost un tată bun. I-am asigurat copilei mele hrană, îmbrăcăminte şi educație. Nu a fost nevoită să îndure bătăile unui om violent, ca tine, Montgomery. Şi nici nu a avut ghinionul să moştenească gena unui alcoolic inveterat, care ar fi condamnat-o la o viață de permanentă ebrietate. A crescut sănătoasă, iar dacă aş prezenta-o chiar acum în lume, în fața unor oameni învățați, nimeni n-ar putea contesta faptul că am creat o închipuire care depăşeşte orice femeie obişnuită.

— Tatăl meu a fost un nenorocit, aşa este, dar şi dumneavoastră sunteți la fel, a spus Montgomery, arătând cu un deget acuzator înspre doctor. Am ştiut mereu că sunteți oarecum nebun, dar să vă tratați propriul copil ca pe un *lucru* pe care să vreți să-l expuneți ca la bâlci?

Moreau s-a izbit cu palma peste piept şi a vorbit pe un ton ridicat.

— N-am spus niciodată că aş vrea să o expun. Am spus că aş putea face asta. E o diferență.

— Nu e de mirare că ați încercat să o vindeți ca pe o iapă de prăsilă!

— Scuteşte-mă de prostiile tale sforăitoare, Laughton. Toți oamenii îşi căsătoresc fetele. Pur şi simplu, am vrut ca ea să se mărite cu cel mai bun. Nu e ceva rău să fii ambițios.

— Unde e mama? a întrebat Carlota, cu privirea ațintită în podea.

Se simțea extenuată şi, la un moment dat, durerea din mâini a dispărut, ca şi când ar fi fost ruptă o vrajă, ca şi când ceva din interiorul ei se întorcea, încetul cu încetul, şi se aşeza la locul lui. Unghiile ei păreau mai mici şi mai rotunde acum.

— Unde este Teodora?

Cei doi bărbați s-au întors să o privească.

Tatăl ei şi-a trecut limba peste buze şi a ridicat conciliant mâna.

— A fost o naştere dificilă. Nu a mai trăit mult după aceea. Acesta este motivul pentru care am abandonat varianta de a creşte hibrizi într-un pântec uman. Mi se părea prea riscant. Dar e posibil ca aceasta să fie şmecheria. Niciun alt hibrid nu s-a apropiat vreodată de nivelul tău de perfecțiune. Sau poate că a fost o întâmplare, o alchimie miraculoasă pe care nu o pot repeta.

— Mama nu avea familie? Nu avea frați?

— Nimeni de care să fi ştiut. Era un copil abandonat, care îşi vindea corpul de la vârsta de cincisprezece ani. Femeia care venea în vizită aici era stăpâna bordelului unde a lucrat ea. Mi-a scris de câteva ori, ca să îmi ceară bani; odată chiar a venit în persoană. Poate credea că i-am făcut de petrecanie fetei. Ei bine, n-am omorât-o. N-am putut s-o salvez. La fel ca pe soția mea. Biata mea soție..., a spus el cu vocea frântă.

— Unde e îngropată mama? Este aici?

— Nu. Corpul ei e în lagună. L-am scufundat eu, legat de o greutate. Nu-l va găsi nimeni niciodată. Oh, nu te uita la mine în felul ăsta, Carlota. N-am avut intenția să îi fac rău vreodată. Uneori, îmi place să cred că ea a fost concubina mea şi că tu nu ai fost un experiment. E o poveste frumoasă.

Întreaga ei viață fusese o poveste frumoasă, un basm istorisit de doctor. Carlota a tras adânc aer în piept şi a închis ochii. Simțea cum lacrimile i se adună îndărătul pleoapelor, iar vocea îi tremura atunci când a vorbit din nou.

— Tratamentele pe care mi le dai în fiecare săptămână... ai spus că nu mai funcționează. Ce se va întâmpla cu mine?

— În lipsa lor, se pare că manifeşti unele trăsături specifice animalelor. Se întâmplă atunci când eşti agitată, motiv pentru care am încercat să îți ofer un mediu cât mai liniştit.

— Aşadar, mă voi schimba mereu. Aşa cum am făcut-o acum.

— Nu, nu, fata mea, a spus tatăl ei şi a pus deoparte bastonul, sprijinindu-l de masă, după care i-a cuprins mâinile într-ale lui şi le-a lipit de buze. Am să perfecționez dozajul. Este doar un detaliu minor.

Carlota îşi dorea ca tatăl ei să o ia în braţe şi să îi spună că totul va fi bine, dar îşi mai dorea şi să iasă degrabă din cameră şi să fugă cât mai departe de el.

— Şi cum rămâne cu ceilalți? Trebuie să aflu care este formula medicației lor, a murmurat ea.

— Ei nu sunt importanți.

— Cum să nu fie importanți? a întrebat ea, făcând un pas îndărăt şi trăgându-şi mâinile. I-ai ținut robi. Nu pot merge nicăieri fără acest tratament.

— Unde să se ducă? La circ? Să joace într-un spectacol al ciudaților?

— Un spectacol al ciudaților? Asta crezi tu despre noi?

— Tu nu eşti la fel ca ei. Nu ai fost niciodată ca ei. Asta este ideea. Ei sunt nişte *bestii*.

Carlota a simțit un val de mânie atât de intensă, încât, preț de o clipă, n-a mai văzut nimic în fața ochilor. Lumea devenise stacojie. În salon, fusese speriată şi supărată. Însă, de data aceasta, era furie în stare pură şi, înainte să se poată stăpâni, să se calmeze, aşa cum îi ceruse tatăl ei, a lăsat slobodă toată mânia şi a deschis gura pentru un răget. A întins o mână, iar degetele i s-au înfipt în gâtul tatălui ei. Cu o mişcare rapidă, l-a izbit de dulapul din sticlă.

Doctorul era înalt, masiv şi puternic, însă Carlota l-a lipit de dulap, iar sticla s-a făcut ţăndări la spatele lui. A simţit cum dinţii i se lungesc şi devin ascuţiţi ca nişte cuţite.

— Vreau formula! a strigat ea.

— Eu... nu există..., a murmurat tatăl ei.

— O vreau!

— Carlota, dă-i drumul! a intervenit Montgomery, care încerca să o dea laoparte, să îi oprească braţul, după care a apucat-o de ceafă.

A reuşit cumva să o smulgă de lângă tatăl ei.

Carlota a încercat să-l muşte, însă dinţii i s-au închis cu un pocnet în aer, în loc să se înfigă în carnea lui. Montgomery s-a răsucit, a prins-o de umeri şi s-a uitat în ochii ei până când Carlota a scos un şuierat. Oricât de incredibil ar fi fost, el nu părea deloc înfricoşat. Carlota şi-a amintit că el era vânător, obişnuit să facă faţă animalelor sălbatice, iar la gândul acesta i-a venit să-şi lase capul pe spate şi să râdă.

— Respiră adânc, a spus el, cu voce joasă. Poţi să respiri adânc pentru mine?

Carlota nu ştia dacă e posibil ceea ce îi cerea el. Se simţea ca şi când uitase să respire, însă a încuviinţat şi a deschis gura. Plămânii o ardeau. A tras aer în piept, cu răsuflarea tremurată, şi a simţit cum o loveşte un val de extenuare şi de groază. Ce făcea oare?

— Bravo, a şoptit Montgomery.

— Carlota, a murmurat tatăl ei.

Amândoi au întors capul. Moreau se ridica de la pământ, cu mâinile încleştate. Carlota îl lovise cu atâta putere, încât aveau să-i apară vânătăi pe gâtul palid.

— Nu există nicio formulă, Carlota, a bâiguit el, clipind şi ştergându-şi sudoarea de pe frunte. Am inventat totul. Este vorba doar despre litiu sau morfină, pe care le folosesc ca să îmi tratez

guta. Amândouă se folosesc în cazurile acute de nebunie şi se pare că i-au liniştit. Te-au ajutat şi pe tine... în copilărie.

În momentul acela, Carlota a izbucnit în râs: şi-a lipit degetele de buze şi a explodat în hohote de râs. Nu exista nicio formulă! Ea era una dintre creaţiile lui, o fiinţă inumană, ceva ce putea să arunce un om în toată firea până în celălalt capăt al camerei.

— Mereu... mereu mi-am dorit o fiică. Şi tu erai a mea.

Tatăl ei s-a îndreptat de spate, după care s-a împleticit îndărăt, călcând pe cioburile de sticlă.

— Inima mea, a spus el, prinzându-se de piept.

Uriaşul doctor Moreau s-a prăbuşit şi a rămas întins pe podeaua laboratorului său.

22
MONTGOMERY

Stăteau la căpătâiul doctorului de câteva ceasuri bune. Doctorul Moreau dormea, iar ei aşteptau. Ramona a adus ceai şi i-a dat o ceaşcă lui Montgomery. El i-a mulţumit, ea a înclinat din cap, după care a mers de jur împrejur prin cameră, oferindu-le şi celorlalţi ceai sau cafea, după preferinţe. Când a terminat, a lăsat tava pe o măsuţă.

Montgomery intrase de puţine ori în camera aceea şi se simţea stânjenit acolo, printre lucrurile lui Moreau, cu portretul soţiei sale moarte, agăţat pe un perete, cu hainele lui atârnând în dulap şi cu doctorul însuşi întins în patul mare din mahon, cu draperiile date în lături. Atmosfera îi amintea de ultimele zile ale

mamei sale, atunci când el şi Elizabeth fuseseră nevoiți să stea în linişte, în vreme ce focul ardea în sobă.

Carlota răsucea o batistă în mâini. Ea era cea care şedea la căpătâiul patului. Din când în când, mai şi plângea. Cachito şi Lupe nu plângeau. Chipurile lor erau adevărate măşti ale liniştii îngrozite; vorbeau în şoaptă, aşezați unul lângă celălalt. Montgomery se plimba dintr-un loc în altul. Nu voia să se aşeze, de teamă că avea să adoarmă într-un fotoliu şi să se trezească cu spatele înțepenit a doua zi.

Înainte se întrebase ce avea să se întâmple dacă doctorul murea peste noapte, iar acum se întreba ce avea să se întâmple dacă el avea să trăiască. Mai văzuse oameni loviți de apoplexie, care cu greu mai puteau să îşi mişte corpul ori să vorbească. Ce avea să facă atunci Carlota, rămasă să se descurce de una singură şi, poate, să aibă grijă şi de tatăl ei?

Era târziu, iar lumânările erau pe terminate.

— Lizalde se va întoarce împreună cu oamenii lui şi avem de luat câteva hotărâri, a spus el, pentru că cineva trebuia să o spună, iar el era deja obosit.

Voia să pună capul jos, dar nu putea să o facă dacă şedeau cu toții aici, înghesuiți în camera doctorului, sub jurământ de tăcere.

— Ce hotărâri? a murmurat Carlota.

— Hernando Lizalde a spus că se va întoarce ca să ia hibrizii şi să pornească un război împotriva oamenilor lui Juan Cumux.

Carlota a clătinat din cap.

— Oamenii lui Juan Cumux nu sunt reali. E o minciună. Nimeni de la Yaxaktun nu i-a ajutat vreodată pe insurgenți.

— Lizalde nu s-a înşelat în privința asta, a spus Lupe. E o potecă în apropiere, ți-am mai zis. Duce până la una dintre taberele lor. Iar Lizalde o va găsi şi o va urma.

— Astea-s poveşti, a spus Carlota, răsucind batista în mâini.

— Nu sunt poveşti, a intervenit Ramona.

Cu toții s-au întors să o privească. Ramona şedea dreaptă şi severă.

— Este o potecă pe care *macehuales* o urmează ca să ajungă aici când vin după provizii, iar acum, când aceşti *dzules* au aflat despre ea, o să o caute şi o să-i găsească.

Carlota a scăpat batista din mână.

— Aşadar, tu ai fost? Tu i-ai ajutat pe oamenii lui Juan Cumux. Şi tu, Lupe, ai ştiut tot timpul?

— Ți-am spus că nu vorbesc din imaginație, a răspuns Lupe.

— Dar cum ai putut? Nu mi-ai spus niciodată nimic! a strigat Carlota, întorcându-se spre Lupe.

— Ți-am spus că eşti oarbă! În plus, şi el ştie, a adăugat Lupe, arătând spre Montgomery.

Carlota s-a uitat la el cu ochii mijiți.

— Ai ştiut?

— Cum să nu fi ştiut? El este *mayordomo*. Dispare mâncare, dispar provizii... crezi că nu-şi dă seama? Strigă la *el*, a continuat Lupe.

— N-am ştiut sigur, a spus Montgomery.

— Dar trebuie să fi bănuit ceva.

— Un sac de făină, nişte fasole şi orez. Crezi că l-au costat mult pe Lizalde? a întrebat Montgomery. Pentru el nu înseamnă nimic. N-am ştiut exact cine şterpeleşte din proviziile noastre şi nici cum le ia, dar de ce să mă fi zgârcit?

— Vrei să spui „de ce să-ți fi păsat”. Tu ne-ai adus în situația asta.

— Nu e vina lui, a intervenit Lupe. E vina adoratului tău Lizalde. De ce n-ai putut să te măriți cu el şi să pleci imediat?

— Asta aveam de gând, a bombănit Carlota, după care s-a ridicat în picioare şi le-a întors spatele.

Montgomery şi-a adus aminte de nenorocita aceea de scrisoare, de confruntare. Poate că intervenţia lui Hernando ar fi putut fi evitată sau controlată cu mai multă eleganţă, însă Montgomery n-avea cum să dea timpul înapoi. Avea vreme mai târziu să îşi facă reproşuri, în singurătatea camerei lui. În momentul acela, erau alte chestiuni ce trebuiau rezolvate.

— Ce a fost a fost. N-o să ne scape nimeni din problema asta. Oamenii lui Cumux sunt în pericol, la fel şi noi, a spus el.

— Vor veni cu puşti şi ne vor împuşca, a rostit posomorâtă Carlota.

— Atunci, vom închide porţile şi ne vom încuia înăuntru, a hotărât Lupe. Nu pot trece prin ziduri.

— Pot să dărâme porţile.

— Atunci vom fugi, a continuat Lupe, hotărâtă. Carlota a zis că nu mai avem nevoie de medicamentele doctorului. O să fugim. N-o să ne găsească nimeni. Putem merge spre sud, spre Hondurasul Britanic, pe teritoriul englez. O să fim rapizi.

— Nu toţi hibrizii sunt rapizi, a zis Montgomery, gândindu-se la bătrânii Aj Kaab şi Peek', precum şi la ceilalţi, cu diformităţile lor.

— Şi cum rămâne cu *macehuales*? Cum rămâne cu Juan Cumux şi cu oamenii lui? a întrebat Cachito. Şi ei sunt în pericol.

— Ei se pot apăra singuri, a decretat Lupe.

— Nu se pot apăra prea mult dacă nu ştiu ce îi aşteaptă.

— Nu e problema noastră. Noi trebuie să fugim.

— Fuga n-o să ne ajute la nimic. O să ne luptăm cu ei, a spus Montgomery, ferm.

Carlota s-a răsucit. Avea ochii roşii de plâns, iar din părul prins în coadă i se desprinseseră mai multe şuviţe. Îi tremurau buzele.

— Vrei să îi ucizi.

— Dacă se ajunge la asta, da, a răspuns el.

— Dacă le faci rău, atunci se vor întoarce. Ucizi zece oameni, ei vor veni cu alți treizeci.

— Suntem izolați. Dacă ucidem zece, oamenii nu vor afla multă vreme şi, până atunci, putem fi departe. E mai bine să avem avans de o săptămână decât nimic. Şi e greu să aduni oameni pentru o asemenea vânătoare, a adăugat Montgomery. Când sunt cete mari de indieni, stăpânii de moşii fie apelează la autoritățile peninsulare, ceea ce e o provocare în sine, fie se roagă de vecinii lor să le trimită oameni. Dacă ei cred că circulă o ceată de indieni, locuitorii de pe celelalte moşii ori nu se grăbesc prea mult, ori se panichează şi fug să se pună la adăpost într-un oraş. Nu se vor întoarce aici. Mai bine de o săptămână. Avem mai mult decât atât la dispoziție dacă ucidem primul val de atacatori.

Carlota a clătinat din cap.

— Aici nu vorbim despre indieni.

— Tot ce ştiu este că Hernando Lizalde vrea să se întoarcă. Trebuie să-l întâmpinăm cu puşti şi pistoale, a spus Montgomery.

— Da, a sărit Cachito, plin de entuziasm. O să-i rupem în bucăți.

— Voi auziți ce spuneți? a întrebat Carlota. Plănuiți să ucideți oameni!

— Şi ei ce crezi că plănuiesc pentru noi, Carlota? Crezi că o să ne invite la ceai? a întrebat Lupe şi a împins tava de argint pe care se aflau ceainicul şi ceştile, făcând să cadă cleştii pentru zahăr, care au zăngănit pe podea.

— Nu. Pot să discut cu ei. Pot să negociez ceva.

— Ce anume?

— Un acord, nu ştiu. N-o să faceți asta.

— Nu tu decizi pentru noi.

— Dar decizi tu? a întrebat Carlota. Tu nu vorbeşti în numele nimănui.

— Atunci, să-i întrebăm pe ceilalți! a exclamat Lupe. Dar să nu mai crezi că eşti stăpâna noastră.

— O să supunem la vot mâine-dimineață, a conchis Montgomery, strângându-şi rădăcina nasului şi clipind des. Trebuie să mă odihnesc.

Apoi a ieşit din cameră. Nu mai putea suporta. Nu se simțea niciodată bine atunci când cineva era bolnav. Şi-a amintit orele în care şezuse ghemuit la căpătâiul mamei sale, pe când era convalescentă, nevoia de a vorbi încet. Pe când trăia mama lui, se înțelegea mai bine cu tatăl său, însă nu prea grozav. Pe vremea aceea măcar o avea pe sora lui, o avea pe Elizabeth. Şi-a dat seama că şi Carlota avea să fie singură fără Moreau.

Odată ajuns în camera lui, şi-a scos haina şi s-a spălat pe față, după care şi-a aprins o țigară şi a clătinat din cap.

Îi plăcea locul acesta. Fusese bun pentru el. Îi oferise siguranță, iar acum siguranța lui se evapora cu o viteză uimitoare. A lăsat scrumul să cadă într-o ceaşcă, şi-a scos puşca şi a aşezat-o pe masă. A aşezat lângă ea pistolul cu mâner din fildeş al lui Hernando Lizalde. Puşca lui favorită se afla pe perete, lângă birou. Ucisese un jaguar, vânase animale, ştia cum să umble cu armele, însă nu era un ucigaş cu sânge-rece. Nu era unul dintre acei oameni care aruncau amenințări, în ciuda locurilor riscante în care se aventurase. Intra uneori în necazuri atunci când era beat. Dar, şi cu toată ebrietatea, ştia să se stăpânească.

Nu a fost surprins când a auzit o bătaie în uşă, însă s-a dezumflat. Voia cu adevărat să doarmă, nu să se certe, iar chipul Carlotei, atunci când a deschis uşa, era al unui general ce pornea la război.

— Întotdeauna ai o sticlă de rachiu în cameră, aşa că m-am gândit să îți cer un pahar, a spus ea.

— Tu nu bei rachiu. Sau cel puțin nu obişnuieşti să bei din acela ieftin de care am eu.

— Nu obişnuiesc nici să-mi izbesc tatăl de dulap şi totuşi am făcut-o cu câteva ceasuri în urmă, a replicat ea, dându-l într-o parte cu cotul şi intrând cu aerul superior al unui conchistador.

Avea părul lăsat pe spate acum. Îşi desfăcuse coada simplă.

Montgomery s-a îndreptat spre birou, a deschis un sertar, a scos o sticlă şi două pahare. A turnat pentru ea câteva degete de lichid.

— E mai tare decât chestiile pe care le bei tu la focul de tabără, e ieftin şi groaznic de prost, a avertizat-o el. O să ameţeşti după o duşcă sau două.

— Dă-mi să gust.

L-a dat peste cap cu o mişcare iute din încheietură şi s-a şters la gură cu dosul palmei. Avea o gură frumoasă, cu buze generoase. Lampa de pe biroul lui îi făcea părul să arate ca şi când ar fi fost desenat cu cărbunele pe hârtie.

— Ţi-a plăcut? a întrebat el.

— Nu e chiar atât de rău pe cât mă aşteptam. Cachito spune că băuturile tale preferate sunt scârboase, a răspuns ea şi a înşfăcat sticla, umplându-şi paharul.

— Începe să-ţi placă dacă îi dai voie. Voiai să te învăţ despre diferitele sortimente de alcool? Nu prea cred. Ce e atât de important încât să vii la mine în toiul nopţii?

— O să se crape de ziuă în curând.

— Exact asta spun şi eu.

Carlota s-a aşezat pe scaunul pe care stătuse el mai devreme; Montgomery a luat loc pe pat. Cămaşa ei de noapte era ascunsă cuviincios sub un halat roşu, iar Carlota şi-a încrucişat, sfioasă, gleznele, însă privirea pe care i-o arunca pe deasupra paharului era plină de îndrăzneală.

— Nu pot să te las să-i ucizi pe oamenii aceia, a spus ea.

— Vrei să spui că nu vrei să fie ucis Eduardo.

— Nu vreau să fie nimeni ucis. Eşti pregătit să îi vezi pe ceilalţi răniţi? Să îi vezi pe Lupe şi pe Cachito sângerând? Vreau să încerc o negociere paşnică.

— Să fluturi un steag alb şi tot tacâmul? Presupun că vei încheia un acord, hmm?

— De ce nu?

— Se prea poate ca ei să nu te simpatizeze. Acum, cel puţin.

Carlota a zâmbit şi a sorbit din pahar. Montgomery trebuia să recunoască. Tânăra nu a făcut nicio grimasă atunci când rachiul i-a coborât pe gât. A întins mâna şi a legănat paharul pe deasupra pistoalelor, în vreme ce le mângâia mânerele cu un deget, urmând spiralele fildeşului.

— Tot vreau să încerc. Trebuie să insişti pentru o soluţie paşnică.

— Am spus că vom supune la vot mâine-dimineaţă.

— Cachito o să asculte de tine. La fel şi majoritatea hibrizilor. Ei te respectă la fel de mult ca pe tata. Tu şi cu mine îi putem convinge.

— Aşadar, ai venit să complotezi şi să manipulezi.

— Am venit să te rog să te gândeşti bine. Nu vreau să văd pe nimeni rănit. Înainte să apelăm la gloanţe, să ne gândim la puterea cuvintelor. Montgomery, trebuie să încercăm asta. Tu crezi că vreau să-l protejez pe Eduardo, dar, de fapt, eu încerc să fim *noi* protejaţi. Încerc să salvez căminul nostru.

El a oftat exasperat.

— Carlota, nu răspund decât în faţa conştiinţei mele. Mi-am spus părerea, ceilalţi o vor face şi ei. La fel şi tu.

Carlota a apucat din nou paharul, şi-a turnat rachiu şi a băut din nou. Avea să se simtă rău de dimineaţă, însă asta nu era grija lui.

Voia pace, nu-i aşa? Însă, în timp ce o privea, în timp ce-i studia profilul fin, Montgomery şi-a adus aminte cum şi-a înfipt ea degetele în gâtul lui Moreau şi şi-a închipuit-o lăsându-se pradă

violenței. *Macehuales* istoriseau poveşti despre vrăjitori care se strecurau într-o a doua piele, se preschimbau în câini şi pisici şi făceau rele peste tot. El nu credea poveştile acelea şi totuşi îi tremurau mâinile. Țigara lui ardea încet. A strivit chiştocul în ceaşca de ceai, pe care a aşezat-o apoi pe noptieră.

Capul Carlotei s-a înclinat puternic în partea stângă, în vreme ce ea privea în jos.

— Pot să îți simt frica, ştii? a murmurat ea.

— Poftim?

— Simțurile mele sunt mai ascuțite. Pot să îți simt mirosul. Dacă ai stinge toate luminile din casă, aş putea să te găsesc în beznă, a spus ea.

El nu îi vedea ochii, aşa cum şedea cu capul aplecat; nu vedea dacă sclipeau, bizari şi periculoşi, sau dacă păreau umani.

— Nu-ți fie teamă. Şi lui Eduardo i-a fost teamă. I-ai văzut fața când s-a uitat la mine? Îi era teamă. Era şi dezgustat. Tata nu a fost dezgustat. Doar îngrozit. Te simți dezgustat acum, domnule Laughton? Pe lângă teamă, vreau să spun?

— Nu îmi este teamă.

Carlota a venit spre el cu paşi mari, ținând la piept paharul cu tărie.

— Ai ştiut vreodată? Ți-a spus doctorul Moreau ce sunt eu?

— Nu.

— Dar păstrezi secrete. Ai ştiut că Ramona lua din proviziile noastre.

— Aşa cum am spus, pur şi simplu am ales să nu cercetez problema.

— Dacă ai ştiut şi nu mi-ai spus, am să te urăsc pentru totdeauna.

— Nu am ştiut.

Nici măcar nu bănuise. Poate asta însemna că era prost, însă ar fi fost prea greu de închipuit. Nu o văzuse niciodată decât pe de-a-ntregul umană.

Carlota stătea în fața lui, gânditoare. Faldurile halatului ei îi atingeau genunchii, iar ea a înclinat capul, în timp ce-şi ducea mâna la gură ca să îşi roadă o unghie. Mâini de om, cu unghii de om. Deocamdată.

— El a spus că sunt un sfinx, însă sfincşii nu există în realitate, a şoptit, cu ochii tot în pământ, ca să îi evite privirea. Nu ştiu nici dacă există, de fapt.

— Ți-ai epuizat rezerva de autocompătimire? Pot să îți iau paharul? a întrebat el înfuriat, pentru că se săturase de dramatismul ei şi era cu adevărat obosit.

Nu mai putea să o suporte.

— Tremuri de frică! Spune-mi că ți-e frică de mine! a strigat ea, aruncând paharul cât colo.

Sticla s-a spart de perete, împrăştiind cioburi pe toată podeaua.

Ochii ei, atunci când îl priveau, semănau cu două gălbenele – explozii de galben, însă ochi de om. Şi chiar dacă n-ar fi fost astfel, lucrurile nu s-ar fi schimbat cu nimic. Montgomery a tras-o înspre el şi a sărutat-o pe gură, simțindu-i unghiile pe piele în timp ce îl strângea cu putere. Senzația aceea l-a făcut să se înfioare. A tras-o sub el. S-a gândit că poate avea să-l ucidă pentru impertinența lui. Însă Carlota a suspinat şi, iat-o, plină de dorință şi nerăbdătoare, cu părul răsfirat pe perna lui. Carlota Moreau, care nu era om, ci un hibrid plăsmuit de bătrânul doctor. Dacă ar fi fost o sirenă care să-l ademenească spre fundul mării, s-ar fi dus după ea. Dacă ar fi fost o gorgonă, ar fi lăsat-o să-l preschimbe în stană de piatră. Să-l ciopârțească şi să-l devoreze. N-avea importanță. Pentru asta venise, iar el n-avea de gând să mai aştepte; o dorea prea mult. N-avea decât să fie aspră cu el, n-avea decât să îl rănească, dacă asta i-ar fi adus extazul.

Însă mâinile ei erau grijulii, iar Carlota l-a sărutat încet şi blând, într-un fel în care el nu mai fusese sărutat de ani şi ani întregi.

Ştia că avea să se piardă cu uşurinţă în braţele ei şi că putea să îi aducă plăcere; putea să-i urmărească cu degetele conturul trupului, să nu se grăbească. Iubitul ei era frumos, însă prea tânăr. Vârsta aduce mâinilor o oarecare pricepere, iar Montgomery învăţase câteva lucruri în decursul anilor.

Halatul pe care îl purta era din catifea, cu căptuşeală verde şi margini aurii. Devenise ponosit, ca toate celelalte lucruri din casa aceea. Poate că pe vremuri îi aparţinuse soţiei doctorului, care trebuie să fi fost o doamnă elegantă. Carlota era şi ea elegantă, mult mai elegantă decât orice femeie pe care o văzuse el vreodată. Fanny Owen fusese frumoasă şi îi acoperise faţa cu sărutări în ziua nunţii lor, însă nu îşi lipise niciodată fruntea de a lui, aşa cum o făcea Carlota. Şi nici el nu-i scosese halatul lui Fanny aşa cum a făcut-o acum cu Carlota, pentru că, pe vremea aceea, era timid şi mult prea înflăcărat.

Voia să îi facă plăcere, să o facă fericită. Ea era dulce şi tandră, iar lumea era crudă. Nu voia ca ea să cunoască tristeţea. Însă ochii ei erau închişi. Nu era într-atât de necugetat să creadă că pasiunea era de vină. Făcuse şi el asemenea lucruri în trecut, căutase îmbrăţişarea anonimă a femeilor din cârciumi şi bordeluri. Închisese ochii. Ştia ce îşi dorea ea, şi nu era el acela. Dacă o poseda acum, se temea că avea să îi şoptească în ureche un alt nume. Toată acea dorinţă, toate acele atingeri uşoare erau destinate altui bărbat. A suspinat adânc.

— Uită-te la mine.

Carlota a deschis ochii. Avea lacrimi în ochi, stăpânite, dar strălucitoare. Mâinile îi erau lipite de pieptul lui.

— Tu nu mă iubeşti, a spus el.

Era o constatare. Nu voia să-şi bată capul cu o întrebare.

— Şi ce dacă? a răspuns ea, sfidătoare, cu respiraţia păstrând încă mirosul băuturii. Nici tu nu mă iubeşti.

— Eşti îndrăgostită de Eduardo Lizalde, a spus el, iar ea şi-a mutat privirea, cu maxilarele încleştate.

Montgomery se simțea amețit de alcool, oboseală şi dorință, însă s-a ridicat şi s-a tras spre marginea patului, în vreme ce ea şi-a rezemat mâna de tăblie, cu părul răsfirat, mai frumoasă decât oricând. Trebuie să fi fost o adevărată frumusețe după ce Eduardo făcuse dragoste cu ea, plină de mulțumire şi zâmbitoare. Avea să îl invidieze mereu pentru asta. Montgomery şi-a trecut o mână prin păr.

— Ştiu cum merge treaba. Eşti rănită şi singură. Când m-a părăsit soția, am căutat consolare, însă n-ai s-o găseşti în pat şi, cu siguranță, nu pe fundul sticlei.

— Câtă înțelepciune din partea ta şi, cu toate acestea, bei de stingi!

— Poate că nu vreau ca tu să ajungi ca mine.

— N-am să fiu niciodată ca tine. Nu am fost *făcută* ca tine.

— Sexul cu mine nu te va face să te simți mai umană. O să te simți mai tristă după ce vei deschide ochii şi mă vei vedea pe mine în locul lui. Sexul cu mine n-o să compenseze ce s-a întâmplat în laborator, n-o să şteargă lucrurile pe care ți le-a mărturisit tatăl tău şi nici nu o să-l vindece.

Carlota părea supărată – poate din pricina cuvintelor lui, poate din pricina tonului său înțepător. Cordonul halatului ei era desfăcut şi i-a oferit imaginea minunată a gâtului ei când a înghițit şi a ridicat bărbia.

— Poate că nu este vorba despre nimic din toate acestea.

— Este vorba despre toate acestea şi, chiar dacă n-ar fi fost, am să-ți mai spun ceva. Mi-e teamă.

— Ştiam eu, a bombănit ea.

— Nu de *tine*. Mi-e teamă să te iubesc.

— Nu înțeleg.

Preț de o clipă, s-a gândit să nu mai spună nimic şi chiar a avut dorința egoistă de a-şi retrage cuvintele, de a o săruta şi la naiba

cu tot! Însă voia să fie sincer, nu să se joace cu ea, în ciuda predilecției lui pentru jocurile de noroc.

— Odată, am iubit o femeie care nu mi-a împărtăşit dragostea, şi asta m-a distrus. Nu-mi doresc din nou aşa ceva, a spus el, vorbind încet şi cu blândețe.

Poate că acela nu a fost singurul lucru care l-a distrus. Cruzimea, loviturile oamenilor, toate şi-au cerut prețul şi l-au marcat pentru totdeauna. Însă ea fusese consolarea şi speranța lui, balsamul tuturor urâțeniilor şi fărădelegilor. Apoi îl părăsise şi recunoscuse că nu îl iubise niciodată cu adevărat. Doar convingerea ei eronată că el avea bani o făcuse să meargă la altar; afacerea unchiului său o trimisese în brațele lui. Când banii se terminaseră, ea îl abandonase. Îi mărturisise totul într-o scrisoare surprinzător de brutală, după ce fusese rănit de jaguar, iar el îi răspunsese, însă doar în vis.

După aceea, nu mai existaseră frumusețe în lume, bunătate sau compasiune, aşa că el rătăcise fără noimă şi sperase că Dumnezeu avea să-l lovească din nou, pentru că era mult prea laş ca să îşi sfâşie singur beregata cu cuțitul.

— O să mi te dăruieşti vreme de un ceas, după care... ce? Sunt cât pe ce să te iubesc, cât pe ce să mă aleg cu inima frântă, a spus el şi a zâmbit. Pentru că tu n-ai să mă iubeşti şi, când ai să mă părăseşti ca pe o navă eşuată, n-o să îți pese. Nu pentru că ai fi nemiloasă, ci pentru că aşa se întâmplă. Aşa că, dacă mă doreşti, va trebui să-mi spui că mă iubeşti şi să devii o mincinoasă.

Carlota n-a scos niciun cuvânt, ghemuindu-se în mijlocul patului, clipind printre lacrimi, abținându-se să plângă, însă îngrozitor de tristă. Cel puțin, acum era mult mai liniştită; alcoolul îi îngreuna pleoapele.

— Am nevoie de cineva care să nu mă părăsească, a spus ea în cele din urmă.

— O să mă ai alături câtă vreme ai nevoie de mine.

Cel puțin asta putea să îi ofere. Carlota avea mai mare nevoie de asta decât de trupul lui.

— Îmi dai cuvântul tău?

— Da.

Montgomery se simțea extenuat, însă a privit-o până când a adormit, ştiind că nu se va mai bucura niciodată de priveliştea aceea.

23
CARLOTA

Era devreme când s-a trezit şi s-a întins până când a atins cu degetele tăblia patului. A întors capul pe pernă şi l-a văzut pe Montgomery adormit în scaunul de lângă birou, cu brațele încrucişate la piept. Nu părea o poziție prea comodă, iar Carlotei i-a părut rău că fusese nevoit să doarmă astfel.

Apoi şi-a amintit că l-a sărutat noaptea trecută şi felul în care el a atins-o înainte să o dea laoparte. Stânjeneala ar fi trebuit să o ucidă pe loc, dar ea s-a simțit mai bine, chiar dacă se făcuse de râs.

Fusese dezamăgită şi supărată. Atunci când Eduardo a privit-o, a simțit cum i s-a înfipt un pumnal în inimă. Felul în care el a tresărit, felul în care ochii lui au privit-o înainte de a ieşi din încăpere... n-avea să uite niciodată privirea aceea.

Voise să pretindă că totul era în regulă şi că era iubită, că exista o persoană care ținea la ea, pentru că tatăl ei era un mincinos, iar ea era un monstru şi credea că izvorul de iubire secase. Însă Montgomery a văzut dincolo de disperarea ei.

Carlota s-a ridicat în picioare, şi-a cules halatul aruncat pe podea şi i-a atins braţul. El a mormăit şi şi-a ridicat privirea spre ea.

— Bună dimineaţa, Montgomery!

— Dimineaţă? a bombănit el şi s-a frecat la ochi. Nu prea pare.

— Soarele e sus pe cer.

— Mmm... lasă-mă să mai dorm şi poate îmi dai o pernă.

— Mă tem că nu e o idee prea bună. Avem de discutat o mulţime de lucruri cu ceilalţi, iar alde Lizalde se vor întoarce în curând.

— Dacă au puţină decenţă, se vor întoarce după ce iau micul-dejun, a bombănit el.

Carlota a zâmbit, apreciind încercarea lui de face haz. Montgomery nu se bărbierise de câteva zile şi era tot mai ciufulit, însă părea mult mai autentic decât atunci când încerca să apară cu chipul spân.

— Am o durere infernală de cap şi totuşi m-am sculat. Şi tu poţi să te trezeşti.

— Nu mă mir, la cum mi-ai înghiţit tot rachiul. O să te simţi mai bine după o ceaşcă de cafea, a spus el, trosnindu-şi încheieturile şi clătinând din cap ca să îşi revină.

— Îmi cer iertare pentru asta. N-ar fi trebuit să... Cred că a fost neplăcut pentru tine, a spus ea, fără să ştie ce trebuia să spună.

Montgomery a zâmbit.

— Iubito, nu m-am mai distrat atât de bine de secole.

— Nu trebuie să râzi de mine, a spus ea, lovindu-l peste braţ, însă el n-a făcut decât să râdă şi mai tare. Vorbesc serios, porcule. Nu vreau... Nu vreau să mă disprețuieşti sau să... Nu vreau să distrug nimic, a spus ea, trecându-şi degetul arătător peste marginea biroului.

El a rămas tăcut şi a privit-o solemn.

— Nu e nimic distrus şi nici nu te disprețuiesc. Nu e nimic greşit în a săruta un bărbat dacă vrei să o faci şi dacă ți se pare în regulă. Însă în noaptea trecută nu era în regulă, iar eu nu am nevoie de minciuni. Nu din partea ta. Suntem prieteni, Carlota. Asta n-o să se schimbe.

Uşurarea pe care Carlota a simțit-o a fost minunată. Se temea că respingerea avea să îl amărască, însă el nu părea deloc supărat. Poate că se pricepea să îşi ascundă dezamăgirile, spre deosebire de Carlota, care țipa, urla şi lovea, incapabilă să se prefacă. Terminase cu toate acestea.

— Aşadar, fără minciuni, a spus ea şi a întins mâna. O să rămânem prieteni.

— Aş închina un pahar pentru asta, dar mi-ai băut rachiul, a zis el, strângându-i mâna.

— Ştiu că mai ai o sticlă ascunsă prin birou, a replicat ea, lovind cu degetul într-un sertar.

— Da, dar nu te las să-l bei şi să te iei din nou de mine.

Carlota s-a îmbujorat, iar el a râs cu putere, însă se simțea mai bine acum. Erau ei înşişi, ca de obicei, mai puțin complicați. Ea avea deja inima strânsă şi nu voia să răsucească şi mai mult cuțitul, nu voia să-l rănească numai din pur egoism.

— Mă duc să mă schimb. Poate vrei să-ți dai cu nişte apă pe față. Nu miroşi prea bine în dimineața asta, a spus ea, strâmbând din nas, iar el i-a zâmbit din nou şi a clătinat din cap.

Înainte să se întoarcă în camera ei, Carlota a mers să îşi vadă tatăl. Ramona şedea alături de el, sorbind dintr-o ceaşcă de cafea, atunci când ea şi-a vârât capul pe uşă. Carlota a rămas în pragul uşii, muşcându-şi buzele, nesigură dacă trebuia să mai facă un pas înăuntru. Niciodată nu trecuse peste cuvântul tatălui ei. Niciodată nu se gândise să îl rănească. S-a gândit că trebuia să se roage pentru el, însă se temea că Dumnezeu avea să o trăsnească.

Pe de altă parte, doctorul Moreau jucase rolul lui Dumnezeu pe moşia Yaxaktun, împărțind înțelepciune, pedepse şi iubire. Dacă avea să moară ar fi fost ca şi când soarele ar fi dispărut de pe cer şi, cu toate acestea, nu se putea stăpâni să îi dorească răul.

Sunt o fiică rea, şi-a zis în gând.

— Încă doarme, a spus Ramona când a observat-o. Vrei cafea?

— Nu e nicio schimbare? Nu s-a trezit? a întrebat ea timidă, intrând în cele din urmă în cameră.

— Nu. Nu te poți vindeca peste noapte.

Poate că aşa era, însă Carlota nu ştia dacă el avea să se vindece vreodată şi nici nu puteau trimite acum după medic. Carlota s-a aplecat şi i-a atins brațul, lipindu-şi palma de el. Tatăl ei era un om foarte puternic, însă puterea îl părăsise, iar ea vedea acum limpede semnele bătrâneții de pe trupul lui, părul alb şi ridurile pe care se străduia să le ascundă îndărătul vocii lui poruncitoare. Nici atunci când apăruse guta, doctorul Moreau nu devenise invalid.

— De ce le-ai dat provizii? a întrebat-o pe Ramona, trăgându-şi mâna.

— N-am plănuit s-o fac. Am mers la *cenote* Báalam şi am dat peste un tânăr care se ascundea acolo. Era un fugar care evadase de la o moşie. Îi căuta pe Cumux şi pe oamenii lui. Nu ştiam nimic despre ei, însă l-am hrănit şi l-am trimis în treaba lui. S-a întors mai târziu ca să îmi mulțumească pentru ajutor şi a spus că găsise ceea ce căuta. Însă părea sfrijit şi i-am zis să ia nişte mâncare. După care s-a întors din nou, apoi şi alții.

— Şi Lupe a ştiut.

— Lupe e tot timpul în bucătărie ca să mă ajute. A băgat de seamă, chiar m-a urmărit de câteva ori când mergeam să le las provizii. N-ar trebui să fii supărată pe ea sau pe domnul Laughton. E o lume aspră, Loti. Muncitorii de pe câmp sunt biciuiți. A trebuit să-l ajut pe băiat.

— Nu sunt supărată, a spus Carlota, obosită. Dar îmi doresc să existe o cale ca să facem toate astea să dispară.

S-a ghemuit într-un colț al patului, netezind așternuturile cu o mână.

— Ramona, tu știai că sunt un hibrid?

— Nu, Loti. Tu erai deja o fetiță când am venit eu aici. Te îmbolnăveai des, însă doctorul mi-a explicat că aveai o problemă la sânge. Și nici nu semănai deloc cu un animal.

— Montgomery spune că nici el n-a știut. Nu înțeleg cum am putut fi atât de proastă încât să nu văd adevărul sau cum nu au știut ceilalți.

— Cachito și Lupe n-au știut nici ei, atunci cum putea cineva să-și dea seama ce a făcut el?

Carlota a privit chipul tatălui ei, încercând să-și amintească trăsăturile lor comune. Însă el părea să se fi transformat peste noapte, așa încât se regăsea prea puțin în el. S-a ridicat în picioare.

— Mulțumesc că ai grijă de tata. Am să revin imediat și am să stau eu în locul tău.

Carlota s-a schimbat iute într-o rochie de zi și și-a periat părul cu mișcări ferme. Tatăl ei îi ceruse mereu să fie cuminte și dulce. Nu a pregătit-o să ia decizii grele sau să se descurce în luptă. Însă avea multe probleme la care să se gândească acum și nu mai putea da înapoi. Când a fost gata, l-a luat pe Montgomery și au mers împreună spre colibele hibrizilor, acolo unde Cachito, Lupe și ceilalți îi așteptau.

Se adunaseră toți afară, așa cum o făceau atunci când tatăl ei le administra medicamentele. Hibrizii cei bătrâni și cei tineri, cei mici, cei slabi și creaturile cele mari și încete. Cei mai mulți dintre ei erau așezați ca și când ar fi stat în jurul focului și cu toții erau gravi, iar câțiva, de-a dreptul îngroziți, sub cerul albastru și arzător. Douăzeci și nouă de perechi de ochi o fixau pe Carlota.

Atunci când hibrizii se adunau aici, doctorul era cel care le vorbea. Carlota nu se adresase niciodată adunării. Se simțea stânjenită în fața lor, conştientă de faptul că nu avea vocea tunătoare a tatălui ei.

— Sunt sigură că Lupe şi Cachito v-au povestit despre cele petrecute seara trecută şi despre consecințele lor, a început ea, pentru că o priveau cu toții. Nu mai trebuie să spun că tatăl meu s-a îmbolnăvit şi că, ce e cel mai rău, proprietarul moşiei Yaxaktun vrea să vă ia de aici.

Hibrizii au început să şuşotească şi să o privească lung.

Carlota a tras adânc aer în piept.

— Am discutat mai multe variante între noi. Ceilalți vi le vor împărtăşi pe ale lor. În ceea ce mă priveşte, nu îmi doresc nici violență, nici să fugim, deşi am putea, de vreme ce tratamentul tatei a fost o păcăleală. Sper să ne putem înțelege cu familia Lizalde. Poate că nu sunt atât de dificili pe cât ne închipuim noi.

Şi-a adus din nou aminte de fața lui Eduardo şi de privirea lui dezgustată, însă nu îi păsa dacă o ajuta din milă sau dacă nu avea să se mai uite vreodată la ea plin de iubire. Cu toate că plecarea lui ar fi rănit-o, ar fi primit cu bucurie suferința unei inimi frânte dacă asta ar fi însemnat salvarea moşiei Yaxaktun.

Nu îndrăznea să se gândească dacă el mai ținea la ea, deşi o scânteie minusculă încă ardea în mintea ei, plină de speranță şi de dorință. Voia să o poată strivi, însă nu găsea puterea să o facă.

— Carlota crede că putem negocia, însă e foarte greu să vorbeşti atunci când oamenii sunt înarmați, a spus Lupe, ştergându-şi palmele de bluză şi ridicându-se în picioare. I-am auzit vorbind pe domnii aceştia. Nu vor ezita să ne tragă un glonț în piept. Ramona cunoaşte o potecă prin junglă, care ne poate duce departe de aici, într-un loc în care trăiesc Juan Cumux şi oamenii lui. Ne putem ascunde acolo.

— Şi dacă vor veni după noi? a întrebat Carlota. Dacă vă vor vâna?

— Mai bine decât să stăm aici şi să îi aşteptăm, nu crezi?

— E departe locul acesta? Va trebui să mergem multe zile? a întrebat unul dintre hibrizi.

Avea faţa îmblănită şi colţi ca de mistreţ. Era Paquita, unul dintre cei mai tineri hibrizi, iar vocea ei era din cale afară de subţire.

— Da, a spus Lupe. Însă toate călătoriile se termină.

— Aceasta unde se va termina mai exact? a întrebat Estrella. Şi ce vor face oamenii, dacă ne vor vedea pe drum?

— O să ne dea foc, a făcut La Pinta şi a guiţat.

Feţe hibrizilor erau întunecate. Bătrânul Aj Kaab s-a scobit între colţii lui mari cu o rămurică şi s-a lovit peste buze.

— Tu ce zici, domnule Laughton? Eşti tăcut în dimineaţa asta.

Montgomery stătea cu braţele încrucişate, cu privirea aţintită în pământ. Carlota s-a uitat spre el, temându-se că va vorbi din nou despre arme şi despre uciderea oamenilor.

— M-am gândit să propun să stăm la pândă şi să îi ucidem, a spus el, iar ea şi-a simţit respiraţia fierbinte pe degetele mâinii cu care îşi acoperea gura. Dar nu este corect să vă cer să vă riscaţi viaţa şi să intraţi într-o astfel de luptă. Lupe are dreptate, poate că ar fi mai bine să fugiţi cât mai este posibil. Putem aduna provizii, puteţi să luaţi orice aveţi nevoie. Cu puţin noroc, Ramona va putea să vă ajute să traversaţi în siguranţă teritoriul ocupat de *macehuales*, de vreme ce îi cunoaşte pe oamenii lui Juan Cumux. Trecem la vot?

— Nu prea cred că avem ce vota, a spus Peek', scărpinându-şi botul lung de tapir cu o unghie ascuţită. Numai un nebun ar rămâne pe loc.

— Laşă sfrijită ce eşti! a spus Aj Kaab, iar vocea lui a fost mai degrabă un muget. Mă lupt eu cu ei dacă ceilalţi nu vor.

— Şi o să fii prăjit la proţap, a replicat La Pinta, reamintind ideea aceea sumbră, după care a guiţat din nou.

— Tu ce părere ai, K'an? a întrebat Lupe.

Hibridul şi-a scuturat coama lungă şi galbenă şi s-a plesnit cu braţele lungi peste coapse.

— Eu cred că Aj Kaab e prea leneş ca să alerge, dar eu sunt gata de drum.

Câţiva dintre hibrizi au râs pe înfundate. Lupe le-a cerut să ridice mâinile ca să îşi exprime votul. Consensul a fost limpede: voiau să plece. Cachito le-a spus celorlalţi să îşi adune lucrurile. Lupe şi Montgomery au rămas alături de Carlota, în timp ce-i urmăreau pe hibrizi cum se reped în colibele lor şi caută haine şi orice mai puteau găsi.

— Am câteva bijuterii pe care trebuie să le iei, Lupe, a spus Carlota. Cele mai multe dintre bijuteriile pe care mi le-a dat tata au fost false şi cu sticlă colorată, dar am evantaiul cu mâner de fildeş şi poate că Aj Kaab o să poată duce o parte din argintărie. E încet, dar puternic. O să aveţi nevoie de bani.

— Vrei să rămâi la Yaxaktun? a întrebat Lupe.

— Nu pot să-l las pe tata aici, a răspuns Carlota şi s-a îndreptat spre casă.

Lupe a venit alături de ea. Montgomery s-a încruntat şi le-a urmat la câţiva paşi în spate.

— Loti, nu poţi să rămâi singură în casă. Mai mult, doctorul e un om rău. Te-a mințit. Ne-a mințit pe toţi!

— Nu pot să-l las să putrezească de unul singur în pat. Poate că ţie nu-ţi pasă, dar mie îmi pasă.

— Da, mie nu-mi pasă, a răspuns Lupe cu vehemenţă. El ne-a făcut ştiind foarte bine că Lizalde va veni într-o bună zi să îşi recupereze datoria. Ne-a înşirat minciuni. Mai rău decât toate, ne-a tatuat moartea pe trupuri. Ai văzut cum îi dor muşchii şi oasele pe cei bătrâni? Eu şi Cachito o să îmbătrânim înainte de vreme. Îşi merită soarta. Nu fi proastă, Loti. Vino cu noi cât mai poţi.

— Trebuie să te pregăteşti, a murmurat Carlota, iuţind pasul, pentru că nu voia să ia în considerare ideea.

Lupe a iuţit, la rândul ei, pasul.

— Încă îl doreşti pe bărbatul acela? Crezi că Eduardo Lizalde o să te salveze? a întrebat Lupe.

Carlota nu a răspuns şi a rămas cu mâinile apăsate pe fustă. Lupe i-a aruncat o uitătură plină de neîncredere şi a chicotit.

— Chiar te mai gândeşti la el?

— Nu. Mă gândesc la tatăl meu. Dar, dacă aş putea vorbi cu Eduardo, poate că el l-ar convinge pe Hernando Lizalde să nu vină după voi.

— Eşti o mare proastă. Bine, rămâi aici! Eu plec, a spus Lupe, după care s-a întors şi s-a îndreptat spre colibele hibrizilor.

Carlota a tras adânc aer în piept şi a închis ochii. Capul îi bubuia şi o durea din cauza exceselor din seara precedentă. Nu înţelegea cum reuşeşte Montgomery să bea tot timpul şi nici cum de îi trecuse ei prin minte că avea să-şi găsească rezolvarea problemelor în alcool. Ei bine, acum ştia că nici plăcerea carnală şi nici alcoolul nu îi ofereau alinarea pe care o căuta. După cum spusese Montgomery, ceea ce îşi dorea ea nu se afla pe fundul sticlei, însă nu avea idee unde s-ar fi găsit.

Îşi dorea să nu se teamă şi îşi mai dorea ca lumea să fie bună. Niciuna dintre dorinţe nu părea posibilă.

— Lupe are dreptate, a spus Montgomery.

Îşi ţinea mâinile îndesate în buzunarele pantalonilor şi, în ciuda înfăţişării lui răvăşite de mai devreme, acum părea treaz, iar ochii lui cenuşii o îndemnau să discute, aşa cum făcea el adesea.

— Şi tu crezi că sunt proastă? a întrebat ea.

N-a reuşit să pară mai puţin amărâtă şi nesuferită decât şi-ar fi dorit.

— Cred că ar trebui să pleci.

— Tata nu poate fi mişcat, iar eu nu pot pleca fără el.

— Hernando Lizalde nu se va purta frumos. Bărbatul acela caută răzbunare şi mă îndoiesc că Eduardo te va proteja.

— Îmi dau seama de riscul pe care mi-l asum, a rostit ea cu voce fermă.

— Nu sunt sigur de asta, a murmurat el.

Iarba creştea înaltă pe lângă poteca de calcar ce ducea de la zidul despărţitor până la casă. Pe când era doar o copilă, iarba era mai înaltă decât ea, iar Carlota obişnuia să se ghemuiască acolo, chicotind; se juca de-a v-aţi ascunselea cu tatăl ei. Acum a smuls câteva fire de iarbă, răsucindu-le în mâini.

— N-o să mă faci să mă răzgândesc. Să îl las singur înseamnă să îl las să moară. N-o să fac asta niciodată.

— Am putea să îl luăm cu noi pe doctorul Moreau. Să construim un fel de targă, a sugerat Montgomery, însă ea a clătinat din cap.

— Asta îi va încetini pe ceilalţi şi ar putea să fie ucişi. O să rămân.

— Atunci o să rămân şi eu cu tine, a spus el iute.

— Tu nu...

— Am promis ceva noaptea trecută, nu-ţi aminteşti?

— Nu înseamnă că atunci ştiai ce promiţi.

— Eu îmi ţin promisiunile, domnişoară Moreau, oricare ar fi ele.

— În situaţia asta, ai putea să te mai gândeşti o dată şi să rupi jurământul.

— Nu, n-am s-o fac.

— Oricum n-ai putea fi de mare ajutor dacă ai rămâne.

— Ştii, Carlota, va veni o zi în care vei fi de acord cu mine, însă aceea va fi ziua când lumea se va sfârşi. Totuşi, o aştept cu nerăbdare.

Carlota şi-a dat seama din privirea lui că nu avea să plece nicăieri, aşa că a lăsat să îi scape un oftat, cu toate că se simțea incredibil de recunoscătoare.

— Mulțumesc, Monty, a spus ea şi i-a luat mâna.

El s-a scărpinat în cap şi a privit-o cu o oarecare nervozitate. Carlota se întreba la ce se gândea el şi ce anume îl făcuse să se simtă agitat.

— Uite, Carlota, ar trebui să-ți spun...

— Montgomery!

Cachito le-a făcut semn din pragul uşii ce ducea spre zona muncitorilor.

— Ce ar trebui să facem cu caii şi cu măgarii? Aj Kaab insistă să luăm un porc cu noi. E un mâncăcios fără pereche. Nu cred că ar trebui s-o facem!

Montgomery a suspinat şi s-a încruntat, întorcându-se către Cachito cu o iritare abia disimulată.

Carlota a zâmbit şi i-a eliberat mâna.

— Du-te! O să vorbim mai târziu, a spus ea.

— Carlota, am să plec acum, a spus Mongomery pe un ton protocolar. Apoi şi-a dus mâna la pălăria de paie în semn de salut, s-a întors spre Cachito şi a strigat către el: Nu vrea cumva şi-un curcan alături? Vin eu să vorbesc cu el!

24
MONTGOMERY

Nu se pricepuse niciodată să îşi ia rămas-bun şi ar fi preferat ca ei să plece pur şi simplu în tăcere. Cu toate acestea, a stat de vorbă cu băiatul.

— Să ai grijă, i-a spus lui Cachito. Aveți grijă de voi şi fiți cu băgare de seamă.

— O să încerc. Dar, Montgomery, nu sunt sigur dacă putem ajunge prea departe, a zis Cachito.

Hibrizii încă împachetau haine şi legau lucrurile cu sfoară, intrând şi ieşind mereu din colibe, în vreme ce Montgomery şi Cachito stăteau de vorbă. Entuziasmul şi nervozitatea erau de-a dreptul palpabile, iar Cachito părea pe jumătate îngrozit.

— Mi s-a părut bună ideea ta să îi luăm prin surprindere.

— Şi dacă ai fi fost rănit? Sau dacă ai fi murit?

— Unii dintre noi vor să lupte.

— Tu vrei să lupți. Mulți dintre ceilalți nu vor să lupte.

— Păi şi tu vrei să lupți, a spus Cachito pe un ton defensiv. Poate că tu chiar vrei să mori ca un erou pentru Loti.

— Crede-mă, băiete, aş prefera să nu mor prea curând.

— Înainte îți doreai. Şi e o prostie, Montgomery, să ne trimiți aşa de aici.

— Am votat, mai ții minte?

Cachito a mormăit ceva, iar Montgomery i-a pus o mână pe umăr şi a zâmbit. I-a întins lui Cachito vechea lui busolă şi o hartă.

— Busola e cadou de la unchiul meu. Este din argint, gravată cu inițialele mele. Vezi? Acum este a ta. Poate că te va ajuta să-ți găseşti drumul. În cel mai rău caz, poate valora ceva bani.

— Montgomery, dar e busola ta.

— A fost. Să n-o pierzi la cărți. Dacă o pierzi, s-o furi înapoi. Eu am făcut asta, din când în când.

Cachito a izbucnit în râs. S-au mai făcut unele pregătiri şi s-au rezolvat anumite probleme, însă, nu după mult timp, a venit momentul să pornească spre *portón* şi să deschidă porţile duble.

Ramona a plâns şi i-a spus Carlotei să fie fată bună, aşa încât Carlota a plâns, la rândul ei. Însă nu a fost o despărţire lungă şi plină de lacrimi între Lupe şi Carlota. Lupe părea nerăbdătoare să plece, aşa că a îmbrăţişat-o scurt pe Carlota înainte să pornească la drum.

Hibrizii şi-au înşfăcat lucrurile – hrană, haine şi alte provizii pe care le-au găsit – şi s-au pus în mişcare. Cei cu infirmităţi se aflau în spatele coloanei, mişcându-se încet, în vreme ce tinerii, afectaţi de mai puţine diformităţi, mergeau în faţă. Cu toţii alcătuiau o tapiserie de blănuri lucioase şi uriaşe, braţe deformate târâte prin ţărână şi spinări încovoiate. Cu toate acestea, se mişcau cu o graţie bizară, în ciuda corpurilor disproporţionate, în timp ce treceau prin faţa porţilor moşiei Yaxaktun, pe lângă arcada maură şi pe lângă cei doi arbori *ceiba*. Au trecut de multele graniţe care îi despărţeau de lumea de afară şi s-au îndepărtat, până când ultimul dintre hibrizi a dispărut din vedere. Soarele îşi încheia călătoria zilei, iar pământul avea să fie, în curând, cufundat în beznă. Trăgeau nădejde că întunericul avea să îi ascundă. În locurile acelea îndepărtate se găseau prea puţini vizitatori de ocazie ori călători, însă vălul nopţii avea să le asigure o măsură de precauţie suplimentară.

— Lupe abia dacă mi-a vorbit, a şoptit Carlota.

— Nu e întotdeauna simplu să îţi iei rămas-bun. Eu nu mă pricep deloc.

— Da, dar... Aş fi vrut să-mi spună mai multe. Poate că n-am s-o mai văd niciodată, iar ea...

Fata părea să se înece cu propriile ei cuvinte, aşa că s-a grăbit să intre în casă. Montgomery a închis porţile, le-a baricadat şi a intrat şi el în casă. A găsit-o pe Carlota la căpătâiul tatălui ei, acolo unde stătuse mare parte din zi, şi s-a îndepărtat în tăcere. Nu se pricepea prea bine nici la lacrimi.

S-a plimbat prin colibele goale ale muncitorilor şi s-a oprit să admire grădina cu ierburi pe care o cultivaseră cu atâta grijă Ramona şi Carlota.

S-a întrebat ce avea să se întâmple cu grădina după ce nimeni nu o va mai îngriji, apoi s-a uitat la porci şi la găini. Va trebui să le deschidă porţile, va trebui să elibereze caii şi măgarii şi să deschidă coliviile din curte. Va trebui să facă asta înainte de sosirea oamenilor lui Lizalde.

Şi-a închipuit curtea – acum frumoasă şi luxuriantă – în paragină, năpădită de buruieni şi de vegetaţie uscată. Îi plăcea moşia Yaxaktun. Nu datorită doctorului, cu visurile lui grandioase. Montgomery sădise visuri mai mici în pământul acesta; visul depărtării de lume, visul liniştii.

Noaptea s-a aşternut întunecoasă. Montgomery a aprins câteva lămpi. S-a retras în salon, unde a ascultat ticăitul ceasului rococo înainte să-şi ridice privirea către bolta cerului înstelat. Fântâna arteziană bolborosea în curte, iar el şi-a înmuiat mâna în apă, după care şi-a trecut-o peste ceafă, bucurându-se de răcoarea apei.

Dragă Fanny, s-a gândit el. Însă nu a reuşit să îşi adune emoţiile ori gândurile în câteva propoziţii. Pentru prima dată în viaţa lui, mecanismul acela, atât de familiar, l-a trădat. A rămas singur, fără nimeni de care să se poată agăţa.

— Ce faci? a întrebat Carlota.

Venise în linişte, aşa cum o făcea adeseori, iar el nici măcar nu s-a speriat.

— Pierd vremea, a răspuns. Care este starea doctorului, s-a schimbat ceva?

— Nimic. Nu ştiu ce să fac, a şoptit Carlota, fluturând din mâini şi trecându-şi degetele peste buze, preţ de o clipă.

— Doar să aşteptăi şi să speri.

— M-am gândit să merg la capelă ca să mă rog pentru el. Însă după aceea m-am gândit că Dumnezeu o să mă trăsnească.

— Dumnezeu nu există în realitate.

— Altădată m-aş fi supărat pentru blasfemia ta, dar acum sunt prea obosită.

— Vrei să stau eu cu doctorul puţin? a întrebat Mongomery, gândindu-se că n-avea cum să îi fie uşor fetei să stea ore în şir la căpătâiul doctorului.

— Am nevoie de aer curat câteva minute, a spus ea încet. Am impresia că trebuie să vorbesc în şoaptă, deşi nu înţeleg de ce.

— Aşa fac oamenii atunci când cineva este bolnav, a spus el, gândindu-se la ultimele zile ale mamei sale.

Nu ştia cum au fost ultimele zilele ale lui Elizabeth. Poate că gândurile sinucigaşe erau o boală la fel de grea ca şi tumora care îi supsese viaţa mamei sale.

— Câţi ani aveai atunci când au murit părinţii tăi?

— Eram copil când s-a prăpădit mama şi mult mai mare decât tine atunci când a murit şi tata, în cele din urmă.

— L-ai jelit? Chiar dacă a fost rău cu tine?

— Nu. N-am purtat doliu, nu m-am rugat pentru el. Am sperat să ajungă în iad.

— Dar tu nu crezi în iad.

— Şi totuşi, îmi place să cred în el.

Ochii ei erau blânzi, întunecaţi şi plini de tristeţe. Şi-a ridicat faţa spre cer, iar lui i-a trecut prin minte să îşi înfăşoare braţele în jurul ei, însă şi-a înfipt mâinile în buzunare şi a continuat să privească pietrele din pavajul curţii.

— Casa pare îngrozitor de mare şi de goală acum, nu-i aşa? Mie îmi pare bântuită, chiar dacă am crescut aici şi n-am văzut niciodată o fantomă, a şoptit Carlota. Ramona ne-a povestit despre o casă din Villahermosa care ar fi bântuită. Fantoma de acolo miroase a carne putredă şi se plimbă prin toate camerele.

Mă întreb dacă şi despre casa aceasta se va spune într-o zi că este bântuită.

— Haide, Carlota, ar trebui să intrăm în casă, iar eu o să stau cu tatăl tău, a spus Montgomery.

Nu-i plăcea să o audă vorbind în felul acela.

— Nu, sunt bine. Nu mă băga în seamă, sunt doar obosită.

— Încă un motiv ca să mergi la culcare. Lasă-mă pe mine să stau cu doctorul.

— Nu poți să stai treaz toată noaptea. Va fi şi mai rău dacă ei vor veni de dimineață, iar tu vei fi obosit, atunci ce ne facem?

— Pot să trag cu arma şi dacă am dormit doar două ceasuri.

— Nu trebuie să mai spui asta, a sărit Carlota, clătinând din cap. Te rog să nu-i întâmpini cu arma scoasă.

— Poate c-ar trebui să-i întâmpin cu o îmbrățişare călduroasă.

— Nu, dar hai să încercăm să discutăm mai întâi şi abia apoi să scoatem armele. Te rog. Eşti mult prea iute la mânie uneori.

— Acelaşi lucru l-aş putea spune şi despre tine.

— Da, dar nu îmi place să mă laud cu asta. Dacă nu mi-aş fi pierdut cumpătul atunci când tatăl lui Eduardo era în salon, dacă n-aş fi sărit aşa cum am făcut-o şi dacă nu l-aş fi zgâriat... dacă n-aş fi făcut toate acestea, atunci poate că totul s-ar fi rezolvat mult mai simplu.

— Adică poate că te-ar fi lăsat să te măriți?

— Dacă n-ar fi fost atât de pornit împotriva mea..., a continuat Carlota, împreunându-şi mâinile. Am stricat totul, e vina mea.

— Trebuie să-ți spun ceva. Nu te-ar fi lăsat. Isidro i-a scris unchiului său. Nu am citit scrisoarea, însă i-am dus-o majordomului de la Vista Hermosa, ca să fie trimisă la Mérida. N-am citit-o, dar îmi imaginez ce scria acolo, pentru că Isidro mi-a spus, înainte să o trimită, că nu te place. Că eşti o mireasă

nepotrivită. Îmi pare rău că am trimis-o, însă bănuiesc că lucrurile ar fi stat la fel şi fără ea. Te-ar fi urât cu toții.

Carlota l-a privit lung, grav, cu ochii fixați pe chipul lui.

— Tu eşti cel care i-a chemat, aşadar?

— Isidro a făcut-o, însă eu l-am ajutat, a răspuns el cu vocea sugrumată, cu toate că nu voia să-i spună nimic.

Dar trebuia să o facă. Toată dimineața voise să îi povestească, atunci când stăteau împreună afară, însă Cachito îi întrerupsese. Nu credea că e corect să păstreze un asemenea secret.

— De ce ai făcut aşa ceva? Mă urăşti?

— Carlota, am făcut-o pentru că am crezut că vei suferi. Pentru că eram sigur că el nu e bun pentru tine, că te va folosi şi te va alunga. S-a întâmplat înainte de anunțul logodnei, înainte de...

— Şi poate că ai fost gelos, a zis ea tăios.

Preț de o clipă, şi-a dorit să îi jure că intențiile lui au fost bune şi pure, că nu încercase decât să o protejeze pe ea, pe Carlota, însă privind-o acum, îi era imposibil să nege adevărul: voise să scape de tânărul acela şi, da, fusese gelos şi ranchiunos.

— Aşa este, a recunoscut. Şi îmi pare rău pentru asta.

— Nu e de ajuns să îți pară rău. Ar trebui să te plesnesc, a murmurat Carlota, însă nu a ridicat mâna.

Părea extenuată de durere. În schimb, şi-a aşezat degetele pe brațul lui.

Liniştea blândă a casei le-a dat o senzație de toropeală. Nu voia să mai spună nimic, ci doar să se bucure de prezența Carlotei pentru câteva minute, iar Montgomery şi-a dat seama că nici ea nu mai simțea nevoia să vorbească momentan. Poate că aveau să se certe mai târziu, iar ea avea să îi facă reproşuri şi să îl pălmuiască.

În momentul acela s-a auzit o bătaie în *portón*, iar Montgomery s-a încordat imediat, cu mâna pe pistol.

— Montgomery, te rog, a şoptit Carlota, strângându-i braţul. Nu trage înainte să avem ocazia de a vorbi!

— N-am să trag imediat, a bombănit el. Dar tot o să-mi trebuiască puşca. Du-te şi adu-o iute!

Carlota l-a privit cu îndoială, însă a încuviinţat şi a luat-o la goană. În vreme ce bătăile continuau, el s-a apropiat încet şi a deschis porţile de fier, după care a rămas lângă *postigo*. Carlota s-a întors în fugă, speriată, şi i-a întins puşca. Montgomery s-a gândit că nici puşca şi nici pistolul nu puteau să îi ţină în siguranţă, însă s-a simţit oarecum mai bine având ceva solid în mână.

A inspirat încet şi hotărât.

— Cine-i acolo? a întrebat el.

— Lupe sunt, s-a auzit o voce.

Montgomery a deschis uşa şi, într-adevăr, era Lupe, cu hainele prăfuite de pe drum.

25
CARLOTA

Carlota a făcut cafea şi i-a întins o ceaşcă lui Lupe. A scos o pâine coaptă de Ramona cu o zi în urmă şi amândouă au înmuiat bucăţi de coajă în cafea, stând împreună la masa din bucătărie. Lupe şi-a desfăcut *rebozo*-ul de pe cap şi l-a împăturit, după care l-a aşezat alături. Ochii ei apropiaţi o studiau cu atenţie pe Carlota.

— Am mers cu ei şi am urmat poteca. Nu e departe de aici. Dar m-am întors după o vreme, a spus Lupe.

Nu vorbiseră prea mult de când intraseră în casă. Montgomery le spusese că se duce să vadă ce face doctorul, ca să le ofere ocazia să stea de vorbă.

— Am crezut că vrei să pleci.

— Am discutat cu Cachito în timp ce mergeam. Amândoi suntem de părere că eşti nechibzuită şi am decis că poate ai nevoie de mine aici.

— Mă bucur că te-ai întors, a spus Carlota şi a strâns mâna îmblănită a lui Lupe. Ai fost supărată pe mine, abia dacă mi-ai spus o vorbă când ai plecat.

Lupe şi-a tras mâna, după care şi-a încleştat degetele în jurul căniii de lut. Buzele i s-au contractat, însă n-au scos niciun sunet.

— Tu eşti sora mea, a zis Carlota cu blândeţe, iar Lupe s-a uitat lung la ea.

— Asta e o minciună.

— E adevărat. Nu-mi pasă cum am venit pe lume. Tu eşti tot sora mea. Cachito este fratele meu. Voi sunteţi familia mea.

— Ce familie interesantă suntem noi! a bombănit Lupe. Erorile doctorului Moreau.

— Tata spunea că a creat hibrizii pentru un scop măreţ, ca să vindece bolile umanităţii. Chiar a amintit faptul că Hernando Lizalde i-a finanţat cercetările ca să îşi asigure noi muncitori, întotdeauna a subliniat acel fapt. Eu am vrut să cred că el căuta cu adevărat o informaţie importantă şi că nu va permite niciodată ca hibrizii să aibă de suferit. Însă acum, când ştiu cu câtă uşurinţă a mințit şi când mă gândesc la tot ceea ce a spus, nu pot... Lupe, îmi pare rău.

Între ele s-a aşternut tăcerea. Carlota şi-a împreunat mâinile.

— M-ai întrebat de câteva ori de ce îmi plăcea să merg la coliba cu craniul măgarului mai mult decât la capelă, a spus Lupe. Cred că îmi imaginam că acolo locuieşte un Dumnezeu mai demn de încredere decât Dumnezeul despre care vorbea tatăl tău. Tatăl tău

spunea că Dumnezeu îi dăruise dreptul de a corecta greşelile naturii, modelându-ne corpurile, iar nouă ne dăduse durerea, însă trebuie să fie un Dumnezeu foarte crud cel care poate să facă aşa ceva. Tatăl tău ținea Biblia aceea în mână şi citea din ea, însă nu cred că ştia cuvintele.

— Tata a fost iresponsabil şi cu totul nepăsător, a şoptit Carlota.

Cercetările lui duseseră la naşterea unor creaturi condamnate să sufere, să moară în dureri, iar el îşi mascase căutările fără sens cu discursuri despre Dumnezeu şi despre țeluri mărețe, după care învăluise totul în minciuni atent gândite, pe care ea nici acum nu le înțelegea pe deplin.

— Da. Şi pentru asta ar trebui să-l laşi să moară în propria lui urină şi să pleci cu mine. Dar ştiu că n-ai s-o faci, iar eu n-am să îți cer aşa ceva. Aşa că iată-ne aici, stând de veghe lângă un muribund. M-am întors pentru n-am vrut să înfrunți asta fără mine.

— Lupe.

— Nu plânge, Carlota! Plângi mult prea uşor.

Carlota a zâmbit la cuvintele lui Lupe, iar ea i-a întors zâmbetul. Pe când erau copile, Lupe îi împletea părul Carlotei, iar aceasta chicotea şi trecea peria prin blana cea moale de pe spatele lui Lupe. Urmăreau împreună şirurile de furnici până la muşuroiul lor, băteau din palme şi se jucau de-a v-aţi ascunselea prin toată casa. Îl plăcea şi pe Cachito, însă se apropiase mult mai mult de Lupe. După aceea, în ultimele câteva luni, neînțelegerea dintre ele ieşise la suprafață şi devenise tot mai profundă. Acum, pentru prima dată, a simțit că prăpastia putea fi depăşită.

— Tatăl tău s-a trezit, a spus Montgomery, stând în pragul uşii. Vrea să stea de vorbă cu tine.

Carlota a sărit în picioare. Au mers amândoi în camera tatălui ei. Montgomery aprinsese două lămpi, aşa că patul era scăldat acum într-o lumină gălbuie. Doctorul Moreau şedea palid şi fragil în aşternuturi. Era într-adevăr treaz, iar când Carlota s-a aşezat

alături de el, şi-a întors faţa spre ea şi a ridicat o mână, căutând-o febril cu degetele.

Carlota i-a luat mâna uşor şi, acolo unde altădată o săruta, şi-a lipit obrazul acum.

— Carlota, aici eşti, a murmurat el.

Ea nu a scos niciun sunet. Era stânjenită de furia ei, de faptul că îi făcuse rău. Se temea pentru viaţa lui. Nici măcar nu putea să îl privească în ochi. I-a turnat un pahar cu apă şi l-a ajutat să o bea. Doctorul a sorbit cu greutate apa. Când a terminat, Carlota a aşezat paharul înapoi pe noptieră. Rolurile se inversaseră de data aceasta. În primii ei ani de viaţă, tatăl ei o veghease, iar Carlota îi strângea mâna, slăbită şi neajutorată, căutând alinare. Acum, doctorul era cel care şedea întins, cu corpul său masiv ce părea să se dizolve sub degetele ei, cu oasele şi încheieturile slăbite.

— Copilă, nu te învinovăţesc pentru ce s-a întâmplat, a spus încet tatăl ei.

— Eu te învinovăţesc. Pentru că ai avut secrete faţă de mine. Pentru că nu mi-ai spus cine sunt, a răspuns ea şi l-a văzut cum se strâmbă de parcă l-ar fi lovit din nou.

— Nu puteam vorbi fără oprelişti, Carlota.

— Mi-ai spus că sunt fiica ta, că eram bolnavă şi că aveam nevoie de un tratament special. Ai spus că hibrizii aveau şi ei nevoie de medicamente, dar nici asta nu era adevărat. Ai încercat să ne ţii docili şi tăcuţi.

— A trebuit să îţi spun că ai nevoie permanentă de medicaţie. Nu-ţi puteam permite să părăseşti Yaxaktun. Trebuia să întreţin povestea din cauza lui Hernando Lizalde. În felul acesta, nu putea să îi ia pe hibrizi de aici.

— A fost necesar să ne dai aceste vieţi trunchiate, pline de durere? a întrebat Lupe.

Şedea de cealaltă parte a patului, cu privirea aţintită asupra doctorului. Tatăl Carlotei a suspinat.

— Recunosc că am greşit. Dar de câteva ori am dat lovitura şi am putut pretinde că am obținut o victorie aproape perfectă. Carlota, de exemplu... Carlota, tu mi-ai oferit informații atât de prețioase, a spus el, cu vocea plină de entuziasm. Hibrizii mai tineri sunt mult îmbunătățiți. Nicidecum nişte monstruozități ca Aj Kaab, cu colți care cresc permanent, sau cu tumorile pe care le-au dezvoltat hibrizii dinaintea lui. Şi numai mulțumită ție am putut să creez hibrizi mai puternici, cu mai puține defecte şi cu o speranță de viață extinsă.

— Cât de extinsă? a întrebat Carlota. Treizeci de ani, asta e speranța de viață a unui hibrid. Aşa i-ai spus domnului Lizalde.

— Am depăşit acea limită, însă nu i-am spus niciodată, de teamă să nu creadă că proiectul a ajuns la final, de teamă să nu mi te smulgă din brațe. Tu, Lupe, Cachito, cei tineri, voi ar trebui să trăiți ca un adult obişnuit. Mi-am îmbunătățit munca.

A întins o mână tremurătoare, ca şi când ar fi vrut să îi atingă fața.

— Nu îți dai seama ce soartă grea ai? Eşti mai bună decât un om. Aproape lipsită de cusur.

Carlota a întors capul, în aşa fel încât el să nu o poată ajunge.

— Şi cum rămâne cu ceilalți hibrizi? N-ai auzit ce a spus Lupe? Corpurile lor le provoacă suferință. Îi dor articulațiile. Vederea le slăbeşte rapid sau au excrescențe pe piele. Le-ai respins întotdeauna plângerile, chiar dacă sunt mai puternici decât cei dinainte, sunt departe de a fi sănătoşi.

Lupe s-a întors cu spatele la doctor, s-a apropiat de fereastră, a ridicat draperia şi s-a uitat afară.

— A trebuit să creez hibrizi pentru Lizalde, Carlota. Am făcut-o. Fără ei, n-aş fi primit bani, nimic. Amestecul trăsăturilor umane şi animale a avut efecte secundare neaşteptate. Defecte din naştere, boli. Este ca şi când ai smulge prima pagină dintr-o carte, dar smulgi, în acelaşi timp, încă trei de la capătul ei. Am încercat să îndrept greşelile, însă e greu, iar banii s-au împuținat

de la an la an. Hernando Lizalde a devenit surd la cererile mele. Am făcut ce am putut pentru tine, fiica mea.

Dar nu şi pentru ceilalţi, a spus ea în gând. Exista oare un tratament pentru ei în locul unei ficţiuni elaborate? Oare puteau ei să fie eliberaţi de suferinţă?

— Îi cereai lui Montgomery să îţi aducă mereu jaguari, a zis Carlota, încruntându-se. Spuneai că îi foloseşti pentru tratamentul meu, însă, de vreme ce asta a fost o minciună, pentru ce aveai nevoie de ei?

— La început, ca să încerc să repet succesul pe care l-am avut cu tine. Am crezut că jaguarul a fost ingredientul-cheie, însă, odată cu trecerea anilor, am bănuit că, de fapt, mama ta a fost cea care, în chip misterios, a contribuit cel mai mult. Dar n-am mai îndrăznit să cer unei alte femei să poarte un copil în pântec şi m-am mulţumit să folosesc porci şi incubatorul, în locul unui pântec omenesc. Totuşi, am sperat că jaguarul poate fi un indiciu important. Mai târziu, a devenit un pretext necesar. Dacă aveai să manifeşti vreodată trăsături animale, credeam că te-aş fi putut convinge că de vină sunt injecţiile pe care ţi le-am administrat. Îi puteam spune aceeaşi poveste asistentului meu.

— Dar Melquíades ştia adevărul. Nu putea fi un pretext chiar atât de solid.

— Melquíades a bănuit, însă numai la sfârşit. Acela a fost motivul pentru care l-am dat afară şi l-am angajat pe Montgomery. În plus, a încercat să îmi fure cercetările, ceea ce nu l-a ajutat prea mult. Şi-a băgat nasul unde nu trebuie, mi-a citit jurnalele.

Tatăl ei devenise agitat, recăpătându-şi preţ de o clipă vitalitatea furioasă.

— Şi a funcţionat, chiar a funcţionat. Montgomery n-a ştiut nimic, Hernando n-a ştiut nici el. Melquíades a bănuit. Doar a bănuit. Dar puteam să rezolv totul. Dacă nu l-ai fi atacat pe Hernando... dar, oh, încă aş putea să rezolv totul. Da, gândeşte-te la tinereţea ta! Eşti sănătoasă şi întreagă de mulţi ani. Au trecut coşmarurile, durerile. Chiar şi acum, transformarea aceasta nu

este decât un episod. Membrele tale sunt puternice şi drepte, ochii tăi sunt limpezi. Am avut grijă de tine şi o voi face în continuare. Modificări... totul poate fi modificat.

Carlota a crezut că el avea să încerce să o atingă din nou şi a simţit că îi vine să plângă. Dar şi-a ridicat, semeaţă, capul.

— Pentru tine, totul este un proiect în desfăşurare. Ceva ce trebuie mereu modificat. Însă uneori, tată, când strici ceva, nu mai poţi face totul la loc cum era.

Tatăl ei a murmurat câteva cuvinte, după care a icnit, părând să rămână fără aer, odată ce explozia de energie i s-a epuizat. A strâns din buze, după care şi-a întors privirea spre colţul încăperii, acolo unde Montgomery stătea tăcut.

— Domnule Laughton, poţi să iei o foaie de hârtie şi un creion şi să scrii după dictare?

— Da.

— Atunci, fă-o, te rog.

Carlota l-a auzit pe Montgomery cum caută prin sertare, trage un scaun şi se aşază la masa la care tatăl ei îşi scria notiţele. Tatăl ei a vorbit din nou.

— Eşti pregătit?

— Da.

— Datează documentul, te rog: „Eu, Gustave Moreau, în deplinătatea facultăţilor mintale şi fizice, prin prezentul act, las moştenire toate posesiunile mele şi banii din contul meu bancar fiicei mele naturale, Carlota Moreau. Îl desemnez pe Francisco Ritter din Mérida drept executor şi îl însărcinez să ia legătura cu fratele meu, Émile, ca să îi aducă la cunoştinţă existenţa nepoatei sale. Nu am cerut nimic pentru mine, dar îţi cer acum, Émile, să te asiguri că fiica mea va primi moştenirea care mie mi-a fost refuzată, că ea va beneficia de avantajele cuvenite unui Moreau. Prin prezenta, adresez această rugăminte fratelui meu, drept ultima mea dorinţă.” Acum trebuie să semnezi ca martor, Montgomery, şi îmi voi scrie şi eu numele.

— Ce faci? a întrebat Carlota.

— Îți las tot ce am. Şi mă asigur că va avea cineva grijă de tine. Familia mea m-a alungat, însă au trecut mulți ani de atunci, iar fratele meu se va simți obligat față de ruda lui, chiar dacă este vorba despre o fată pe care n-a cunoscut-o niciodată.

— O fată care nu este om.

— O fată care este fiica mea. Întotdeauna vei fi ceea ce am avut eu mai bun, a spus el cu o tandrețe nemaiîntâlnită în glas şi cu o tristețe care a făcut să îi tremure vocea.

Carlota a privit tăcută cum tatăl ei îşi scrie numele, după care îi întinde bucata de hârtie. A privit-o ca şi când n-ar mai fi văzut niciodată aşa ceva, înainte de a studia scrisul mărunt al lui Montgomery şi semnătura tatălui ei, după care a împăturit-o cu grijă.

— Acesta este unicul lucru pe care pot să ți-l dau, a spus tatăl ei obosit, trăgând de un lănțişor de argint care îi înconjura gâtul şi scoțând o cheie minusculă. În laboratorul meu se găseşte un dulap din sticlă. Stă mereu încuiat. Acolo îmi păstrez jurnalele şi toatele celelalte observații despre cercetările mele. Am păstrat secrete față de tine, însă s-a terminat cu asta. Vreau să mă odihnesc acum. O să mă simt mai bine după aceea.

Carlota a strâns în mâini cheița şi testamentul şi l-a privit pe tatăl ei cum închide ochii. Răsuflarea lui era slabă.

S-a ridicat în picioare, amețită de un amestec îngrozitor de sentimente. Lupe se întorsese din nou spre ea şi îi arunca acum o privire întrebătoare. Şi-a amintit ce îi spusese mai devreme, şi anume că plângea mult prea uşor, aşa că şi-a trecut dosul palmei peste ochi.

— Carlota, o să rămân eu cu el. Tu şi Lupe mergeți la culcare. Am să vă trezesc peste câteva ceasuri, s-a oferit Montgomery.

Primul ei impuls a fost să refuze. Se temea că tatăl ei avea să moară peste noapte şi că n-avea să fie lângă el. Dar se mai temea şi că avea să fie prezentă atunci când murea. În ciuda faptului că

rămăsese în casă de dragul lui, îşi dorea acum să nu trebuiască să fie martora acelui eveniment îngrozitor.

— Da, cred că am să mă retrag, a spus Carlota.

Lupe a însoţit-o afară din camera tatălui ei. Au mers una lângă cealaltă, iar Carlota s-a rezemat de Lupe când au ieşit pe coridor; abia mai vedea pe unde merge.

— Lupe, ce mă fac dacă moare?

— Loti, îmi pare rău, a spus Lupe, trecându-şi degetele peste părul Carlotei. Ştiu că îl iubeşti.

— Aşa este. N-am ce face. Iar el e bolnav şi... Doamne, mi-e teamă, a recunoscut Carlota. Vreau să plâng şi să plâng şi nimic nu mă ajută. Am încercat să beau şi am încercat să... Lupe, mi-e teamă.

Fiecare oră din zi era împletită cu teamă. Groaza îi apăsa plămânii, făcând-o să respire cu greutate, şi era înspăimântată de atât de multe lucruri, chiar şi de ea însăşi.

— Nu te teme şi nu plânge. M-am întors, nu-i aşa? Eşti o papă-lapte, Loti, şi ai muri de frică fără mine. E-n regulă, prostuţă fricoasă.

Buzele Carlotei tremurau, însă atunci când şi-a ridicat privirea spre Lupe, a reuşit să zâmbească.

— Nu mă faci să mă simt mai bine dacă mă insulţi.

— Eşti un copil plângăcios şi enervant.

— Oh, eşti rea, a spus Carlota, dându-i un ghiont lui Lupe, care i-a întors gestul.

În felul acesta se jucau ele. Lupe a tras-o mai aproape, după care i-a cuprins mijlocul Carlotei. Au rămas nemişcate amândouă.

Carlota a tras adânc aer în piept.

— Cred că o să mă duc mâine în laborator, a şoptit ea, deschizând pumnul şi uitându-se la cheie.

26
MONTGOMERY

Toată ziua s-a gândit la băutură. Din clipa în care Carlota l-a eliberat şi i-a luat locul la căpătâiul doctorului, dimineaţa devreme, când s-a spălat pe faţă şi a luat micul-dejun, până când soarele a ajuns sus pe cer, iar el a deschis cotețele pentru ca păsările şi porcii să îşi caute singuri de mâncare. S-a gândit la asta în timp ce-şi ştergea sudoarea de pe frunte şi înainte să se întindă în pat, cu braţul apăsat peste ochi.

Desigur, nu trecuse atât de multă vreme de când băuse ultima dată, însă simţea mereu nevoia. Voia să fie beat criţă pentru că era agitat şi supărat, iar alcoolul îi fusese întotdeauna un prieten de nădejde.

S-a gândit la Cachito, s-a întrebat pe unde se afla şi a simţit un nod în stomac. Apoi şi-a închipuit pe oamenii lui Lizalde cum bat în porţi şi a nutrit în mod egoist dorinţa ca doctorul Moreau să fi murit în următoarele cinci minute, pentru ca ei trei să poată fugi de acolo. Nu minţise atunci când îi spusese lui Cachito că nu era prea interesat să moară. Nu de glonţ sau de cuţit. Dacă aşa ar fi stat lucrurile, s-ar fi băgat de multă vreme în vreo bătaie şi ar fi fost încântat să termine totul într-o baie de sânge.

Dimpotrivă, masochistul necugetat din el îşi dorise să moară încet şi în linişte.

Voia să bea pentru că, ori de câte ori lumea era aspră, alcoolul înăbuşea durerea, iar el îşi dorea să scape măcar puţin. Însă nu putea să o facă acum, nu la cum stăteau lucrurile. Se simţea al naibii de deprimat în ziua aceea şi i-ar fi plăcut să golească o sticlă de unul singur, în camera lui. Însă şi-a azvârlit pe geam sticla, care s-a făcut ţăndări.

Dragă Fanny, *nu e cel mai bun moment să fiu treaz*, şi-a spus în gând. Scrisorile lungi către fosta soţie se transformau acum în telegrame.

Era aproape de apusul soarelui, când a găsit-o pe Carlota în laborator, sprijinită de una dintre mesele lungi, cu o sumedenie de cărți şi de hârtii împrăştiate în jurul ei. A împins cu grijă o carte şi a aşezat bolul cu orez şi fasole pe masă, iar alături, cana plină cu cafea. În loc să caute rachiu, a decis să se facă util şi s-a aventurat în bucătărie. Niciodată nu fusese un bucătar prea priceput şi aprecia mult talentul Ramonei de a le prepara mâncăruri delicioase.

Mâncarea pe care o încropise avea probabil multe lipsuri, în ciuda simplității ei, însă era tot ceea ce reuşise el să facă, iar Lupe a apreciat măcar cafeaua pe care o preparase.

— M-am gândit că tu şi Lupe vrei să mâncați, a spus el.

Tânăra a ridicat mâna şi s-a uitat la el, însă nu a scos nicio vorbă.

— Nu poți sta aici pe întuneric, o să-ți strici ochii. Dă-mi voie să aprind o lampă.

— Eu văd pe întuneric, a spus ea sec.

— Carlota? a întrebat el precaut. Te simți bine?

Carlota a încuviințat; linia buzelor ei nu îi dădea nimic de înțeles. Montgomery a aprins lampa şi a aşezat-o pe masă. Şedea în fața ei, uitându-se la hârtiile pe care Carlota le scosese din dulapul de sticlă. Nu se atinsese nici de mâncare, nici de cafea.

— Haide, iubito, vorbeşte cu mine!

Carlota a suspinat profund, însă nu a spus nimic. Părea să fi ajuns într-un impas.

Apoi ea a început să traseze desene invizibile cu vârfurile degetelor, răsfoind paginile unui caiet deschis. El a zărit schița unui jaguar.

— Am citit jurnalele tatei. Sunt destule aici. Am căutat informații despre mama. Avea douăzeci de ani când m-a născut. A murit de septicemie. El a cântărit-o, a măsurat-o, a notat culoarea pe care o avea, a păstrat notițe despre sarcina ei şi naşterea mea. Cu

toate acestea, nu a scris nimic despre cine era ea. Iar când a scris despre mine, a fost la fel. Ştiu că reflexele mele erau anormal de rapide, însă nu ştiu dacă mi-a sărbătorit prima zi de naştere. Viaţa mea şi viețile celor de la Yaxaktun sunt înregistrate în aceste hârtii, însă nu scrie cu adevărat nimic despre noi. În egoismul lui monstruos, se întreabă mereu cum îi putem fi de folos.

Şi-a pus mâinile în poală, coborându-şi privirea.

— L-am iubit orbeşte pe tata şi datorită acestui lucru nu am băgat de seamă atrocitățile la care ne-a supus. L-am urmat fără crâcnire şi, pentru asta, Dumnezeu mă va pedepsi.

— Ți-am spus că nu există Dumnezeu.

— Poate pentru tine, domnule, a replicat ea mânioasă. Dar eu cred în Dumnezeu. Poate nu în Dumnezeul pe care mi l-a înfățişat tata, însă într-un Dumnezeu. Prin tot ceea ce am făcut aici, prin cruzimea inutilă a experimentelor tatei şi prin crearea hibrizilor, am păcătuit. Am crezut că Yaxaktun era paradisul, însă nu e aşa. El a dat trup suferinței. M-a făcut şi a scris... ştii ce a scris. Că eram „cea mai umană din grupul lui blestemat". *Hi non sunt homines; sunt animalia*. Noi suntem *animale*. Şi pentru că suntem animale, unicul nostru țel a fost să îl slujim, a spus ea, citind dintr-un jurnal. „Cercetări asemănătoare au fost desfăşurate de crescătorii de cai sau de câini, de tot felul de neîndemânatici neşcoliți, care îşi urmăreau doar propriul interes. Diferența este aceea că eu acționez cu mai multă finețe." Asta a scris tata. Şi cum crezi că se încheie observația lui? Se gândeşte la recunoaşterea de care se va bucura în Europa, odată ce îşi va demonstra realizările ştiințifice, îşi imaginează gloria care se va pogorî asupra lui. Şi spune: „Atunci când Carlota va înțelege cu adevărat realizările şi experimentele mele, s-ar putea să mă urască. La urma urmei, toți copiii îşi urăsc strămoşii, iar nemulțumirea ei va cântări mult mai puțin în fața pasiunii mele intelectuale. Deşi am creat monştri, am făcut şi miracole."

Carlota a lăsat jurnalul să cadă pe masă şi a rămas să se uite lung la el.

— Nu există niciun loc perfect pe pământ. Oriunde am fost, am văzut cruzimea şi excesele oamenilor. Ăsta e motivul pentru care am venit la Yaxaktun şi am rămas aici, pentru că îmi oferea măcar ceva ce semăna cu fericirea. N-am mai văzut niciodată monştri, a spus el.

Pe chipul Carlotei se aşternuse o expresie severă şi hotărâtă, iar ea respira acum tot mai iute.

— Nu are importanţă ce ai văzut. Nu a fost corect. Ce se va întâmpla acum cu hibrizii? Ar fi trebuit să plec împreună cu ei, aceasta este responsabilitatea mea acum. La urma urmei, sunt fiica doctorului. Ar fi trebuit s-o fac, însă s-am putut.

— Taci acum, a zis Montgomery, a înconjurat masa şi a luat-o în braţe pe Carlota, care părea cuprinsă de fierbinţeală, temându-se că avea să se prăbuşească din nou în faţa lui.

— Ţie nu-ţi pasă, a murmurat ea, iar Montgomery a simţit cum îşi lipeşte palmele de pieptul lui.

— Îmi pasă. Mă întreb dacă nu cumva Cachito este mereu înspăimântat şi dacă nu cumva urmăritorii au izbutit să îi prindă.

— Urmăritori! Hernando Lizalde n-ar putea să tocmească urmăritori atât de iute, nu-i aşa?

— Presupun că nu. Dar, dacă reuşeşte într-o lună sau două, pericolul rămâne.

Montgomery a simţit o împunsătură deasupra inimii şi a lăsat să îi scape un geamăt. Fata a ţipat speriată şi l-a împins cu o forţă care l-a luat prin surprindere. S-a îndepărtat doi paşi şi s-a lovit uşor de unul dintre dulapuri, făcând ca specimenele de animale dinăuntru să tremure.

— Îmi pare rău, nu mi-am dat seama că...

Degetele ei se preschimbau în unghii lungi şi ascuţite, asemenea unei pisici care îşi scoate ghearele şi, la fel ca o pisică, şi le-a retras. În locul în care îl lovise, înflorea o pată roşie care îi murdărea cămaşa.

— Te-am rănit.

Carlota şi-a acoperit faţa cu mâna.

— Nu pot să mă controlez. Tata a spus că trebuie să fiu bună şi calmă. Însă nu ştiu ce să fac. Nu ştiu cum să fac să opresc totul.

Mâna rămasă liberă era sprijinită de o carte, iar degetele ei lăsaseră în urmă o tăietură de-a curmezişul paginii. Jaguarul era ciopârţit acum, iar liniile perfecte ale corpului său, distruse.

— E-n regulă. Stai jos, Carlota. Dă-mi voie să mă curăţ, a spus el, cu voce tremurătoare.

Nu ştia ce să facă.

A căutat pe rafturi şi a găsit o bucată de tifon. Şi-a desfăcut cămaşa şi a curăţat rana. Era superficială, ca o tăietură de hârtie. Carlota nu îl lovise cu putere, iar el s-a gândit din nou la o pisică, de data aceasta ghemuită în poala unui om. Ce gând straniu! Carlota era puternică, în ciuda siluetei sale suple. O văzuse deja cum îl aruncase în aer pe Moreau.

După ce şi-a încheiat cămaşa, a văzut că ea se întorsese către el şi se aşezase pe un scaun.

Şi-a închipuit că va începe să plângă, însă Carlota a luat bolul şi lingura şi a început să mănânce. Şi-a băut şi cafeaua, însă a strâmbat din nas când i-a simţit gustul. După ce a terminat, el a întrebat-o dacă voia să îi pregătească o cană cu ceai sau dacă voia altceva de băut. Carlota a dat din cap şi a împins cana.

— Carlota, uită-te la mine, a spus el, iar ea şi-a ridicat privirea către el. Am întâlnit monştri. Nu erau hibrizi şi nu erau ca tine.

— Aş putea ucide un om, a spus ea şi şi-a ridicat mâinile ca să le studieze cu atenţie.

Avea din nou degetele lungi şi elegante ale unei domnişoare.

— Şi eu aş putea, dacă mi-ar face rău.

Montgomery şi-a aşezat palma peste mâna ei şi i-a mângâiat încheieturile cu vârfurile degetelor.

— Nu ştiu cum să te ajut, dar poți începe prin a nu te mai urî.

— Nici tu nu te simpatizezi, Montgomery, a spus ea pe un ton acuzator.

El a zâmbit strâmb. Şi-a amintit de Elizabeth, moartă de atâta vreme, şi de spectrul care i-a îngreunat inima. Şi-a amintit de greşelile pe care le făcuse, de neglijențele pe care le comisese, de nenumăratele lui slăbiciuni şi de viciile pe care le cultivase.

— Nu, nu mă simpatizez, a recunoscut el, clătinând din cap. Am petrecut multă vreme disprețuindu-mă şi am încercat să îmi grăbesc sfârşitul. Dar tu nu trebuie să fii la fel ca mine. Ascultă de un om care ştie ce spune!

— Nu ştiu cine ar trebui să fiu. Sunt fiica ascultătoare a doctorului Moreau şi pentru mine nu este suficient.

— Din fericire, nu trebuie să te decizi în momentul acesta.

— Nu cred că a mai rămas prea mult timp, a răspuns ea. Alde Lizalde au spus că se vor întoarce.

Avea dreptate, însă lui nu-i venea să se gândească prea mult la asta, aşa că şi-a dus cana la buze şi a sorbit din cafea.

— Uite, a spus Montgomery după ce a terminat de băut şi s-a şters la gură cu dosul palmei, în lipsa unei batiste, le putem fi de ajutor celorlalți dacă rămânem în viață, după care vom vedea ce mai putem face. Dacă Lizalde mai întârzie vreo două zile, am putea încerca să-l mutăm pe doctor şi să luăm barca.

— E destul de fragil.

— Dar mănâncă şi bea, nu-i aşa?

— Doar supă.

— E un semn bun. În plus, s-a trezit. Doctorul e puternic. Nu cred că boala asta o să-l omoare.

— Chiar crezi că vom putea să-l ducem de aici?

Montgomery nu prea era convins de nimic, însă Moreau era al naibii de încăpățânat. În plus, voia ca fata să se calmeze. Carlota

era nervoasă şi avea privirea hăituită, dar nici el nu se simţea prea bine în ziua aceea. S-a întrebat dacă ar fi putut ajunge până la Yalajau. Pe vremuri, fusese ascunzătoarea criminalilor şi a piraţilor, însă toate acestea rămăseseră în trecut, simple poveşti numai bune pentru fabricarea de romane de dragoste. Acum era doar un port. Iar de acolo, puteau să ajungă la Corozal. Odată intraţi pe teritoriul britanic, aveau să fie în siguranţă.

De bună seamă, planul lor prespunea un anumit lanţ de evenimente ce trebuiau puse la cale.

— Cred că mai bine ne-am ruga la Dumnezeul tău să plecăm în siguranţă, a spus Montgomery. Şi păstrează o rugăciune şi pentru hibrizi.

— Am să mă rog împreună cu tine, domnule, după care va trebui să construim o targă, a spus Carlota. O să avem nevoie de ea ca să-l transportăm pe tata.

— Poate că tu ar trebui să te odihneşti, a spus el, de teamă că, dacă l-ar fi mutat acum pe Moreau, ar fi ajuns să târască un cadavru prin junglă.

— Tu ai venit cu propunerea.

Era adevărat. Însă propunerea trebuia să fie doar un paliativ imaginar. Nu şi-a închipuit că ea va trece la treabă, cu toate că se gândise că asta i-ar fi abătut atenţia.

— Ştii cum să faci o targă? a întrebat Carlota.

— Dar tu?

— Da, am citit într-o carte, a răspuns ea, ridicându-şi bărbia.

Montgomery a zâmbit.

— Deschide cartea şi citeşte, atunci, a spus el, gândindu-se că planul ăsta ar fi putut totuşi să funcţioneze.

N-avea cum să îi ajute pe toţi hibrizii să traverseze laguna, însă ar fi putut să mute un singur om.

27
CARLOTA

în cea de-a treia zi după ce tatăl Carlotei fusese lovit de apoplexie, au încercat să îl mute, dar nu au reuşit.

Targa lor improvizată era făcută din saci pentru făină şi fasole, înfăşurați în jurul a două bucăți de lemn legate cu sfoară, cu traverse bătute în cuie. Era masivă, însă Montgomery şi Lupe erau suficient de puternici să o care, cu tot cu doctor.

Însă, în clipa în care au încercat să îl mute, starea lui a părut să se înrăutățească. Avea fața roşie şi îi ardea fruntea. Carlota i-a administrat aconit ca să îi coboare tensiunea arterială şi a rămas alături de el.

Montgomery a glumit spunându-i că ar trebui să se roage, însă acum Carlota chiar se ruga, cu fruntea plecată şi cu mâinile împreunate. Lupe şi Montgomery o priveau îngrijorați. După câteva ore, starea tatălui ei s-a ameliorat, iar el a reuşit să adoarmă.

Era un adevărat coşmar. Carlota s-a întors în camera ei, după ce Lupe i-a luat locul la căpătâiul doctorului. În timp ce traversa coridorul, l-a auzit pe Montgomery vorbind în camera lui. „Dragă Fanny", a spus el. Uşa era închisă, iar el vorbea cu vocea scăzută. Carlota n-ar fi trebuit să îl audă, însă l-a auzit.

Era ciudat felul în care simțurile ei deveneau tot mai ascuțite. Poate că era vorba despre faptul că tatăl ei nu se mai juca deloc cu dozele de litiu sau de orice altă substanță despre care credea că putea să o liniştească. Poate că acela era un proces care începuse cu multă vreme în urmă, pentru ca acum să ajungă la apogeu. Însă acum simțea linia despărțitoare ciudată din corpul ei, crăpătura care părea să se fi cuibărit în miezul ființei sale, profundă şi puternică. O falie plină de groază şi de mânie. Umplută de o furie arzătoare, gura ei era gata să se caşte într-un răget.

Carlota era nevoită să îşi încleşteze pumnii şi să închidă ochii.

O speria de-a dreptul această înzestrare cu putere, cu violență. Şi în aceeaşi măsură, o uluia.

Odată ajunsă în camera ei, Carlota şi-a scos hainele şi s-a aşezat în fața oglinzii, goală – ca Eva, ca pictura din capelă – şi şi-a studiat corpul cu o atenție pe care nu i-o acordase până acum. Şi-a simțit muşchii sub atingerea degetelor şi pulsul de la încheietură; şi-a observat ochii, care străluceau în semiîntuneric.

Tatăl ei o învățase să fie blândă. Însă mâinile ei puteau deopotrivă să culeagă flori ori să facă rău unui om.

Voia oare să facă rău? Nu lui Montgomery, nu tatălui ei, nici măcar lui Hernando Lizalde. Şi, cu toate acestea, ar fi putut. Cât de straniu era să se gândească la acea posibilitate!

Ramona le spunea poveşti despre vrăjitori care se puteau preschimba şi zbura în noapte. Însă Carlota nu era asemenea lor. Nu putea să îşi lepede pielea după propria ei voință; corpul ei era supus unei transformări necontrolate.

Era îngrozită de gândul acela. Era îngrozită de ea însăşi. S-a schimbat în cămaşa de noapte şi a urcat în aşternuturi, ascunzându-se asemenea unui copil căruia îi e teamă de fantome ori de *chaneques*[32].

În cea de-a patra zi după ce tatăl ei a fost lovit de apoplexie, şi-au făcut apariția Lizalde şi oamenii lui. Au făcut un vacarm atât de mare, încât Carlota i-ar fi putut auzi chiar şi fără simțul ei atât de ascuțit. Se afla împreună cu Montgomery în bucătărie când aceştia au ajuns, iar el a ieşit în grabă să îşi ia arma. Carlota l-a urmat, strângându-şi la piept încheietura mâinii stângii cu palma dreaptă, iar preț de o clipă sau două nici măcar nu a ştiut ce să spună. După aceea, şi-a lăsat mâinile să îi cadă pe lângă corp şi a inspirat adânc.

---

32 Creaturi mitologice mexicane, echivalentul *aluxilor* din credința mayaşilor locuitori ai peninsulei Yucatán (n. red.).

— Nu vrem să creadă că intenționăm să le facem rău, a spus ea, încercând să-şi păstreze calmul pe care voia să i-l transmită şi lui. Adu-i, te rog, în salon. Te-am rugat să nu tragi înainte de a avea ocazia să discutăm. Nu uita asta.

— Foarte bine, a răspuns el.

Lupe, care auzise şi ea zgomotele, bătăile în uşă şi urletele, a venit în salon şi s-a aşezat lângă Carlota.

— Lupe, ar trebui să mergi în camera tatei. Ar putea să aibă nevoie de tine şi, în cazul în care oamenii se dovedesc de neclintit, ai avea ocazia să fugi, a spus Carlota.

— M-am întors ca să stau cu tine, Loti.

— Nu fi încăpățânată.

Însă Lupe nu s-a mişcat de pe loc şi, în scurtă vreme, Montgomery s-a întors alături de cei trei Lizalde, împreună cu patru dintre oamenii lor. Montgomery nu părea neliniştit, în ciuda faptului că era depăşit numeric şi că, după toate aparențele, îi luaseră puşca.

Carlota l-a văzut pe Eduardo şi a simțit cum îi tremură mânile, însă şi le-a împreunat în poală. Hernando Lizalde avea un bandaj pe obraz şi s-a uitat lung la ea. Isidro nu părea nici el prea încântat să o vadă.

— Adu-l pe Moreau, i-a cerut Hernando Lizalde. Avem nevoie de el aici.

— Tatăl meu este bolnav. E la pat şi nu se poate ridica.

— Ce convenabil...

— Dacă doriți să vă conduc la el, am s-o fac. Dar nu vă mint, a spus ea, cu vocea calmă deocamdată.

— Atunci să stea în pat, dacă asta vrea. Nu-mi pasă dacă vrea să se ascundă sub pături. Am venit să-mi iau hibrizii. Adună-i.

— Au plecat.

— Cum adică au plecat? Cum ar fi putut face asta?

— Eu le-am deschis porțile.

— Ai face bine să-mi arăți pe unde au apucat-o, a spus bărbatul, pe un ton iritat.

De data aceasta nu îşi mai adusese cravaşa, însă vocea lui era biciuitoare.

— Este vorba despre bunuri care se află în proprietatea mea şi pe care le-ai lăsat să plece.

— Tatăl meu are puțini bani, dar pe care pot să ți-i ofer, dacă ne laşi pe toți în pace.

Hernando Lizalde a mârâit enervat.

— Oricare ar fi suma ridicolă pe care Moreau ar avea-o în contul lui bancar, nu se poate compara cu investiția pe care am făcut-o eu. Aceasta este casa mea, acestea sunt mobilele mele şi hibrizii aceia rămân în proprietatea mea.

Carlota şi-a coborât privirea, ținându-şi buzele strânse.

— Nu vă pot ajuta.

— Am să te bat până am să scot răspunsul de la tine.

Carlota nu a mai rostit niciun cuvânt şi a rămas nemişcată, cu mâinile lipite ca într-o rugăciune. Atitudinea ei părea să-l fi provocat şi mai mult pe Lizalde, care a început să îi arunce vorbe grele.

— Târfă! a urlat el. Jivină spurcată!

— Ține-ți naibii gura, porcule! a strigat Montgomery şi s-a repezit înainte, cu pumnul în aer.

Însă oamenii lui Lizalde au sărit de îndată după el, iar unul dintre ei l-a lovit în spate cu propria armă, cu o asemenea brutalitate, încât Carlota a crezut că puşca se va rupe în două. Montgomery a lăsat să-i scape un strigăt şi s-a prăbuşit la podea.

— Nu! a țipat ea, însă nu au luat-o în seamă.

Doi dintre bărbați l-au înşfăcat pe Montgomery şi l-au săltat în picioare, în vreme ce al treilea l-a lovit cu pumnul în stomac. Isidro părea să se amuze. Carlota s-a uitat la Eduardo, care urmărea impasibil toată scena.

— Domnule, vă rog!

Ochii lui verzi i-au aruncat o privire tăioasă.

— Nu e nevoie de asta. Poate că aş putea discuta cu ea în particular, ca să aflu mai multe? a propus Edurado, ridicând vocea ca să acopere tumultul luptei.

Bărbații s-au oprit şi s-au întors spre Eduardo Lizalde, ca şi când ar fi aşteptat un semn din partea lui. Montgomery i-a aruncat o privire lui Eduardo, mârâind o înjurătură, şi a scuipat.

— În regulă. Haideți! Toată lumea, afară! a spus Hernando Lizalde, fluturând din mână.

— Eu pot să rămân? i-a şoptit Lupe la ureche.

— Nu, e în regulă. Ai grijă, a şoptit Carlota, strângându-i mâna.

Lupe a încuviințat şi a ieşit împreună cu Montgomery şi cu ceilalți bărbați.

Uşile s-au închis. Au rămas amândoi închişi în cameră, cu ceasul ticăind pe poliţa şemineului. Carlota stătea dreaptă, cu corpul rigid şi mâinile fierbinți, ca şi când ar fi avut febră. Simțea cum îi bate inima iute.

— Îmi pare rău pentru asta, a spus Eduardo. Oamenilor li s-a promis o luptă şi erau nerăbdători să simtă gustul sângelui.

— Eşti şi tu nerăbdător să simți sângele? De asta ai venit?

— Am vrut să te văd din nou.

Carlota crezuse că îi învățase toate expresiile în scurtul răstimp în care îl cunoscuse. Cu toate acestea, felul în care se îndrepta spre ea acum şi maniera în care ochii i se plimbau peste trupul ei erau cu totul diferite. Ochii lui erau curioşi şi străini.

— Corpul tău este o imitație perfectă, a spus el. Asemenea unui camelon care își schimbă culoarea. Nu pot să văd precis partea animalică din tine.

— Nu sunt un puzzle alcătuit din părți diferite.

— Vorbele mele te jignesc?

— Nu-mi fac plăcere.

Eduardo a rămas tăcut, cu aceeași privire iscoditoare, încercând să înțeleagă cum era ea făcută.

— Unde sunt hibrizii, Carlota?

— Au plecat definitiv.

— N-aveau cum să se evapore.

Carlota a tras adânc aer în piept.

— Îmi dau seama că în momentul acesta nu poți să îți ții promisiunea față de mine. N-am să-ți cer să te căsătorești cu mine, nici să îmi oferi moșia Yaxaktun în dar și nici cel mai mic semn de afecțiune. Dar sper că ne putem despărți în bună înțelegere, în ciuda tuturor lucrurilor care au ieșit la suprafață ultima dată când ne-am văzut. Nu știu unde sunt hibrizii. Acesta este adevărul. Nu l-am mințit pe tatăl tău. Ți-aș cere, ca un gest de bunătate față de mine, să vorbești cu el și să-l convingi să nu îi caute, oriunde s-ar fi dus ei.

— Avem toate motivele să mergem pe urmele lor. Pe lângă faptul că sunt proprietatea noastră, hibrizii reprezintă un pericol pentru noi.

— Ba nu reprezintă niciun pericol. Am sperat că vom putea trăi cu toții mai departe la Yaxaktun. Acum știu că este imposibil. Vom elibera casa, vă voi da banii promiși. Dar, vă implor, anulați orice vânătoare ați plănuit. Tata este foarte bolnav și este posibil să rămân orfană în scurtă vreme, fără casă și fără nimeni pe lume.

Eduardo a venit mai aproape de ea, atât de aproape, încât Carlota nu s-a putut stăpâni să îşi ferească privirea. A întors capul, cu inima tresăltând în piept.

— Te rog, nu mă împovăra cu şi mai multă nenorocire. Te rog, ajută-mă!

— Carlota, aproape că plângi. Numai un sadic şi-ar dori să te vadă plângând. Eşti mult prea frumoasă ca să plângi. Trebuie să ştii că, atunci când te-am văzut pentru prima dată, m-am pierdut.

Ultima dată când se văzuseră, el o privise cu silă şi teamă. Însă, de data aceasta, faţa lui nu exprima niciunul dintre acele sentimente. Era ca şi când şi-ar fi amintit de întâlnirea lor de lângă *cenote* sau de orele furate în acea noapte petrecută împreună. Mâinile lui sigure i-au găsit talia şi i-au ridicat bărbia. La rândul său, trupul ei şi-a amintit mângâierile lui fierbinţi, iar amintirea acelei plăceri a făcut-o să întredeschidă gura şi să îl sărute cu aceeaşi dulceaţă simplă şi onestă pe care i-o dăruise întotdeauna.

— Ce faci? a şoptit Carlota.

— Nu e evident? a răspuns el.

— Am crezut că nu mă mai doreşti.

— Nu fi prostuţă. Fireşte că te doresc, a spus Eduardo cu aceeaşi ferocitate care a atras-o la el de la bun început şi care a avut darul de a o bulversa şi mai mult pe Carlota.

— Păreai atât de supărat când ai plecat. Am crezut că...

— Am fost supărat. Tu şi doctorul aţi încercat să mă păcăliţi.

— Eu n-am făcut-o! l-a contrazis ea cu vehemenţă. Tata mi-a ascuns foarte multe secrete. Şi n-am minţit când am spus că te iubesc. Nu mi-am fabricat iubirea.

— Nu, nu cred că ai făcut-o. M-am gândit la tine şi la ce putem face cu toată această încurcătură. Apoi m-am întrebat de ce trebuie să fie totul complicat.

— Nu se mai poate face nimic. Nu am altă opțiune decât să părăsesc moşia Yaxaktun.

— Şi ce vei face? Lumea este un loc periculos pentru o tânără ca tine.

Carlota şi-a ridicat privirea spre el, amuțită din pricina confuziei.

— Carlota, draga mea, a spus el pe un ton suav, nu te pot lăsa să pleci.

Oare asta însemna... oare voia să spună că dragostea lui rămăsese neschimbată? Poate că voia să fugă împreună cu ea. Poate că găsise o soluție inteligentă la toate problemele lor.

Eduardo o ținea strâns în brațe, în vreme ce buzele lui alunecau pe gâtul ei. Ea nu şi-a mai imaginat un viitor plin de suferință şi singurătate, ci o insulă unde era cald şi bine. S-a gândit la refugiul pe care îl mai puteau construi împreună, poate nu la Yaxaktun, ci oriunde altundeva. S-a gândit la toți hibrizii care ar fi rămas teferi şi fericiți. Şi-a îngăduit să viseze la toate acestea. A tras aer în piept, în vreme ce buzele ei se desfăceau.

— Vei fi amanta mea la Vista Hermosa. Va fi plăcut. Tata a fost de acord. La început, n-a vrut să audă, însă am reuşit să-l conving. O amantă e mult mai curată şi mai sigură decât târfele din bordeluri, iar hibrizii nu pot face copii, adică nu voi avea bastarzi.

Eduardo şi-a îngropat o mână în părul ei negru. Strânsoarea lui a devenit mai puternică, odată ce ea şi-a ridicat privirea către el.

— Nu se poate... nu e posibil să accept aşa ceva.

— Ai spus-o chiar tu. Nu te poți aştepta să mă căsătoresc cu tine. Nu e o situație de vis, dar mai mult nu putem face.

— Nici eu nu m-am aşteptat la un asemenea aranjament.

— Carlota, vei fi în siguranță şi fericită la țară. O să te răsfăț, iar tu vei fi generoasă cu mine. Nu e ceva ieşit din comun ca un bărbat să aibă o amantă şi, cu siguranță, este mai mult decât ai putea spera în condițiile actuale.

Degetele ei s-au agățat de umărul lui.

— Ce vei face cu ceilalți hibrizi? Dacă mă ai pe mine, eşti de acord să îi laşi să plece?

— Doamne, nu! a spus el rânjind. Ei ne aparțin. Fostul asistent al tatălui tău va prelua operațiunile de aici. Te vei simți mult mai bine la Vista Hermosa, împreună cu mine. Da, din când în când, am să stau la Mérida câteva săptămâni, dar...

Carlota i-a îndepărtat brațul şi s-a dat doi paşi îndărăt.

— Nu vreau să fiu amanta ta şi nici nu vreau să locuiesc la Vista Hermosa. Dacă tu îți imaginezi că eşti amabil, atunci te înşeli.

— M-ai refuza?

Carlota simțea un nod în gât, aşa că a înghițit cu putere.

— Poate că aş fi de acord, dar numai dacă îi laşi liberi pe ceilalți.

— Crezi că eşti în măsură să îmi impui *mie* condiții? a întrebat el, iar vocea i-a devenit aspră. Nu ai de ales.

Carlota a închis ochii, iar lacrimile fierbinți ameninţau să o înece. A deschis însă ochii din nou şi a vorbit fără ezitare.

— Atunci am să te refuz.

Cu o mişcare violentă, Eduardo s-a aplecat şi a tras-o spre el, dându-i capul pe spate şi muşcând-o cu violență de buze. Gestul lui a luat-o prin surprindere, aşa că a rămas încremenită de furie, simțind cum limba lui se mişcă prin gura ei, înainte să-şi vină în fire şi să îl împingă cât colo. Eduardo s-a poticnit, s-a izbit de şemineu şi a răsturnat fără să vrea ceasul delicat de pe poliță. Ceasul s-a spart cu un sunet pătrunzător, care a făcut-o să țipe.

Carlota s-a uiat în jos şi a lăsat să îi scape un „oh”. Ceasul fusese martorul tuturor zilelor ei; bătăile lui îi marcaseră ritmul vieții. Scena galantă pe care o înfățişa i se întipărise în ochi încă din copilărie: bărbatul care săruta mâna frumoasei doamne sub heruvimii ce zâmbeau şi binecuvântau perechea...

Acum zăcea în cioburi pe podea, cu mecanismul zdrobit la vedere.

— Ce ai făcut? a murmurat ea.

— Încerc să fiu bun cu tine, a țipat Eduardo.

Uşile salonului s-au dat în lături, iar bărbații au năvălit cu armele pregătite, aruncând priviri grele către Carlota. Ea a băgat de seamă că Lupe şi Montgomery aveau mâinile legate.

— Ce e tărăboiul ăsta? a întrebat Hernando Lizalde.

Eduardo şi-a trecut o mână prin păr, după care şi-a masat încheietura mâinii.

— Nimic.

— Ți-a spus ceva de folos?

— Nu, a bombănit Eduardo.

— Atunci ai face bine să-ncepi să vorbeşti, fato.

— Nu ştiu unde sunt ei. V-am mai spus asta, a răspuns ea cu privirile ațintite spre ceasul spart.

— Eşti o mâță tare încăpățânată. Hai să vedem exact cât de încăpățânată poți fi. Aduceți-l pe Laughton, a cerut Lizalde.

Doi dintre bărbați l-au împins în față pe Montgomery.

Fără niciun avertisment, Hernando Lizalde a lipit țeava puştii de obrazul lui Montgomery şi s-a uitat spre Carlota. Tânăra şi-a dus repede o mână la piept.

— Nu prea pot rata de la distanța asta.

— Montgomery nu ştie nici el nimic, a spus ea iute. Nu încearcă nimeni să vă mintă.

— Nu, încercați să ne păcăliți.

— Nu-i adevărat. Vă spun sincer că nu e adevărat.

— Mă îndoiesc că vrei să vezi creierii amicului tău cum decorează pereții ăştia, nu? Unde sunt nenorociții ăia de hibrizi? a urlat Hernando Lizalde.

Carlota a simțit din nou că nu poate să respire. Mâinile ei calde o ardeau acum şi a simțit cum lacrimile îşi croiesc drum pe obraji,

în timp ce a apucat mânerul sofalei şi s-a lăsat în genunchi suspinând.

Şi-a închipuit că va leşina din nou. A deschis gura şi şi-a lipit o mână de gât.

— Ştiu eu unde s-au dus. Pot să vă duc eu, a spus Lupe.

Carlota a fost luată prin surprindere de vocea ei hotărâtă.

— Nu e departe de aici.

— Măcar mai există cineva cu bun-simţ pe aici, a bombănit Hernando Lizalde.

Carlota nu a reuşit să audă ce a spus el mai departe. Respira superficial şi se agăţa, tremurând, de sofa.

— Eduardo, vino cu noi! Şi dumneata, domnule Laughton. N-am încredere să te las aici. Isidro, tu vei sta cu fiica lui Moreau. Nu vreau să fugă. Dar ce problemă are târfa asta? E bolnavă?

— E de la nervi, a răspuns Lupe, uitându-se la Carlota. O să fie bine, Loti.

Carlota a înghiţit cu greutate, simţind gust de fiere. Eduardo şi-a încleştat degetele pe braţul ei, ajutând-o să se ridice în picioare. Carlota s-a clătinat, nesigură, şi a încercat să-l îndepărteze, însă toată puterea i se scursese din corp.

— Unde-i pistolul meu cu mâner de fildeş? a întrebat Hernando Lizalde. Îl vreau înapoi.

— N-am vrut să ţip la tine. Dar să nu-mi mai vorbeşti aşa cum ai făcut-o, i-a şoptit Eduardo, îndemnând-o să meargă spre uşă, acolo unde şedea Isidro. Chiar te iubesc, fată proastă. Nu înţelegi? Noi trebuie să fim împreună.

Eduardo i-a ridicat bărbia şi a privit-o în ochi, cu un zâmbet încrezător.

Aşa cum stătea acolo şi se uita la chipul lui tânăr şi frumos, Carlota a simţit un nou val de greaţă şi s-a ferit dezgustată atunci când el a mângâiat-o din nou pe obraz. S-a gândit că acea

fractură din corpul ei avea să o despice în două, în cele din urmă, însă nu s-a prăbuşit, ci s-a împleticit spre Eduardo atunci când acesta a smucit-o după el.

28
MONTGOMERY

Legătura era atât de strânsă, încât îl dureau mâinile şi n-avea cum să desfacă nodul. Chiar dacă ar fi reuşit să se elibereze, ar fi rămas tot în compania celor două duzini de bărbaţi cu armele în mâini. Perspectiva nu era deloc atrăgătoare.

Montgomery a tras nădejde că poteca avea să fie îngustă şi năpădită de ierburi înalte, ceea ce ar fi făcut-o dificil de străbătut călare şi ar fi putut să îi încetinească, însă drumul s-a dovedit a fi într-o stare destul de bună. Puteau să meargă călare fără să fie nevoiţi să îşi croiască drum cu maceta prin junglă şi ar fi parcurs traseul destul de iute, chiar dacă înaintau în coloană.

Lupe mergea în fruntea grupului, în vreme ce Montgomery se afla undeva la mijloc, urmat îndeaproape de Eduardo. Şi ea avea mâinile legate. Niciunul dintre ei nu avea posibilitatea să evadeze.

Montgomery şi-a deplâns situaţia oribilă în care se găsea şi şi-a blestemat soarta, dorindu-şi să fi acţionat cu totul altfel. Nu era vorba doar despre întâlnirea nenorocită cu bărbaţii aceştia, ci de întreaga situaţie. Petrecuse şase ani în slujba doctorului Moreau, având grijă de moşie, şi îşi spusese mereu că poziţia lui nu era deloc una lipsită de moralitate. Nu el fusese cel care crease hibrizii şi nici nu-şi dorise să profite de pe urma lor. Nu era decât un bărbat care îşi făcea treaba pentru care fusese angajat.

Iubise depărtarea şi liniştea de la Yaxaktun, îi iubise pe toţi cei de acolo, considerându-i pe hibrizi ca pe nişte prieteni pe care nu sperase vreodată să îi aibă. Şi la ce îi folosise toată acea bunăvoinţă, în cele din urmă? Hibrizii erau la mila lui Moreau şi a lui Lizalde, iar acum erau pe punctul de a fi vânaţi.

Şi cum rămânea cu Carlota, lăsată în urmă, împreună cu tatăl ei? Ce avea să se întâmple cu ea? Moreau nu putea să o protejeze; omul acela nici măcar nu se putea ridica din pat. Cu toate acestea, Montgomery s-a gândit că ar fi fost mai înţelept să fie mai îngrijorat de ce avea să se întâmple cu el şi cu Lupe. Dacă voiau să-l ucidă, ar fi făcut-o deja, iar Lupe le era oarecum de folos numai dacă Lizalde o considera drept proprietatea lui. Dar asta nu însemna că nu exista un glonţ care să îl aştepte pe Montgomery la capătul drumului.

Poteca îngustă a şerpuit spre stânga. Calul lui Montgomery nu apucase să cotească atunci când în văzduh a răsunat o împuşcătură. Au urmat alte trei. Bărbatul aflat în fruntea şirului s-a prăbuşit de pe cal. Conştient că era o ţintă uşoară dacă stătea pe loc, Montgomery s-a aruncat la pământ şi s-a rostogolit spre marginea drumului. Praful alb de pe potecă i s-a lipit de haine, iar el a scrâşnit din dinţi, încercând să se facă una cu pământul.

Oamenii lui Lizalde şi-au înşfăcat puştile şi au început să tragă la rândul lor, însă era greu să vadă de unde veneau împuşcăturile, în haosul de copaci şi frunziş. Bărbatul care căzuse de pe cal nu mai mişca, dar Montgomery s-a ridicat în picioare şi a luat-o la goană în faţă, l-a tras într-o parte şi l-a întors cu faţa în sus. Omul era mort. Montgomery s-a ghemuit lângă drum, ţinându-şi respiraţia şi sperând că n-avea să fie următoarea ţintă.

Atacatorii încetaseră focul, fusese o rafală scurtă. Hernando Lizalde striga undeva în faţa lor, iar el l-a zărit pe Eduardo, călare, cu hăţurile în mâini, părând agitat.

— Ce se întâmplă? a întrebat tânărul.

Bun venit într-o luptă adevărată, şi-a spus în gând Montgomery şi a luat-o înainte, după cotitura drumului, pentru a vedea mai bine ce se petrecea acolo. Eduardo l-a urmat temător.

Doi dintre oamenii lui Lizalde fuseseră răniţi. Lupe se afla tot în capul coloanei şi părea nevătămată. Cu toţii erau agitaţi, aşteptând o nouă rafală de împuşcături şi ocazia de a observa unde se afla atacatorul. Montgomery a estimat că trebuiau să fie doi sau trei oameni care trăgeau către ei. Dacă ar fi fost mai mulţi, pericolul ar fi fost mult mai mare. Cu toate acestea, doi sau trei oameni cu nişte puşti mai acătării puteau să provoace probleme destul de mari.

— Urcă-te înapoi pe cal, a spus Eduardo.

— Ş-şşt, a şoptit Montgomery.

Auzise trosnetul unor crenguţe rupte.

— Nu-mi dai tu *mie* ordine.

— Taci dracului!

— Luaţi-l! a cerut Eduardo. Luaţi-l pe nenorocitul ăsta!

Cineva s-a mişcat iute printre copaci, iar unul dintre oamenii lui Lizalde a arătat în direcţia aceea. Probabil că se aştepta la o nouă rafală de gloanţe, însă din umbre a ţâşnit o creatură mititică, care a sărit în capul bărbatului, doborându-l la pământ. Apoi o a doua şi o a treia şi-au făcut apariţia.

Montgomery a recunoscut-o pe K'an, cu blana ei în fuioare lungi şi galbene, mârâind în timp ce l-a apucat de picior pe unul dintre călăreţi şi l-a tras jos de pe cal, cu un urlet. Pinta, care semăna cu un lup, şi Áayin, care bătea din coada de caiman, erau şi ei acolo. Loveau cu pumnii în capete şi spinări. Privelişte a era înspăimântătoare. Bruta căreia Eduardo îi ceruse să-l înhaţe pe Montgomery fie nu i-a zărit pe hibrizii care săreau în jurul lui, fie nu i-a păsat. Nu se uita decât la Montgomery. Cu mâinile legate, Montgomery nu putea decât să se ferească de lovituri. A simţit un pumn izbindu-l în stomac, în vreme ce altul i-a nimerit bărbia. Montgomery s-a poticnit păşind înapoi şi s-a prăbuşit la pământ.

Bruta a făcut un pas în față, lovind cu gheata în piciorul drept al lui Montgomery! Fir-ar să fie! A mârâit şi a evitat la limită o lovitură scurtă, rostogolindu-se pe burtă, ceea ce nu i-a îmbunătățit deloc situația. Bărbatul l-a lovit din nou, până când a simțit că i se taie răsuflarea. S-a zvârcolit în țărână, încercând să scape. Montgomery s-a ridicat în genunchi, încercând să îşi recapete echilibrul, când a simțit țeava unui pistol lipită de tâmpla lui.

— Ridică-te încet, a spus bruta.

— Nu trebuie să îndrepți chestia aia spre mine, a bombănit el.

Bărbatul a rânjit. Nu l-a ajutat pe Montgomery să se ridice în picioare, dar măcar s-a dat un pas îndărăt, cu toate că avea pistolul ațintit în continuare spre țeasta acestuia.

Montgomery s-a săltat în picioare.

— Ai putea să mă laşi să plec acum, a spus el.

Cu coada ochiului, a zărit o siluetă cunoscută.

— Nicio şansă.

— Eşti sigur? Ai face mai bine să mă laşi.

— Taci!

În momentul acela, Aj Kaab, greoi şi masiv, a venit din spate şi şi-a dezvelit şirurile de colți către brută. Aceasta şi-a pierdut de îndată curajul, a îndreptat pistolul către hibrid şi a încercat să tragă, dar s-a pomenit cu arma smulsă din mână. Pistolul a căzut la pământ. Colții lui Aj Kaab s-au închis peste mâna bărbatului, care a început să urle.

Montgomery a clipit de câteva ori, auzind trosnetul inconfundabil al osului rupt, iar Aj Kaab a mârâit şi a început să mestece zgomotos.

Montgomery a ridicat iute arma de la pământ, ținând-o cu greutate de vreme ce avea în continuare mâinile legate, dar cel puțin acum avea un pistol.

— Ce-i asta? a țipat Eduardo.

Tânărul domnişor s-a decis în cele din urmă să se murdărească pe mâini şi a coborât de pe cal.

Montgomery s-a uitat spre tânăr, iar Eduardo l-a fixat la rândul lui cu privirea. A izbit cu patul armei în capul lui Eduardo, trimițându-l cât colo. S-a îndreptat apoi în goană spre locul în care o văzuse ultima dată pe Lupe. Aceasta nu se mai afla pe cal.

Totul era un haos. Caii erau speriați de vederea hibrizilor. Se ridicau pe două picioare, fornăiau şi loveau cu copitele. Montgomery a evitat în ultima clipă să fie călcat în picioare de unul dintre călăreți, sărind cât colo şi lipindu-se de un copac.

— Lupe! a strigat el.

Nu o vedea nicăieri. Fusese oare rănită? Ploua cu gloanțe de jur împrejurul lui, pentru că unii dintre oamenii lui Lizalde încercau să tragă în toate direcțiile. Alții, ceva mai prevăzători poate, descălecaseră şi îşi țineau pistoalele sau cuțitele la îndemână, privind cu băgare de seamă în jur.

Montgomery s-a lăsat din nou la pământ. Unul dintre bărbați a urlat atunci când un hibrid a sărit asupra lui. A fost un sunet scurt şi strident. Montgomery a numărat alți doi hibrizi pe lângă Pinta Áayin, K'an şi Aj Kaab, în total şase creaturi furioase, mici şi iuți, ori masive şi puternice, răsucindu-se, țâşnind sau urlând. Speriind caii, făcându-i pe oameni să caute refugiu în rugăciune.

Lizalde a strigat, cerându-le oamenilor lui să ucidă animalele, însă hibrizii au fost mai iuți şi s-au retras numai ca să îşi facă din nou apariția, în vreme ce disperarea bărbaților creştea tot mai mult. Părea un dans dintre cele mai stranii, un dans în care oamenii făceau pereche cu animalele, răsucindu-se preț de câteva secunde, lăsând dâre de sânge în urma lor.

— Prindeți-i! striga mereu Lizalde.

În loc să o găsească pe Lupe, Montgomery s-a izbit de Aj Kaab, care se împleticea încet pe potecă. Limba îi ieşea din gură în timp

ce gâfâia şi se aşeza în mijlocul potecii, cu capul lui cel mare prăbuşit în față.

— Aj Kaab! Bătrâne, a spus Montgomery, îngenunchind în fața lui. Haide, ridică-te!

— Laughton, a spus hibridul, dezvelindu-şi colții mari, cu pumnul strâns lipit de pieptul lui, ți-am spus: sunt bătrân, dar puternic. Trebuie să mă odihnesc.

— Te odihneşti mai târziu, Aj Kaab, a spus el şi l-a apucat pe hibrid de umăr.

Însă hibridul nu s-a mişcat, iar Montgomery a zărit mânerul unui cuțit ce se ițea din burta lui îmblănită. Montgomery şi-a ținut răsuflarea.

Aj Kaab era mort.

— Laughton! a țipat Lupe.

Montgomery a clipit de câteva ori, iar fata a venit în goană spre el, sărind peste cadavru. Avea mâinile dezlegate. Lupe a apucat sfoara care îl ținea prizonier şi a smucit de ea până când a reuşit să scoată legătura. Oamenii strigau şi cădeau la pământ.

Groaza lor era în avantajul hibrizilor, însă aceştia erau de departe depăşiți numeric, iar Hernando Lizalde continua să strige ordine, spunând că nu erau decât nişte animale. Unii oameni se precipitau, încercând să-şi încarce puştile, alții se hotărâseră să fugă şi alergau acum pe jos ori în spinarea câte unui cal îngrozit. Caii călcau în picioare corpurile celor care căzuseră, în vreme ce hibrizii țâşneau din toate părțile, scuipând sânge şi bucăți de carne.

— Eşti rănită? a întrebat-o el pe Lupe, în timp ce străbăteau în grabă poteca.

— Nu. Sunt bine.

Un bărbat cu părul sur şi cu o basma roşie a apărut lângă ei, cu puşca în mâinile lui zbârcite. Alături de el se afla Cachito, care a zâmbit spre Montgomery.

— Montgomery!

— Ce se întâmplă aici? a întrebat el.

— Nu poți să-ți dai seama? El este unul dintre locotenenții lui Juan Cumux.

— Domnule, a spus Montgomery, vrând să-şi ducă mâna spre borul pălăriei din paie.

O pierduse însă la un moment dat, aşa că s-a mulțumit să îşi dea într-o parte părul care îi cădea pe față.

— Ne luptăm, a spus Cachito plin de încântare.

— Jos! Lăsați-vă jos! a țipat Lupe.

Peste umărul lui Cachito, Montgomery l-a văzut pe Hernando Lizalde, cu fiul său alături. Bărbatul mai în vârstă îşi ațintea îndrăgitul pistol cu mâner de fildeş în direcția lor. Montgomery l-a împins pe băiat şi a întins mâna, apăsând pe trăgaciul propriei arme. Când vâna, făcea lucrul acesta cu mare finețe. Atunci şi acolo, gestul lui a fost complet lipsit de eleganță. A apăsat pur şi simplu pe trăgaci.

Glonțul l-a lovit pe Hernando şi Montgomery a văzut cum bărbatul se împleticeşte câțiva paşi.

Nu ştia cât de grav rănit era Hernando Lizalde, însă nu mai avea timp să afle, pentru că doi dintre călăreți s-au repezit spre ei, iar Montgomery şi-a întors arma în direcția lor, lovind unul dintre cai. După aceea, a rămas fără gloanțe şi a auzit zgomotul asurzitor al unei puşti. Cineva l-a împuşcat pe celălalt călăreț. Sângele a țâşnit ca din fântână din gâtul călărețului, stropindu-i obrazul lui Montgomery, cu toate că acesta se întorsese şi încercase să se îndepărteze de bietul om, cu riscul de a fi călcat în picioare.

În graba lui, s-a împiedicat şi a căzut, prăvălindu-se într-un unghi periculos şi lovindu-se la cap. Calul s-a prăbuşit chiar la picioarele lui Montgomery cu o bufnitură surdă şi a rămas nemişcat.

Lovitura la cap îl fulgerase şi totul s-a întunecat în jurul lui. Sunetele au fost înăbuşite, iar el îşi auzea acum propriile gemete. Nu reuşea să îşi simtă corpul. Ceva a început să îl tragă prin junglă, iar el şi-a amintit cum s-a năpustit jaguarul şi şi-a înfipt ghearele în el.

Dragă Fanny, a început să scrie în gând*, cred că într-adevăr sunt pe moarte*.

Jaguarul. Ar fi trebuit să moară în ziua aceea, atunci când animalul şi-a înfipt colţii în braţul lui. Însă n-a făcut-o, ci a trăit mai departe. Ei bine... poate că nu pentru mult timp. S-a gândit la Carlota, întrebându-se dacă putea muri cu amintirea chipului ei şi a vocii ei şoptite.

A clipit cu putere. Montgomery zăcea pe podeaua unei mici colibe. La stânga lui se aflau două hamace şi două scaune. O încăpere simplă, chiar şi pentru *macehuales* ale căror case erau cât se poate de modeste. Broboane de sudoare i se scurgeau pe ceafa dureroasă. Încă îl durea amintirea puştii cu care fusese lovit şi îşi simţea gura uscată.

— A deschis ochii! Hei, Montgomery, eşti în siguranţă, a spus Cachito.

Montgomery s-a şters la gură cu dosul mâinii şi a întors capul, să se uite la băiat. Mirosul de viscere şi de moarte ce venea dinspre drum îi stăruia în minte, cu toate că fusese mutat în altă parte.

— Unde ne aflăm?

— În tabără! Ramona a avut dreptate. Există o tabără pe care o folosesc oamenii lui Cumux.

Montgomery s-a încruntat. Mâneca lui Cachito era pătată de sânge.

— Eşti rănit?

— E o rană superficială. Mă înţeapă dacă mă mişc, a spus Cachito, privind în jos spre braţul lui. M-au nimerit şi aici.

Şi-a ridicat cămaşa şi i-a arătat coastele, peste care cineva înfăşurase un bandaj gros. Când şi-a mişcat braţele, băiatul a gemut.

— Data viitoare nu te mai băga în luptă. Ce naiba făceai acolo?

— Ne-am gândit că erai încăpăţânat, Montgomery, când ai spus să nu luptăm, aşa că am încropit un plan. Câţiva dintre noi au aşteptat să veniţi pe aici. Lupe a spus că aşa veţi face şi, dacă n-aţi fi venit în cinci zile, atunci ne-am fi văzut de drum. Ea a mai spus că n-o să vă povestească nimic, pentru că aţi fi refuzat şi aţi fi stricat tot.

Montgomery s-a încruntat.

— Chiar aşa a zis?

— Ai fi încercat să ne opreşti.

— Probabil, a recunoscut el, amintindu-şi de bietul Aj Kaab, al cărui leş rămăsese în mijlocul drumului. Unde sunt noii voştri prieteni?

— Afară. Îi avem cu noi pe trei dintre oamenii lui Cumux şi pe hibrizii care au vrut să lupte. Nu toată lumea a vrut să aştepte sau să se bată. E tot ce am putut face.

— Englezule, trăieşti, a spus bătrânul cu basma roşie.

Şedea cu puşca pe umăr în pragul colibei. Lângă el stăteau un bărbat mai tânăr, care purta şi el o armă, şi Lupe.

— Bine, a continuat el. Trebuie să plecăm.

— Staţi o clipă, unde să plecăm? a întrebat Montgomery, frecându-şi fruntea.

Îl durea al naibii de tare capul. S-a întrebat câtă vreme a zăcut fără să ştie de el şi cât de departe se găsea tabăra lui Cumux de locul confruntării.

— În altă parte. I-am omorât pe câţiva dintre oamenii care vă ţineau prizonieri, i-am pus pe fugă pe alţii, dar asta nu înseamnă că ar trebui să rămânem pe loc. Nu e sigur.

— Ceilalți hibrizi au luat-o deja înainte, a spus Cachito. Oamenii lui Cumux au plecat şi ei. Ar trebui să îi ajungem din urmă pe ceilalți.

— Trebuie să mă întorc la Yaxaktun, a spus Montgomery, frecându-şi din nou fruntea. Carlota şi Moreau sunt acolo.

— Yaxaktun are ziduri groase, a spus bărbatul cu basma roşie.

Avea o față severă şi serioasă, care nu încuraja nicio împotrivire.

— Sunt de netrecut. Vor veni şi mai mulți dintre oamenii aceia acolo. Astăzi ați avut noroc. Îi eram dator Ramonei, de aceea am venit cu tovarăşii voştri şi v-am aşteptat. Nu vom face mai mult.

Carlota. A spus că îi va sta alături oricât va avea nevoie de el. Iar el credea că acum avea cel mai mult nevoie de el.

— N-am să vă cer să veniți cu mine.

— Doar nu vrei să te întorci singur? a întrebat Cachito.

— Trebuie s-o fac, a răspuns Montgomery şi s-a săltat în picioare, uşor amețit.

Dacă ar fi fost o mie de oameni între el şi Carlota şi la fel de multe sulițe câte stele erau pe cer, tot s-ar fi întors după ea.

— Nici măcar nu poți merge, a spus Lupe pe un ton acuzator.

— Nu trebuie să merg. Voi călări. Dacă îmi dați o picătură de rachiu, o să mă simt mai bine, iar dacă nu, o să mă descurc.

Nu i-a întins nimeni o sticlă, aşa încât s-a gândit că nu aveau ori că nu îl luaseră în serios. Ei bine, putea să se descurce chiar şi treaz, cu toate că nu ar fi refuzat câteva înghițituri întăritoare, care să-i poarte noroc.

Montgomery a ieşit din colibă. Afară, aşteptau patru dintre hibrizi – Pinta, K'an şi alți doi – ce păreau loviți şi obosiți, cu ghearele pline de sânge închegat. Aj Kaab era mort şi nu l-a văzut nici pe Áayin, aşa încât a presupus că pierise şi el. Hibrizii au înclinat din cap spre el, cu o expresie sumbră. A mai văzut trei construcții cu acoperiş din frunze de palmier, asemănătoare cu cea în care

zăcuse, şi un bărbat cu părul negru care îngrijea trei cai. Alte animale nu se mai aflau acolo şi nici alte construcţii. Tabăra era destul de mică. Poate că Juan Cumux o folosea ca pe un punct de tranziţie unde să transporte provizii şi arme.

— Englezule, putem să-ţi dăm arme şi un cal, dar te previn că nu e bine ce vrei să faci. Ar fi mai înţelept să pleci împreună cu tovarăşii tăi, a spus bătrânul. Sunt îngrijoraţi din pricina ta.

Montgomery s-a uitat spre hibrizi, obosiţi şi plini de sânge, după care l-a privit din nou pe bătrân, care îşi rula încet o ţigară.

— Cel mic crede că eşti deopotrivă curajos şi necugetat, a spus bărbatul, aruncând o privire către Cachito. Dar şi el este curajos şi necugetat. A spus că mă muşcă dacă nu te ajut.

— N-a spus aşa ceva.

— Ba fireşte că a zis, şi i-a convins şi pe ceilalţi să-l ajute şi să vă aştepte.

— Iar tu ai fost de acord cu el.

— Îmi aduce aminte de mine însumi.

— Nu ţi-e teamă de ei, a spus Montgomery, realizând că i se părea ciudat acest lucru.

— L-am mai văzut pe unul dintre ei, pe malul apei, a răspuns bărbatul. Cu toţii avem o pereche în rândul animalelor, englezule.

Şi-a adus aminte ce spusese Cachito, şi anume că Lupe îl văzuse odată pe Juan Cumux lângă *cenote*. Că era bătrân, însă nu la fel de bătrân ca Moreau.

— Tu nu eşti unul dintre locotenenţii lui, a spus Montgomery, încruntându-se. Tu eşti Juan Cumux.

Bărbatul nu a spus nimic, însă nici nu avea nevoie să o facă. Montgomery a vorbit din nou:

— Ai riscat mult când ne-ai ajutat.

— Oamenii aceia vin după noi. A fost bine că am aflat despre ei, de data asta. Şi acum, poate că se vor gândi de două ori înainte să se îndrepte încoace.

— Speri că oamenii vor sta departe, de teamă?

— Poate că da. Ar fi bine dacă s-ar spune că zona aceasta e periculoasă.

— Presupun că da.

— Aveam şi o datorie faţă de cineva. Poate că acum îmi eşti şi tu dator mie, englezule.

— Numele meu este Laughton, a spus. Şi e-n regulă. Îmi achit datoriile.

— Nu pot să-mi asum mai multe riscuri, Laughton. Oamenii mei nu îi pot ascunde pe prietenii tăi. Vor trebui să se descurce singuri. Îi putem duce mai departe spre est, după care trebuie să ne întoarcem la oamenii noştri.

Dar tu eşti Juan Cumux, şi-a spus în gând. Eroul lui Lupe şi al lui Cachito. Însă adevărul era că nici Moreau nu fusese Dumnezeu, aşa că nici Juan Cumux nu putea fi de origine divină.

— Dacă ai putea să îi duci pe prietenii mei la ceilalţi, care au plecat deja, ţi-aş fi pe veci recunoscător. Şi te-aş ruga să poată rămâne ascunşi undeva. N-aş vrea să aibă din nou de suferit.

— Îi putem duce mai departe, spre est, dar, ţi-am spus, nu îi pot adăposti.

— O peşteră, o tabără pe care n-o mai foloseşti, l-a rugat Montgomery. Orice e bun. Te rog, domnule.

Cumux a terminat de rulat ţigara şi a clătinat din cap. A aprins-o şi a tras un fum.

— Îmi eşti de două ori dator.

— În cazul ăsta, dă-mi un cal şi o puşcă şi o să-ţi fiu de trei ori dator.

— De trei ori e întotdeauna mai bine, aşa că sunt de acord.

Şi-au strâns mâinile şi s-au îndreptat spre cai. Lupe şi Cachito au venit iute pe urmele lor.

— Nici să nu te gândeşti, i-a spus lui Cachito, înainte ca băiatul să scoată o vorbă.

Băiatul şi-a ridicat ochii mari şi uimiți spre Montgomery.

— Eşti rănit.

— E o rană superficială!

— Eşti rănit, a repetat Mongomery.

— Poate că el e rănit, dar eu nu sunt, a spus Lupe, apucând hățurile unui cal.

— Lupe..., a spus Montgomery pe un ton obosit.

— Nu poți să mă laşi aici, Laughton. Am rămas în urmă pentru că n-am vrut să vă văd pe tine şi pe Carlota morți şi am să mă asigur că niciunul dintre voi nu este atât de prost, a spus ea încăpățânată. Dacă n-am fi fost eu şi Cachito, oamenii ăia te-ar fi ucis. Ar trebui să mă laşi să te însoțesc atât pentru tine, cât şi pentru ea.

— În regulă. Dar la primul semn de pericol, vreau să te întorci.

Montgomery şi Lupe au primit câte o puşcă, pe care şi-au legat-o de şa, precum şi două *jicaras* pline cu apă. Cachito n-a vrut să îi lase să plece, insistând că nu era grav rănit, însă Montgomery şi-a dat seama din felul în care vorbea şi gemea că n-ar fi fost în stare să facă față unei încăierări.

— Ascultă-mă, a spus Montgomery, trăgându-l pe băiat deoparte. Ceilalți au nevoie de tine.

— N-au nevoie de mine, Montgomery. Ce ştiu eu?

— Cumux te simpatizează şi eşti deştept. Ține-i pe toți laolaltă şi în siguranță. Aveți mai multe şanse dacă rămâneți împreună. O să vă găsim. Mergeți spre sud-est, cât mai departe. Înțelegi?

— Te rog, nu ne lăsa singuri din nou. Dumnezeu ştie dacă veți ajunge înapoi de data asta, a spus băiatul cu lacrimi în ochi.

— Trebuie să mă întorc după Carlota, ştii asta. Cachito, ne-ai salvat astăzi, pe mine şi pe Lupe, dar acum trebuie să o luăm şi pe ea. Juan Cumux nu poate să îi ţină pe hibrizi în siguranţă, dar ştiu că *tu* poţi s-o faci.

— Montgomery, nu.

— Ai busola şi harta mea.

— Nu e de ajuns. De asta am decis să te luăm şi pe tine, ca să ne ajuţi. Nu pot să fac asta.

Montgomery l-a îmbrăţişat pe băiat. În cele din urmă, Cachito a tăcut şi a încuviinţat din cap când Montgomery s-a îndepărtat de el.

Şi-au luat rămas-bun şi de la ceilalţi, iar Montgomery i-a strâns mâna lui Cumux înainte să pornească la drum. Când au ajuns la porţiunea de drum unde avusese loc confruntarea, Montgomery a sărit din şa şi a privit în jur, cercetând leşurile cailor şi ale oamenilor. În căldura arzătoare din zonă, cadavrele aveau să se descompună curând. A găsit leşul lui Aj Kaab în milocul potecii, cu cuţitul înfipt în burtă. A scos arma şi a şters-o de pantaloni. A început să târască leşul către marginea drumului. Văzând ce face, Lupe a descălecat şi i-a sărit în ajutor. Au lăsat cadavrul la o distanţă suficient de mare de drum, cât să nu poată fi văzut cu uşurinţă de cineva care ar fi trecut pe acolo. Au făcut acelaşi lucru când l-au găsit pe Áayin, care zăcea cu faţa în jos lângă un cal mort. Mai târziu, aveau să îi îngroape cum se cuvenea, însă acum nu aveau uneltele necesare.

Montgomery a clătinat din cap şi s-a uitat printre cadavrele oamenilor, luând câteva pungi cu gloanţe. A mai găsit un toc şi un pistol. În tot acest timp, îi căuta pe Eduardo şi pe Hernando printre cei căzuţi, însă n-a reuşit să îi găsească. Lupe îl privea impasibilă. Când a terminat, şi-au mânat caii pe drumul alb ce fusese vopsit în roşu de sângele vărsat.

— Încă mai ai timp să te întorci, Lupe, a spus el. Nu ne aşteaptă nimic altceva în afară de moarte.

— Asta nu mă sperie.

— Mă sperie pe mine suficient.

— Ea este din neamul meu, Montgomery.

— Dar ea ştie asta?

Lupe l-a privit în ochi, cu o expresie serioasă.

— Suntem surori şi o iubesc. Nu înseamnă că am s-o spun de dimineaţa până seara.

— Ar fi bine dacă ai spune-o din când în când.

— Ar fi bine dacă ţi-ai vedea de treabă. Eu nu-ţi spun ce să îi spui tu. În plus, dacă cineva are vreo obligaţie faţă de Carlota, nu eu sunt persoana aceea, ci tu. Tu nu eşti nimic pentru ea, a hotărât Lupe.

— Ei bine, atunci presupun că va trebui să mergem împreună după ea, a bombănit el.

Montgomery a băut din plosca pe care o ţinea legată de şa. Încheieturile mâinilor îi erau rănite şi tumefiate, capul îl durea şi iată că acum se întorceau împreună după fiica doctorului Moreau.

29
CARLOTA

Si-a petrecut întreaga zi la căpătâiul tatălui ei, sub supravegherea vigilentă fie a lui Isidro, fie a vreunuia dintre oamenii lui. Seara târziu, doctorul Moreau s-a trezit, iar ea i-a dat puţină mâncare şi apă. Moreau l-a privit curios pe Isidro.

— S-au întors astăzi, i-a explicat Carlota.

— Unde este Hernando? Trebuie să vorbesc el, a spus tatăl ei.

— Nu e aici.

— Îi vânează pe hibrizii cărora le-a dat drumul fiica ta, a intervenit Isidro.

— E adevărat? I-ai eliberat? Ei sunt munca mea de-o viață.

— A trebuit s-o fac.

— Carlota, experimentele acestea sunt marea mea realizare, moştenirea mea. Nu trebuia să te descotoroseşti de ei.

Vocea tatălui ei devenea aspră şi îndurerată.

— E vorba despre cunoştințe sacre care trebuie păstrate.

Moştenirea ta este nenorocirea şi durerea, şi-a spus ea în gând şi a întors capul.

— Ți-am păstrat notițele, dar n-aş fi putut să îi țin pe hibrizi aici. Ar fi fost o cruzime din partea mea.

Isidro a rânjit.

— Da, mă rog, de vreme ce nu e vorba despre banii tăi. Hai să aruncăm o întreagă avere în vânt!

— Nu ai niciun dram de compasiune, domnule, a spus ea sec.

— Compasiune? Pentru o haită de animale? Motivul existenței lor, sarcina lor, este de a ne servi pe noi, însă tu ai găsit de cuviință să te amesteci. Ce-ai crezut că aveai să obții? Cum se vor hrăni şi cum se vor descurca în junglă?

— Cel puțin, au o şansă.

— Îți închipui că, dacă vor intra în contact cu oamenii, vor supraviețui? Vor fi împuşcați şi jupuiți.

— Acum o să îmi beau ceaiul, dacă se poate, a spus Moreau, ridicând vocea ca să îi acopere pe amândoi.

Isidro a clipit şi l-a privit pe doctor.

— Îl aduc eu, a spus Carlota.

— Nu, a bombănit Isidro. Stai aici! Voi cere să îl aducă cineva.

Isidro a deschis uşa şi a strigat după cineva. Isidro nu-şi asuma niciun risc şi nu o lăsa nesupravegheată nicio clipă. Nu că ar fi ajuns ea prea departe. Carlota a numărat alți patru oameni în casă care puteau să o prindă imediat, dacă ar fi făcut vreun pas afară din cameră.

— Au plecat cu adevărat? a întrebat el, cu vocea coborâtă.

— Da.

— Unde este Laughton?

— Hernando Lizalde i-a luat pe Lupe şi pe Montgomery cu el, ca să îi caute pe ceilalți.

— Aşadar, eşti singură. În sertarul acela, Carlota, lângă pat, acolo este Biblia mea şi lângă ea găseşti o cutie în care se află pistolul. Ia-l şi du-te.

— Tată...

— Ia-l şi du-te, i-a cerut el, strângând în mâini cuvertura patului. Ieşi prin curte.

Carlota a deschis sertarul şi a văzut Biblia şi cutia de lemn dinăuntru. A tras aer în piept, cu ochii mari, gândindu-se la consecințele unei astfel de alegeri, şi s-a uitat la uşile franțuzeşti cu draperii albe, care dădeau spre curte.

A pornit încet spre acele uşi. S-a gândit să iasă în fugă, să dispară în noapte. S-a gândit să alerge până când i-ar fi pierit răsuflarea, până când s-ar fi aprins stelele pe cer. Apoi l-a privit pe tatăl ei întins pe pat, fragil şi bolnav. Şi nu a putut să îl părăsească, în ciuda a tot, chiar dacă prețul pe care risca să îl plătească putea fi destul de mare.

Prin curte, îndărătul draperiilor, s-au mişcat nişte umbre, iar Carlota a auzit voci. S-a întors iute şi s-a aşezat pe scaun.

— Nu pot, a şoptit ea şi şi-a lipit mâinile de față, în timp ce se simțea sufocată de un suspin.

— E în regulă, a spus tatăl ei. Nu-ți face griji, copilă.

Vocile veneau acum de pe coridor şi se auzeau tot mai tare. Eduardo a intrat în cameră, cu părul vâlvoi şi cămaşa pătată de sânge. În urma lui au venit Isidro şi un alt bărbat.

— Doctore, trebuie să te ridici, a spus el. Tata a fost împuşcat şi are nevoie de asistență medicală.

— Hernando?

— Da, cine altcineva? Haide, doctore! Unde ți-e bastonul? a întrebat Eduardo, căutând din priviri prin încăpere.

— Eşti nebun? Nu se poate ridica din pat, a spus Carlota, - ridicându-se ea în schimb.

— Tata are nevoie să îi îngrijească cineva rănile, altminteri...

— O să-l ducem pe tatăl tău în laborator şi am să mă ocup eu de el.

— Tu! a exclamat Eduardo surprins.

— Pot să mă ocup de asta.

— Carlota are dreptate, a spus tatăl ei. A învățat destul.

Bărbații au privit-o cu neîncredere, însă Eduardo a mormăit ceva către Isidro, după care au încuviințat amândoi către ea. Carlota s-a mişcat iute. Când au ajuns în laborator, uşile erau încă deschise, aşa cum le lăsase ea înainte de sosirea bărbaților, iar hârtiile tatălui ei erau împrăştiate prin anticameră. Le-a cerut lui Eduardo şi oamenilor care-l însoțeau să aprindă lămpile.

Carlota a căutat pe rafturi şi a înşfăcat trusa medicală a tatălui ei. Nu avea experiență în privința rănilor provocate de glonț. Însă citise despre rănile suferite pe câmpul de luptă, în unul din volumele doctorului. A scos cartea şi a răsfoit-o. După câteva minute, Isidro a intrat împreună cu unchiul lui. Bărbatul în vârstă se strâmba în timp ce-şi strângea cu putere brațul.

— Unde e Moreau? a întrebat el.

— Sunt doar eu. Tata este tot la pat.

— Nu ne-ajută la nimic. Du-te şi scoală-l din pat.

— Nu e în stare să vă ajute. Vă rog să luați loc.

— Se cheamă că eşti medic acum? M-ai lăsa pe mâinile ei? a întrebat Hernando, întorcându-se către fiul lui.

— Am învățat tot ce ştiu de la tata şi nu am să vă fac rău. N-am nici cea mai mică dorință să vă ajut, dar sunt obligată s-o fac. Unde sunteți rănit?

— La umăr.

Bărbatul părea îngrijorat, dar s-a aşezat în cele din urmă, ajungând, pare-se, la concluzia că lupta era oricum pierdută. Sau poate că pur şi simplu durerea insuportabilă i-a înfrânt voința. Carlota i-a cerut să îşi scoată haina şi cămaşa, în vreme ce ea s-a apucat să fiarbă apă. Când a fost gata, i-a curățat umărul. Acum putea să vadă bine rana urâtă provocată de glonț. Acesta intrase pe lângă umăr şi ieşise fără să provoace daune. Nici umărul şi nici încheieturile nu fuseseră rănite. Hernando fusese norocos, în ciuda faptului că avea carnea sfârtecată.

Principala preocupare a Carlotei era să se asigure că instrumentele ei erau curate şi că nicio substanță străină nu venea în contact cu rana, de vreme ce riscul de infecție era foarte mare. A tamponat din plin pielea cu iod. După aceea, a aplicat un pansament şi a bandajat brațul rănit, având grijă să pună o cantitate substanțială de tifon sub braț.

Bărbatul s-a plâns zgomotos şi a mormăit în timp ce ea lucra, ca şi când ar fi fost lovit de o ghiulea de tun, trăgând cu putere aer în piept şi încleştându-şi apoi dinții.

Când a terminat, Carlota şi-a trecut mâna peste frunte şi s-a dat un pas în spate.

— Unde sunt ceilalți?

Hernando Lizalde a clipit de câteva ori şi şi-a privind bandajul.

— Animalele acelea nenorocite ale tale ne-au atacat.

— Hibrizii? a întrebat ea surprinsă.

— Da, hibrizii tăi. Şi încă cineva. Erau trei indieni împreună cu ei! Dar o s-aducem armata, o s-aducem soldaţii cât ai zice peşte...

— S-a întunecat, a spus Isidro îngrijorat. Ar putea să stea ascunşi şi să ne ia prin surprindere pe întuneric. Ar trebui să aşteptăm până se crapă de ziuă.

— Şi dacă vin încoace? a întrebat celălalt bărbat.

— Porţile sunt groase, a spus Eduardo gânditor. N-au cum să le doboare. Isidro are dreptate, am fi expuşi afară, pe întuneric. Suntem şapte, dar odată ieşiţi afară s-ar putea să nu fim de ajuns. Iar ca lucrurile să stea şi mai prost decât atât, mare parte dintre puştile noastre s-au pierdut şi au rămas în junglă.

— Dar oamenii au pistoale şi gloanţe. Şi trebuie să mai existe arme prin casă.

— N-am făcut inventarul, dar s-ar putea ca Laughton să aibă nişte puşti dosite pe undeva, a spus Isidro. E vânător, la urma urmei.

— Rămâne totuşi problema cu mersul pe întuneric, a insistat Eduardo. Şi, tată, sincer să fiu, sunt rupt de oboseală. Presupun că şi tu te simţi la fel.

— Recunosc că a fost o zi lungă şi grea, a spus bărbatul mai vârstnic, îndoindu-şi degetele. Ar trebui să pornim la drum când se luminează de ziuă. Trebuie să beau ceva tare şi să mă întind. Haide, du-mă într-o cameră.

— Ştiu o cameră care ar fi perfectă pentru tine, unchiule.

— Şi băutura mea?

— Puteţi s-o luaţi din bucătărie, a spus sec Carlota.

— Pe aici, l-a îndemnat Isidro, în timp ce ieşeau pe coridor.

Carlota a pornit pe urmele lor, însă Eduardo a oprit-o, apucând-o de braţ.

— Am mai multe răni şi vânătăi care au nevoie de îngrijire, a spus el, scoţându-şi haina, ca şi când ar fi vrut să îi permită să vadă leziunile cu pricina.

— Trebuie să mă întorc la tata. Poţi să iei trusa medicală şi să te pansezi singur.

— Nu, nu prea cred.

— Dar cineva trebuie să aibă grijă de el.

— Isidro, vrei să te uiţi tu la doctorul Moreau după ce-l ajuţi pe tata să se culce? a strigat Eduardo.

Vărul său s-a întors ca să îi arunce o privire.

— Tu nu vii?

— Eu am s-o supraveghez pe ea.

— O supraveghezi, fireşte, a bombănit Isidro, înciudat.

N-a mai scos însă niciun cuvânt.

Omul lui Eduardo se afla încă în pragul uşii, uitându-se la ei. Părea amuzat.

Carlota i-a cerut bărbatului să mute lămpile, după care a luat geanta şi a deschis-o din nou, împingând jurnalele laoparte. Aşezase geanta pe masă în după-amiaza aceea. Din câte vedea, Eduardo avea numai câteva tăieturi la încheieturi, pe care Carlota le-a curăţat. Mai avea sânge la tâmpla dreaptă şi a curăţat-o şi pe aceea.

— Ai fi o soră medicală destul de pricepută, a spus el. Eşti foarte grijulie.

— După cum am spus, tata m-a învăţat.

— Am crezut că nu vei fi atât de amabilă după ultima noastră discuţie.

— Nu e vorba despre amabilitate.

Era reținerea pe care i-o insuflase tatăl ei, laolaltă cu acel simț al decenței. Nu era un monstru. Nu voia să urască şi nu voia să rănească pe nimeni.

— Ce s-a întâmplat acolo? a întrebat ea.

— Hibrizii au apărut de nicăieri şi au început să ne atace. Erau şi nişte bărbați înarmați. Indieni, aşa cum zicea şi tata. I-am văzut pe câțiva dintre ei. Au făcut un adevărat haos. Unii oameni au fost ucişi, alții au fugit.

— Ce s-a întâmplat cu Lupe? Şi cu Montgomery?

— Amicul tău Montgomery l-a împuşcat pe tata şi m-a lovit pe mine aici, a spus Eduardo, arătând spre tâmpla lui. Când ne vom reîntâlni, intenționez să îi întorc favoarea.

Carlota şi-a întors capul şi şi-a muşcat buzele ca să nu zâmbească.

— Aşadar, sunt în viață.

— Poate.

Dar trebuiau să fie în viață; la urma urmei, Hernando şi Eduardo erau şi ei vii. Cu toate acestea, şi-a făcut griji că ar fi putut fi răniți şi că nu aveau pe nimeni care să îi îngrijească, aşa cum îi îngrijise ea pe oamenii aceştia. A început să pună instrumentele înapoi în trusa medicală.

— Sunt obosit. Hai să ne întindem, a spus Eduardo.

— Ştii unde sunt camerele, a răspuns ea, cu mâinile țepene.

— Am vrut să spun să mergem în camera ta.

— Nu vreau să fiu împreună cu tine.

— Data trecută ai vrut. Haide, pun pariu că şi tu eşti obosită. Cât ai reuşit să dormi azi-noapte?

Eduardo a apucat-o de braț; în cealaltă mână avea o lampă. Nu o strângea cu brutalitate, ci doar o îndemna spre scări. Carlota s-a gândit să protesteze, însă l-a zărit din nou pe bărbatul care stătea în pragul uşii, privindu-i, cu mâna aşezată lejer pe armă. Ar fi

trebuit să ia pistolul din noptiera tatălui ei. Se simțea atât de laşă...

Odată ce au ajuns în camera ei, Eduardo s-a întors şi l-a alungat pe bărbat, care venise în linişte în urma lor. Cheia camerei ei era în încuietoare şi, după ce au intrat, el a răsucit-o şi au rămas blocați înăuntru. Carlota s-a îndepărtat de Eduardo, cu privirile fixate asupra lui, cercetându-i din ochi revolverul vârât în tocul de la brâu. Eduardo a privit-o plin de curiozitate.

— De ce ai fața asta? a întrebat el. Doar nu ți-e teamă de mine, nu?

Carlota nu a răspuns, frecându-şi brațele şi făcând încă un pas îndărăt, în aşa fel încât să lase patul între ei doi. Pe rafturi erau aşezate toate romanele cu piraţi fermecători şi toate păpuşile ei vechi, iar în cufărul de la picioarele patului şedeau soldații de jucărie din copilăria ei.

El a aşezat lampa şi a scos tocul pistolului, punându-l pe masă.

— N-o să-ți fac rău. Vino, stai jos, a spus el şi s-a aşezat pe pat, întinzând o mână.

Carlota a clătinat din cap.

— Nu vreau să fiu împreună cu tine.

— Cel mai sigur loc din lume este acum lângă mine. Bărbații aceia de afară sunt brute în solda tatei. Şi chiar dacă l-ai ajutat pe tata, el tot nu te simpatizează. Dar o să mă lase să te păstrez, nu te îngrijora.

— Ce drăguț din partea lui!

Eduardo şi-a trecut o mână peste față şi s-a pişcat de rădăcina nasului, suspinând profund.

— Carlota, înțelegi totul greşit. Trebuie să fii rezonabilă. Stai jos lângă mine, a spus el, lovind uşor cu mâna peste cuvertură.

Carlota l-a privit lung.

— Dă-mi drumul, te rog.

— Uite, am făcut tot ce-am putut pentru tine şi chiar mai mult.

— Ce ai făcut? În afară de faptul că ai plecat să-i vânezi pe hibrizi şi i-ai rănit pe prietenii mei.

— Cum rămâne cu partea în care ei au încercat să ne măcelărească? a întrebat Eduardo. Cu asta cum rămâne? În rest, ți-am mai spus: cu mine eşti în siguranță. M-am luptat cu tata pentru tine. Mă asigur că nu pățeşti nimic şi că rămâi a mea.

— A ta, a repetat ea. Ca şi când m-ai fi cumpărat la piață.

— La naiba, nu asta vreau să spun! a țipat el.

Carlota s-a tras îndărăt, dorindu-şi să se facă din ce în ce mai mică, însă gestul ei a părut să îl supere şi mai mult, aşa că s-a repezit spre ea, apucând-o de talie. Şi-a ridicat iute palma şi a lipit-o de pieptul lui, împingându-l înapoi, respingându-l. Şi-a amintit de ziua în care s-a certat cu Montgomery şi l-a zgâriat din greşeală. Şi totuşi, acum, când ar fi trebuit să-şi dorească să provoace durere unui bărbat, nu avea gheare cu care să-l atace. Avea din nou sentimentul acela îngrozitor de slăbiciune, de a fi în pragul leşinului. Nu voia ca el să-şi închipuie că îi ceda, însă Eduardo o trăgea acum spre pat, iar Carlota aproape că s-a împiedicat de picioarele lui.

— Eşti fierbinte, a spus el, trecându-şi o mână peste obrazul ei.

— Nu mă simt bine. Ar trebui să-mi dai drumul.

— Sunt obosit. O să ne odihnim împreună.

— Nu vreau să fiu împreună cu tine, a şoptit ea.

El a lăsat-o pe pat şi s-a întins alături de ea. Totul părea o parodie a nopții pe care o petrecuseră împreună. Stătuseră întinşi în felul acesta, dormiseră până când se făcuse aproape dimineață, după care el se furişase afară din camera ei. Însă atunci îl iubea, iar acum era îngrozită de el. Acum, el a încătuşat-o cu brațele şi a silit-o să îl privească.

— O să mă doreşti din nou, într-o zi.

— N-o să te doresc. Ai distrus totul. O să fug.

— Şi o să-l laşi baltă pe bietul tău tată? Dar pe prietenii tăi? O să-i găsim, să ştii.

Ea l-a izbit în tâmplă, acolo unde îl rănise Montgomery, cu podul palmei. El a şuierat de durere şi a strâns-o de bărbie cu o mână.

— Poartă-te cu respect, a spus el cu vocea coborâtă. Pot să-ți fac viața foarte grea. Sau pot s-o fac să fie simplă şi bună.

Carlota nu a răspuns nimic, aşa că Eduardo a mişcat-o astfel încât să se afle din nou cu spatele către el. Şi-a înfăşurat un braț în jurul taliei ei. Semăna cu un lanț de fier care îi lega mijlocul.

— Vrei să vii la Vista Hermosa împreună cu mine? a întrebat el, şoptindu-i în ureche.

Vocea lui oțelită se preschimbase în mătase, şi totuşi cuvintele lui păstrau o undă de sălbăticie dulceagă.

— Nu vrei să te plimbi cu *calesa* şi să porți smaralde şi perle la gât? Ți-am mai spus, m-am îndrăgostit de tine din clipa în care te-am văzut. N-am să te las pleci. N-am să-ți fac rău.

Eduardo îşi trecea o mână prin părul ei, iar Carlota l-a auzit cum respiră încet. După o vreme, a crezut că a adormit, învins de ziua aceea agitată. Însă strânsoarea lui nu a slăbit deloc. O apucase cu putere, asemenea unui copil lacom care îşi ține în brațe jucăria preferată.

Carlota presupunea că asta şi însemna ea pentru el: o păpuşă pe care să o poarte de colo până colo. Aşa cum o spusese deja, viața alături de el avea să fie simplă şi bună, câtă vreme ea era de acord cu tot ceea ce spunea el. Dacă n-o făcea, degetele lui aveau să se înfigă şi mai strâns în pielea ei, iar cuvintele lui aveau să-i răsune şuierat şi periculos în ureche.

Carlota a simțit o dorință nebună să îl apuce de degete cu dinții şi să i le smulgă. Îşi simțea pielea înfierbântată ca un cărbune încins.

Un țipăt prelung i-a făcut pe amândoi să tresară.

— Ce-a fost asta? a întrebat ea.

Eduardo a sărit din pat şi s-a îndreptat în grabă spre uşă, oprindu-se să-şi ia revolverul. A smuls apoi cheia.

— Aşteaptă, a spus ea, alergând în urma lui, însă, înainte să îl poată ajunge, Eduardo a închis uşa şi a încuiat-o pe afară.

Carlota a izbit cu palmele în lemnul uşii.

30
MONTGOMERY

Când au ajuns la Yaxaktun şi au legat caii de copacii de lângă arcadele maure, se făcuse noapte deja, iar casa era un caleidoscop de umbre. S-a uitat la poarta masivă din față. Nu se pricepea să spargă încuietori, iar acel *portón* nu ar fi cedat în fața forței brute. Montgomery cântărea încă şansele, când şi-a dat seama că Lupe îşi legase puşca la spate cu *rebonzo*-ul ei şi se apucase să se cațăre pe uşile casei.

A privit-o uimit cum se mişca iute ca o şopârlă, cum unghiile i se înfigeau în lemn şi cum dispărea îndărătul uşii. Două minute mai târziu, Lupe descuia poarta şi îi dădea drumul înăuntru.

— N-am ştiut că poți face asta, a spus el.

— Nu e greu, a răspuns ea, ridicând din umeri.

Montgomery a intrat cu puşca pregătită. Lumina din camera doctorului răzbătea slab în curte. Restul casei era cufundat în întuneric. Numărase deja oamenii care rămăseseră înăuntru cu Isidro. Erau patru oameni pe lângă vărul lui Eduardo. Hernando şi Eduardo Lizalde nu se număraseră printre cei căzuți, aşa că era nevoit să presupună că se întorseseră şi ei la Yaxaktun. Asta însemna că se găseau cel puțin şapte oameni în casă.

Ferestrele casei de pe moşia Yaxaktun aveau grilaje decorative din fier forjat, iar uşile laterale către patio păreau să fie din acelaşi lemn negru şi masiv ca şi cel folosit pentru poarta de la intrarea în hacienda, însă camera lui Moreau şi salonul aveau uşi franţuzeşti cu sticlă, aşa că s-a îndreptat către salon şi a spart unul dintre panouri cu patul puştii, după care a băgat mâna printre cioburi şi a descuiat uşa.

Casa avea multe camere, iar el nu putea fi sigur unde se aflau bărbaţii aceia sau unde o ţineau pe Carlota. Dacă ar fi avut măcar o jumătate de creier, acum ar fi stat la pândă cu armele la îndemână.

— Vezi dacă e în camera ei, iar eu am să văd ce face doctorul. O să-l iau şi o să-l scot din casă, i-a şoptit el lui Lupe. Ne întâlnim lângă cai. Ai grijă, puşca la umăr, cum te-am învăţat. Altfel te loveşte.

— Doar apăs pe trăgaci, a şoptit Lupe, îndepărtându-se în grabă.

Montgomery a pornit cu paşi hotărâţi în josul coridorului ce ducea către camera doctorului. Când a ajuns în dreptul uşii, şi-a ţinut respiraţia o clipă şi a intrat iute. Moreau era întins pe pat, iar alături de el se afla un bărbat aşezat într-un fotoliu.

Bărbatul s-a întors spre Montgomery şi, instantaneu, a apucat pistolul. Montgomery a tras primul, ucigându-l pe bărbat acolo unde şedea. S-a întors apoi spre Moreau, care se ridica în capul oaselor, cu mâini tremurânde şi privindu-l cu ochi mari. Montgomery a cercetat camera din priviri, însă Carlota nu se vedea nicăieri.

— Ea unde e?

Doctorul a înghiţit cu greu, sprijinindu-se de noptieră.

— Nu ştiu, ei... Laughton! În spatele tău!

A auzit cum uşile franţuzeşti se dau de perete şi, înainte să poată reacţiona, a răsunat o bubuitură. Apoi a simţit durerea glonţului care îi lovise braţul. S-a întors şi s-a aruncat la pământ, pe burtă.

În dreptul ferestrei, a plutit o umbră.

A urmat încă o împuşcătură.

S-a gândit că avea să fie ciuruit de gloanţe. Însă cel de-al doilea glonţ nu l-a nimerit, şi nici cel de-al treilea. A clipit apoi şi şi-a dat seama că Isidro fusese cel care îl împuşcase, însă acesta zăcea acum în dreptul uşilor franţuzeşti. Doctorul ţinea strâns la piept un pistol, îl împuşcase pe bărbat, după care fusese împuşcat la rândul lui. Montgomery s-a ridicat, clipind nedumerit, şi s-a îndreptat către locul în care zăcea Isidro. I-a căutat pulsul, însă omul era mort. Lângă el se afla minunatul pistol cu mâner de fildeş care îi plăcea atât de mult lui Lizalde. Montgomery s-a răsucit şi s-a îndreptat din nou către doctor.

— În regulă, Moreau, dă-mi voie să mă uit.

— Nu e nimic de văzut, a spus doctorul, îndepărtându-i mâna.

— Moreau, eu...

Ochii lui Moreau s-au umplut de moarte, pe pieptul lui se lăţea o pată stacojie. Montgomery i-a apucat mâna, realizând că era unicul lucru pe care îl mai putea face pentru el.

— Fiica mea, ai grijă de fiica mea.

— O să fie bine, doctore.

— Spune-i că am iubit-o. Carlota...

Acela a fost cel din urmă cuvânt pe care doctorul l-a rostit: numele fiicei sale. Biblia doctorului se răsturnase pe podea. Montgomery nu credea în Dumnezeu, aşa că nu a spus nicio rugăciune pentru bietul om, alegând doar să-i închidă ochii şi să aşeze Biblia lângă trupul lui. Apoi a blestemat scurt şi şi-a cercetat braţul.

A aruncat puşca. Nu-şi mai putea folosi mâna dreaptă acum, aşa că trebuia să se descurce cu pistolul şi cu mâna stângă. Mai avea şi cuţitul ascuns la cingătoare. S-a repezit spre dulapul lui Moreau şi a scos o cămaşă, a sfâşiat-o şi şi-a legat rana. Era tot ceea ce putea să facă în condiţiile date. Asta şi să se roage să nu sângereze până la moarte în noaptea aceea.

Cinci, şi-a spus în gând. *Cu puţin noroc, asta înseamnă că au mai rămas cinci oameni*. Nu îi conveneau şansele, însă acestea n-aveau să se îmbunătăţească dacă el rămânea pe loc, aşa că a ridicat pistolul şi a ieşit pe coridor.

A hotărât că cea mai bună alegere era să o urmeze pe Lupe spre camera Carlotei şi să spere că toţi trei vor reuşi să fugă înainte ca restul bărbaţilor să le aţină calea. Însă întreg tărăboiul fusese auzit cu siguranţă, aşa că o uşă s-a dat acum tare de perete. Cineva şi-a îndreptat pistolul spre el şi a tras. Bărbatul a ţintit prost şi a ratat, proiectilul lovind peretele din spatele lui Montgomery. Acesta i-a întors favoarea bărbatului, cu două gloanţe trase unul după altul în pieptul lui.

Montgomery a rămas în pragul uşii şi s-a uitat în cameră, cu pistolul pregătit. Hernando Lizalde şedea lângă un pat şi se uita la Montgomery cu ochii măriţi de groază. A zărit bandajul de pe braţul şi umărul bărbatului. Pe masa de lângă fereastră se afla o puşcă, însă Hernando era departe de ea.

— Laughton, a spus el cu vocea răguşită. Trăieşti.

— La fel ca dumneata.

— Nu sunt înarmat.

— Unde e Carlota?

— N-am de unde să ştiu.

— În genunchi! a cerut Montgomery, nemişcat în pragul uşii.

— Dumnezeule, Laughton! Nu trage într-un om neînarmat!

— Vreau să te leg, porcule. În genunchi!

Hernando a făcut ce i-a cerut.

— Laughton, gândeşte-te bine. Ce ai avea tu împotriva mea? Am bani. Pot să te plătesc. Moreau nu are nimic. Ar trebui să fii de partea mea.

— Nu vreau decât s-o iau pe Carlota de aici, a spus el şi a intrat în cameră.

În momentul acela, a zărit cum ochii lui Hernando privesc în dreapta lui. O umbră s-a mişcat pe podea.

Cât de iute a putut, Montgomery a vrut să izbească uşa de perete, în încercarea de a se apăra de cel care se ascundea îndărătul ei, însă a simţit înţepătura ascuţită a unui cuţit ce i se înfigea în braţul rănit. Bărbatul a încercat să smulgă cuţitul înapoi, iar Montgomery a tras cu mâna stângă, lovindu-l pe atacator în vintre. Omul a lăsat să-i scape un urlet îngrozitor şi s-a prăbuşit.

Când şi-a ridicat privirea, a văzut că Hernando Lizalde se repezise spre masa cu puşca pe care o ridica acum în mână, încercând să-l împuşte în burtă pe Montgomery. Acesta s-a lipit de uşă şi a tras. Glonţul l-a lovit în faţă pe Hernando, trimiţându-l la pământ.

Montgomery a tras adânc aer în piept şi şi-a îndesat arma înapoi în toc, privind la dezastrul care fusese cândva braţul lui şi în care rămăsese înfipt cuţitul. L-a scos cu un geamăt puternic. A rămas pe loc, ţinând în mână nenorocitul acela de cuţit, în timp ce braţul îi pulsa cu putere. Apoi a auzit paşi şi s-a răsucit la timp ca să îl vadă pe Eduardo Lizalde uitându-se confuz la el.

Confuzia nu a durat decât o clipă. Apoi Lizalde şi-a ridicat arma. Montgomery l-a împins pe tânăr spre uşă şi i-a răsucit mâna, scoţându-i arma dintre degete.

Ar fi trebuit să-l poată domina, însă Eduardo i-a tras un pumn în cap cu o furie plină de frustrare, după care şi-a îndreptat atenţia către braţul rănit. Întregul corp al lui Montgomery era scuturat de durere, aşa că s-a împleticit îndărăt, încercând să-şi recapete vederea. Pumnii lui Eduardo s-au năpustit atunci spre fălcile lui Mongomery, apoi spre stomac. Încremenit de durerea agonizantă, Montgomery nu reuşea să pareze loviturile. Sângele îi picura de pe frunte, îi curgea pe faţă şi îi înceţoşa un ochi, aşa încât nu mai vedea bine, şi în momentul acela a urmat o nouă lovitură, după care s-a prăbuşit pe podea, cu burta în sus. Eduardo îl lovea acum în coaste, iar Montgomery a simţit un nou puseu de durere în locul acela. O coastă. Avea o coastă ruptă. Întins pe podea, şi-a adus aminte cum a înfruntat un jaguar, iar bestia şi-a înfipt colţii

în carnea lui. Amintirea acelei confruntări îngrozitoare l-a făcut să se smulgă din mlaştina de durere în care se scufunda.

Când a văzut jaguarul, a ştiut, într-o clipită limpede ca lacrima, că trebuia să riposteze, altminteri avea să fie ucis. Şi a luptat, adunându-şi toate puterile, toată nevoia fierbinte de a supraviețui, într-o singură lovitură, atunci când şi-a înfipt cuțitul în capul creaturii.

Plin de sânge, pe podea, în timp ce durerea îi sfâşia corpul, Montgomery s-a smus din agonie. O mai făcuse o dată. Putea s-o facă din nou.

Eduardo şi-a ridicat un picior, încercând să-i strivească fața lui Montgomery, însă acesta şi-a ridicat mâinile, a prins piciorul bărbatului şi i-a răsucit glezna. A auzit un trosnet care l-a umplut de satisfacție. Eduardo a țipat şi s-a îndepărtat de Montgomery. Acesta a apucat cuțitul şi a sărit în picioare.

A scuipat şi a rânjit la Eduardo, arătând mai sălbatic decât oricare dintre hibrizii de pe moşie. Gustul sângelui pe care-l simțea în gură îi dăduse avânt, pentru că n-avea de gând să moară în acea noapte. Nu în felul acesta, nicidecum de mâna nenorocitului de Eduardo Lizalde, aşa că a strâns cuțitul, a gemut din pricina durerii arzătoare şi a ştiut că, în momentul acela, fața lui trebuie să fi semănat cu cea a unui nebun.

Tânărul a mijit ochii, însă nu mai avea armă, aşa că s-a tras îndărăt, şchiopătând. Îl părăsise curajul. Montgomery l-a auzit cum se îndepărtează şi se îndreaptă către camera doctorului.

Montgomery nu-şi dorea decât să se prăbuşească pe podea. Fiecare răsuflare îi provoca durere, iar capul îi bubuia. Nu putea să rămână însă acolo. Eduardo avea să revină cu o armă. Carlota şi Lupe puteau să mai fie încă undeva prin casă.

Ținându-se de abdomen, s-a săltat puțin, după care a căzut din nou. A tras aer în piept, şi-a îndreptat umerii şi, gemând, s-a silit să se ridice în picioare. Montgomery s-a împleticit câțiva paşi, asemenea unei jucării stricate, muşcându-şi buza.

31
CARLOTA

în zadar izbea Carlota cu mâinile în uşă. Cu cât striga mai tare, cu atât puterile păreau să o părăsească. Febra ce o străbătea acum părea să ajungă la punctul de fierbere, iar Carlota s-a ghemuit lângă uşă, simțindu-se ca şi când şi-ar fi petrecut întreaga zi alergând pe potecile de lângă Yaxaktun. Şi-a strâns mâinile laolaltă şi şi-a lipit pumnii de buze, în rugăciune.

— Carlota!

— Lupe? a murmurat ea.

A crezut mai întâi că îşi închipuia sunetul acelei voci, după care şi-a lipit obrazul de lemn. S-a apucat de tocul uşii ca să se ridice în picioare.

— Lupe, sunt încuiată aici.

— Îndepărtează-te de uşă.

Carlota a făcut câțiva paşi în spate. S-a auzit o bubuitură puternică: Lupe a izbit continuu cu un obiect greu în uşă, până când au început să zboare aşchii din aceasta şi fata a reuşit să facă o gaură, apoi toată încuietoarea a căzut l-a pământ, cu un zăngănit puternic.

— Lupe, te-ai întors!

— Da, pentru ultima dată, sper, a spus Lupe, zâmbind. Doamne, dar ştiu că te pricepi să dai de belele! Haide, am face bine să fugim la cai! Şi să sperăm că Montgomery şi doctorul o să ne găsească iute.

— E aici?

— E cu tatăl tău. El o să-l aducă pe doctor, nu te îngrijora.

— Tata nu poate să meargă.

— Targa e tot în cameră, nu-i aşa?

— Da, dar...

— Haide! Ne aşteaptă ceilalți.

Carlota tremura.

— Ceilalți? Sunt bine?

— Sunt în regulă. Haide, o să-ți spun mai târziu.

Carlota nu era sigură că Montgomery avea să reuşească să-l aducă pe tatăl ei, însă Lupe părea speriată, iar ele nu puteau rămâne în cameră. A făcut câțiva paşi, după care s-a împleticit, ca şi când ar fi băut ore întregi rachiu.

— Ce-ai pățit?

— Nu pot să respir, a murmurat Carlota.

Sudoarea îi îmbrobonea fruntea şi o înțepa tot corpul. Era la fel ca înainte, la fel ca alte crize. Nici că se putea întâmpla într-un moment mai nepotrivit.

Lupe şi-a trecut brațul pe după umerii Carlotei şi a ridicat-o în picioare, în vreme ce în mâna liberă ținea puşca.

— N-am cum să-ți aduc sărurile, aşa că va trebui să mă ajuți. Haide, fă un pas! Aşa, bravo!

Carlota i-a dat ascultare lui Lupe, cu toate că se simțea ca şi când cineva i-ar fi înfipt ace în piele. S-au împleticit împreună prin întuneric. Când erau aproape să ajungă în curte, un bărbat înarmat le-a ieşit în față şi, fără niciun avertisment, a tras spre Lupe, nimerind-o în picior.

Lupe a chelălăit şi a împins-o cât colo pe Carlota. Fata s-a izbit de zid, simțindu-se de parcă ar fi rămas fără niciun os în trup. A lăsat să-i scape un țipăt care l-a făcut pe bărbat să se oprească, uluit. Înainte ca el să poată trage din nou, Lupe a făcut un salt în față şi l-a lovit cu puşca în cap. Omul a țipat şi a încercat să ridice arma, însă ea l-a lovit din nou până când el a scăpat-o din mână.

S-au luptat cu înverşunare; Lupe şi-a încleştat dinţii când el a încercat să o lovească şi a sărit asupra lui, izbindu-l în stomac cu patul puştii, mişcare care a avut efectul scontat. L-a lovit apoi din nou şi din nou, mai întâi în stomac, apoi în cap. Picioarele l-au trădat, ceea ce i-a amintit Carlotei de porcii pe care îi măcelăreau.

Sângele ţâşnea peste tot pe podea, pătând plăcile de gresie. Bărbatul rămăsese nemişcat, iar Lipe a lăsat puşca să-i cadă din mână, cu zgomot. S-a întors apoi către Carlota.

Fata stătea cu spatele lipit de zid şi se lăsase în jos, rămânând aşezată pe podea. Mirosul sângelui îi asalta nările, făcându-i stomacul să i se întoarcă pe dos.

— Haide, a spus Lupe şi i-a întins mâna, încercând s-o ajute.

În momentul în care Carlota s-a rezemat de ea, Lupe a gemut de durere.

— Piciorul meu, a murmurat ea şi s-a sprijinit de zid. O să trebuiască să mergem încet.

Au început să străbată curtea împreună. Lupe şchiopăta, iar Carlota încerca să nu se rezeme prea mult de ea. Însă era îngrozitor de greu să îşi târască picioarele. Era ca şi când toată agonia nopţii îi preschimbase picioarele în plumb şi era îngrozită că avea să se transforme într-o bestie, aşa cum o făcuse cu tatăl ei. Îl izbise de dulap şi îi făcuse rău, după care lăsase urme de gheare pe pieptul lui Montgomery.

Nu, asta nu trebuia să se întâmple.

Nu, n-avea s-o facă.

Oh, tatăl ei. Tatăl ei, tatăl ei. Îşi dorea să poată alerga în camera lui şi să îl îmbrăţişeze.

— Trebuie să mă opresc.

— Nu poţi să te opreşti.

— Plămânii mei.

Întreg corpul îi era cuprins de flăcări; îşi simţea inima ca un cărbune încins.

— Inspiră! Haide, Loti, aşa cum spune tatăl tău, inspiră încet şi apoi dă drumul aerului afară.

Carlota a închis ochii şi a încercat să îşi liniştească bătăile disperate ale inimii. A tras adânc aer în piept, după care a expirat. Doamne, cât de rău o durea! O înţepau ochii. În cele din urmă, Carlota şi-a adunat puterile şi a început să meargă. Trecuseră de jumătatea curţii când a auzit sunetul inconfundabil al ghetelor pe plăcile de gresie şi vocea lui Eduardo, răguşită şi răsunătoare.

— Am arma aţintită spre capul căţelei tale, a spus el. Întoarceţi-vă!

S-au întors amândouă. Carlota a apucat cu putere braţul lui Lupe şi s-a uitat spre tânăr. Acesta avea arma îndreptată spre Lupe şi îi strângea cu putere mânerul de fildeş. Carlota îşi simţea gura uscată; abia dacă putea să vorbească.

Pe plăcile din patio, cele două femei lăsaseră o urmă de sânge ce părea să le ţină legate de casă, în aşa fel încât putuseră fi urmărite cu uşurinţă.

— Eduardo, te rog, a şoptit ea. S-a terminat totul.

— S-a terminat? Nu s-a terminat nimic. Mi-ai distrus viaţa! a ţipat el.

A făcut un pas în faţă şi a gemut, ca şi când ar fi fost rănit, cu toate că nu a slăbit strânsoarea mâinii în care ţinea arma.

— Voi toţi, monştri corciţi! Dacă tu crezi că o să mă părăseşti vreodată, te înşeli amarnic! Îmi aparţii.

— Da, a spus ea, făcând un pas înainte şi îndepărtându-se de Lupe cu mâinile ridicate. Da, îţi aparţin, dar nu o răni.

— O să vă omor pe toţi până la unul, iar tu... tu treci aici! Am spus că îmi aparţii!

Părea, la rândul lui, cuprins de febră, ca şi când era lovit de boală necruțătoare. Avea părul zbârlit şi asudat. Însă suferința lui era ura, pură şi neostoită. Carlota era conştientă că avea să tragă dacă nu îl asculta, aşa că s-a îndreptat spre el, cu toate că Lupe a încercat s-o apuce de mână şi să o țină pe loc, blestemând încet.

— O să merg unde vrei tu.

— Bine, a spus el, înclinând capul. Aşa, vino aici!

— Dar lasă arma jos, l-a rugat ea.

Ceva îngrozitor juca în ochii lui, ceva sălbatic, iar felul în care strângea pistolul în mână o înspăimânta. Arma era îndreptată în continuare către Lupe.

Eduardo a clătinat din cap şi şi-a lins buzele.

— Tata a murit. Nenorocitul acela l-a omorât.

— Noi n-avem nicio vină.

— Doar tu eşti de vină! Treci încoace, am spus!

Carlota abia dacă mai putea să respire, însă şi-a târât picioarele până când a ajuns în dreptul lui, moment în care Eduardo a apucat-o de mijloc cu o mână, trăgând-o aproape, cu mâna cealaltă ținând în continuare bine arma.

— Sunt aici, a murmurat ea, încercând să îl liniştească.

Mâna lui ținea arma nemişcată, însă tânărul i-a aruncat o privire Carlotei, şi atunci a ezitat preț de o secundă, cu o uşoară sclipire de bunătate în ochi. În clipa următoare însă, nebunia i-a umbrit privirea; Carlota a simțit cum muşchii lui se tensionează în jurul ei, i-a văzut încleştarea buzelor şi a ştiut că avea să apese pe trăgaci. L-a lovit peste braț, iar glonțul a zburat în aer, ratându-şi ținta. Pistolul a făcut un zgomot atât de asurzitor, încât fata a simțit nevoia să-şi acopere urechile.

Eduardo a împins-o cât colo, iar ea s-a prăbuşit în genunchi, atingând cu încheieturile buruienile ce creşteau printre plăcile frumoase şi lustruite ce decorau curtea. Lupe a țâşnit de pe loc,

însă el a tras încă o dată, iar fata a țipat, gemând şi poticnindu-se.

Lupe se ținea cu putere de braț, în vreme ce Eduardo se grăbea să armeze pistolul ca să tragă şi a treia oară. O s-o omoare pe Lupe. Era conştientă de asta. Acum sau mai târziu – dar o s-o omoare. Foamea lui trebuia să fie ostoită. Carlota a simțit aceeaşi durere fierbinte de mai devreme, acea furie în stomac pe care încerca mereu să o alunge, acea presiune în piept care îi îngreuna răsuflarea. În loc să încerce să se împotrivească, a lăsat-o să explodeze, arzătoare şi strălucitoare, asemenea focurilor aprinse pe câmpuri în aşteptarea noii recolte, şi a făcut un salt cu toată puterea ei, doborându-l.

Pistolul a zburat în aer, aterizând cu un pleoscăit în fântână. Carlota avea mâinile pe umerii lui şi s-a aşezat peste el, țintuindu-l la pământ.

— Târfă! a izbucnit el şi a încercat să o răstoarne, însă ea l-a apăsat şi mai tare, simțind cum puterea îi revine în muşchi.

— Opreşte-te! Opreşte-te! i-a cerut ea.

Însă el s-a împotrivit. S-a smucit, a încercat să o lovească şi a izbit-o cu pumnul.

— Tu! a mârâit el.

Nu a mai spus nimic după aceea, însă acel ultim cuvânt era plin de o ură muşcătoare, iar ea şi-a dat seama că Eduardo le-ar fi omorât pe amândouă.

Carlota şi-a arcuit spinarea şi a simțit cum îi pocnesc vertebrele, iar oasele şi tendoanele se preschimbă într-o serie de trosnete zgomotoase, asemenea lemnului pe care arşița şi umezeala îl fac să se dilate.

A simțit cum se transformă, preschimbându-se în cu totul altceva. Acel ceva de care tatăl ei se temea mereu şi în privința căruia o avertizase întotdeauna. Nu era însă o boală şi nu era nici un defect, era doar puterea brută al cărei gust îl simțise rareori. Acela era misterul corpului ei. În momentul acela, era salvarea ei,

aşa că a lăsat schimbarea să se întâmple, a împins-o în faţă, nedându-şi seama *cum* făcea asta, simţind cum agonia sălbatică preschimbă într-o clipită oasele şi fibrele.

Mâinile lui au apucat-o de gât, sufocând-o, ţinând-o strâns. Degetele lui lungi i s-au înfipt în piele şi el a urlat, plin de furie.

Carlota s-a temut de el, o clipă. S-a temut de forţa lui, de mânia lui frenetică. S-a temut şi de ceea ce făcea ea. Simţea durerea provocată de mâinile lui care o sugrumau şi agonia arzândă a trupului ei.

Fălcile i s-au descleştat, tendoanele i s-au întărit. A mârâit, încet şi răguşit, cu o clipă înainte să-l muşte de faţă. Îşi simţea dinţii mai mari, avea gura plină de colţi, iar el a ţipat în momentul în care ea a smuls o bucată şi a scuipat-o, lăsându-şi capul pe spate, după care şi-a înfipt ghearele în faţa şi în gâtul lui.

A încetat să mai fie Carlota. S-a transformat în teamă, s-a transformat în mânie, s-a transformat în moarte, s-a transformat în blană şi colţi şi furie. A spintecat, a muşcat şi a sfârtecat.

I-a tăiat dintr-o singură mişcare vena jugulară, l-a auzit cum se îneacă şi l-a simţit cum se cutremură. Însă nu s-a îndepărtat, ci a continuat să-l ţintuiască la pământ, a continuat să se gândească. *Nu, nu pe sora mea. N-o s-o răneşti pe sora mea*.

Zgomotul ghetelor pe plăcile de piatră din curte a făcut-o să îşi ridice capul şi s-a uitat lung către Montgomery, care se împleticise afară din casă de-abia ţinându-se pe picioare, plin de sânge, cu o mână lipită de piept şi cu cealaltă ţinând o armă, cu degete tremurătoare.

— Carlota! a spus Lupe.

În clipa următoare a ajuns lângă ea, trăgând-o departe de Eduardo.

Carlota s-a lăsat ridicată; a simţit braţele lui Lupe în jurul ei. A clătinat din cap şi a fost trasă încet într-o parte. Montgomery se uita în jos înspre corpul lui Eduardo. Îl auzea pe Eduardo cum

bolboroseşte, aproape la fel ca fântâna, în timp ce zăcea acolo, sângerând de moarte.

În gură avea sânge, care i se prelingea şi pe bărbie. I s-a părut fierbinte ca smoala şi l-a scuipat, cu nările umflate, încercând să respire pe gură. Nu băgase de seamă, însă avea şi lacrimi în ochi.

— N-a murit încă, a murmurat Carlota.

Montgomery şi-a îndreptat arma către capul bărbatului şi a apăsat pe trăgaci, iar glonțul a țâşnit pe țeavă, îngropându-se în țeasta lui Eduardo. Sunetul a semănat cu un tunet îndepărtat.

Carlota şi Montgomery s-au uitat unul la celălalt. Brațul lui atârna moale într-o parte, iar ea şi-a frecat gura cu dosul palmei, ştergându-se de sângele ce îi păta buzele. Nu s-a obosit să îşi şteargă şi lacrimile, însă şi-a împletit degetele cu cele ale lui Lupe.

Curtea s-a cufundat în linişte, de vreme ce dăduseră drumul tuturor păsărilor din colivii, iar noaptea se aşternuse deja, zugrăvind în negru florile şi copacii. În întuneric, ochii ei străluceau galbeni.

EPILOG
CARLOTA

Nu reuşea să adoarmă, aşa că s-a ridicat din pat, şi-a periat părul şi s-a îmbrăcat mult mai devreme decât trebuia să se pregătească. Lupe a venit în camera ei cu o cană de cafea, luând-o prin surprindere.

— Şi el s-a trezit, a spus Lupe, dându-şi ochii peste cap. M-am gândit să pregătesc ceva de băut pentru toată lumea, de vreme ce insişti să mă trezeşti cu mersul tău nelinişţit.

— Mulțumesc, a spus Carlota şi a ieşit în curtea interioară.

Casa în care locuiau cu chirie era mobilată, iar ea era recunoscătoare pentru amplasamentul şi prețul ei, însă nu avea niciun fel de amenajări deosebite, curtea era urâtă şi nu avea nici colivii cu canari, ca la Yaxaktun. Şi nici fântână arteziană. Iubise fântâna aceea.

După ce şi-a terminat cafeaua, Carlota a ajutat-o pe Lupe să îşi pună rochia reagră, mănuşile şi vălul cel gros. Lupe ieşea rareori în Mérida, acela fiind motivul pentru care trebuiau să se mute; era imposibil să locuiască într-un oraş în care putea fi văzută, însă de data aceasta prezența ei era necesară. La fel şi prezența lui Montgomery. Acesta petrecuse săptămâni bune în pat, vindecându-se, şi, cu toate că jura că se simțea bine acum, Carlotei nu-i făcea plăcere să-l vadă mişcându-se peste tot, aşa că a jucat rolul pacientului ascultător.

Odată ce Lupe a fost îmbrăcată corect, Carlota a aruncat o ultimă privire în oglindă şi au ieşit amândouă în curte. Montgomery se îmbrăcase şi el în negru. Purta o pălărie neagră ieftină şi o cravată neagră, dar şi privirea aceea pe care o mai avea în ochii lui cenuşii, ca şi când ar fi fost gata să ascundă o sticlă de rachiu în cameră. Cel puțin, perioada de convalescență îl lecuise de băutură. Dacă avea să dureze, Carlota nu putea şti.

— Doamnelor, a spus el.

Au ieşit în stradă. Au mers împreună o vreme. Biroul lui Francisco Ritter se afla la câteva străzi depărtare, acela fiind un alt motiv pentru care aleseseră casa. Au ajuns la biroul avocatului la ora stabilită şi au intrat în încăperea pe care Carlota o cunoştea bine deja. Se mai aflase aici de câteva ori, însă de data aceasta exista un element nou: bărbatul cu mustață nisipie, aşezat într-unul dintre scaunele care fuseseră aranjate în formă de semicerc, pentru ca toți trei să fie cu fața către cei trei avocați care stăteau în spatele unui birou de dimensiuni mari.

— Domnule Maquet, îmi permiteți să vă fac cunoştință cu domnişoara Carlota Moreau? Ea este Lupe, însoțitoarea sa. Iar

dumnealui este domnul Laughton, care a fost majordomul doctorului Moreau la Yaxaktun.

— Încântat să vă cunosc, a spus Maquet.

— Asemenea, a răspuns ea şi s-a aşezat, strângându-şi cu putere mâinile înmănuşate.

Ceilalți s-au aşezat şi ei.

— Mai întâi de toate, vreau să vă prezint condoleanțe pentru decesul tatălui dumneavoastră şi pentru întreaga tragedie de la Yaxaktun, a spus Maquet, iar Carlota a încuviințat din cap.

„Tragedia", din câte ştiau avocații, era aceea că Hernando Lizalde intrase în junglă cu intenția de a ucide indienii din zonă, dar fusese ucis de către aceştia. Îl însoțiseră în această expediție Moreau şi Laughton. Cu toate că nici cadavrul lui Moreau şi nici cele ale membrilor familiei Lizalde nu fuseseră descoperite, se afirma cu mare certitudine că erau morți.

Lupe şi Carlota au depus eforturi uriaşe să îi îngroape pe Aj Kaab şi pe Áayin şi să îi târască pe ceilalți bărbați morți dincolo de porțile casei. I-au aşezat pe un rug, după care au stat şi au privit cum trupurile lor erau cuprinse de flăcări. Toate rămăşițele au fost scufundate în lagună, acolo unde craniile şi bucățile de oase aveau să se amestece cu rădăcinile străvechi. Toate aceste sarcini au fost duse la îndeplinire în mare grabă şi fără ajutorul lui Montgomery, care a fost silit să rămână în pat, după ce Carlota îi pansase rănite. Din fericire, Lupe era puternică, rănile ei erau superficiale, aşa că cele două femei au reuşit să se descurce fără ajutor. La scurtă vreme după ce au scăpat de cadavre, au apărut mai mulți oameni de la Vista Hermosa, în încercarea de a afla pe unde se găseau bărbații din familia Lizalde. Unul dintre aceşti oameni era un doctor care a avut grijă de rănile majordomului, dar a spus că fiica lui Moreau făcuse o treabă bună când îl pansase pe Montgomery.

Carlota i-a asigurat pe vizitatori că avuseseră pacienți, dar puțini, din pricina raidurilor rebelilor din apropierea casei lor care îi alungaseră pe cei mai mulți dintre ei, dar şi din pricina situației

lor financiare precare. De fapt, le-a spus că Hernando Lizalde se gândise să închidă ferma de teama indienilor rebeli. Apoi, după ce Montgomery ajunsese acasă rănit şi plin de sânge, pacienţii plecaseră, aşa că n-au mai rămas decât Carlota, Montgomery şi o servitoare.

Carlota a respins orice alte întrebări, aşa încât bărbaţii au ezitat să mai deranjeze o doamnă aflată în doliu. Mai mult decât atât, erau mult mai îngrijoraţi de situaţia familiei Lizalde decât de lacunele poveştii unei femei.

În timp ce toată lumea era panicată şi încerca să ia urma bărbaţilor dispăruţi din familia Lizalde, Carlota a reuşit să adune însemnările tatălui ei şi cele mai de preţ lucruri ale sale şi să le trimită la Mérida. Toţi trei au plecat degrabă – în cele din urmă, targa a fost folosită pentru a-l muta pe Montgomery – după ce au pretins că erau mult prea speriaţi să mai rămână în zonă. La Mérida, au închiriat o casă şi l-au căutat pe avocatul lui Moreau.

După câteva săptămâni în care Ritter a insistat pe lângă autorităţi să emită o declaraţie privind situaţia curentă, au reuşit să obţină în cele din urmă certificatul de deces al doctorului. Însă acum, că acea parte fusese rezolvată, mai rămâneau de soluţionat celelalte chestiuni – în principal testamentul lui Moreau şi contul său bancar. Până în momentul acela, supravieţuiseră graţie generozităţii lui Ritter şi pe baza promisiunii unui viitor profitabil. Carlota intenţiona să îşi plătească datoria faţă de Ritter şi să tranşeze lucrurile o dată pentru totdeauna.

— Vă mulţumesc pentru gândurile dumneavoastră sincere, domnule, a spus Carlota, cu o voce blândă şi joasă.

— Clientul meu, Émile Moreau, a fost foarte afectat de această problemă, a spus Maquet. Nu era foarte apropiat de fratele lui, însă dispariţia lui este bruscă şi ciudată. În acelaşi timp, el recunoaşte că, într-un fel, s-a aşteptat la aşa ceva, de vreme ce doctorul Moreau a ales să întreprindă activităţi periculoase în zone atât de îndepărtate. Nu s-a aşteptat, însă, să existe un testament şi o fiică drept supliment.

— Supliment, domnule?

— Tatăl dumneavoastră nu i-a scris fratelui său să îl anunțe despre existența dumneavoastră.

Carlota a înclinat capul.

— Dar, aşa cum ați spus, nu erau apropiați.

Ritter a suspinat iritat.

— Domnule Maquet, credeam că am stabilit că, deşi nu a fost emis un certificat de botez, domnişoara Moreau este fiica naturală a doctorului Moreau. Am cunoscut-o pe fată când era doar o copilă, iar domnul Laughton a semnat un document legalizat prin care declară, la rândul său, că a ştiut despre existența domnişoarei Moreau, fiindcă a lucrat pentru familia ei în ultimii şase ani.

— Oricum ar fi, trebuie să înțelegeți cât de supărătoare este situația pentru clientul meu. O fiică este un lucru, însă o fiică naturală este un cu totul alt lucru. Va trebui să o ducă în Franța, să locuiască împreună cu familia sa? Nu a cunoscut-o niciodată, nu a primit nicio scrisoare, nici măcar o aluzie despre existența ei.

— Nu ştiu de ce a ales doctorul Moreau să nu o prezinte pe domnişoara Moreau unchiului ei. Dar ea rămâne nepoata lui.

— Şi totuşi, este o fiică naturală. Şi îngrozitor de tânără. Nu are nici douăzeci şi unu de ani, iar întreținerea pe care o solicită... pentru o femeie... este o avere uriaşă.

— Haideți, domnule, domnişoara Moreau este o doamnă. Nu vă puteți aştepta să trăiască asemenea unui copil al străzii, a spus Ritter. Cu siguranță tatăl ei nu s-a aşteptat ca ea să meargă prin oraş şi să cerşească un blid de mâncare.

— Cine va supraveghea chestiunile financiare de vreme ce nu are nici soț şi nici un bărbat în preajmă? Trebuie să înțelegeți că acest aspect îl îngrijorează pe clientul meu. O tânără ar putea să cheltuiască totul pe tot felul de lucruri frivole; ar putea să îşi cumpere prea multe rochii şi prea mulți pantofi.

Carlota nici nu a tresărit şi nici nu a reacționat la cuvintele lui; avea mâinile uşor încleştate.

— Aş vrea să deschid un sanatoriu pentru săraci. Sunt atât de mulți oameni în nevoie, iar eu aş putea să îi ajut.

— Este un gând foarte pios din partea dumneavoastră, a spus Maquet. Dar, repet, cum ar putea o fată să se descurce cu aşa ceva?

— Testamentul tatălui meu este valabil, domnule, a spus Carlota, întorcându-şi privirile spre bărbat şi vorbind liniştită. Şi cu toate că nu am controlul total asupra averii tatălui meu până când voi împlini douăzeci şi unu de ani, am primit asigurări că domnul Ritter mă va ajuta să am grijă de afaceri până în acel moment, care va veni în câteva luni. Dacă familia Moreau va dori să se împotrivească dorințelor tatălui meu, nu am de ales şi voi fi nevoită să mă adresez autorităților. În Franța, dacă este nevoie.

— În Franța? s-a mirat Maquet, încruntându-se.

— Nu am nicio problemă să stabilesc o întrevedere cu unchiul meu, dacă doreşte să discute problema în persoană.

— Nu va fi necesar, a spus iute Maquet.

Din tonul său, Carlota s-a gândit că ultimul lucru pe care şi-l dorea Émile Moreau era să o întâlnească pe fiica bastardă a fratelui său – lucru pe care ea îl înțelesese deja din scrisorile şi telegramele care ajunseseră în mâinile lui Ritter.

— Cum rămâne, atunci, domnule? Care este propunerea unchiului meu?

Ritter şi Maquet au şuşotit între ei. Era limpede că avocatul lui Moreau se gândise să o facă să se răzgândească, însă Carlota nu cedase, iar acum trebuia să vină cu o ofertă veritabilă.

— Clientul meu va onora angajamentele doctorului Moreau. Nu va contesta testamentul şi se oferă să vă garanteze alocația pe care ați solicitat-o, ca să se asigure că sunteți bine întreținută. Cu toate acestea, are şi o solicitare.

— Care este aceea?

— Să nu vă prezentați drept Carlota Moreau. Nu puteți purta numele de familie al doctorului şi nici nu puteți să invocați vreo relație cu familia sa ori să încercați să stabiliți o relație de prietenie sau să luați contact în vreun fel cu aceasta. Familia Moreau este una de vază. Ei nu pot recunoaşte legătura cu un copil bastard.

Carlota a lăsat să îi scape un hohot cristalin, care a avut darul de a-i ului pe avocați.

— Domnule Maquet, a spus ea, termenii înțelegerii par rezonabili.

Au semnat apoi documentele şi şi-au strâns mâinile. Cu o mişcare de peniță, Carlotei i-a fost oferită o mică avere şi i-a fost răpit numele de familie.

— Nu te deranjează? a întrebat-o Lupe mai târziu, după ce au ajuns acasă şi s-au aşezat în camera Carlotei, în timp ce ea îşi desfăcea părul şi se pregătea de culcare.

— Nu. Pentru că în felul acesta simt că pot alege cine vreau să fiu, a spus Carlota. Întotdeauna am fost „fiica doctorului”, dar acum simt că pot să fiu altcineva şi să îmi aleg singură calea.

— Dar este numele tău de familie.

— El a fost tatăl meu. Dar aceea nu este familia mea.

A zărit în oglindă zâmbetul care se întindea pe chipul îmblănit al lui Lupe, însă Lupe a chicotit, ca şi când ar fi glumit pe seama ei.

A doua zi, Carlota a mers la biserică. Cel mai frumos loc din Mérida era, în ochii ei, un mic scuar cu o arteziană de marmură şi straturi de flori şi bănci elegante din fier forjat. Piața se afla aproape de catedrală, care nu îi plăcea pentru că era masivă: îi lipsea micuța capelă cu imaginea Evei. În catedrala aceea se simțea pierdută, ca şi când s-ar fi rătăcit în oraş.

Acum, că avea mijloacele necesare pentru a-şi pune planul în aplicare, tânjea să găsească un teren mai mic, ascuns de privirile celorlalți, unde să trăiască împreună cu toții. Nu doar ei trei, ci

toți hibrizii. Nu ştia ce se alesese de ceilalți, însă trăgea nădejde că erau în siguranță şi sănătoşi. Până acum, în ciuda unor cercetări discrete, nu apăruseră zvonuri dinspre zona de est ori sud a peninsulei despre nişte animale care se mişcau asemenea oamenilor. Bărbații de la Vista Hermosa care au plecat să se lupte cu hibrizii fie că şi-au ținut gura, pentru că nu le venise să creadă ceea ce văzuseră, fie poveştile pe care le spuseseră nu avuseseră ecou.

Doctorul Moreau se ajutase pe el însuşi. Carlota voia să îi ajute pe ceilalți. Pe țărmurile de la miazăzi se aflau cu siguranță oameni care aveau nevoie de asistență medicală. Putea să înființeze o clinică şi să întrețină şi casa, în care toți hibrizii ar fi putut să trăiască în siguranță. Ar fi putut să se adăpostească într-un oraş mic. Planul ar fi putut să funcționeze.

A aprins o lumânare pentru tatăl ei şi şi-a plecat capul, spunând o rugăciune. L-a rugat pe Dumnezeu să îi aibă în pază sufletul. Pentru ea, nu a cerut îndurare. Faptele oribile pe care le făcuse, moartea pe care o săvârşise, pe toate acestea avea să le poarte în suflet şi cu ele avea să se prezinte la judecată, într-o bună zi. Poate că Dumnezeu o va înțelege.

În drum spre ieşire, şi-a înmuiat degetele în apa sfințită. Cerul era senin, iar Carlota s-a aşezat în micul scuar cu fântâna arteziană de marmură, privind porumbeii care căutau firimituri, şi a zâmbit.

Când a ajuns acasă, Carlota a observat o *calesa* cu un vizitiu ce aştepta afară, iar când a intrat, a văzut că Montgomery şedea în curte cu o mână în buzunar şi un geamantan alături. Celelalte bagaje trebuie să fi fost deja încărcate în trăsură.

Montgomery era îmbrăcat în haine de călătorie, cu o pălărie de paie nouă pe cap.

— Pleci? a întrebat ea, oarecum surprinsă.

— Am stabilit că aşa voi face, dacă primeşti banii. Vrei să îi găsesc pe ceilalți, nu-i aşa? Cunosc bine Hondurasul Britanic.

— Da, dar n-am crezut că vei pleca atât de curând.

— Mă simt mai bine, a spus el, lovindu-se uşor cu palma peste coaste. În plus, nu vreau să se îndepărteze prea mult.

— Toate bune şi frumoase, dar bănuiesc că nu intenționezi să te întorci, a spus ea, privindu-l cu reproş.

Montgomery a clătinat din cap, cu o jumătate de suspin.

— Am să-i găsesc pe ceilalți şi am să mă asigur că te vor găsi şi ei pe tine.

— Aproape că îmi doresc să plec cu tine, dacă aşa stau lucrurile şi vrei să ne abandonezi cu atâta uşurință.

— Trebuie să călătoresc singur. Cunosc teritoriul şi mă pot mişca iute şi, în plus...

— În plus, nu vrei să te însoțesc.

El nu a răspuns nimic, fapt care a iritat-o.

— Trebuie să pleci? Neapărat?

— Pentru că nu am stare, am făcut lucruri care nu au fost corecte şi am ignorat calea cea bună. Şi trebuie să mă gândesc îndelung la asta.

— Nu vei fi absolvit de păcate pe un drum plin de praf, a spus ea.

Cu toate acestea, în timp ce vorbea, era conştientă că, deşi absolvirea nu era atât de uşor de găsit, Dumnezeu putea fi zărit acolo. Ştia că Montgomery nu credea în Dumnezeu şi că tatăl ei predicase despre un alt Dumnezeu, însă Dumnezeul care sălăşluia în fiecare piatră şi în fiecare floare şi în fiecare animal din junglă era unul adevărat.

Poate că avea nevoie de asta. Să meargă mai departe şi să descopere adevărata față a lui Dumnezeu. Odată, zărise un Dumnezeu al bucuriei printre orhideele şi vița-de-vie de la Yaxaktun. Acela era Dumnezeul la care se ruga ea.

— Ai spus că vei rămâne cu mine dacă voi avea nevoie, i-a reproşat ea, totuşi, egoistă.

— Nu mai ai nevoie de mine acum, a răspuns el cu veselie. Te ai pe tine însăți, ai propria ta putere şi o ai pe Lupe.

— Ştiu. Şi totuşi nu-mi place despărțirea aceasta. În plus, mai este ceva ce nu îmi spui, iar eu nu pot să sufăr ca oamenii să aibă secrete.

El şi-a scos pălăria, iar veselia lui a dispărut atunci când i-a aruncat un zâmbet şovăitor.

— Cred că nu e niciun secret, a spus el, însă cu vocea joasă. Trebuie să mă îndepărtez puțin de tine. Ştii cei doi paşi despre care ți-am mai spus? Sunt mai degrabă doi centimetri acum. Poate că voi dobândi o nouă perspectivă, poate că nu. Vreau să încerc.

Ca şi când ar fi vrut să îşi sublinieze cuvintele, Montgomery a făcut doi paşi către ea, iar Carlota nu s-a mişcat de pe loc, însă nici nu s-a apropiat de el. Nu a existat niciun tremur al genelor; l-a privit direct, aşa cum o făcea mereu. Tăcerea dintre ei era grea.

— Dacă ți-aş spune că te iubesc, ai rămâne, nu-i aşa? a întrebat ea în cele din urmă.

El a zâmbit din nou cu şovăială.

— Atunci nu te-aş iubi eu, pentru că nu ai fi sinceră şi aş şti asta.

— Niciodată n-am vrut să te alung.

— Nu o faci. Nu întru totul. Nu îți cere scuze.

Carlota se simțea tristă, însă a rămas dreaptă şi demnă, întinzându-i mâna.

— Orice s-ar întâmpla, am să păstrez legătura cu avocatul şi am să-ți trimit adresa. Dacă doreşti să ne găseşti, poți să apelezi la el. Caută-ne la capătul călătoriei. Fie că se schimbă ceva, fie că nu, - caută-ne. Am să înalț o rugă, în aşa fel încât să găseşti din nou drumul de întoarcere.

El i-a strâns mâna şi a zâmbit. Apoi şi-a aşezat din nou pălăria pe cap şi a apucat geamantanul.

— Îți doresc noroc, Carlota, în propria ta călătorie, a spus el.

Carlota a închis poarta în urma lui, nutrind dorința ca trăsura să nu plece, şi a făcut câțiva paşi, contemplând pavajul. Lupe a ieşit în curte şi s-a oprit lângă ea.

— Montgomery a plecat, a spus Carlota.

— Ştiu. Te aştepta să îşi ia rămas-bun. Nu voia să pară că aşteaptă, însă nu se pricepe deloc la cacealma. Îți dai seama imediat ce gândeşte numai dacă te uiți la fața lui, a spus Lupe ridicând din umeri. E groaznic la poker şi probabil se descurcă la fel de prost la celelalte jocuri de noroc. Cachito l-a bătut de mai multe ori, ştii? Nu sunt sigură că ştie să joace măcar şah.

— Da, poate că n-ar trebui să joace cărți dacă aşa stau lucrurile.

— O să-ți fie dor de el.

— Da, a spus simplu Carlota.

Pentru că îl îndrăgea, chiar dacă nu în felul în care îşi dorea el, ci în alte feluri. Dar Carlota nu voia să mintă şi să distorsioneze realitatea, nu voia să-şi îngreuneze inima cu jumătăți de adevăr.

Nici el nu şi-ar fi dorit asta, i-a spus-o chiar. Aşa că nu i-a făcut promisiuni deşarte.

— Nu plânge, Carlota. Eşti o prostuță sentimentală câteodată.

— Taci, n-o să plâng.

I-a apucat mâna lui Lupe – mâna surorii ei – şi şi-a rezemat capul de umărul ei, zâmbind.

— O să fie bine. O să ne întâlnim din nou. Când o să îi găsim pe ceilalți, când Cachito şi toți ceilalți vor fi din nou împreună cu noi. O să ne întâlnim atunci, a spus Carlota.

Şi-a imaginat limpede o casă într-un loc izolat, departe de privirile curioase şi de întrebările indiscrete. Undeva în sud-est, aproape de munți, lângă un râu ori aproape de ocean. Nu era sigură în care loc anume, însă putea simți parfumul florilor, roua şi frunzele şi copacii tineri. Aveau să fie în siguranță şi lumea avea

să fie bună, casa avea să fie plină de râsetele familiei ei şi ale oamenilor pe care îi iubea cel mai mult.

Ceilalți erau acum undeva departe, însă aveau să-şi găsească drumul înapoi spre ea. Valul pleacă, dar se întoarce întotdeauna. Vor fi din nou împreună. S-a gândit la glumele pe care avea să le spună Cachito şi la felul în care Lupe avea să-şi dea ochii peste cap atunci când Carlota avea să devină sentimentală şi să plângă de bucurie. A auzit vocile tuturor, prinşi într-o discuție animată.

În capela în care se rugau, Carlota văzuse Edenul perfect şi ştia că nu era loc de amărăciune printre creaturile lui Dumnezeu. Raiul pe care îl vor construi va fi doar al lor, şi nu unul făcut de om. Raiul lor va fi unul adevărat. Pentru că ea avea speranță şi credință şi, acum când îi strângea mâna surorii ei, avea, mai mult decât orice, iubire în suflet.

Şi-a închipuit drumul plin de praf ce ducea spre casa lor. Un drum ce se vedea bine de la fereastra ei, din camera ei care avea să fie scăldată zi de zi în auriul razelor de soare.

Până într-o bună dimineață, când vremea avea să fie frumoasă, iar păsările aveau să ciripească în copaci. Atunci avea să vină un călător singuratic pe poteca aceea. El avea să se mişte fără grabă, iar ea avea să se îndrepte încet către porțile casei şi să aştepte acolo, răbdătoare, până când el îşi strunea calul şi descăleca.

Atunci ea avea să zâmbească şi să spună: „Bun venit acasă!”

POSTFAȚĂ

Cartea *Fiica doctorului Moreau* a fost oarecum inspirată de romanul *Insula doctorului Moreau*, de H.G. Wells. Acea carte relatează povestea unui bărbat naufragiat, care descoperă o insulă locuită de creaturi ciudate, apărute în cadrul

experimentelor derulate de doctorul Moreau în domeniul vivisecției. Vivisecția era considerată o practică controversată la sfârşitul secolului al XIX-lea, iar Moreau încearcă să descopere „limita extremă a plasticității unei forme vii", transformând, de fapt, animalele în oameni.

Acțiunea cărții *Fiica doctorului Moreau* se desfăşoară în Mexic, pe fundalul unor conflicte care au avut loc în realitate. Ca urmare a poziției sale şi a dificultății de a menține legătura cu restul Mexicului, Yucatán, deşi este o peninsulă, creează uneori senzația unei insule. Unele dintre vechile hărți spaniole o prezintă, de altfel, ca pe o insulă. Iar aceasta a fost scânteia inițială a acestui roman.

Războiul Castelor din Yucatán a început în anul 1847 şi a durat mai bine de cinci decenii. Mayaşii din peninsulă s-a răsculat împotriva mexicanilor, a descendenților europeni şi a populației mixte.

Motivele acestui conflict au fost complexe, având rădăcini în vrăjmăşii îndelungate. Stăpânii de pământuri şi-au extins moşiile, din dorința de a creşte animale sau de a cultiva trestie-de-zahăr. Mayaşii reprezentau principala forță de muncă, iar stăpânii de pământuri foloseau un sistem abuziv al datoriilor şi pedepselor, pentru a-şi păstra controlul asupra lor. Taxele erau, de asemenea, un motiv de nemulțumire, în condițiile escaladării violențelor şi discriminării la care erau supuşi mayaşii.

Nu doar mexicanii şi comunitățile mayaşe erau implicate în aceste conflicte şi interacțiuni. Populația de culoare începea să ocupe o poziție socială mai înaltă decât mayaşii, devenind ceea ce Matthew Restall[33] numeşte „poziție interstițială". De asemenea, existau muncitorii chinezi şi coreeni, în special spre finalul secolului al XIX-lea, şi este adevărat că *hacendados* au încercat

---

[33] Matthew Restall (n. 1964) – istoric englez al Americii Latine, specializat, printre altele, în probleme legate de mayaşi şi de Yucatán (n. red.).

chiar să angajeze italieni, care însă s-au îmbolnăvit şi au murit. Populaţiile mixte se prezentau într-o varietate ameţitoare de combinaţii (*pardos*, *mulattoes*, *mestizos* erau doar câţiva dintre termenii folosiţi pentru a-i descrie, împrumutaţi din clasificările rasiale ale colonialismului spaniol). Şi mai existau şi britanicii.

Britanicii s-au stabilit în ceea ce astăzi este statul Belize şi au format ceea ce pe vremuri se numea Hondurasul Britanic. Englezii făceau comerţ cu mayaşii, iar în 1850 au recunoscut statul mayaş independent (Chan Santa Cruz), într-o încercare de a submina pretenţiile Mexicului din regiune şi pentru a beneficia de resursele naturale ale zonei.

Relaţiile dintre britanici şi mayaşi erau complexe, deoarece rebelii mayaşi nu reprezentau neaparat o facţiune unită. În anul 1849, liderul rebel José Venancio Pec a ucis un alt lider important, Jacinto Pat, pe care l-a acuzat că a folosit lupta armată pentru propria lui îmbogăţire. Un alt lider, Cecilio Chí, a fost ucis de unul dintre adepţii săi. Odată cu trecerea timpului, rebelii mayaşi s-au grupat în partea de est a peninsulei, în vreme ce *hacendados* din vestul peninsulei treceau de la plantaţiile de trestie-de-zahăr la cultivarea de *henequen*, o plantă textilă care s-a dovedit a fi o cultură profitabilă. Perioada de vârf a *henequen* a început în 1880 şi a durat până la începutul Revoluţiei Mexicane, în jurul anului 1910. În toţi aceşti ani, felul în care erau trataţi mayaşii nu a cunoscut îmbunătăţiri. Sistemul datoriilor şi al peonajului a continuat.

În 1893, guvernul britanic a semnat un nou tratat cu guvernul mexican, recunoscându-i acestuia controlul asupra întregului teritoriu al peninsulei Yucatán. Britanicii au încetat să mai ofere sprijin către Chan Santa Cruz şi rebelii mayaşi.

Insula doctorului Moreau a fost publicată pentru prima dată în anul 1896. Cinci ani mai târziu, armata mexicană a ocupat Chan Santa Cruz.

MULŢUMIRI

Mulţumesc din suflet echipei de producţie de la Del Rey, condusă de editorul Tricia Narwani, care a avut încredere în mine să scriu acest roman, precum şi alte cărţi. De asemenea, mulţumesc agenţiei mele şi agentului care îmi este alături de vreme îndelungată, Eddie Schneider. Ca de obicei, mulţumesc familiei şi celui dintâi cititor, soţul meu.

Am folosit la scrierea acestui roman ortografia Yucatec, limba mayaşă vorbită în Yucatán, şi nu ortografia mayaşă din secolul al XIX-lea. Cu toate că am intenţionat ca ortografia să fie cât mai exactă, Ya'ax Áaktun (Grota Verde) este numit Yaxaktun, în încercarea de a reda cât mai credibil transliteraţia colonială. Îi mulţumesc lui David Bowles, care a revizuit vocabularul mayaş pe care l-am folosit.

CUPRINS

Partea întâi (1871)

1 Carlota

2 Montgomery

3 Carlota

4 Montgomery

5 Carlota

Partea a doua (1877)

6 Montgomery

7 Carlota

8 Montgomery

9 Carlota

10 Montgomery

11 Carlota

12 Montgomery

13 Carlota

14 Montgomery

15 Carlota

16 Montgomery

17 Carlota

18 Montgomery

19 Carlota

20 Montgomery

Partea a treia (1877)

21 Carlota

22 Montgomery

23 Carlota

24 Montgomery

25 Carlota

26 Montgomery

27 Carlota

28 Montgomery

29 Carlota

30 Montgomery

31 Carlota

Epilog - Carlota

Postfaţă

Mulţumiri